STAR WARS®

NOUL ORDIN JEDI

VALUL ÎNTUNECAT MĂCELUL

MICHAEL A. STACKPOLE

MICHAEL A. STACKPOLE

STAR WARS

NOUL ORDIN JEDI 02 – VALUL ÎNTUNECAT – MĂCELUL

Traducere făcută de *Sebastian C.* şi *Dumitrescu Cristian*

Michael A. Stackpole
The New Jedi Order – Dark Tide – Onslaught
2000

Michael A. Stackpole

Michael Austin Stackpole (născut la 27 noiembrie 1957) este un autor american de science-fiction şi fantasy, cunoscut mai ales pentru cărţile sale *Star Wars* şi *BattleTech*. S-a născut în Wausau, Wisconsin, dar a crescut în Vermont. Este licenţiat în istorie la Universitatea din Vermont. Începând cu 1977, a lucrat ca designer de jocuri pentru diverse companii de jocuri şi a scris zeci de articole de revistă cu distribuţie limitată în cadrul industriei.

În prezent locuieşte în Scottsdale, Arizona.

DRAMATIS PERSONAE

Borsk Fey'lya – Şef de Stat al Noii Republici (mascul Bothan)
Elegos A'Kla – Senator al Noii Republici (mascul Caamasi)
Lando Calrissian – administrator al planetei Dubrillion (bărbat uman)
Gavin Darklighter – Colonel în *Escadrila Vagabond* (bărbat uman)
Danni Quee – membră a *Societații ExGal* (femeie umană)
Shedao Shai – Comandant Yuuzhan Vong
Luke Skywalker – Maestru Jedi (bărbat uman)
Mara Jade Skywalker – Cavaler Jedi (femeie umană)
Corran Horn – Cavaler Jedi (bărbat uman)
Ganner Rhysode – Cavaler Jedi (bărbat uman)
Anakin Solo – Cavaler Jedi (bărbat uman)
Jacen Solo – Cavaler Jedi (bărbat uman)
Jaina Solo – Cavaler Jedi (femeie umană)
Leia Organa Solo – diplomat al Noii Republici (femeie umană)

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Prolog

Stând acolo, pe puntea fregatei sale *Nebulon-B*, piratul Urias Xhaxin îşi strângea în dreptul şalelor mâna stângă cibernetică cu mâna dreaptă. Privea drept înainte la tunelul de lumină prin care zbura nava sa, *Lancea Liberă*. Având în vedere natura construcţiei fregatei, cu puntea de comandă plasată mult în faţă, se simţea de parcă zbura acolo singur, făcându-şi drum adânc prin teritoriile Inelului Exterior, unde nu ar fi umblat nimeni întreg la minte.

Se uită peste umăr la Twi'lekul care lucra la staţia de navigaţie.

— Timpul pentru revenire în spaţiul normal, Khwir?

Lekkuul lung al Twi'lekului se mişcă.

— Cinci minute.

Xhaxin porni comunicatorul prins de gulerul jachetei sale.

— Toată lumea, atenţie toată lumea, aici este Xhaxin. *Escadrilele Roşu* şi *Albastru*, pregătiţi-vă pentru lansare. Vă veţi deplasa către vectorii de ieşire din hiperspaţiu şi veţi dezactiva iahturile mai mici. Artilerişti, veţi ţinti escorta. Toată lumea să fie atentă şi asta ar putea fi ultima cursă pe care va trebui să o mai facem. Intrăm şi ieşim, curat şi uşor. Ştiu că o să vă descurcaţi cu toţii. Xhaxin, terminat.

O femeie cu părul întunecat păşi lângă Xhaxin.

— Chiar crezi că acest transport ne va aduce suficient pentru a ne pensiona?

— Depinde de calitatea pensionării pe care o doreşti, Doctore Karl. Bărbatul cu părul şi barba albe se întoarse şi îi zâmbi. Abilităţile tale îţi vor aduce un trai bun aproape oriunde în Noua Republică, iar partea ta din acest raid ar trebui să fie suficientă pentru a-ţi cumpăra o nouă identitate – sau două.

Anet Karl se încruntă.

— De la pacea dintre *Rămăşiţele* Imperiului şi Noua Republică de acum şase ani, am fost forţaţi să urmărim ţinte tot mai mici. Noua Republică nu a tolerat niciodată ceea ce am făcut, dar a închis ochii atâta timp cât Imperialii încă erau o ameninţare. Prada era bună pe măsură ce Imperialii *nereconstruiţi*[1] fugeau aici, către *Rămăşiţe*, dar acest tip de *comerţ* a început să dispară. Acest raid va fi diferit?

Xhaxin îşi strânse buzele pentru o clipă, apoi îşi coborî vocea.

— Întrebarea pe care o pui este corectă. Răspunsul este da, o simt în oase. Acest raid nu va semăna cu nimic din ce am văzut în ultimii cinci ani.

[1] Imperiali nereconstruiţi – simpatizanţi Imperiali care încă mai trăiau în Noua Republică.

Anet zâmbi răutăcioasă, cu ochii căprui sclipind.

— Doar nu faci pe Jediul cu mine, nu-i aşa? Ţi-a spus Forța despre acest raid?

— Nu, eu sunt mult mai practic decât Jedii, şi mai periculos, de asemenea. Îşi întinse brațele. Avem aproape nouă sute de membri ai echipajului pe această navă – de nouă ori numărul Jedilor din întreaga galaxie. Şi în timp ce ei au Forța să îi ajute, eu am cu mine doi aliați puternici: lăcomia şi aroganța.

— Oh, planul tău a fost bun.

— Corecție, planul meu a fost genial. Xhaxin râse. Am lăsat câteva nave să plece în voie pentru a călători împreună, apoi am pregătit un tip care spune că poate organiza convoaie prin spațiul îndepărtat către *Rămăşițe*. Am avut oameni care au solicitat posturi în convoiul nostru. De fapt, au plătit bine pentru privilegiul de a călători în siguranță.

— Dar fără rambursări, corect? Doctorița zâmbi. Creditele pe care le-au cheltuit sunt doar o plată în avans?

— Exact. S-au adunat la Garqi, apoi au plecat, iar ultima dintre nave ar trebui să ajungă la punctul de întâlnire în zece minute. O să strângem ce a ajuns deja acolo, apoi o vom lua şi pe ultima şi vom pleca. Xhaxin îşi netezi mustața cu mâna dreaptă, cea din carne şi oase. Este o cursă grandioasă. Acest ultim raid... va fi ținut minte. Aş fi vrut ca istoria să-şi amintească de mine în alte feluri, dar asta va fi suficient, mai ales dacă voi toți veți putea fi răsplătiți pentru munca voastră grea.

Anet Karl se uită la diferiții oameni şi extratereştri care erau ocupați la posturile lor de serviciu pe punte.

— Nici noi nu am avut parte de iubire din partea Imperiului, Căpitane. Îți datorăm mulțumirile noastre pentru că ne-ai ținut în viață şi ne-ai permis să îi răsplătim în toți aceşti ani. Am continua şi...

— Ştiu, dar Noua Republică a făcut pace cu *Rămăşițele*. Xhaxin suspină. Nu se poate subestima farmecul păcii. Cred că, poate, în sfârşit am câştigat şi noi ceva.

— Zece secunde până la revenire, Căpitane.

— Mulțumesc, Khwir. Xhaxin flutură o mână spre fereastra de vizualizare. Iată, Doctore, destinul nostru.

Tunelul de lumină se spulberă în nenumărate stele de diferite nuanțe. Ieşiseră în mijlocul pustietății – la propriu –, un punct din spațiu care fusese ales doar pentru că forțele gravitaționale îl făcuseră perfect pentru a schimba drumul de la Garqi la Bastion, în *Rămăşița* Imperială. *Acest loc ar trebui să fie gol.*

Dar nu era gol. În afară de epava în flăcări a unui cargobot contorsionat care se învârtea nebuneşte, de capsulele de salvare şi de iahturile care săgetau de jur împrejur, acolo în spațiu atârna un obiect mare. Xhaxin crezu la început că trebuia să fie un asteroid, din cauza aspectului său, a suprafeței inegale şi a vitezei reduse. Alți asteroizi mai mici păreau să orbiteze în jurul lui, sau se avântau în curse de atac asupra iahturilor.

Şi acum se orientează spre noi! Xhaxin se roti de la fereastra de vizualizare.

— Ridicați scuturile la maxim, acum! Desfăşurați navele de luptă. Nu ştiu ce nebun a reuşit să monteze un miez de hiperpropulsie pe un asteroid, dar nu ne va fura navele! Tunurile, găsiți o soluție de tragere asupra acelei stânci mari şi dă-i foc.

— La ordin, Căpitane!

Chiar în timp ce dădea ordine şi se gândea la posibilitatea de a construi un planetoid oarecum mobil, Xhaxin ştia că raționamentul acela nu explica rocile mai

mici care se mişcau ca nişte nave de luptă.

— Senzori, ce se întâmplă acolo?

Durosul ridică privirea prin afişajele holografice de date, faţa lui lungă purtând o expresie şi mai morocănoasă decât de obicei.

— Anomalii gravitaţionale, domnule, peste tot.

— Raze tractoare? Generatoare de puţuri gravitaţionale?

— Diferite, domnule. Durosul se încruntă în timp ce un şuvoi de date îi umplea holograma cu sfere de culoare suprapuse. Raze focalizate, strânse, mai puternice.

Bateriile de turbolaser ale *Lancei Libere* deschiseră focul, trimiţând şuvoaie lungi de fulgere roşii sfârâind spre asteroid. Razele păreau că-şi vor atinge ţinta, apoi deviară brusc în zborul lor. Îşi definiră unghiul de atac, reunindu-se cu aproape o jumătate de kilometru înainte de a lovi asteroidul. Xhaxin se aşteptă ca razele să treacă prin acel nou punct focal şi totuşi să-şi atingă ţinta, dar în schimb dispărură.

— Ce s-a întâmplat? Tunurile, senzorii, ce s-a întâmplat?

Tunarul său, un Iotran pe nume Mirip Pag, scutură din cap neîncrezător.

— Am avut soluţii de tragere, Căpitane. Eram fixaţi pe ţintă.

Durosul, Lun Deverin, înfipse un deget tremurător într-o sferă mică de pe hologramă.

— O anomalie gravitaţională a atras tirurile. E ca şi cum ar folosi o gaură neagră pentru a se proteja.

Xhaxin se întoarse să se uite la date şi văzu cum sfera în cauză se dilata şi se îndrepta spre fregată. În momentul contactului, o tresărire străbătu nava. Alarmele începură să sune, anunţând că scutul din dreapta cedase.

— Apropie-te la un curs de 57 cu 12, înainte cu toată viteza. Rupe-te de raza aceea, indiferent ce ar fi.

— Încă una se apropie, Căpitane. Va lovi scutul de la pupa...

Pen Grasha, ofiţerul de control al navelor de luptă ale *Lancei Libere*, strigă peste sirenele de avertizare.

— Căpitane, scuturile navelor noastre de luptă sunt dezactivate. Blasterele şi laserele lor nu reuşesc să ajungă la inamic.

Durosul flutură o mână, apoi îşi strânse cu putere staţia de senzori.

— Pregătiţi-vă pentru impact. Au tras asupra noastră.

Impact? Xhaxin se întoarse spre fereastra de vizualizare şi văzu o minge aurie şi sfârâitoare din ceva – *plasmă?* – trecând prin apropiere. Aceasta surprinse fregata în momentul manevrei, lovind-o chiar în centrul flancului stâng. Scutul reţinu deflagraţia, dar se prăbuşi în câteva secunde, trimiţând o ploaie de scântei prin punte şi trântindu-l pe un membru al echipajului pe podea. O clipă mai târziu, ceea ce trecuse prin scut se izbi de învelişul blindat al *Lancei Libere*.

Slavă Domnului că avem armură suplimentară. Xhaxin alocase o mulţime de resurse pentru întărirea blindajului fregatei. Făcuse faţă loviturilor unui Distrugător Imperial înainte şi trăise să povestească despre asta.

Şi apoi am fugit, de asemenea, ca să putem povesti despre asta.

Impactul scoase momentan din funcţiune generatoarele de gravitaţie artificială ale navei, astfel încât Xhaxin zbură de pe picioare şi se izbi de Doctoriţa Karl. Într-o secundă, gravitaţia reveni, aruncându-i pe amândoi pe punte, dar niciunul nu ateriză prea rău. Xhaxin se ridică într-un genunchi şi o ajută pe doctoriţă să ajungă în poziţie de şezut, în timp ce se întorcea să se uite la Duros.

— Ce a fost asta?

— Nu ştiu, Căpitane, dar încă ne devorează învelişul. Extraterestrul cu pielea albastră păli. Preconizez o breşă în carenă pe puntea şapte, în douăzeci de secunde.

— Evacuați zona şi închideți pereții etanşi.

— Se apropie mai multe proiectile!

Nu! Asta nu se poate întâmpla! Mâinile lui Xhaxin, atât cea din carne cât şi cea metalică, se strânseră în pumni. Îşi alungă disperarea şi panica care îl cuprinseseră.

E timpul să fiu genul de om care a determinat echipajul să fie atât de loial.

— Pen, recheamă navele noastre de luptă. Preia-le mai întâi pe cele fără hiperpropulsoare. Khwir, pregăteşte-mi un salt de aici.

Lekkuul Twi'lekului păli.

— Anomaliile gravitaționale sunt în continuă schimbare. Calcularea unei soluții de salt este imposibilă.

— Sunt suficiente pentru a ne împiedica să sărim?

— Nu, dar...

Xhaxin mârâi, apoi se clătină într-un genunchi când o altă lovitură lansată de asteroid zgudui fregata.

— Atunci sari orbeşte. Trimite coordonatele către navele noastre de luptă, dar sari orbeşte.

— Căpitane, un salt orb ne va ucide.

— Un salt orb *ar putea* să ne ucidă. Xhaxin îşi înfipse un deget în fereastra de vizionare. Dar ei ne vor ucide în mod sigur. Fă-o, Khwir, fă-o, acum!

— La ordin, Căpitane. Twi'lekul începu să introducă coordonate în computerul navigațional. Gata de salt în cinci secunde, Căpitane. Patru, trei...

Xhaxin se uită la fereastra de vizualizare şi văzu o bilă aurie strălucitoare care se extindea până la a o umple. Nu ştia cine erau atacatorii săi, de ce se aflau acolo sau cum funcționau armele lor. În timp ce se gândea la aceste lucruri, vederea spațiului explodă. În acel moment, ştiu cumva că, deşi răspunsurile la întrebările sale îi puteau aduce o anumită pace interioară, nu acelaşi lucru se putea spune despre revenirea în spațiul Noii Republici.

Capitolul 1

Stând aproape de capătul sălii Senatului, aşteptând să fie invitată la tribună de către Şeful de Stat Borsk Fey'lya, Leia Organa Solo se simţi puţin emoţionată. Anii se derulară în urmă cu decenii, amintindu-şi cum se simţise când intrase pentru prima dată în Senatul Imperial, fiind cea mai tânără persoană aleasă vreodată pentru o funcţie atât de înaltă. Candidase pentru a-şi ajuta tatăl, pe Bail Organa, să-şi continue opoziţia faţă de Palpatine şi de nebunia care permitea crearea unor chestii precum *Stelele Morţii.*

Eram tânără pe atunci, foarte tânără, şi normal că eram emoţionată. Se uită în jur la sala masivă şi la marea de Senatori care o umpleau. Nu avea grandoarea vechii săli, cea în care slujise pentru prima dată, dar simţea în ea un sentiment puternic legat de tradiţia din vremea Noii Republici. În era Imperială – după ce Palpatine preluase întreaga putere – nu erau mai mult de o mână de non-umani în cameră, şi erau doar asistenţi ai Senatorilor umani. Acum, oamenii erau în minoritate, la fel cum fuseseră în Vechea Republică. O putea vedea pe Senatoarea de Kuat, Viqi Shesh, şi pe unul dintre *telbunii*[2] ei, şi pe Senatorul de Alderaan Cal Omas, dar dincolo de ei îi era greu să mai distingă şi alţi oameni.

Şi nu e vorba doar de vârsta care mă prinde din urmă. Zâmbi în sinea ei, nevrând să-şi amintească cât de mult timp din viaţa ei trecuse deja. O mare parte din ea şi-o petrecuse aici, pe Coruscant, ajutând la formarea Noii Republici în cadrul confederaţiei de lumi care ieşiseră din umbra Imperiului. *Sau am luptat împotriva Imperiului, fiind ţinta tirurilor lor. Aici atacurile sunt mai subtile, dar aproape la fel de letale.* Se cutremură când îşi aminti că vechea sală a Senatului fusese bombardată cândva.

Aruncând o privire peste umăr, o văzu pe Danni Quee, tânăra care, cu doar două luni în urmă, supravieţuise unui atac şi capturării de către un grup de extraterestri agresivi care atacase mai multe lumi de pe Inelul Exterior al galaxiei. Danni lucrase într-un centru de cercetare folosit pentru a monitoriza spaţiul de dincolo de marginea galaxiei şi adunase unele dovezi care sugerau că invadatorii veniseră de fapt din altă galaxie. Tacticile lor nemiloase, la care se adăugau aspectele economice ale organizării unei invazii dintr-o galaxie îndepărtată, îi sugerau Leiei că extratereştrii intenţionau să cucerească o mare parte din această galaxie pentru a o stăpâni. Ea venise în faţa Senatului pentru a aduce la cunoştinţa Noii Republici această ameninţare şi pentru a obţine ajutor pentru lumile de pe Inel care urmau să fie cele mai afectate de atacul extratereştrilor.

Alături de micuţa femeie brunetă se afla Bolpuhr, garda de corp Noghri a Leiei. Noghrii erau devotaţi Leiei şi fratelui ei, Luke, datorită eforturilor lor de a repara pagubele produse de Imperiu lumii de origine a Noghrilor, Honoghr. Drept recunoştinţă, Noghrii îi protejau pe Leia şi pe familia ei cu o loialitate feroce, care era depăşită doar de cea a unui Wookiee cu o datorie pe viaţă.

---

[2] Telbun – om din clasa de mijloc din sistemul Kuat, ales de una dintre marile familii de negustori pentru a avea un copil cu o nobilă Kuati. Odată selectaţi, deveneau proprietatea clasei superioare.

Tonul vocii lui Borsk Fey'lya trecu de la grav la ceva puțin mai înalt. Leia își aminti cum vocea lui se ridica atunci când se simțea stresat. Asta o făcu să-și ridice capul, după care își concentră atenția asupra a ceea ce spunea Bothanul.

— ...Așadar, am deosebita plăcere de a ura din nou bun venit în această sală unei femei care s-a simțit aici mai confortabil decât oricine altcineva în istoria Senatului. V-o prezint pe Leia Organa Solo, emisară a Dubrillionului.

Și era și timpul, gândi Leia. *Mi-ai dat de furcă destul de mult timp.* Încercase să obțină această audiență de săptămâni întregi.

Fey'lya se întoarse de la podium și îi făcu semn să înainteze. Bothanul alesese să poarte o robă de culoarea nisipului, care era doar cu o nuanță sau două mai închisă decât blana lui crem. Era împodobită cu o bordură violet, asortată cu ochii lui. Pentru Leia, roba amintea de veșmintele simple pe care Mon Mothma obișnuia să le poarte atunci când se adresa Senatului sau poporului, dar cumva nu reușea să îi confere Bothanului aerul de noblețe simplă pe care i-l dăduse lui Mon Mothma.

Leia alesese să poarte cizme și pantaloni negri, cu o tunică de culoarea cerului. De asemenea, își ridicase părul, lăsând ca întreaga ei ținută și comportament să facă aluzie la întâlnirile marțiale care stăteau la baza raportului ei. Știa că nu era îmbrăcată corespunzător pentru Senatul opulent, dar spera, de asemenea, că îi va face pe unii dintre cei prezenți să se întoarcă la zilele în care ținuta de luptă era la ordinea zilei și deciziile trebuiau luate rapid.

— Mulțumesc, Șef de Stat Fey'lya. Stimați Senatori și onorați oaspeți, vă aduc salutările și urările de bine ale locuitorilor de pe Dubrillion. Este dorința lor să vă informez despre o criză gravă de pe Inelul Exterior. O specie necunoscută până acum a lansat o serie de atacuri pe Inel. Au distrus stația *ExGal-4* de pe Belkadan, au atacat lumea Dubrillion, au distrus nava Noii Republici *Întinerirea* la Helska și au anihilat lumea Sernpidal prin prăbușirea lunii acesteia în ea. Am reușit să le localizăm baza pe Helska 4 și să o distrugem, dar asta nu va pune capăt amenințării.

Leia își ridică privirea spre auditoriu și fu surprinsă de câți Senatori păreau plictisiți, ca și cum ea ar fi fost naratoarea unui spectacol de maniere Kuati. *Ei bine, nu le-am spus nimic din ceea ce nu știau deja, dar acum trebuie să accepte și să se ocupe de asta.* Își drese vocea și se uită la notițele din datapadul de pe podium.

— Pe Belkadan, Luke Skywalker a găsit dovezi ale unui dezastru ecologic care a modificat radical compoziția atmosferică a lumii. Acel dezastru a fost pus la cale de un agent extraterestru care a fost prezent pe acea lume și a fost ucis acolo după ce i-a atacat pe Mara Jade Skywalker și pe fratele meu. Dovezile par să sugereze că extratereștrii pregăteau lumea pentru a fi folosită ca bază pentru invazie.

Înainte ca ea să poată continua, un Senator saurian cocoșat, reprezentând diferitele comunități Baragwin, se ridică încet.

— Dacă ar fi pe placul Senatului, aș întreba-o pe vorbitoare dacă este aceeași Leia Organa Solo care a acceptat să medieze disputa Rhommamool-Osarian.

Ochii Leiei se îngustară atunci când își ridică bărbia.

— Senatorul Wynl știe foarte bine că sunt aceeași persoană care s-a dus pentru a încerca să medieze pacea în acel conflict.

— Și nu a fost acțiunea unui Cavaler Jedi nesăbuit cea care i-a forțat pe Osarieni să lanseze atacul care a băgat sistemul în război, ucigându-l pe Nom Anor, liderul Rhommamoolian, în acest proces?

Leia își ridică mâinile.

— Cu tot respectul, domnule Senator, conflictul Rhommamool-Osarian are puțin sau deloc de-a face cu invazia despre care vorbesc.

Borsk Fey'lya se întoarse spre Leia din poziția sa de pe estradă, la dreapta ei.

— Puțin sau deloc? Asta sugerează că *ar putea* exista un fel de legătură.

Ea aprobă din cap, neliniştită.

— Când invadatorul a atacat-o pe Mara, a încercat mai întâi să-l distrugă pe R2, droidul astromec folosit de fratele meu. Extraterestrul striga acelaşi tip de retorică anti-droizi pe care o foloseau în cruciadele lor *Cavalerii Roşii ai Vieții* de pe Rhommamool.

Bothanul clipi din ochii săi violeți.

— Deci sugerezi că aceşti *Cavaleri Roşii* sunt în spatele intoxicării Belkadanului, distrugerii Sernpidalului şi atacului asupra Dubrillionului? Şi că au arme suficient de puternice pentru a smulge o lună de pe orbită, dar nu au fost în stare să-şi apere liderii împotriva unui atac al Osarienilor? Oare am înțeles corect?

— Nu, nu cred, Şef Fey'lya. Leia lăsă o notă de răceală să-i pătrundă în voce. Nu cred că extraterestrul de pe Belkadan a fost influențat de *Cavalerii Roşii*, dar este posibil ca aceşti *Cavaleri Roşii* să facă parte dintr-un complot ascuns pentru a perturba Noua Republică.

Un alt Senator, Rodian de data asta, se ridică.

— Vreți să ne faceți să credem, doamnă Emisar, că efortul dumneavoastră a eşuat din cauza unei conspirații născute din afara galaxiei?

— Nu asta am spus.

Niuk Niuv, Senatorul de Sullust, se ridică în picioare.

— Nici eu nu cred asta. Cred că încerci să ne abați de la amenințarea pe care o reprezintă Jedii pentru Noua Republică. Un Jedi a fost cel care a ridicat nivelul de tensiune al Osarienilor, declanşând acel război. Ne spui că un Jedi a raportat despre acest extraterestru şi despre ce a spus el. Nu sunt atât de prost încât să nu văd efortul unui Jedi de a ne îndepărta de problemele pe care le-a generat Ordinul lor.

— Jediul de pe Belkadan este fratele meu, Luke Skywalker – Maestru Jedi!

— Şi cine ar vrea mai mult decât el să fie uitate erorile discipolilor săi?

Leia se forță să relaxeze strânsoarea asupra podiumului.

— Sunt foarte conştientă de controversa din jurul Jedilor, dar vă cer, cu toată conştiința, să treceți dincolo de această dezbatere şi să vă concentrați pe ceea ce vă spun. O invazie a fost organizată din afara acestei galaxii şi va distruge Noua Republică dacă nu acționați pentru a o opri acum.

Un Senator uman pe care Leia nu reuşi să îl recunoască se ridică să vorbească.

— Iertați-mă, dar este un fapt bine cunoscut şi stabilit de mult timp că o perturbare hiperspațială de la marginea galaxiei face imposibilă călătoria în sau din galaxie. Această presupusă invazie nu ar fi putut avea loc.

Leia scutură din cap.

— Dacă acea barieră există, ei au găsit o cale de a o ocoli. Au ajuns aici şi există numeroase dovezi ale invaziei lor pe Inelul Exterior.

Quarrenul, Pwoe, se ridică şi îşi trecu vârfurile degetelor peste bărbia ascuțită.

— Sunt confuz, atunci, doamnă Emisar. Ne-ați spus că ați făcut parte dintr-un efort de a distruge forța invadatoare. Am fost lăsat să cred că ați avut succes.

— Am avut.

— Deci nu au mai fost văzuți aceşti invadatori de atunci?

— Nu, dar asta...

— Şi aveți dovezi care să-i lege de *Cavalerii Roşii*, în afară de zvonuri despre comentariile unei creaturi care acum este moartă?

— Nu. Dar...

— Aveți dovezi fizice ale invadatorilor?

— Câteva. Câteva cadavre, câțiva dintre *coralskipperii* lor.

Fey'lya zâmbi, arătându-şi dinții ascuțiți.

— *Coralskipperi?*

Leia închise ochii şi suspină.

— Extratereştrii aceştia par să se bazeze pe creaturi biomecanice create prin inginerie genetică. Navele lor de luptă sunt, ei bine, crescute din ceva numit *coral yorik*.

Bothanul scutură din cap.

— Ne spui că au folosit pietre pentru a doborî un Distrugător Stelar?

— Da.

Pwoe aruncă o privire în jos, la biroul său, apoi ridică privirea cu o sclipire răuvoitoare în ochii săi negri.

— Leia, ca unul care te-a admirat în trecut, te implor, te rog, opreşte-te acum. Nu ai de unde să ştii cât de patetică pari a fi. Ai ales să părăseşti viața publică. Să vii aici acum, cu povestea asta, într-o încercare atât de lipsită de scrupule de a prelua controlul din mâinile noastre, este un lucru jalnic.

— Ce? Leia clipi din uimire. Crezi că am venit aici ca să preiau puterea?

— Nu mi s-a dat altceva la care să mă gândesc. Pwoe îşi deschise mâinile şi cuprinse întreaga încăpere. Vrei să-ți protejezi fratele şi copiii, întrucât toți sunt Jedi, şi pot înțelege asta. De asemenea, este clar că nu crezi că suntem capabili să supraviețuim oricărei catastrofe fără tine, dar adevărul este că lucrurile au mers bine de la rezolvarea situației Bothane. Cu toții înțelegem pofta de putere a oamenilor şi te-am admirat pentru că ți-ai reprimat-o atât de mult timp, dar acum, asta...

— Nu, nu, nu asta este intenția mea. Leia se uită îngrozită la Senatori. Ceea ce vă spun este adevărat, este real. Poate că am respins o avangardă, dar ei vin.

Senatorul Sullustan îşi acoperi urechile cu mâinile.

— Te rog, Leia, încetează, încetează odată. Loialitatea ta față de Jedi este lăudabilă, dar această încercare de a ne face să credem că ar putea fi utili din cauza unei amenințări nebuloase... Este sub demnitatea ta!

— Dar foarte *uman* din partea ei, pufni Baragwinul.

Un pumn invizibil păru să se înfăşoare în jurul inimii Leiei şi să strângă puternic. Coatele i se îndoiră şi ea îşi rezemă antebrațele de podium.

— Trebuie să mă ascultați!

— Leia, te rog, fă ce a făcut Mon Mothma. Vocea lui Pwoe se umplu de milă. Dispari în linişte. Guvernul este al nostru acum. Lasă-ne să ne amintim de tine cu drag, ca de cineva care şi-a depăşit limitările.

Leia se uită la Senatori şi îşi dori ca vârsta să-i fi întunecat suficient vederea pentru a nu vedea privirile de dispreț îndreptate spre ea. *Nu vor să vadă pentru că nu-şi pot permite să vadă. Au nevoie să dețină controlul atât de mult încât vor ignora pericolul în loc să admită că există o criză. Vor pierde totul doar pentru că vor să demonstreze că dețin controlul.* Ignoranța lor deliberată o lăsă secătuită şi fără cuvinte, iar greutatea compasiunii şi dispretului lor o strivea.

Acest lucru nu se poate întâmpla. Tot ce am câştigat să fie aruncat la gunoi atât de prosteşte. Leia îşi slăbi strânsoarea de pe podium şi începu să se îndepărteze de el. *Să pierdem totul…*

O voce puternică şi ascuțită străpunse murmurul scăzut din sala Senatului.

— Cum îndrăzniți? Cum îndrăzneşte vreunul dintre voi să-i vorbească astfel? În mijlocul camerei, un extraterestru cu blana aurie, înalt şi suplu, cu dungi purpurii care urcau în sus şi în spate din colțul ochilor, se ridică la înălțimea sa maximă. Dacă nu ar fi fost această femeie şi sacrificiile familiei ei, niciunul dintre noi nu s-ar fi aflat aici, iar cei mai mulți dintre noi ar fi fost morți.

Elegos A'Kla îşi deschise mâinile cu trei degete.

— Ingratitudinea voastră flagrantă acreditează viziunea Imperială conform căreia suntem nişte simple bestii!

Senatorul Rodian înjunghie spre Caamasi cu un deget cu vârful ca o ventuză.

— Nu uita, ea a fost una dintre ei!

Ochii lui Elegos se îngustară, iar Leia simți un val de durere scăpând din el.

— Poți să spui asta fără să-ți dai seama cât de debil mintal te face să pari? A o asocia cu Imperialii este o pură prejudecată – o prejudecată de genul celei pe care Imperialii o afişau atunci când ne oprimau.

Niuk Niuv îndepărtă comentariile Caamasiului cu o mişcare a mâinii.

— Criticile tale ar avea mai multă greutate, Senator A'Kla, dacă nu ai fi cunoscut că ai mai colaborat cu Jedii. Simpatia ta pentru ei este profundă. Nu a fost unchiul tău unul dintre ei?

Elegos îşi trase capul pe spate, accentuându-şi înălțimea şi forma zveltă.

— Loialitatea mea față de prietenii şi rudele care au fost Jedi nu mă orbeşte cu privire la ceea ce a încercat Leia să spună aici. Ați putea alege să îi vedeți pe Jedi ca pe o amenințare – şi chiar şi eu aş recunoaşte că activitățile unora dintre ei mă deranjează –, dar ea semnalează o nouă amenințare, poate una foarte mare, la adresa Noii Republici. Să o ignorați intenționat pentru a vă putea urmări propria glorie este culmea iresponsabilității.

Tentaculele lui Pwoe se încolăciră de furie.

— E bine şi frumos să spui asta, A'Kla, dar poporul tău şi supraviețuirea lui datorează mult Leiei şi familiei ei. Mulți dintre voi au murit pe Alderaan, iar vinovăția şi mila oamenilor au fost cele care v-au protejat timp de decenii. Nu este surprinzător că v-ați ridicat în apărarea ei, asemenea unui câine de luptă *nek* care linge mâna celui care îl dresează.

Leia simți cum comentariul o exasperează şi reveni pe podium. Vocea ei rămăsese joasă şi placidă, în ciuda furiei care o cuprinsese. Deşi nu-i plăcea să apeleze la tehnicile Jedi de calmare, o făcu, permițându-i să se concentreze. Expresia ei se ascuți şi privirea îi cuprinse pe Senatorii adunați.

— Alegeți să proiectați asupra mea tot felul de motive sinistre. Este dreptul vostru. Pot chiar să înțeleg vechile resentimente transferate asupra mea, deşi aş fi crezut că istoria v-a arătat unde este inima mea. Nici nu mă aştept să mă ascultați. Considerați Noua Republică ca fiind a voastră şi aplaud faptul că vă asumați responsabilitatea pentru ea. În ciuda a ceea ce ați putea crede sau ați vrea să credeți, mă faceți foarte mândră. Unde mă dezamăgiți este felul cum vă întoarceți împotriva voastră. Puterea Noii Republici a izvorât întotdeauna din uniunea sa de popoare diverse. Ea ridică din umeri, apoi se îndreptă de spate. Am să vă las la dispoziție tot

ce am aflat despre aceşti invadatori. Sper că veți găsi informația utilă atunci când veți găsi un moment să o folosiți.

Borsk Fey'lya o privi atent în timp ce se îndepărta de podium.

— Ce vei face acum, Leia?

Ea pufni încet şi se uită la el pentru o clipă. *Ți-e teamă că voi organiza o lovitură de stat pentru a obține ceea ce vreau, Borsk? Crezi că am atât de multă putere?*

— Voi face ceea ce trebuie să fac. Poate că Noua Republică m-a abandonat, dar eu nu am abandonat-o pe ea. Această amenințare trebuie să fie oprită.

Blana de pe ceafa Bothanului se ridică încet.

— Nu ai niciun statut oficial. Nu poți rechiziționa echipament, emite ordine şi altele asemenea.

Ea clătină încet din cap, apoi zâmbi când Elegos apăru lângă ea.

— Cunosc regulile, Şef de Stat Fey'lya, atât cele publice, cât şi pe cele după care se joacă cu adevărat jocul. Nu doresc să mă înfrunt cu tine, aşa că nu face să fie necesar.

Elegos îşi aşeză o mână pe umărul Leiei.

— *Acest* Senator doreşte să afle mai multe despre amenințare. Am încredere, Şef de Stat Fey'lya, că nu va exista nicio interferență cu investigația mea.

— Interferențe, nu... Ochii violeți ai Bothanului deveniră nişte fante. Cu toate astea, fiți atenți. Curiozitatea va fi permisă, dar trădarea va fi pedepsită. Ați înțeles?

Elegos aprobă din cap şi Leia i se alătură.

— Mesajul tău a fost primit, Şef de Stat Fey'lya. Senatorul A'Kla şi cu mine vom fi foarte atenți, şi la fel ar trebui să fiți şi voi. O sentință de trădare într-un moment ca acesta v-ar putea bântui de-a lungul istoriei, *dacă* invadatorii vor lăsa pe cineva în viață căruia să-i pese.

Capitolul 2

Stând înghesuit în carlinga simulatorului de X-interceptor, Colonelul Gavin Darklighter, Comandantul *Escadrilei Vagabond*, îşi freca degetul mare de la mâna dreaptă de inelul pe care îl purta la acea mână. Tensiunea îl cuprinsese, dar ştia că nu avea sens să mai tragă de timp nicio secundă. Aruncă o privire peste umăr la droidul astromec R2-Delta care stătea în spatele lui.

— Bine, *Catch*, rulează simularea desemnată *skipchaser*[3].

Micul droid auriu cu alb bâzâi plăcut, iar carlinga simulatorului prinse viaţă cu lumini şi date care se derulau pe ecranul principal. În ciuda anilor de recondiţionări pe care le suferise micul droid în serviciul lui Gavin – inclusiv ştergerile de memorie şi actualizările de programare necesare – îl întâmpina întotdeauna cu un scurt rezumat al vremii pe Tatooine şi pe Coruscant. Gavin aprecia acest mic detaliu plăcut, fiind motivul pentru care nu schimbase droidul cu un model mai nou – deşi actualizarea *Delta* fusese binevenită pentru accelerarea calculelor de navigaţie.

Cea mai mare schimbare în relaţia sa cu droidul fusese numele acestuia. La început îi spusese *Jawaswag*[4], gândindu-se că oricărui Jawa i-ar fi plăcut să aibă droidul. Mai târziu, după criza Thrawn, un grup de Jawa chiar încercase să-l fure pe *Jawaswag*, dar droidul îi respinsese şi îl rănise pe unul dintre ei. Din acel moment, Gavin începuse să-i spună droidului *Toughcatch*[5], care devenise pur şi simplu prescurtat în *Catch*[6].

Câmpul vizual al simulatorului se umplu iniţial cu stele şi apoi cu o centură de asteroizi, spre care Gavin îşi ghidă X-interceptorul. Semăna mult cu vechile T-65 pe care *Escadrila Vagabond* obişnuia să le piloteze atunci când se alăturase el pentru prima dată Rebeliunii, dar modelul T-65A3 era cu câteva generaţii mai avansat decât modelele originale. Deşi nu era la fel de agil ca noul model XJ, A3 avea scuturi îmbunătăţite şi lasere care se lăudau cu îmbunătăţiri în materie de precizie şi putere. Pacea încheiată cu *Rămăşiţele* Imperiale presupunea că acum existau puţini inamici capabili pe care să fie testate noile nave de luptă – dar naveta se dovedise destul de letală atunci când fusese dezlănţuită împotriva piraţilor din regiunile de la frontiera Noii Republici.

Gavin se uită la monitorul principal, dar nu era indicată nicio ameninţare. Apoi introduse un program suplimentar de date care extinse profilul ţintelor disponibile.

— *Catch*, dă-mi elemente biologice până la dimensiunea unui *mynock* şi orice pare să se deplaseze neregulat sau pe un curs care depăşeşte limita normală pentru resturile orbitale.

Droidul fluieră în semn de înţelegere, dar pe ecranul lui Gavin tot nu se vedea nimic. El se încruntă. *Ce ar trebui să văd? Nu are niciun sens ca Amiralul Kre'fey să-*

---

[3] Skipchaser – simulre pentru X-interceptor folosită în timpul războiului cu Yuuzhan Vong. Simularea era folosită pentru a-i învăţa pe piloţii de X-interceptor despre *coralskipperi* – echivalentul pentru navele de luptă, folosit de noul lor inamic.

[4] Jawaswag – bun furat de Jawa, în acest caz.

[5] Toughcatch – captură dificilă sau în acest caz, greu de prins.

[6] Catch – prins, prinde.

mi fi dat acces la această simulare dacă nu ar exista nimic aici.

Gavin ezită pentru o clipă. Ştia că ideea lui şi cea a unui Amiral Bothan despre ceea ce avea sens puteau fi foarte diferite. De multe ori avusese de-a face cu manipularea sa sau a comenzii sale de către Bothani, iar cele mai multe dintre acele momente fuseseră un dezastru. Totuşi, în ciuda faptului că cei din clanul Kre'fey aveau o asociere negativă cu *Escadrila Vagabond* din cauza unor evenimente vechi de peste două decenii, Gavin îl găsise pe tânărul Traest Kre'fey remarcabil de direct şi sincer în general, şi cu atât mai mult atunci când avea de-a face cu *Vagabonzii.*

Consola principală emise un semnal sonor, iar pe ecranul X-interceptorului apăru un cadru mic în jurul unui obiect îndepărtat. Gavin selecționă obiectul ca țintă şi se uită în jos la profilul şi imaginea acestuia pe monitorul secundar. La o privire rapidă, ar fi putut fi confundat cu un asteroid şi neglijat cu uşurință, dar pentru Gavin părea mult prea simetric. Îi amintea foarte mult de o sămânță – puțin bulboasă în mijloc, dar conică la ambele capete. În partea din spate avea câteva cavități în care ar fi putut fi ascunse unitățile de evacuare a propulsiei, iar în partea din față alte câteva care ar fi putut găzdui arme.

Gavin tresări, apoi împinse accelerația X-interceptorului înainte.

— *Catch*, începe să înregistrezi cursa asta. Vreau să pot studia înregistrarea.

Acționând puțin cârma eterică, Gavin îndreptă nasul X-interceptorului pe un curs care urma să treacă prin spatele *seminței.* Întinzând mâna spre dreapta sa, acționă un comutator care bloca aripile în poziție de atac. Cu o mişcare a degetului mare, comută controlul armelor pe lasere şi le reglă astfel încât să tragă toate patru cu o singură apăsare a declanşatorului.

Sămânța se deplasa astfel încât nasul navei să fie în linie cu vectorul său de apropiere. Senzorii nu dădeau nicio indicație privind alimentarea armelor energetice, ceea ce îl deranja mai puțin decât faptul că nu primea nicio indicație privind alimentarea propulsiei. *Cum se mişcă chestia aia?*

Înainte să iasă la iveală vreun răspuns, Gavin lansă rapid X-interceptorul într-o rostogolire spre dreapta şi se stabiliză, cu punctul de ochire în dreptul *seminței.* Declanşă o rafală rapidă şi aşteptă ca *sămânța* să explodeze, dar nu se întâmplă aşa. Pe măsură ce salva cvadruplă se apropia de țintă, toate proiectilele se învârtiră într-un vortex invizibil şi dispărură într-un punct de lumină albă.

Pe oasele negre ale Împăratului...

Sămânța țâşni înainte, întorcându-se pentru a-şi îndrepta botul spre X-interceptor. Gavin începu să se rotească spre stânga şi să plonjeze, dar ceva îi zgudui nava. Într-o clipită, *Catch* începu să țipe, iar scuturile frontale ale X-interceptorului cedară. Ceva de un roşu tern înflori pe nasul *seminței,* apoi se îndreptă spre X-interceptor. Lovitura fu puternică şi se împrăştie puțin, apoi ceea ce părea a fi rocă topită începu să roadă prin *carnea* metalică a navei de luptă. Sirenele de avertizare răsunară, înecând tonurile panicate ale lui *Catch.* Pe monitorul principal începură să defileze indicatoare de avarie de un roşu aprins, toate, cu excepția unuia, mişcându-se prea repede pentru ca Gavin să le poată citi. Cel pe care putea să-l vadă raporta o aprindere prematură a motorului unei torpile protonice, care declanşă întreaga încărcătură de pe flancul stâng şi rupsese în bucăți X-interceptorul.

Stupefiat, Gavin rămase încremenit în scaunul său în timp ce ecranele se întunecau şi trapa carlingii se deschidea. Se uită la cronometru şi clătină din cap.

— *Catch*, am rezistat doar douăzeci şi cinci de secunde. Ce a fost chestia aia?

Un asistent uman apăru la marginea carlingii.

— Domnule Colonel Darklighter, Amiralul vă trimite complimentele sale.

Gavin clipi şi îşi trecu o mână înmănuşată peste bărbuța lui şatenă.

— Complimentele lui? Am rezistat mai puțin de o jumătate de minut.

— Da, domnule Colonel, foarte adevărat. Asistentul zâmbi. Amiralul a spus că vă va întâlni în biroul dumneavoastră într-o oră şi vă va explica de ce trebuie să fiți felicitat pentru că v-ați descurcat atât de bine.

* * *

Gavin stătea în spatele biroului său, rulând fără chef imagini holografice pe placa holoproiectorului său. Prima imagine îi arăta pe el şi pe cei doi fii ai săi – băieți orfani care trăiseră pe lângă hangarul *Escadrilei Vagabond* după criza Thrawn – toți zâmbitori. Următoarea îi arăta pe băieți cu doi ani mai mari, tot zâmbitori în ciuda faptului că erau îmbrăcați elegant, stând alături de Gavin şi de mireasa lui, Sera Faleur. Ea fusese asistenta socială care îl ajutase în procesul de adopție a băieților. Gavin zâmbi când îşi aminti cum colegii de escadrilă îi spuneau că mariajul lor mixt nu putea dura. Erau amândoi oameni, dar ea era de pe Chandrila, crescând pe țărmurile *Mării de Argint*, iar el era de pe Tatooine, şi totuşi, în ciuda diferențelor dintre lumile lor natale, îşi făcuseră uşor o viață împreună.

Următoarea imagine îi arăta pe Sera şi Gavin cu prima lor fiică; după aceea urmară imagini cu ei împreună cu noul lor fiu şi apoi cu o altă fiică. O imagine făcută felicitare de Anul Nou îi arăta pe toți şapte împreună. Gavin îşi amintea cu uşurință cât de fericiți fuseseră toți împreună. Înainte să o întâlnească pe Sera, se resemnase că nu va găsi niciodată pe cineva pe care să iubească, dar ea fusese balsamul care îi vindecase inima frântă. Nu-l făcuse să uite trecutul şi iubita pe care o pierduse, ci doar îl ajutase să regăsească bucuria vieții şi toate posibilitățile ei.

— Sper că nu întrerup nimic, Colonele.

Gavin îşi ridică privirea prin imaginea familiei sale şi clătină din cap.

— Nu, domnule Amiral, deloc.

Închise holoproiectorul, uşurat că sosirea Amiralului Bothan oprise ciclul de imagini chiar acolo, la momentele fericite.

Amiralul Traest Kre'fey semăna izbitor cu ceilalți membri ai familiei Kre'fey pe care îi văzuse Gavin: regretatul General Laryn – bunicul Amiralului – şi Karka, fratele Amiralului. În ciuda faptului că petrecuse o bună perioadă de timp în compania Bothanilor, Gavin nu-şi putea aminti pe niciunul din afara familiei Kre'fey a cărui blană să fie de un alb pur. Traest nu avea ochii aurii pe care îi aveau ceilalți doi; în schimb, ochii lui erau mai mult violeți, cu pete aurii. Gavin presupuse că violetul provenea din linia lui Borsk Fey'lya, din moment ce ştia că cei doi erau înrudiți printr-o amestecătură complicată de căsătorii între cele două familii.

Traest purta un costum de zbor negru pe care îl descheiase până la mijlocul pieptului. Închise uşa biroului lui Gavin, apoi se aşeză fără ceremonie pe canapeaua din stânga uşii. Gavin se mută din spatele biroului său pe unul dintre cele două scaune care formau colțul de conversație din biroul său.

Se aşeză şi îşi sprijini coatele pe genunchi.

— M-a ucis în douăzeci şi cinci de secunde. Ce a fost?

Bothanul zâmbi.

— Felicitări! Eu am murit în cincisprezece secunde la primul meu contact. Aducerea online a datelor biologice de țintire este ceea ce ți-a dat un mic avertisment.

— Dacă nu aş fi fost mort, sunt sigur că asta m-ar fi făcut să mă simt mai bine. Gavin se încruntă. Ştim ce a fost?

Amiralul Bothan îşi trecu ghearele înapoi prin coama lui de culoare palidă.

— Acum două zile, Leia Organa Solo a vorbit în fața Senatului şi a încercat să-i avertizeze cu privire la o forță extraterestră necunoscută care atacase mai multe lumi de pe Inelul Exterior, dincolo de Dantooine. Ea nu a avut parte de o primire prea călduroasă, dar a lăsat în urmă date, din care a fost creată această simulare.

Gavin se dădu înapoi pe scaun.

— Vreți să-mi spuneți că acea *sământă*, acea *chestie*, este o navă de luptă folosită de cei care au atacat pe Inelul Exterior?

— Da. Practic, specia care a creat-o o numeşte *coralskipper*. Le cresc din ceva numit *coral yorick*. Ştiu că numele nu inspiră teribil de multă teamă, dar presupun că se pierde ceva în traducerea din limba lor. Le-am numit *skipere* pentru scopurile noastre.

— Şi Prințesa a adus acest lucru la cunoştința Senatului, iar ei nu au ascultat-o?

Traest scutură din cap.

— Forțele opuse au adunat putere pentru a se lupta pe tema întregii chestiuni Jedi. Situația s-a încins din cauza acuzației că gestul pripit al unui Jedi a declanşat conflictul de la Rhommamool. O serie de Senatori puternici au văzut în povestea Prințesei o încercare de a distrage atenția de la problema Jedi. Nu a ajutat nici faptul că Jedii au fost cheia înfrângerii invadatorilor.

Gavin aprobă din cap. Nu avusese niciodată o problemă cu Jedii şi, de fapt, îl considera un prieten foarte bun pe unul dintre ei, Corran Horn. Unii Jedi erau autoritari, dar Gavin văzuse astfel de cazuri de orgolii şi printre piloții de luptă, aşa că existența lor nu-l surprindea deloc. Adevărul era că existau unele sarcini pe care doar Jedii le puteau îndeplini, iar el fusese prea mult timp în armată ca să se descotorosească de o asemenea forță doar din cauza unor elemente perturbatoare.

— Există vreo dovadă că invadatorii continuă să vină?

— Efectiv, nu, dar logica sugerează că folosirea resurselor necesare pentru a călători dintr-o galaxie în alta necesită obținerea unui punct de sprijin prin care aceste resurse să poată fi refăcute. Bothanul zâmbi. Dacă cheltuieşti suficiente credite pentru a ajunge undeva, de obicei plănuieşti să rămâi acolo o vreme.

— Corect, iar lumile de la marginea galaxiei nu sunt genul de locuri în care să mergi în vacanță. Gavin îşi frecă o mână peste gură. Navele astea... sunt destul de formidabile. Cum se mişcă? Cum mi-au doborât scuturile?

— Avem nevoie de mai multe cercetări pentru a fi siguri, dar se pare că au nişte creaturi numite *dovin basali* care fac parte din nava de luptă în sine. Acestea manipulează gravitația, şi aşa au reuşit să-ți absoarbă loviturile şi să-ți doboare scuturile. Credem că mărirea sferei compensatorului inerțial poate preveni de fapt doborârea scuturilor. De asemenea, cred că lansarea mai multor lovituri de putere mai mică prin lasere va forța *skiperul* să cheltuiască multă energie pentru a crea acele scuturi de găuri negre. În condițiile în care nava este preocupată de captarea loviturilor, capacitatea sa de manevră se reduce. Totuşi, aceste strategii sunt doar ipotetice şi nu pot fi testate decât în luptă.

— Înțeleg. Gavin își strânse mâinile. Pot pune escadrila să simuleze împotriva acestor lucruri, apoi ne puteți îndrepta spre ele pe Inelul Exterior și le vom încerca.

— Știam că vei fi de acord cu asta, și apreciez. Avem totuși o altă problemă înainte de asta.

— Și anume?

Bothanul oftă.

— Din cauza modului în care a fost înlăturată Prințesa Leia, orice acțiune care sugerează măcar că ar fi putut avea dreptate este dezaprobată. Deși comandamentul meu se află acum pe Inelul Exterior, nu pot ordona cercetarea vreunui loc de luptă, nu am voie să-i ajut pe alții să caute, nimic. Este o sinucidere politică să acționezi ca și cum raportul ei ar avea vreo credibilitate.

— Da, dar nu este o adevărată sinucidere să presupui că nu are? Gavin aruncă o privire spre podea și apoi în ochii violeți ai lui Traest. Având în vedere că Borsk Fey'lya conduce acum Noua Republică, asta nu poate fi ușor pentru dumneavoastră, dar să ignorați...

Traest ridică o mână pentru a preîntâmpina comentariul lui Gavin.

— Colonele, din cauza eșecului bunicului meu la Borleias, puterea familiei mele a scăzut cam în jurul momentului în care am intrat în sistemul Academiei Marțiale Bothane. M-am dus la una dintre școlile satelit mai mici și am avut acolo un instructor care a scos în evidență anumite defecte ale modului în care funcționează societatea Bothană. Sper că m-ai văzut suficient pe parcursul anilor ca să știi că, făcând parte dintr-o generație mai nouă și mai tânără, nu sunt genul care să urmeze exact ceea ce cred superiorii mei că ar trebui să fac. De exemplu, dacă s-ar fi știut că te-am supus acelui simulator, aș fi fost retrogradat la gradul de ofițer de zbor și ar fi trebuit să mă străduiesc să urc din nou în grad.

— Prima dată ați făcut-o destul de repede, domnule Amiral.

— Faptul că personalul cheie din eșaloanele superioare ale armatei Bothane a demisionat ca urmare a problemei Caamas mi-a grăbit calea. Nu mă deranjează să folosesc politica atunci când mă duce în direcția în care vreau să merg, dar nu-mi place când mă împiedică să fac ceea ce este corect. Traest își deschise mâinile. Mă gândeam, Colonele, că mi-ar plăcea să folosesc *Escadrila Vagabond* în zona Inelului, punându-vă să simulați că sunteți un grup de pirați care atacă sistemele periferice. Forțele mele de acolo vă vor urmări, iar voi veți fi liberi să fugiți, să vă ascundeți și să explorați oriunde doriți să mergeți.

— Și dacă se întâmplă să dăm peste o forță de nave *skip* în timp ce suntem acolo?

— Sper, pentru binele nostru al tuturor, că nu veți întâlni. Bothanul zâmbi sumbru. Dar dacă o faceți, le vom *demonta* și vom oferi Senatului dovezi pe care nu le va putea respinge niciodată.

Capitolul 3

Luke Skywalker stătea la marginea pădurii, lăsând briza uşoară de pe Yavin 4 să fluture şi să răsucească marginea mantiei întunecate care îl învăluia. În deschiderea circulară a pădurii se aflau mai multe socluri gri, fiecare servind drept memorial pentru Jedii şi studenţii căzuţi la datorie. Gantoris fusese primul, apoi Nichos Marr, Cray Mingla şi Dorsk 81. Alţii îi urmaseră, iar acum ultimul era Miko Reglia. Luke simţea cum îl sfâşiau emoţii contradictorii în timp ce studia monumentele comemorative. Se simţea foarte mândru de sacrificiile pe care le făcuseră aceşti Jedi. Chiar şi pe jumătate instruiţi, ei îşi acceptaseră responsabilităţile şi se comportaseră admirabil. Erau exemple binevenite pentru noii studenţi despre cât de dificil putea fi să fii Jedi.

Regretul îl rodea de asemenea. *Nu aş fi om dacă nu m-aş întreba dacă aş fi putut face ceva pentru a le preveni moartea.* Primele zile ale Academiei Jedi fuseseră dificile pentru că el încă îşi găsea drumul ca Jedi şi profesor. Experienţa sa legată de trecerea de partea întunecată la întoarcerea Împăratului, îl orbise, de asemenea, faţă de unele lucruri de care discipolii săi aveau nevoie. Deşi recunoştea că poate îşi alesese discipolii un pic prea devreme, dacă nu ar fi făcut acest lucru, ar fi însemnat că ar fi fost şi mai puţini pentru a face faţă invaziei Yuuzhan Vong.

— N-o să punem niciuna dintre acele pietre comemorative pentru Mara, să ştii.

Luke îşi ridică capul şi simţi un zâmbet fluturându-i pe buze. Se uită înapoi la Cavalerul Jedi brunet în robă verde din spatele lui.

— Nu la asta mă gândeam, Corran.

Corran Horn dădu din umeri.

— Poate nu pe moment, dar gândul trebuie să se ascundă pe undeva pe acolo. Îmi sare în ochi de fiecare dată când mă uit la locul acela, de când am auzit... Dar nu va fi nicio piatră pentru ea acolo.

Luke arcui o sprânceană spre el.

— Asta ar putea fi interpretat în două feluri, să ştii. Pe de o parte sugerează că această boală nu o va ucide. Pe altă parte sugerează că nu va fi niciun Jedi prin preajmă care să pună piatra comemorativă.

Jediul cu ochii verzi încuviinţă din cap, apoi îşi scărpină barba – care fusese castanie cândva, dar acum era străbătută de fire albe.

— Eu pariez pe prima variantă, deşi ştiu că sunt o mulţime de persoane în Noua Republică care nu ar vărsa nicio lacrimă pentru a doua variantă.

— Din păcate, este adevărat. Luke suspină şi se uită din nou la pietrele comemorative. Erau cu toţii atât de tineri.

— Ah, Luke, în comparaţie cu noi, *toată* lumea e tânără. Corran zâmbi uşor. Măsurat după evenimentele din timpul vieţii, tu ar trebui să ai, cât, cam o mie de ani?

— Să fiu căsătorit cu Mara a încetinit acest proces, cred.

— Da, dar anii pe care i-ai acumulat înainte ca voi doi să fiţi în sfârşit împreună încă mai contează. Corran îşi ridică un deget peste umăr. Înainte să îmbătrânim şi mai mult, m-am gândit că ai vrea să ştii că sunt toţi aici. Ultima navă

a sosit acum zece minute sau cam aşa ceva. Kyp Durron era în ea. Şi-a făcut o intrare grandioasă, ca de obicei.

Luke scutură încet din cap.

— Nu mă îndoiesc că şi-a făcut intrarea, dar comentariul tău *ca de obicei* a fost nejustificat.

Corran îşi ridică mâinile.

— Poate că a fost, dar sosirea lui i-a entuziasmat pe mulți dintre Cavalerii şi discipolii Jedi mai tineri.

— Inclusiv pe fiul tău?

Corellianul ezită, apoi îşi înclină capul.

— Valin a fost cu siguranță printre cei care au fost impresionați, dar sunt mai îngrijorat de cadrele de tineri Cavaleri Jedi care îl privesc pe Miko ca pe un martir. Prea mulți par să vrea să-i ia locul. Ganner Rhysode şi Wurth Skidder sunt alături de Kyp, la fel ca şi o serie de alți tineri Jedi strălucitori. Dacă nu s-ar fi abținut Jacen, Jaina şi Anakin, aş fi crezut că toată lumea l-ar fi copleşit pe Kyp cu salutări.

Maestrul Jedi îşi expiră anxietatea într-o respirație lungă, lentă, liniştitoare.

— Îți cunosc îngrijorările, şi nu eşti singurul care şi le exprimă. Kam şi Tionne au de asemenea îngrijorări cu privire la Academie. Învățarea copiilor de aici ca grup a fost un lucru bun. Oferindu-le discipolilor mai în vârstă experiențe de îndrumare cu alți Cavaleri Jedi, le-am îmbunătățit abilitățile în mod incomensurabil. Bineînțeles, asta înseamnă că unii dintre Cavalerii Jedi care sunt atraşi de viziunea proactivă a lui Kyp asupra Ordinului sfârşesc prin a-i instrui pe discipolii noştri seniori.

— Nu contest metodele, Maestre Skywalker, şi văd riscurile inerente din ele. Corran oftă. Ceea ce mă îngrijorează este că Kyp e clar conştient de furtunile politice pe care le creează faptele sale, dar le ignoră. Am mai discutat cu toții despre asta, dar problema s-a acutizat întradevăr din cauza acțiunii lui Skidder la Rhommamool.

— Ştiu. Acesta e motivul principal pentru care i-am rechemat pe toți aici. Luke observă un zâmbet în colțul gurii lui Corran. Şi, da, ştiu că emiterea unei convocări face ca toată lumea să ştie cine este la conducere. Poate că nu am fost crescut pe Corellia, unde astfel de lucruri vin în mod natural, dar sunt conştient de asta.

— Bun. Şi ştii că alegerea lui Kyp de a fi ultimul sosit înseamnă că s-a luptat cu tine până la capăt.

— Da, am sesizat asta. Luke se întoarse de la luminiş şi făcu un semn cu mâna spre Marele Templu. Mergem?

Corran încuviință din cap şi porni la drum, iar Luke îl prinse din urmă destul de uşor. Îl privi pe Corran pentru o clipă, apoi zâmbi. Când Corran venise prima dată la Academie, să se antreneze ca Jedi pentru a-şi salva soția, pe Mirax Terrik, fusese încăpățânat şi arogant – toate lucrurile pe care Luke le aştepta de la un pilot de vânătoare şi un ofițer din forțele de poliție. *Şi Corellian pe deasupra.* Cu toate astea, prin procesul de învățare a ceea ce însemna să devii Jedi, Corran se maturizase şi se schimbase. Deşi demisionase din *Escadrila Vagabond* pentru a deveni Jedi cu normă întreagă abia după pacea cu Imperiul de acum şase ani, filozofia şi cerințele Jedi se integraseră complet în viața sa.

Destul de ciudat, în timp ce Corran renunțase la aroganța sa, Kyp şi alții se lăsau conduşi periculos de greşit de mândria lor de a fi Jedi. Luke îşi dăduse seama cu uşurință cum se putea întâmpla asta. Când cineva se armoniza cu Forța, viața şi realitatea deveneau mult mai clare. Opțiunile pe care alții nu le puteau vedea sau

înțelege deveneau dureros de clare. În timp ce, atunci când rezolvau o problemă, Luke şi alți Jedi aveau grijă să explice ce făceau şi de ce, Kyp şi adepții săi aveau tendința de a acționa, fiind încrezători că ştiau cea mai bună soluție pentru orice problemă cu care se confruntau. Luke nu se îndoia că Jediul găsea probabil cea mai bună soluție disponibilă în majoritatea situațiilor, dar consecințele acelei soluții puteau fi greu de suportat pentru alții. În cele din urmă, ceilalți ar fi trebuit să se confrunte cu acele rezultate, nu Jediul care le provocase, iar resentimentele față de acțiunile autoritare ale Jedilor erau cu adevărat inevitabile.

Maestrul Jedi se întinse şi îşi aşeză mâna stângă pe umărul lui Corran.

— Înainte să intrăm în şedință, vreau să-ți mulțumesc pentru intervenția şi ajutorul oferite aici de când s-a îmbolnăvit Mara.

— A fost plăcerea mea. Pot astfel să îi văd pe Valin şi Jysella. Ea şi-a petrecut mai mult timp la Academie, decât cu mama ei şi cu mine. Vreau să păstrez legătura.

Luke îi strânse umărul lui Corran.

— Pe vremuri, toți potențialii Jedi erau luați din familiile lor încă de mici pentru a fi instruiți. Nu-mi pot imagina că era uşor nici atunci, totuşi. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştim...

— Adevărat, dar nu ne putem permite să credem că ceea ce ai creat aici este greşit sau rău sau că vechiul Consiliu nu ar fi fost de acord. La urma urmei, ai fost acceptat de Obi-Wan şi Yoda. Antrenarea unui Jedi mai în vârstă nu este imposibilă, ci doar mai dificilă. Corran îi aruncă Maestrului său o privire lungă. Şi în ciuda neînțelegerilor mele de la început cu tine în privința antrenamentului, cred că ai făcut o treabă superbă. Avem o sută de Jedi care călătoresc prin galaxie şi tot mai mulți sunt gata să servească în fiecare an. Este o adevărată realizare.

— Va fi dacă ni se va permite să mergem mai departe. Luke îl urmă pe Corran în turbolift. Raportul Leiei despre climatul de pe Coruscant nu a fost bun. Am fost acolo cu puțin timp în urmă, iar Senatul s-a înrăit în mod decisiv din cauza problemei Rhommamool. S-ar putea să nu fie cel mai bun moment pentru a propune un nou Consiliu Jedi.

— Mâna de joc a fost împărțită. Trebuie să o jucăm şi să sperăm că nu ne va doborî randomizatorul. Uşa turboliftului se deschise, iar Corran rămase în spate pentru ca Luke să poată ieşi primul. Studenții tăi aşteaptă, Maestre.

Luke ieşi din turbolift şi simți cum îi creşte inima în piept. Jedii erau aliniați pe rânduri în *Sala Marii Audiențe* a Marelui Templu. Nu erau nici la fel de numeroşi, nici la fel de colorați precum soldații Rebeli care se adunaseră la fel după distrugerea primei *Stele a Morții*, dar Luke încă mai simțea revenirea aceloraşi emoții amețitoare pe care le trăise atunci. Doar văzându-i pe Jedi acolo – un amestec bun de oameni şi non-umani, bărbați şi femei – îi aminti de anii trecuți şi de eforturile eroice care fuseseră necesare pentru a opri Imperiul.

Păşi pe covorul roşu care împărțea holul pe lungime şi urcă încet treptele până la podiumul din capătul îndepărtat. Le făcu semn din cap lui Kam Solusar şi Tionne, soțul şi soția administratori ai Academiei, apoi se întoarse şi îl văzu pe Corran alunecând în rând în spatele fiului său. Studenții mai tineri fuseseră poziționați cel mai aproape de estradă, iar Cavalerii Jedi şi ucenicii lor se aliniaseră în partea din spate a sălii, grupați după propria lor alegere.

Dacă cei din partea stângă se aliniază alături de Kyp, atunci diviziunea este mai accentuată decât am crezut. În partea stângă a sălii se aflau aproape două treimi

dintre Jedii adulți şi jumătate dintre non-umani. În partea dreaptă, alături de Corran, Luke îl recunoscu pe Streen şi pe alți câtiva care se opuseseră cu fermitate poziției lui Kyp. Maestrul Jedi nu simțea nicio ură curgând între grupuri, dar nivelul de tensiune din cameră creştea încet.

Observă că Jacen stătea singur, distant, în ultimul rând. Deşi băiatul se afla în partea lui Kyp de cameră, Luke nu simțea nicio legătură între nepotul său şi facțiunea lui Kyp. Anakin, pe de altă parte, stătea la trei locuri distanță de Streen şi, deşi supus, avea o loialitate feroce față de Luke, care ardea adânc în el.

Luke se văzu nevoit să le zâmbească elevilor mai tineri.

— Mă bucur să vă văd pe toți aici. Chipurile voastre strălucitoare sunt iluminate de Forță. Cu toții munciți din greu şi, într-o zi, voi, tinerii Jedi, veți sta aici cu noi ca şi Cavaleri Jedi. Aştept cu nerăbdare acea zi şi ştiu că şi voi o aşteptați.

— Putem fi afară, luptându-ne cu *băieții răi*, interveni un tânăr Twi'lek.

Comentariul inocent şi entuziast aduse zâmbete pe multe fețe, inclusiv pe cea a lui Luke.

— Da, se va întâmpla şi asta. Totuşi, deocamdată, aş ruga-o pe Tionne să vă conducă să vă continuați studiile. Sunt lucruri pe care trebuie să le discut cu ceilalți şi despre care nu trebuie să ştii momentan. Vă mulțumesc că ne-ați întâmpinat pe toți şi Forța să fie cu voi!

Copiii mărşăluiră în rânduri egale, cei mai mari ajutându-i pe cei mai mici să iasă şi să coboare scările. Rândurile adulților se rupseră pe măsură ce Jedii se apropiară de estradă, deşi diviziunea stânga-dreapta se păstrase. Kyp îşi croi drum spre partea din față a grupului, situându-se în fața lui Corran şi Streen. Aşteptările unei confruntări umpleau aerul.

Luke întinse o mână, cu palma în jos.

— Ne confruntăm cu două probleme foarte grave. Oricare dintre ele i-ar putea distruge pe Jedi. Dacă nu lăsăm deoparte orice diferențe şi nu lucrăm împreună, cu siguranță o vor face. Kyp, poate vrei să ne spui ce ştii despre Yuuzhan Vong.

Cererea îl surprinse clar pe Jediul cu părul negru. Kyp venise la Academia Jedi ca un tânăr zburdalnic de şaisprezece ani. La treizeci şi doi de ani, devenise un bărbat puternic, zvelt, cu trăsături ascuțite şi ochi furioşi. Fusese primul dintre Jedi care se întâlnise cu războinicii Yuuzhan Vong, iar faptul că scăpase din ghearele lor spunea multe despre priceperea sa ca pilot şi cu Forța.

— Cum doreşti, Maestre. Vocea joasă a lui Kyp umplu sala. *Răzbunătorii* mei şi cu mine am fost prinşi în ambuscadă de aceşti Yuuzhan Vong. Ei pilotează nave vii, făcute din ceva asemănător coralilor. Navele lor pot prăbuşi scuturile unui X-interceptor sau pot face ca loviturile laser să fie aspirate într-o mică gaură neagră. Îi putem ucide, desigur, dar nu este uşor. Mi-au anihilat *Răzbunătorii*, capturându-l şi apoi ucigându-l pe Miko. Eu abia am scăpat cu viață.

— Care este cel mai important lucru pe care l-ai învățat despre Yuuzhan Vong?

Bărbatul mai tânăr se încruntă.

— Nu înțeleg întrebarea.

— Ai spus că ai fost prins într-o ambuscadă de Yuuzhan Vong. Cum se face că un Cavaler Jedi a putut fi prins într-o ambuscadă?

— Navele lor de luptă arătau ca nişte pietre – bucăți de asteroizi, de fapt... Vocea lui Kyp se stinse în timp ce fața i se întuneca. Şi nu am detectat nicio intenție ostilă din partea lor. Nici măcar nu i-am simțit prin Forță.

Mărturisirea lui stârni o conversație prin cameră. Luke o lăsă să treacă, permițând surprizei şi anxietății să înlocuiască sentimentul de confruntare iminentă înainte să vorbească.

— Da, exact. Am fost şi eu angajat în luptă cu războinicii Yuuzhan Vong şi nu i-am putut simți în Forță. Păreau deconectați sau protejați cumva de ea.

Streen, bătrânul miner de pe Bespin, se încruntă.

— Dacă nu sunt conectați la Forță, cum pot fi în viață?

— Asta este o întrebare excelentă, Streen. Nu am niciun răspuns pentru tine. Pur şi simplu nu ştiu. Luke îşi încrucişă brațele la piept. Noua Republică e de părere că amenințarea Yuuzhan Vong a fost eliminată, dar eu cred că au venit din afara galaxiei noastre şi, prin urmare, am avut de-a face până acum doar cu o sondare puternică. Ei vor continua să vină.

Kyp pufni.

— Încă o dată, Noua Republică rămâne oarbă la o amenințare, lăsându-ne pe noi să ne ocupăm de ea.

Corran îşi îngustă ochii.

— Dar asta este o amenințare pe care s-ar putea să nu o putem gestiona fără ajutorul Noii Republici. Dacă spunem că putem face față problemei şi ei au dreptate, că nu există, atunci părem a fi proşti. *Dacă există*, iar noi *eşuăm*, acesta ar putea fi sfârşitul Ordinului.

— Nu vom eşua. Kyp privi în jur, iar numeroase capete clătinară în semn de acord cu afirmația sa. Cu Forța drept aliat şi săbiile drept unelte, îi vom distruge pe Yuuzhan Vong.

Jacen Solo porni înainte, venind de-a lungul covorului.

— Ascultă-te pe tine însuți, Kyp, şi gândeşte-te la ceea ce spui. Războinicii Yuuzhan Vong sunt camuflați împotriva simțurilor pe care ne bazăm noi. Au armuri şi arme pe care o sabie de lumină nu le poate tăia instantaneu şi sunt războinici antrenați. Mai important, dacă teoria Maestrului Skywalker este corectă, vor veni în număr suficient pentru cucerirea unei galaxii. Chiar dacă fiecare dintre noi va înfrunta o mie dintre ei, tot vom fi prea puțini.

Capul lui Kyp se ridică.

— Atunci ce sugerezi, Jacen?

Înainte ca nepotul său să poată răspunde, Luke ridică o mână pentru a opri discuția.

— Situația noastră este următoarea: avem un inamic care este capabil să ne pună facă probleme şi care se prezintă în număr necunoscut, în locuri necunoscute, din motive necunoscute, şi un guvern galactic care a decis să nu facă nimic în această privință. De asemenea, acest guvern nu mai are încredere în noi. Cred că, indiferent de felul în care se va termina totul, ni se vor reproşa multe.

— Un motiv în plus să nu ne pese ce crede guvernul. Wurth Skidder îşi vârî degetul mare în curea. E clar că nu sunt interesați de ce e mai bine pentru galaxie.

— Ceea ce înseamnă că noi suntem? Streen îl fixă pe mai tânărul Jedi cu o privire dură. Asta vrei să spui, nu-i aşa?

— Ceea ce spune el, Streen, este că dezastrul a lovit galaxia ori de câte ori a fost slăbit Ordinul Jedi. Kyp îndreptă o mână spre Luke. Dacă vom fi învinuiți pentru ceea ce se va întâmpla, aş prefera să mi se reproşeze că am fost zelos în abordarea acestei probleme, decât timid în aşteptarea evoluțiilor.

Luke închise ochii pentru o clipă şi studie pericolul din comentariul lui Kyp. Cavalerii Jedi erau meniți să fie întotdeauna apărători ai păcii, dar Kyp încuraja acțiunile ofensive, loviturile proactive şi preventive. Îşi numise escadrila *Cei Doisprezece şi Doi Răzbunători*, în loc de ceva mai potrivit, cum ar fi *Apărătorii*. Acum vorbea despre *atacarea* problemei. *Pentru unii ar putea fi jocuri de cuvinte, dar cuvintele pe care le foloseşte pentru a-şi exprima ideile şi pentru a le comunica celorlalți îmi arată cât de aproape de limită este.*

Apropierea de partea întunecată nu îl surprinse pe Luke, pentru că o văzuse dezvoltându-se în Kyp de-a lungul anilor. Pe când era încă ucenic, Kyp fusese influențat de spiritul unui Lord Sith mort. Furase o super-armă şi distrusese planeta Carida, ucigând miliarde de ființe. Kyp muncise neobosit pentru a-şi ispăşi fapta, dar alesese campanii tot mai dificile şi mai vizibile pe măsură ce trecea timpul, pentru ca mulți să vadă că se revanşează.

Această invazie trebuie să i se pară lui Kyp ca o mare cruciadă prin care poate obține acceptarea chiar şi din partea celor mai duri critici ai săi.

Luke deschise din nou ochii, apoi făcu un pas în jos spre mulțimea din fața lui.

— Este prematur să vorbim despre orice atac asupra invadatorilor Yuuzhan Vong. Jacen are dreptate – nu-i putem înfrunta singuri. Treaba noastră, acum, este să ne pregătim pentru ce e mai rău şi să învățăm cât mai multe despre ei. Trebuie să avem informații bune şi utile pe care Noua Republică să le poată folosi pentru a planifica apărarea sau ofensiva. Rolul nostru aici este de gardieni, iar abilitățile noastre ne pot permite să cercetăm această amenințare. Odată ce vom avea informații bune despre Yuuzhan Vong, atunci vom putea planifica ce vom face.

Privi în jur la Cavalerii Jedi aliniați acolo: bărbați, femei, oameni şi non-umani.

— Pe parcursul săptămânii viitoare vă voi da misiuni. Vă voi trimite în pericole pe care nici măcar eu nu le pot bănui. Sper că vă veți întoarce nevătămați, dar ştiu că nu se va întâmpla asta. În timp ce lumea exterioară poate fi divizată în privința noastră, noi nu ne putem permite să fim divizați împotriva noastră. Dacă nu rămânem uniți, vom fi sfâşiați, iar odată cu noi va cădea şi galaxia noastră.

Capitolul 4

Leia se întoarse de la împachetarea bagajelor şi aruncă o privire spre uşa apartamentului în timp ce C-3PO o deschidea şi îl primea pe Elegos A'Kla. Caamasiul purta o mantie aurie pe umeri, iar împletiturile subtile de fire purpurii din ea imitau dungile de pe faţa şi umerii lui. Elegos îi adresă un zâmbet rapid, apoi făcu semn cu mâna invitaţiei lui C-3PO de a-i lua mantia.

Ea suspină.

— Credeam că voi fi gata până acum, dar tocmai îmi termin bagajul. Nu ştiu când mă voi întoarce aici şi am vrut să iau câteva lucruri cu mine.

— Te rog, nu te grăbi. Elegos ridică pur şi simplu din umeri. Dacă nu ar fi fost îndatoririle mele Senatoriale, am fi fost plecaţi de aici acum o săptămână.

Leia îi făcu semn să intre în camera centrală a apartamentului cu două niveluri, iar Caamasiul se aşeză pe unul dintre scaunele din piele de *nerf* îndreptate spre fereastra mare care dădea spre peisajul oraşului Coruscant. Un hol orientat spre sud ducea la biroul ei – care fusese cândva camera băieţilor – şi la un dormitor mai mic pe care i-l dăduseră Jainei şi pe care apoi, în timpul studiilor ei la Academie, îl transformaseră în cameră de oaspeţi. Dormitorul principal se afla la al doilea nivel, fiind accesat de o scară curbată construită pe peretele îndepărtat. Bucătăria fusese amplasată la nord de sufragerie, cu o mică zonă de luat masa între ea şi sufragerie.

Leia îndesă un holocub mic într-o geantă şi începu să blocheze închizătoarele.

— Senatul nu a vrut să te lase să pleci imediat?

— Mă îndoiesc că au vrut să plec, dar nu au avut de ales. În schimb, mi s-au dat sarcini de comisie şi lucrări de rezolvat. Fiica mea se ocupă de cea mai mare parte a acestora pentru mine. Releqy va fi legătura cu Senatul în absenţa mea. Acesta este motivul pentru care nu am fost în strânsă legătură cu tine.

— Dar a fost fiica ta, aşa că am fost informată despre întârzierile tale.

Leia se îndreptă de spate şi se uită la cele trei genţi de stofă roşie pe care le umpluse până la refuz cu haine şi alte lucruri pe care nu putea suporta să le lase în urmă. *Am părăsit Alderaanul cu mai puţin decât atât. Iată-mă, un sfert de secol mai târziu, refugiată încă o dată – de data asta din cauza conştiinţei mele, mai degrabă decât a vreunui act exterior.*

— Ar fi trebuit să fiu pregătită înainte de asta, dar lucrurile continuă să apară.

Înainte ca ea să încerce să explice, văzu nările lui Elegos tresărind şi privirea lui trecând pe lângă ea spre palierul superior al scărilor. Ea se întoarse şi îl văzu pe soţul ei, Han, stând în pragul uşii, cu mâinile de o parte şi de alta a tocului. Se înfioră pentru că privirea schimonosită de pe chipul lui şi poziţia mâinilor îi aminteau foarte mult de perioada în care fusese îngheţat în carbonită. Voia să creadă că întunericul din ochii lui era doar umbră, dar nu se putea înşela în felul acesta.

Îl auzi pe Elegos ridicându-se de pe scaun.

— Căpitane Solo.

Capul lui Han se ridică încet, iar ochii i se îngustară când auzi vocea.

— Un Caamasi? Elegos, nu-i aşa? Senatorul?

— Da.

Han se clătină înainte şi aproape căzu pe scări. Se prinse de balustradă, reuşi să mai coboare câteva trepte, apoi alunecă în jurul curbei scării. Îşi recapătă echilibrul, sări ultimele câteva trepte până la podea şi trecu pe lângă Leia. Cu un mormăit, se prăbuşi aproape sleit pe unul dintre scaunele din fața lui Elegos. În lumina ferestrei, curcubeul de pete de pe tunica cândva albă a lui Han era evident, ca şi murdăria de la manşete, guler şi coate. Cizmele lui erau foarte ponosite, pantalonii mototoliți, iar părul îi era complet neîngrijit. Îşi trecu o mână peste barba stufoasă, arătându-şi unghiile murdare.

— Am o întrebare pentru tine, Elegos.

— Dacă vă pot fi de folos.

Han dădu din cap ca şi cum capul i-ar fi fost în echilibru pe coloană în loc să fie strâns legat prin muşchi.

— Am înțeles că voi, Caamasii, aveți amintiri, amintiri puternice.

Leia întinse o mână spre Elegos.

— Iartă-mă, Elegos. Am aflat asta de la Luke şi m-am gândit că soțul meu...

Caamasiul scutură din cap.

— Nu am nicio îndoială că voi toți sunteți de încredere având informații despre *memnii*[7] noştri. Evenimentele memorabile din viața noastră creează amintiri. Suntem capabili – cu semenii noştri, şi cu anumiți Jedi –, să transferăm aceste amintiri. Trebuie să fie amintiri puternice, foarte puternice, pentru a deveni *memnii.*

— Da, cele puternice rămân în voi. Han se concentră undeva între perete şi marginea ferestrei. Tăcu pentru o clipă, apoi îl fixă pe Elegos cu o privire dură. Aşadar, ceea ce vreau să ştiu este asta: cum scapi de ele? Cum ți le scoți din cap?

Tonul chinuit al vocii lui Han înfipse o vibrolamă în inima Leiei.

— Oh, Han...

El ridică o mână pentru a o opri, iar expresia i se înăspri.

— Cum o faci, Elegos?

Caamasiul îşi ridică bărbia.

— Nu putem scăpa de ele, Căpitane Solo. Împărtăşindu-le, împărțim povara lor, dar nu putem scăpa niciodată de ele.

Han mârâi, apoi se ghemui în față pe scaun, frecându-şi ochii cu palmele.

— Mi-aş smulge ochii dacă asta m-ar opri să le mai văd, ştii? Aş face-o, chiar aş face-o. Nu mă pot opri să văd, să-l văd pe el, să-l văd murind...

Vocea bărbatului coborî până la un glas de bas; aspru, brutal şi întrerupt ca un bloc spart de ferrocretă.

— Era acolo, în picioare. Mi-a salvat fiul. L-a salvat pe Anakin. L-a aruncat în brațele mele. Apoi, când l-am văzut din nou, o rafală de vânt îl doborâse şi a prăbuşit o clădire peste el. Dar el s-a ridicat. Era însângerat şi sfâşiat, dar s-a ridicat din nou. Pe picioarele lui, s-a ridicat şi şi-a ridicat brațele spre mine. Şi-a ridicat brațele spre mine, ca să-l pot salva, aşa cum îl salvase el pe Anakin.

Vocea lui Han se stinse până la tăcere. Laringele îi sălta în sus şi în jos.

---

[7] Memnis – *memnii* la plural – amintire extrem de vie produsă de Caamasi atunci când trăiau evenimente sau situații zguduitoare, cum ar fi asistarea la moartea unui membru al familiei, întâlnirea cu cineva celebru, naşterea unui copil sau un alt eveniment personal important. *Memnii* conțineau emoții şi senzații fizice, împreună cu alte părți mai puțin tangibile. Spre deosebire de amintirile normale, acestea nu pierdeau din intensitate în timp.

— L-am văzut, nu înțelegi? L-am văzut stând acolo în timp ce luna lovea Sernpidalul. Aerul pur şi simplu a luat foc. Stătea acolo, răcnind, urlând. Lumina l-a transformat în negru. Doar o siluetă. Apoi l-a devorat. I-am văzut oasele. Şi ele au devenit negre, apoi albe, atât de albe încât nu m-am mai putut uita. Apoi nimic. Han îşi şterse nasul cu o mână. Era cel mai bun prieten al meu, singurul meu prieten adevărat, şi eu l-am lăsat să moară. Cum ar trebui să trăiesc cu asta? Cum să-mi scot asta din cap? Spune-mi.

Vocea lui Elegos veni încet, dar cu o forță care contrazicea tonul său blând.

— Ceea ce îți aminteşti este parțial ceea ce ai văzut şi parțial temerile tale. Te vezi ca şi cum l-ai fi dezamăgit şi crezi că aşa te-a văzut şi el la final, dar nu poți fi sigur. Amintirile nu sunt întotdeauna atât de clare.

— Tu nu ştii, nu ai fost acolo.

— Nu, dar am fost în situații similare. Caamasiul se ghemui, pelerina lăsându-se pe podea în jurul său. Prima dată când am folosit un blaster, am împuşcat trei oameni. I-am văzut *dansând* şi prăbuşindu-se. I-am privit murind şi am ştiut că voi purta acea amintire cu mine pentru totdeauna – amintirea că i-am ucis. Apoi mi s-a explicat că blasterul fusese setat doar pentru a-i paraliza. Convingerea mea era greşită, aşa cum, probabil, este şi a ta.

Han scutură din cap sfidător.

— Chewie era prietenul meu. S-a bazat pe mine, iar eu l-am dezamăgit.

— Nu cred că el ar vedea lucrurile aşa.

Han mârâi.

— Nu l-ai cunoscut. De unde ştii?

Elegos puse o mână pe genunchiul bărbatului.

— Nu l-am cunoscut, dar ştiu de el de zeci de ani. Chiar şi ceea ce tocmai mi-ai spus acum – că ți-a salvat fiul –, îmi spune cât de mult te-a iubit.

— Nu putea să mă iubească. Chewie a murit urându-mă. L-am abandonat, l-am lăsat acolo să moară. Ultimele lui gânduri au fost pline de ură față de mine.

— Nu, Han, nu. Leia se lăsă în genunchi lângă scaunul lui Han şi îi strânse antebrațul stâng. Nu poți să crezi asta.

— Am fost acolo, Leia. Am fost la un pas de a-l salva pe Chewie şi am dat greş. L-am lăsat acolo să moară.

— Indiferent ce crezi tu, Căpitane Solo, Chewbacca nu a fost de aceeaşi părere.

— Ce? Cum poți şti la ce se gândea?

— La fel cum vei şti şi tu. Caamasiul clipi din ochii săi violeți. El ți-a salvat fiul. În ochii lui Chewbacca, Anakin te-a salvat pe tine pilotând *Şoimul Mileniului* în siguranță. Chewbacca te-a salvat încă o dată, de data asta prin fiul tău. Nu ştii asta acum, dar vei ajunge să vezi că acesta e adevărul. Când o să retrăieşti acea amintire, gândeşte-te la asta. Fiind eroul nobil care a fost, Chewbacca nu putea decât să se bucure aflând că ai supraviețuit. Să gândeşti mai puțin de atât îi diminuezi meritele.

Han se ridică în picioare, aruncând scaunul în spate.

— Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să vii în casa mea şi să-mi spui asta? Cu ce drept?

Elegos se ridică încet şi întinse mâinile cu palmele deschise în fața lui.

— Îmi cer scuze pentru orice jignire, Căpitane Solo. M-am amestecat în durerea ta. A fost de neconceput. Se înclină în fața Leiei. Îmi cer scuze şi față de tine. Am să vă las.

— Nu te deranja. Han înaintă printre ei, apoi se îndreptă spre uşă. C-3PO, află de la autoritățile de poliție ale Coruscantului care baruri sunt în fruntea listei pentru rapoartele de incidente. Trimite-mi lista prin intermediul comunicatorului.

Leia se ridică.

— Han, nu pleca. Voi pleca în curând…

— Ştiu. Să salvezi galaxia din nou – asta e Leia mea. Nu se întoarse cu fața la ea, doar îşi cocoşă umerii. Sper să ai mai mult noroc. Eu nu am reuşit să salvez o singură persoană.

Uşa apartamentului care se închidea eclipsă spatele lui Han Solo.

C-3PO, cu capul plecat în unghi, se uită la Leia.

— Stăpână? Ce trebuie să fac?

Leia închise ochii şi suspină.

— Fă rost de listă şi dă-i-o. Poate îl sună pe Wedge sau pe oricare dintre ceilalți *Vagabonzi* pensionați. Hobbie sau Janson sau altcineva ar trebui să fie liber şi ar putea fi cu ochii pe el. Şi când se întoarce, ai grijă de el.

Simți o mână pe umărul ei.

— Leia, mă pot duce singur pe Inelul Exterior. Tu poți rămâne aici să ai grijă de soțul tău. Îți pot raporta tot ce aflu.

Ea deschise ochii, apoi acoperi mâna lui Elegos cu a ei.

— Nu, Elegos, trebuie să plec. Chiar şi atât de adâncit în durere, Han are dreptate. Vreau să rămân, totul din mine vrea să rămână, dar trebuie să plec. Alții nu pot, aşa că depinde de noi să îi salvăm. Han poate avea grijă de el însuşi – va trebui să aibă.

Capitolul 5

Luke îşi ridică privirea şi zâmbi când Corran îi escortă pe cei doi nepoţi ai săi în sala de şedinţe.

— Ai văzut-o pe sora ta plecând cu naveta?

— E pe drum. Jacen, nepotul mai mare, aruncă o privire prin cameră, căutând mereu să vadă dacă se schimbase ceva de când fusese acolo ultima oară. Îşi doreşte să aibă o misiune mai bună.

— Sunt sigur că îşi doreşte. Luke îl privi pe Jacen pentru o clipă. *Întotdeauna verifică lumea, verifică ceea ce poate presupune – nu are încredere până nu este sigur.* În momentul de faţă, am nevoie să o ia pe Danni de pe Commenor, apoi să se întâlnească cu mama ta şi cu Senatorul A'Kla.

Anakin, nepotul cel mic, se juca cu o piesă veche de echipament lăsată într-un colţ încă de pe vremea când Rebelii se luptaseră cu Imperiul pe cerul de deasupra lumii Yavin 4.

— Dacă Danni ar fi rămas cu mama noastră pe Coruscant, ar fi putut să plece cu ea şi să nu aibă nevoie de Jaina.

Jacen se încruntă.

— Jaina o va ajuta pe Danni să lucreze la abilităţile Forţei, de aceea merge. Vor călători câteva zile fără nimic altceva de făcut, iar Jaina este un profesor bun.

Luke aprobă din cap.

— Şi, după calvarul prin care a trecut, Danni a avut nevoie de timp să se întâlnească cu familia ei şi să-i asigure că este nevătămată.

Nu ştia dacă *nevătămată* era cuvântul corect; trauma capturării de către invadatorii Yuuzhan Vong trebuie să fi fost severă. Totuşi, Danni Quee era inteligentă şi rezistentă, aşa că Luke simţea că îşi va reveni din calvar dacă i se va oferi sprijinul adecvat.

Anakin desfăcu panoul de pe vechiul transmiţător şi privi înăuntru.

— Ce anume vrei să facem? Aproape toţi ceilalţi şi-au primit deja misiunile. Pun pariu că e ceva bun.

Jacen pufni în direcţia fratelui său, îngustându-şi ochii căprui.

— I-a lăsat pe ceilalţi să meargă primii pentru că misiunile noastre nu vor fi cu nimic mai bune decât cea a Jainei.

Corran se încruntă.

— Cum ai reuşit să *fixezi ţinta* pe ideea asta?

Jacen se întoarse pe jumătate pentru a-l privi pe Jediul Corellian.

— Nu va face favoritisme din cauza relaţiei sale cu noi şi, în mod realist, suntem tineri. Cel puţin, lăsându-ne la sfârşit, ne scuteşte de ruşine.

Cuvintele lui Jacen nu păreau atât de încărcate de dezamăgire pe cât ar fi trebuit, ceea ce întări decizia pe care Luke o luase deja cu privire la misiuni.

— Anakin.

Băiatul mai mic, cu ochii albaştri strălucitori, se uită la unchiul său.

— Da?

— Am de gând să te rog să o însoţeşti pe Mara pe Dantooine.

— Poftim? Anakin se îndreptă. Sprâncenele i se încruntară şi, doar pentru o secundă, Luke surprinse o expresie furioasă care semnifica probleme ori de câte ori o văzuse pe faţa lui Han Solo. Dar am crezut că voi fi plecat să fac ceva... am crezut... Furia care îi fulgerase pe faţă se scurse odată cu cuvintele. Înţeleg.

Luke arcui o sprânceană la el.

— Şi ce anume înţelegi?

— Nu ai încredere în mine. Anakin îşi privi vârfurile degetelor mânjite de praf şi şopti răguşit: Nu ai încredere în mine pentru că l-am ucis pe Chewbacca.

Tonul îndurerat al vocii băiatului stârni un fior pe şira spinării lui Luke. Regretul şi durerea se revărsau din Anakin, subliniind tulburarea pe care o simţea din cauza morţii Wookieeului.

Anakin a vrut întotdeauna să fie erou, a vrut întotdeauna să îşi ispăşească numele, iar dintr-o dată se trezeşte înecat într-o tragedie.

— Trebuie să înţelegi ceva, Anakin. În primul rând: nu tu l-ai ucis pe Chewie. Luke se apropie de nepotul său şi îşi aşeză mâinile pe umerii băiatului. Folosindu-şi degetele mari, ridică faţa băiatului până când privirile lor se întâlniră. Războinicii Yuuzhan Vong au provocat prăbuşirea lunii Sernpidalului pe planetă, nu tu. Faptul că tu accepţi vina pentru moartea lui Chewbacca îi absolvă pe ei de uciderea lui şi de uciderea tuturor celor pe care nu i-ai putut salva. Nu poţi face asta.

Anakin înghiţi greu.

— Sună logic când o spui, dar, în inima mea, ceea ce simt... Ceea ce văd în ochii tatălui meu.

Luke îşi coborî faţa la acelaşi nivel cu cea a lui Anakin.

— Nu citi în ochii tatălui tău ceva ce nu este acolo. E un om bun, cu o inimă bună. Nu te-ar învinovăţi niciodată pentru moartea lui Chewie.

Maestrul Jedi se îndreptă din nou.

— Indiferent de neînţelegere, nu ştiu cum poţi să crezi că nu am încredere în tine. Ţi-o încredinţez în mod foarte special pe soţia mea, persoana care îmi este cea mai dragă.

Băiatul se încruntă.

— Eşti sigur că nu e tocmai invers?

— Ah, Anakin, crezi că Mara ar dori misiunea de dădacă a unui ucenic nedemn de încredere?

— Hmm, nu.

— Şi nu crezi că mi-ar trage o săpuneală în legătură cu asta?

Corran râse.

— O săpuneală ar însemna să scapi uşor.

Anakin zâmbi puţin.

— Cred că ar face-o, unchiule Luke.

— Poate că sunt adept al căilor Forţei, dar nu există nicio abilitate Jedi care să mă apere de ascuţişul limbii ei. Luke făcu un pas înapoi şi îi oferi lui Anakin un zâmbet curajos. Mara are nevoie de ceva timp pentru a-şi ţine boala sub control. Dantooine este o lume plină de viaţă, deci este plină de Forţă. Vreau să fie acolo pentru a se putea recupera şi vreau să fii cu ea pentru a o ajuta. Dacă vei accepta această misiune, îţi voi fi foarte recunoscător.

Anakin ezită pentru o clipă, apoi aprobă din cap.

— Îți mulțumesc pentru că ai încredere în mine.

— Nu am avut niciodată îndoieli în privința ta, Anakin. Luke îi făcu cu ochiul. Ar trebui să te duci să-ți aduni lucrurile, apoi să te ocupi de strângerea proviziilor de care vei avea nevoie pe Dantooine.

— Inclusiv blasterele şi săbiile de lumină?

Luke încuviință din cap.

— Săbiile, desigur. Blasterele pentru că eu cred că ți-ar prinde bine să lucrezi la concentrarea şi focalizarea Forței. Antrenamentul la țintă cere exact acest tip de concentrare.

Zâmbetul lui Anakin se lărgi.

— În plus, Mătuşa Mara nu ar fi prinsă nici moartă fără un blaster.

— Unul? Corran râse. Să încarci cât mai multe pachete de energie, Anakin.

Tânărul bătu din palme.

— Voi avea mare grijă de ea, unchiule Luke, chiar voi avea. Ne vom întoarce pregătiți să facem tot ce trebuie pentru a-i învinge pe Yuuzhan Vong.

— Sunt sigur de asta. Luke dădu din cap către nepotul său şi îl privi pe băiat părăsind camera. Aşteptă până când simți prezența lui Anakin coborând în turbolift, apoi îşi îndreptă atenția spre Jacen. Chiar crezi că am plănuit ceva stânjenitor pentru tine?

— Nu, unchiule Luke, mi-e teamă doar că s-ar putea să te fac de râs.

Luke se întoarse şi merse spre masa care era în spatele lui. Se gândi o clipă la cuvintele lui Jacen. Se întoarse şi se rezemă de masă.

— Presupun că această conversație se prefigura de ceva vreme, nu-i aşa?

— Probabil. Jacen dădu din umeri. Mă gândeam la ea încă de când au sosit invadatorii Yuuzhan Vong şi apoi când toți Jedii au fost aici şi au discutat.

— Se pare că asta e o discuție de familie. Corran se desprinse de peretele din spate al camerei. Mă voi întoarce mai târziu.

Jacen ridică o mână.

— Nu, aşteaptă. Este o problemă de familie, dar una pentru întreaga familie Jedi, nu doar pentru noi.

Corran se uită la Luke.

— Luke?

— Rămâi. Bănuiesc că mai mult de două puncte de vedere vor fi utile aici. Luke se uită la nepotul său. La ce te-ai gândit?

Tânărul oftă, iar din el emana o oarecare uşurare.

— Dacă sună dur, nu vreau să fie aşa, dar am ajuns să realizez ceva fundamental despre Ordinul Jedi. Suntem cu toții antrenați să folosim Forța pentru a ne permite să facem lucruri care să mențină pacea şi să ne ferească de dezastre. Facem asta pentru că îți urmăm învățăturile. Tu urmezi învățăturile Maeştrilor tăi, unchiule Luke, dar ei au fost nevoiți să te instruiască în acele abilități de care aveai nevoie pentru a învinge Imperiul. Au făcut o treabă grozavă forjându-te într-o armă, iar tu chiar ai reuşit să mergi dincolo de pregătirea lor şi să realizezi lucruri pe care ei probabil nu credeau că le poți face.

Maestrul Jedi încuviință din cap.

— Pot accepta asta.

— Bine, ideea este că ai fost modelat într-o armă de către Maeştrii Jedi care făceau parte dintr-o tradiție care îi crescuse ca apărători ai păcii. Am senzația, totuşi,

că nu aşa au început Jedii. Cred că filozofia Jedi a început prin a fi ceva care îi întărea pe practicanți din interior. Puterile pe care le manifestăm... cred că toate sunt rezultate ale unei dezvoltări interioare, dar multe din aceste învățături s-au pierdut pe parcurs. Adică, simt nevoia de a găsi ceva în sufletul meu.

Cu anxietatea vizibilă pe față, Jacen se uită la unchiul său.

— Nu sunt sigur că este chemarea mea în viață să fiu Cavaler Jedi. Chiar aş prefera să nu-mi dai nicio misiune.

Luke îşi mişcă involuntar umerii, în timp ce o tresărire îi urcă pe şira spinării.

— Măi să fie, nu m-aş fi aşteptat la asta.

Jacen aruncă o privire la podea.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— Nu, nu e vorba de asta. Luke se încruntă. Aveam de gând să-ți spun că ceea ce vrei nu contează acum, pentru că am nevoie de tine. Şi în timp ce mă pregăteam să spun asta, l-am auzit pe unchiul Owen spunându-mi exact acelaşi lucru, chiar înainte să moară.

Capul lui Jacen se ridică.

— Atunci înțelegi?

— Oh, foarte bine.

— Atunci mă vei lăsa să caut răspunsurile de care am nevoie?

— Nu. Luke ridică repede mâinile. Adică, da, vei putea să-ți cauți răspunsurile, dar nu ca înlocuitor pentru misiune. Cheia absolută a filosofiei Jedi este respectul pentru toate viețile, iar tu trebuie să-ți aminteşti asta. Dacă ai pleca acum, înseamnă că ți-ai pune viața ta înaintea celorlalți, iar asta nu e bine.

— Dar, unchiule Luke, tu te-ai pus întotdeauna pe ultimul loc. Tu – şi mama şi tata şi toți ceilalți – sunteți mereu traşi în toate direcțiile. Îşi strânse pumnii şi îi lovi de şolduri. Nu ai timp să-ți dai seama ce trebuie să faci pentru a te dezvolta mai mult în Forță. Eşti mereu distras.

Corran se scarpină la gât.

— Ai dreptate, Jacen, însă presupui că doar izolându-te ca un pustnic pentru a contempla Forța şi integrarea ta cu ea vei putea ajunge undeva. Asta nu e adevărat.

— De unde ştii tu, Corran? Jacen îşi încrucişă brațele la piept. Niciunul dintre Jedii care trăiesc astăzi nu a avut această şansă. Din câte ştim, Yoda şi-ar fi putut petrece primele trei secole din viață ca pustnic. Poate că asta trebuie să facem.

— Sau, poate, Jacen, asta e doar o cale de a ajunge acolo unde vrei tu să ajungi. Corran îndreptă un deget spre Luke. Unchiul tău şi cu mine am avut păreri diferite despre calea de a deveni Cavaler Jedi, dar amândoi suntem aici. Şi, sigur, s-ar putea să existe puncte de divergență acolo, dar există lecții învățate din a face unele lucruri – şi a reuşi sau a eşua –, care nu sunt uşor de învățat din contemplarea liniştită. Ai dreptate, este util să ai timp să te gândeşti la ele şi la consecințele lor, dar mi se pare greu să mă concentrez pe introspecție când restul lumii are probleme.

Luke dădu din cap în semn de aprobare.

— Punctul de vedere al lui Corran este bun, Jacen. Înțeleg ce spui şi îți promit că, dacă vei decide că drumul tău este unul al introspecției, nu-ți voi sta în cale.

Ochii tânărului se îngustară cu suspiciune.

— Dar există o şmecherie.

— Există. Chiar am nevoie de tine. Am păstrat cea mai periculoasă misiune dintre toate pentru mine şi te vreau alături. Pentru că ai mai avut de-a face cu

războinicii Yuuzhan Vong, ai experiența de care am nevoie. Îl luăm pe R2 şi ne întoarcem pe Belkadan, să vedem ce încerca să creeze acolo agentul Yuuzhan Vong. Aceasta este o misiune foarte importantă şi chiar am nevoie de tine cu mine.

Corran pufni pe nas.

— Grozav, cred că asta îmi lasă mie misiunea aceea jenantă menționată mai devreme.

Jacen se uită la el.

— Fac schimb cu tine.

— Nu, nu vei face. Luke se aplecă şi se agăță de marginea mesei. Nu ți-ar plăcea misiunea pe care i-o dau lui şi, având în vedere ceea ce mi-ai spus, chiar nu eşti potrivit pentru ea. Misiunea Belkadan, însă, este una pentru care eşti perfect.

Fața lui Jacen îngheță pentru o secundă, apoi aprobă din cap, dar rigid.

— Deocamdată voi merge cu tine, dar am sentimente contradictorii. Mă tem că nu voi fi de ajutor nimănui.

— Destul de corect.

Tânărul îşi înclină capul.

— Dacă îmi permiți, unchiule Luke, o să vă las să discutați despre misiunea lui Corran.

— Nu, stai şi ascultă ce aproape că ai cerut să faci.

Corran îşi dădu ochii peste cap.

— Cred că va fi chiar mai aiurea decât am crezut inițial.

Luke râse.

— Bine, deci misiunea ta este a doua cea mai periculoasă. Pe Inelul Exterior există un sistem identificat ca MZX33291 de către observatorii Imperiali. Are un pulsar în zonă care întrerupe comunicațiile de la singura planetă locuibilă din sistem. Imperiul a interzis accesul tuturor pe acea planetă din motive neclare. Există unele dovezi conform cărora au avut echipe *xenoarheologice* acolo, dar nicio urmă a ceea ce ar fi putut descoperi.

— Bine. Crezi că invadatorii Yuuzhan Vong sunt acolo?

— Nu ştiu. Luke ridică din umeri. Universitatea de pe Agamar a descoperit înregistrări referitoare la a cincea planetă de acolo, pe care au numit-o Bimmiel, după conducătorul echipei Imperiale de cercetare. Acum aproximativ trei luni, au trimis o echipă de cercetare *xenoarheologică* în cadrul unui curs pentru atragerea de credite. Nimeni nu a mai auzit de ei, ceea ce nu este complet neaşteptat. Am fost anunțați de administratorii universității, care s-au gândit că, dacă avem Jedi în zonă, am putea trece pe acolo şi să ne asigurăm că totul este în regulă.

Corellianul zâmbi.

— Ei cred că bugetul nostru pentru călătorii interstelare este mai mare decât al lor?

— Ceva de genul ăsta. De asemenea, cred că ei consideră că Jedii vor fi mai buni în ceea ce priveşte salvarea decât studenții pe care i-ar putea trimite universitarea. Luke suspină. Rapoartele inițiale ale echipei indicau faptul că se schimbase clima față de cea notată de observatorii Imperiali. Studenții au sosit în timpul sezonului furtunos de acolo. Sunt condiții destul de severe.

Corran încuviință din cap.

— Vremea rea nu sună atât de periculos.

— Vreau să-l iei pe Ganner Rhysode cu tine. El va fi partenerul tău.

Corellianul şuieră.

— Oferta de schimb mai e valabilă, Jacen?

— Dacă te consolează cu ceva, Corran, Ganner nu a fost mai dispus să fiţi o echipă decât eşti tu, când i-am spus ce urma să facă. Luke îi adresă prietenului său un zâmbet simplu. Uite, dacă nu se întâmplă nimic acolo, atunci misiunea ar trebui să fie simplă. Intri, îi localizezi pe cei de la universitate şi îi evacuezi.

— Ganner ar putea face asta de unul singur.

— Ar putea, dar dacă războinicii Yuuzhan Vong sunt acolo, cred că ar fi mai probabil ca el să se năpustească asupra lor, iar asta i-ar lăsa într-o poziţie foarte proastă pe cei pe care a venit să-i salveze. Tu eşti şeful, iar el te va asculta, chiar dacă o va face cu destulă reticenţă.

Jacen îi zâmbi lui Corran.

— În plus, Corran, trebuie să recunoşti că lipsa ta de abilităţi telekinetice te dezavantajează puţin.

— Sigur. Nu pot să mişc o piatră cu mintea, băiete dar pot să conving acea piatră să creadă că a fost mişcată. Apoi suspină. Ganner este destul de bun la telekinezie. Are sens să-l includem. Şi lucrurile ar fi putut fi mai rele. Ai fi putut să mă pui în echipă cu Kyp.

— Nu aş fi chiar atât de crud cu niciunul dintre voi.

— Hei, nu sunt chiar atât de rău. Corran arcui o sprânceană la Luke. Sau te gândeşti că ăsta e unul dintre acele lucruri care necesită *un anumit punct de vedere*?

— Vezi, tot antrenamentul ăla a dat roade. Maestrul Jedi aprobă din cap. Aceasta este, de asemenea, o şansă, Corran, de a-i arăta lui Ganner că abordarea lui Kyp faţă de Forţă nu este singurul mod de a acţiona.

— Am înţeles. Corran zâmbi. Ei bine, Forţa să fie cu noi toţi, cred.

— Da, aşa să fie, încuviinţă Luke solemn din cap. Ştii, îmi place faptul că Jedii sunt prima linie de apărare a galaxiei, dar ceea ce mă îngrozeşte aici e că invadatorii Yuuzhan Vong ne vor arăta cât de slabă este această linie.

Capitolul 6

Corran Horn îl găsi pe Valin într-un mic luminiş din jungla de pe Yavin 4. Băiatul stătea aşezat pe pământ cu picioarele încrucişate şi cu mâinile pe genunchi. Privea intens în faţă, concentrându-se pe o mică piatră aflată la un metru în faţa lui. Transpiraţia i se prelingea pe frunte şi ameninţa să i se scurgă în ochii căprui.

O mândrie şi anxietate nemăsurate se învârtiră în inima lui Corran în timp ce-şi privea fiul. Linia Horn-Halcyon a Cavalerilor Jedi era renumită pentru lipsa ei de abilităţi telekinetice. Corran încă îşi amintea de frustrarea sa totală în încercarea de a mişca obiecte prin Forţă. Cu excepţia unor circumstanţe extreme, când folosise Forţa pentru a reţine energia care i-ar fi rănit pe alţii, nu reuşea nici măcar să gâdile saliva de pe buzele unui Hutt, cu atât mai puţin să mişte o piatră.

Faptul că Valin se străduia atât de mult să mişte piatra îl impresiona pe Corran. Valin depăşise deja aşteptările tatălui său. Deşi avea doar unsprezece ani, ajungea deja la înălţimea umerilor lui Corran şi era clar că avea să se asemene bunicilor săi în ceea ce priveşte înălţimea. Părul închis la culoare şi ochii căprui erau un compromis între coloritul părinţilor săi, în timp ce trăsăturile lui erau mai mult de la Mirax, cu unele reminiscenţe ale mamei lui Corran, de asemenea.

E bine că nu seamănă cu Booster Terrik în privinţa asta.

Ca orice tată obişnuit, lui Corran i se strângea inima când îşi privea fiul încercând o sarcină pe care ştia că băiatul o va rata. Voia să intervină, să-l salveze pe Valin de dezamăgire, dar se abţinea. Învăţarea lecţiei ar putea să-i facă rău fiului său, dar să înveţe cum să gestioneze dezamăgirea era mai valoros decât să fie capabil să mute toate pietrele din galaxie.

Şi, spre surprinderea lui Corran, roca mică, ovoidală, începu să se mişte. Se clătină pe baza ei, apoi se răsturnă încet pe o parte. Corran ţipă de bucurie.

— Valin, e grozav! Tu ai mişcat-o.

— Tată? Capul băiatului se întoarse brusc, părul lung şi castaniu scuturându-i sudoarea. O şuviţă i se lipi sub ochiul drept. Nu te-am văzut acolo.

— Nu, erai concentrat. A fost grozav. Corran avansă în luminiş şi îşi ajută fiul să se ridice în picioare. Adică, ce ai făcut tu, eu n-aş putea niciodată...

— Tată, nu a fost ceea ce crezi tu.

— Ştiu ce am văzut.

Valin zâmbi şi îşi desprinse cu degetul părul de pe obraz.

— Îţi aminteşti cum ai vorbit despre *punctele de vedere*?

— Da?

— E chestia cu punctele de vedere. Valin se ghemui şi îi făcu semn tatălui său să vină lângă el. Uită-te din nou.

Corran studie piatra. Pământul de la baza ei era plin de insecte mici, purpurii. Acestea mişunau prin pământ şi în jurul bazei pietrei.

— Nu înţeleg. Ai aşezat piatra la intrarea într-una dintre coloniile lor?

— Nu. Am studiat *garnanţii*. Ei comunică prin vibraţii şi mirosuri. Am folosit Forţa. M-am întins spre ei şi i-am făcut să creadă că există o potecă în sus. I-am

făcut să creadă că piatra era mâncare. Primul a marcat-o cu miros de mâncare. Valin ridică stânjenit din umeri şi scoase o bucățică de mâncare dintr-un buzunar. Am o recompensă pentru ei, aşa că nu e ca şi cum i-aş forța să facă ceva.

Corran se încruntă pentru o clipă. Constrângerea comportamentului unui individ inteligent, mai ales dacă era împotriva voinței individului şi pentru beneficiul egoist al unui Jedi, fără îndoială ar fi fost un act al părții întunecate. A ademeni *necuvântătoarele* să facă ceva natural nu făcea deloc parte din acea clasă, mai ales atunci când sarcina era inofensivă şi erau răsplătite pentru acțiunile lor prin ceva care să înlocuiască energia pe care o consumaseră.

— Probabil că e mai aproape de granița cu partea întunecată pentru a vrea să te joci cu ea, dar sunt foarte impresionat. Corran întinse mâna şi îi mângâie capul fiului său. Să comunici cu o altă specie nu e uşor.

— Nu a fost chiar o comunicare, tată. Valin îşi dădu ochii peste cap. Sunt doar gândaci. Îi fac să creadă că o piatră e mâncare.

— Este mai mult decât puteam face eu la vârsta ta.

— Dar tu nu ai fost antrenat.

— Destul de adevărat. Corran se ridică. Cu toate astea, sunt foarte mândru de tine.

— Aş vrea să te fac şi mai mândru. Valin se ridică şi suspină greu. Mai întâi am încercat să mişc piatra cu mintea pentru o vreme. Apoi am decis să încerc şi cealaltă cale. Cred că nu voi fi niciodată un Jedi puternic.

Corran îşi lăsă mâinile pe umerii fiului său şi îşi atinse fruntea de cea a lui Valin.

— Sunt unii dintre Jedi care văd puterea ca fiind cât de departe poți mişca ceva sau cât de uşor poți sparge ceva. Adevărata putere a unui Jedi vine din interior, din inima şi mintea sa. Unii Jedi mişcă pietre doar pentru a dovedi că le pot mişca, dar cei mai puternici Jedi nu văd niciun motiv să mişte pietre atunci când asta nu va rezolva o problemă imediată.

Fiul său suspină din nou şi zâmbi.

— Deci, ce vrei să-mi spui, tată?

— Îți spune, băiete, că a fi slab este ceva cu care vei învăța să te obişnuieşti, poate un handicap peste care chiar vei trece.

Capul lui Corran se ridică şi se întoarse spre voce.

— Ganner!

Celălalt Jedi dădu solemn din cap. Bărbatul era cu un cap mai înalt decât Corran. Umerii săi largi se subțiau până la o talie şi şolduri înguste, iar corpul bărbatului era aproape plin de muşchi. Pletele de un negru aprins fuseseră pieptănate pe spate pentru a evidenția vârtejul de păr din vârful capului. Mustața şi bărbuța cu cioc pe care le avea se combinau cu trăsăturile sale chipeşe şi cu ochii albaştri pătrunzători pentru a-i conferi o înfățişare ciudată, care îl făcea cu uşurință obiectul unor priviri admirative. Roba Jedi neagră cu albastru – ca miezul nopții –, pe care o purta îl deosebea de junglă şi îi conferea ținuta unui oficial guvernamental.

Corran simți cum Forța se adună în fiul său, şi îi strânse umărul lui Valin.

— Nu face asta.

Bărbatul mai înalt îşi deschise uşor brațele şi lăsă o urmă de zâmbet să-i răsucească buzele.

— Te rog, Valin, arată-mi ce poți face. Proiectează orice viziune doreşti. Promit

să nu-mi fie frică.

Băiatul îşi ridică bărbia în timp ce Forța se scurgea din el.

— Cel mai înfricoşător lucru la care mă pot gândi eşti tu, stând acolo.

Ganner aplaudă încet.

— Are mult spirit, asta e bine. Se uită la Corran. Nava noastră este gata de plecare.

— Tocmai voiam să-mi iau rămas bun de la fiul meu.

— Mai avem ceva timp. Nu mult, dar mai este puțin.

Corran se întoarse spre Valin.

— Du-te înapoi la Marele Templu. Mama şi sora ta sunt acolo. Spune-le că voi veni imediat să îmi iau rămas bun.

Băiatul îşi arcui o sprânceană la el.

— Eşti sigur?

Ganner râse.

— Nu-i voi face niciun rău.

Valin îşi întoarse capul şi îi aruncă lui Ganner o privire tăioasă.

— Ca şi cum ai putea...

— Du-te, Valin. Mama ta va deveni nerăbdătoare, iar tu nu vrei asta mai mult decât mine. Corran îi ciufuli părul. Mama ta va fi îngrijorată, aşa că linişteşte-i temerile, bine?

Băiatul încuviință din cap, apoi începu să alerge spre Templu.

Corran îl privi plecând, apoi se uită încetişor înapoi la Ganner.

— Bine, şi acum spune-mi adevăratul motiv pentru care ai vrut să ne întâlnim aici, departe de ceilalți.

— Eşti perceptiv, asta e bine. Ochii arctici ai lui Ganner se îngustară. Tu eşti *teoretic* responsabil de expediția noastră...

— Corecție, eu *sunt responsabil* de ea. Corran îşi încrucişă brațele la piept. Eşti ajutorul meu în această expediție.

— În fişierele de date, da, asta este. În realitate...

— Ce înseamnă?

— Înseamnă că eşti un Jedi de stil vechi, tu şi sabia ta cu două faze. Ceea ce înseamnă că eu sunt un Jedi mult mai puternic decât tine. Înseamnă că ştiu că nu-ți pasă de filozofia lui Kyp Durron – o filozofie care cred că trebuie îmbrățişată dacă Ordinul Jedi vrea să-şi îndeplinească destinul în galaxie. Ganner făcu un gest uşor, iar piatra se ridică în aer ca şi cum s-ar fi aflat într-un turbolift invizibil. Voi face ceea ce trebuie făcut pentru ca să ne îndeplinim misiunea, dar nu voi tolera interferențe din partea ta.

Piatra țâşni direct spre Corran. El se feri la dreapta. Piatra viră larg spre stânga, apoi se rostogoli şi se prăbuşi prin tufişuri.

Ganner rânji la el.

— Înțelegi ce spun?

— Sigur. Corran îşi lăsă mâinile să-i cadă uşor pe laterale. Spui că filozofia ta este mai importantă decât treaba pentru care am fost trimişi.

— Nu este deloc aşa.

— Sigur că este, dar nu mă aştept să înțelegi asta. Corran scutură din cap. Tu şi Kyp şi ceilalți care credeți în felul vostru – trudiți din greu pentru a stabili ce înseamnă *a fi Jedi* pentru această galaxie. Faceți asta purtând uniforme cu linii

tăioase şi luând poziţii ferme. De cele mai multe ori, probabil că aveţi dreptate în privinţa poziţiilor pe care le luaţi – nu pot să nu fiu de acord cu ele. Ceea ce nu-mi place este modul în care luaţi poziţie şi cum lucraţi. Voi toţi spuneţi: *Hei, suntem Jedi. Merităm respectul vostru.* Se întâmplă ca eu să cred că trebuie mai întâi să îl câştigăm.

Expresia lui Ganner se întunecă.

— Ni l-am câştigat. Cavalerii Jedi au făcut ordine în haosul Imperiului.

— Nu, *un Jedi* a făcut asta, singurul Jedi care exista la acea vreme şi care era dispus să se ridice şi să lupte împotriva Imperiului. Luke Skywalker a câştigat respectul galaxiei, nu noi ceilalţi. Lupta noastră trebuie purtată în fiecare zi acolo, iar aici este o problemă pe care ar fi bine să o studiaţi din toate părţile. Lumea sfârşeşte prin a fi în mod inerent suspicioasă şi plină de resentimente faţă de oricine se încumetă să sorteze binele de rău. Corran îi oferi un jumătate de zâmbet. Am văzut asta când am lucrat pentru *CorSec* şi am văzut-o şi ca Jedi.

Bărbatul mai înalt îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Tu, dintre toţi oamenii, eşti cel mai puţin îndreptăţit să ne critici pentru că încercăm să ne stabilim o imagine care să ne facă munca mai uşoară.

— Cum ai *stabilit acest parcurs*?

— Ceea ce ai făcut tu pe Courkrus. Ai terorizat lumea. I-ai făcut să vadă lucruri înspăimântătoare care nu erau acolo. Un zâmbet triumfător juca pe trăsăturile lui Ganner. Poate că pe atunci te numeai *Keiran Halcyon*, dar ai folosit metodele pe care le folosim noi acum. Ştii cât de eficiente pot fi.

— Nu, nu, nu. Corran clătină din cap. Nu vei folosi ceea ce am făcut eu la Courkrus pentru a-ţi justifica acţiunile. Courkrus era o planetă în afara legii, condusă de piraţi. Am folosit frica împotriva lor pentru a le dărâma confederaţia. Pe cei care meritau să se teamă că cineva va face dreptate, i-am determinat să se teamă de faptul că justiţia chiar a sosit. Voi toţi păşiţi într-o situaţie şi vă reţineţi, rămâneţi distanţi, judecând mereu. Nimeni nu se poate simţi în siguranţă în preajma voastră – lumea trebuie să se întrebe mereu când veţi veni să-i judecaţi.

— În felul ăsta îi descurajăm să treacă de partea întunecată.

— Da, am mai auzit argumentul ăsta, de la cei de la *CorSec* şi de la toate serviciile de securitate de pe toate planetele pe care le-am vizitat vreodată. Frica, indiferent de binele pe care l-ar putea aduce, este o treaptă spre partea întunecată. Corran îşi ridică mâinile. Nimic din toate astea nu contează, totuşi. Dacă nu vrei să interferez cu tine în această misiune a noastră, bine. Nu-mi da motive să interferez. Trebuie să mergem, să găsim nişte academicieni şi să-i aducem acasă. E foarte simplu.

Ganner Rhysode pufni la descrierea misiunii, iar Corran simţi doar o licărire de respect pentru refuzul bărbatului faţă de acea descriere.

Poate că eşti un pic mai isteţ decât sunt dispus să recunosc.

— Sper că va fi simplu, dar lucrurile astea nu sunt niciodată. Ganner flutură o mână înapoi spre Marele Templu. Deşi unii se refugiază în ideea că perturbarea hiperspaţială din jurul galaxiei îi va ţine departe pe toţi, cu excepţia celor câtiva războinici Yuuzhan Vong care au reuşit să pătrundă, eu cred că este puţin probabil să fie adevărată analogia că e asemenea unei furtuni ce s-ar putea potoli. Dacă este aşa, probabil că vom găsi invadatori pe acea lume şi pe multe altele. Voi fi pregătit.

Ganner îşi lăsă o mână pe sabia sa de lumină.

— Voi face tot ce este necesar pentru a le arăta acestor invadatori de ce nu ar fi trebuit să vină aici.

— Nu uiți ceva?

— Ce? Ganner mârâi un pic în timp ce-şi plesnea un *garnant* de pe gât. Aceşti Yuuzhan Vong sunt invadatorii. Trebuie să îi alungăm.

— Misiunea noastră este să salvăm academicienii. Corran zâmbi cu precauție în timp ce bărbatul mai mare pălmuia mai multe insecte. E un detaliu mărunt, dar poți vedea cât de dureros poate fi să ratezi lucrurile mărunte.

Ganner mârâi din nou şi îşi perie *garnanții* de pe haine.

— Tu mi-ai făcut asta.

— Nu eu. Poate că ai călcat pe tunelul principal al unei colonii.

Corran îşi stăpâni amuzamentul. *Va trebui să vorbesc cu Valin despre asta.* Admira simțul fiului său pentru familie, dar Forța nu era un instrument pentru a face glume proaste. *Cred că ştie. Trebuie doar să-i amintesc şi să mă asigur că nu va mai face greşeala asta.*

Ganner îşi peria furios hainele şi pălmuia *garnanții.*

— Sunt peste tot.

Lui Corran îi trecu un fior pe şira spinării când îşi făcu o imagine mentală cu războinicii Yuuzhan Vong care se năpusteau asupra lui Ganner la fel ca insectele.

— Întoarce-te la Templu şi mergi la o stație de împrospătare. Te-au impregnat cu un parfum care va atrage tot mai mulți spre tine. Plecăm imediat ce scapi de ei.

— Poate ți se pare amuzant, Horn, dar sunt serios în ceea ce am spus. Nu-mi sta în cale.

Bărbatul mai înalt îşi smulse tunica şi începu să alerge spre Marele Templu.

Corran îl privi plecând până când nu mai putu vedea muşcăturile roşii de pe spatele lui Ganner.

— Nu am nicio intenție să-ți stau în cale, Ganner, decât dacă mă obligi tu să fiu acolo, mormăi el către silueta care se retrăgea. Dacă o faci, cred că vom afla cine este cu adevărat cel mai puternic Jedi.

Capitolul 7

Prin uşa dormitorului pe care îl împărţeau, Luke Skywalker o văzu pe soţia lui întinsă pe pat. Stătea acolo foarte confortabil, cu părul roşu-auriu împrăştiat în jurul capului ca o aureolă. Pieptul i se ridica şi cobora regulat şi uşor – calm, de fapt –, făcându-l să realizeze cât de puţină linişte avuseseră în viaţa lor împreună. Lângă ea, pe pat, zăceau câteva haine împăturite care trebuiau îndesate în genţile de voiaj de la picioarele patului. Ale ei erau aproape pline, iar lui îi fuseseră pregătite două genţi. Luke zâmbi, apreciindu-i grija şi admirând-o pentru că făcuse un efort în plus ca să-i pregătească bagajele, în ciuda oboselii extenuante care făcea parte din boala ei.

Intră încet în cameră, sperând să nu o deranjeze, dar ea deschise brusc ochii.

— Luke. Ce bine, tu eşti.

— La cine altcineva te-ai fi aşteptat?

Ea zâmbi, puţin şovăielnic, dar cu destulă putere încât să-i transmită un fior.

— Anakin. Nu vreau să întârzii la plecare.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Anakin este un băiat foarte înţelegător. Luke dădu deoparte hainele împăturite şi se aşeză la picioarele Marei. Cum te simţi?

Un colţ al gurii ei se întinse într-un zâmbet.

— Tu eşti Maestrul Jedi, tu să-mi spui.

Luke se întinse prin Forţă şi se lovi imediat de apărarea pe care ea o ridicase. Se simţea ca şi cum ea s-ar fi înfăşurat în spini, apoi ar fi asamblat o armură din plăci de fuzelaj de navă. Dincolo de asta erau kilometri de învelişuri care o ţineau strâns înăuntru. Fiecare linie de apărare îi scurtcircuita sondarea, apoi se deschidea un mic gol, minuscul, permiţându-i să pătrundă tot mai adânc.

În cele din urmă, dincolo de învelişuri şi de un ocean de imagini, speranţe şi temeri, ajunse la miezul Marei. Când o simţea în acest fel prin Forţă, i se părea întotdeauna că este scăldată în flăcări albe, strălucitoare. Era cea mai vibrantă şi mai vie persoană pe care o cunoscuse vreodată – un lucru cu atât mai remarcabil cu cât Împăratul încercase să-i diminueze vitalitatea cât timp se aflase în serviciul său.

Boala pe care o avea îi luase o parte din putere, dar rezistenţa ei o ţinea la distanţă. Putea simţi Forţa curgând prin ea, reconstruind în mod constant daunele produse şi ţinând boala în frâu. În timp ce întâlnirile iniţiale cu invadatorii Yuuzhan Vong o distrăseseră şi permiseră bolii să avanseze, ea depusese apoi un efort major pentru a se recupera. *Încă nu e refăcută, dar prinde din ce în ce mai multă putere.*

Luke îi oferi un zâmbet.

— Aş spune că te descurci foarte bine, iubirea mea.

Mara veni în faţă şi întinse mâna pentru a mângâia obrazul lui Luke.

— Mă descurc mai bine, dar nu suficient de bine.

— Acordă-ţi timp, Mara. O sărută pe încheietură. Nerăbdarea este servitoarea disperării.

— Şi disperarea aparţine părţii întunecate. Mara dădu uşor din cap. Înţeleg, Maestre Skywalker.

Luke clătină din cap.

— Ştii ce vreau să spun.

— Ştiu, Luke, şi ştiu de ce mă avertizezi aşa. Empatia şi prudenţa sunt două dintre calităţile tale cele mai afectuoase.

Ea se întinse la loc, ridicându-şi genunchii pentru a-i oferi mai mult spaţiu lui Luke. El îşi rezemă bărbia de genunchiul ei drept.

— Nu te deranjează ca Anakin te va însoţi la Dantooine?

Ea scutură din cap.

— *Pot* să merg singură, dacă ai nevoie de el în altă parte.

— Dacă nu-l vrei cu tine, îi pot găsi o altă misiune. Maestrul Jedi îi sărută rotula. Nu vreau să te împovărez cu ceva care este de fapt problema mea.

— Luke! Vocea Marei căpătă volum şi deveni un pic mai tăioasă. Când ne-am căsătorit, problemele tale au devenit şi problemele mele.

— Da, dar Anakin face parte din familia mea, iar după cum ai crescut tu, nu ai avut nicio şansă să...

Mara îi aruncă o privire tăioasă, cu ochii verzi arzând.

— Vrei să te mai gândeşti o dată la ce spui acolo, domnule *Skywalker-cel-care-a-crescut-singur*?

Luke râse în tăcere pentru o clipă.

— Bine spus.

— Ia-o şi pe asta. Când am convenit să mă căsătoresc cu tine, am ştiut în ce mă bag. Am fost de acord să ne împărţim vieţile, ceea ce înseamnă că am fost de acord să împărţim toate problemele, dar şi bucuriile. Mara închise ochii pentru o clipă. Îmi place de Anakin. Pot să înţeleg prin ce trece. Deschise din nou ochii. Se simte responsabil pentru moartea lui Chewie. La un moment dat şi eu m-am simţit responsabilă pentru moartea Împăratului. Amândoi am pierdut pe cineva care făcea parte din temelia vieţii noastre. Dacă îl pot ajuta să treacă prin asta, ei bine, nu va trebui să treacă prin lucrurile prin care am trecut eu pentru a-şi găsi din nou drumul spre ieşire. Apoi aruncă o privire în sus la Luke. Desigur, îmi imaginez că nu este încântat să fie însărcinat cu o *bătrână* bolnavă care se îndreaptă spre o lume izolată pentru o cură de odihnă.

— De fapt, a acceptat de bunăvoie misiunea. I-am spus că te încredinţez lui. Şi-a asumat această responsabilitate într-un mod foarte pozitiv. A făcut o treabă bună rechiziţionând toate lucrurile de care veţi avea nevoie pe Dantooine.

Ochii Marei sclipiră.

— Am prins acea răbufnire de precauţie de la tine, Luke. Ce este?

— E clar că trebuie să lucrez mai mult la control, suspină el. Cunoşti hărţile stelare. Dantooine e destul de mult pe Inelul Exterior. Ar putea fi în coridorul invaziei Yuuzhan Vong – dacă există vreunul. Să te trimit pe tine şi pe Anakin acolo singuri...

— Este probabil cea mai bună şansă pe care o avem de a face nişte cercetări, astfel încât să puteţi evalua amploarea invaziei. Mara se lăsă înapoi, aşezând şi îngrămădind perne la spate. După cum am discutat, atacurile cu care ne-am confruntat deja au fost ne-militare. Nu a existat nicio forţă de recunoaştere, nicio înfiinţare de baze avansate care să poată fi susţinute, niciunul dintre lucrurile la care ne-am aştepta de la o invazie. Oricine va urma să vină va trebui acum să lucreze cu mai multă prudenţă pentru că ştie că suntem alertaţi.

— Nu-ţi pot critica logica, dar nu-mi place ideea de a te avea în prima linie.

— Dar Dantooine nu este o ţintă militară serioasă. De aceea au ales-o Rebelii

ca bază, pentru a o abandona mai târziu. Şi de aceea n-a distrus-o Tarkin cu *Steaua Morţii.*

Luke ridică neliniştit din umeri.

— Asta presupunând că ideea *lor* despre ţinte este la fel ca a noastră. Îţi aminteşti ce au făcut pe Belkadan. Poate că criteriile lor de selecţie sunt diferite de ale noastre.

— Cu atât mai mult trebuie să avem pe cineva care să cerceteze în lung şi-n lat, ca să ne dăm seama care sunt.

Maestrul Jedi clătină din cap.

— Practic, nu există nicio cale prin care să nu reuşeşti să-mi transformi îngrijorările într-o dovadă a faptului că tu şi Anakin *ar trebui* să fiţi trimişi pe Dantooine, nu-i aşa?

— Doar pentru că te cunosc atât de bine, iubirea mea.

Mara îndoi un deget, făcându-i semn să se apropie. Luke se întinse pe pat, sprijinindu-şi partea superioară a corpului pe coate.

— Chiar mă cunoşti, Mara, mai bine decât mă cunosc eu însumi.

— Dar nu la fel de bine cum te voi cunoaşte când vom fi bătrâni şi cărunţi împreună. Ea se aplecă în faţă şi îl sărută pe frunte. Şi ştiu că grija ta pentru mine, şi pentru toţi ceilalţi Jedi care pleacă, este doar un mecanism pe care îl foloseşti pentru a evita să te gândeşti la pericolele cu care te vei confrunta tu însuţi. La urma urmei, mergem pe lumi pe care ar *putea* apărea şi inamicul. *Tu* mergi pe o lume unde ştim deja că au fost şi nu avem niciun indiciu despre ce vei găsi pe Belkadan.

— Tot ce vreau să găsesc este ceva care să te ajute să te vindeci. Ai spus că ai simţit o legătură între molima de acolo şi boala ta. Dacă pot găsi ceva care să te ajute mai mult...

Ea îi apăsă un deget pe buze.

— O vei face, Luke. Înfruntând tot ce am înfruntat noi, în niciun caz nu voi lăsa o *simplă greaţă* să mă omoare. Dacă leacul vine de pe Belkadan, minunat. Dacă va trebui să-l găsim în altă parte, e în regulă şi asta. Cel mai important lucru este să aflu cu siguranţă dacă boala mea are legătură cu aceşti Yuuzhan Vong. Dacă este aşa, atunci când voi fi sănătoasă, vor plăti.

Luke îşi ridică faţa şi o sărută pe buze.

— Când, ăă, tu şi cu mine eram în tabere opuse, acest gen de spirit mă făcea să mă tem puţin de faptul că în cele din urmă va trebui să ne confruntăm în luptă. Acum aproape că îmi pare rău pentru războinicii Yuuzhan Vong.

— Şi-au făcut-o singuri. Nimeni nu i-a invitat aici. Mara îi întoarse sărutul, lung şi feroce. Nu-ţi face griji pentru mine, Luke. Ai grijă de tine şi de Jacen. Anakin şi cu mine ne vom descurca foarte bine.

El aprobă din cap.

— Ştiu că aşa va fi. O sărută din nou. O să-mi lipseşti îngrozitor, să ştii.

Mara îşi trecu degetele prin părul lui.

— Şi mie îmi va fi dor de tine, soţule. Dar, faptul că vom fi despărţiţi din când în când este ceva ce am acceptat atunci când am devenit soţia ta. Ne despărţim acum ca să putem fi împreună pentru totdeauna. Nu este cel mai bun compromis din viaţă, dar nici cel mai rău. Şi, pentru moment, soţule, este un compromis pe care sunt mai mult decât fericită să-l accept.

Capitolul 8

În timp ce X-interceptorul său se îndepărta de hangarul de lansare dorsal al Crucişătorului Bothan de Asalt *Ralroost*, Gavin Darklighter trase de manşă şi se roti spre dreapta pentru a vedea cum iese restul escadrilei. Crucişătorul Bothan de Asalt era una dintre cele mai recente achiziţii ale flotei Noii Republici. Deşi era puţin mai mic decât un Distrugător din clasa *Victory* şi poseda linii mai subţiri şi mai puţin angulare, *Ralroost* se mândrea cu o putere de foc cu 20 la sută mai mare decât un *Victory* şi cu aproape jumătate mai mare în ceea ce priveşte scutul şi armura. Nava fusese proiectată pentru a încasa lovituri puternice şi a învinge totuşi inamicul.

Gavin îşi amintea de discuţia pe care o avusese cu sora şi soţia lui atunci când Bothanii anunţaseră planurile de construire a Crucişătorilor de Asalt. Pacea fusese declarată cu *Rămăşiţele* Imperiale, aşa că navele erau văzute fie ca o alocare nesăbuită de resurse, fie ca o aluzie la o viitoare agresiune a Bothanilor, fie, în ceea ce le privea pe Rasca şi Sera, ca o mare risipă de bani. Având în vedere că pacea domnea în galaxie, amândouă credeau că banii necesari construirii unei nave puteau fi cheltuiţi mai bine pentru a vindeca cicatricele războiului care durase zeci de ani.

Argumentele lor fuseseră convingătoare, dar Gavin fusese rezervat şi, în timp ce se uita la navă, se bucură că Bothanii o construiseră. Hangarele navelor de luptă erau amplasate în mijlocul navei şi aveau guri de lansare care permiteau navelor să se îndrepte în sus sau în jos, în funcţie de necesităţi, pentru a intra în luptă. De asemenea, căile duble de lansare permiteau recuperarea mai rapidă a navelor de luptă după o bătălie, iar Gavin aprecia foarte mult acest detaliu.

Apăsă pe tastele unităţii de comunicaţii.

— *Grupa Unu* zboară cu mine. *Cinci,* iei *Grupa Doi*, şi *Nouă*, *Grupa Trei.*

Cei doi comandanţi subordonaţi lui, Maiorul Inyri Forge şi Maiorul Alinn Varth, îi confirmară ordinul, şi nu pentru prima dată îl frapă incongruenţa de a percepe voci feminine legate de acele indicative de zbor. În aproape tot timpul petrecut de Gavin în escadrilă, *Nouă* fusese Corran Horn, iar *Cinci* fusese Hobbie sau Janson sau Tycho Celchu.

Dar pe atunci, Liderul era aproape întotdeauna Wedge, iar acum eu sunt Liderul.

Navele se îndepărtară şi se întoarseră spre centrul sistemului stelar. Nu era cine ştie ce, cu o centură de asteroizi care separa două planete mici, foarte fierbinţi, de trei giganţi gazoşi mai mari. Niciuna dintre planete nu susţinea viaţa, deşi cea mai mare gigantică gazoasă avea câteva luni care erau aproape ospitaliere – dacă cineva putea tolera un amestec scăzut de oxigen şi ridicat de azot pentru respiraţie.

Dacă nu ar fi existat unele exploatări miniere în asteroizi şi dacă traficul din zona Bastionului nu ar fi folosit acest sistem ca punct de navigaţie către Sectorul Corporativ, acesta ar fi fost un alt punct plictisitor de pe hărţile stelare.

Sistemul nu avea nici măcar un nume, ceea ce lui Gavin i se părea potrivit, pentru că fusese în mare parte lipsit de notorietate atâta timp cât lumea îl vizitase. Asta se schimbase în ultima săptămână, când un cargobot se oprise pentru a cerceta asteroizii în căutarea unor resturi. Nave de luptă de origine necunoscută îl atacaseră,

dar cargobotul reuşise să scape şi să raporteze incidentul. Amiralul Kre'fey luase *Ralroost* pentru a investiga. *Escadrila Vagabond* trecuse de la rolul de pirați la cel de vânători de pirați şi se îmbarcase cu ei.

Gavin rulă un program de analiză şi îl încărcă în computerul său de ochire.

— *Catch*, activează senzorii. Ştim că au fost nave de luptă aici, dar trebuie să le găsesc baza.

Droidul îşi exprimă rapid acordul.

Vocea lui Inyri răsună prin difuzoarele de comunicații din casca lui.

— *Lider*, avem contacte tranzitorii în centura de asteroizi, 247 vector 30. Ne urmăresc.

— Am înțeles. Ai suficient probe pentru a-i identifica?

— Potrivirile nu se adeveresc uşor, aşa că presupun că sunt câteva *urâte*[8].

— Fii cu ochii pe ele. Gavin se gândi pentru o secundă, apoi dădu din cap. La semnalul meu, toți *Vagabonzii* vor intra pe cursul 270, vector 27. Țintim asteroidul mare de acolo, cel care se rostogoleşte încet.

Confirmările primirii ordinelor se întoarseră prin unitatea de comunicații.

Gavin ridică mâna şi apăsă pe un comutator care bloca aripile navei de vânătoare în poziție de atac. Îşi studie vizoarele senzorilor, dar nu observă nimic.

Ei bine, dacă nu se vor arăta uşor, va trebui să-i dezrădăcinăm noi înşine.

— *Vagabonzi*, la semnalul meu, trei, doi, unu, start.

Îşi puse X-interceptorul pe stabilizatoarele din stânga şi trase maneta înapoi, apoi se echilibră şi văzu restul escadrilei venind în spatele lui, apoi îşi trecu unitatea de comunicații pe frecvența de comandă pe care o împărțea cu *Ralroost*.

— Aici *Liderul Vagabond*. Avem contacte şi investigăm.

— Am înțeles, *Lider Vagabond*. Vânătoare plăcută.

Gavin se forță să inspire adânc, apoi să expire încet. Deşi avea încredere în judecata lui Inyri cu privire la navele pe care urmau să le evacueze din câmpul de asteroizi, nu putea scăpa de sentimentul de teamă care îi venea odată cu amintirea primei sale întâlniri în simulator cu *coralskipperii. Chiar dacă am rulat simulări împotriva skiperilor, confruntarea reală cu ei va fi foarte periculoasă.*

Adversarul apăru din spatele asteroidului mare. *Catch* pictă contact după contact pe monitorul secundar al lui Gavin. Toate navele erau, de fapt, *urâte*, asamblate din părți ale unor nave de luptă mai vechi. Printre ele se numărau Interceptoare TIE, care aveau carlingă de navă de luptă TIE *măritată* cu nacelele motoarelor de Y-interceptoare; *X-ceptoare*, care aveau corpuri de X-interceptoare cu aripi de Interceptoare TIE; şi nave de luptă cu trei aripi, poreclite *cuplaje* pentru că bila care era carlinga se afla între marginile frontale ale celor trei aripi, părând că se agață de ele. Toate navele erau la fel de comune în flotele de pirați ca şi hidrogenul în galaxie, şi toate puteau fi foarte letale.

Gavin îşi puse reticulul de ochire pe *cuplajul* din frunte şi îşi trecu armele pe lasere. Apoi le conectă pentru foc dublu şi se uită la monitorul de ochire. Distanța până la țintă se derula rapid în jos, dar asta îl îngrijora mai puțin decât un alt detaliu pe care i-l furnizase scanarea senzorilor. *Cuplajul* nu avea scuturi. Nu exista niciun motiv pentru care un pilot care intra în luptă să nu-şi activeze scuturile la putere maximă. Se ştia că nava de luptă de tip *Tri-Luptător* avea scuturi – acesta era

[8] Urâte – poreclă Corelliană pentru navele reconstruite.

unul dintre motivele pentru care devenise o navă pirat de succes. Fără scuturi, pirații nu ar fi avut nicio şansă împotriva *Vagabonzilor.*

— *Catch*, dă-mi frecvența lor tactică. Gavin îşi împinse manşa spre dreapta şi declanşă o salvă care arse roşie pe lângă nasul *cuplajului. Cinci*, tu vezi scuturi pe tipii ăştia?

— Negativ, *Lider*. Şi fuzelajele sunt fragile.

Ce se întâmplă aici? Gavin îndreptă o altă salvă spre *cuplaj* şi aşteptă ca acesta să tragă primul. *Cuplajul* continuă să vină, apropiindu-se mult de raza optimă, apoi, în cele din urmă, lansă un fulger laser verde spre X-interceptorul lui Gavin. Energia trimise un şuierat static prin difuzoarele unității de comunicații în timp ce se disipa în scuturi. Provocase mai puține daune decât ar fi trebuit, şi doar unul dintre cele două lasere de pe *cuplaj* trăsese.

Şi singurul motiv pentru care un pilot trebuie să se apropie atât de mult este dacă trage cu ajutorul datelor vizuale – probabil că senzorii lui sunt la pământ.

Cuplajul trecu fulgerător pe lângă el, iar Gavin se rostogoli spre dreapta, apoi trase din nou de manşă şi începu să urmărească *cuplajul*. Apoi inversă, se scufundă şi apasă pe accelerație pentru a urmări *cuplajul* prin manevrele sale evazive. Îşi comută laserele pe foc cvadruplu, apoi îşi aşeză degetul mijlociu pe butonul secundar de declanşare al manşei. *Această modificare trebuia să fie folosită împotriva skiperelor, dar cred că ar putea fi de folos aici.*

Îşi alinie ținta, apoi apăsă pe trăgaciul secundar. Laserele se declanşară rapid, producând o ploaie de proiectile cu putere redusă, care lăsară urme de arsuri pe toate aripile *cuplajului*. Focul măcină nava pirat, arzând însemnele albe şi negre ale pumnului de droid inscripționate acolo. *Cuplajul* se răsuci spre dreapta, apoi se înălță brusc. Gavin tăie accelerația până la capăt, inversă, şi începu să urce după *cuplaj*. Lăsă nava pirat să intre în vizorul său, apoi pulveriză mai multe focuri laser asupra navei. Aceste proiectile loviră cupola din față şi îl surprinseră clar pe pilot. *Cuplajul* se smuci spre dreapta, apoi unul dintre motoarele ionice scuipă un jet lung de gaze în flăcări. Celălalt motor pâlpâi pentru o clipă, apoi ambele se opriră.

Gavin începu să se apropie pentru a se uita mai de aproape la nava de luptă, când un fulger turbolaser puternic străpunse golul dintre el şi nava de luptă. *Catch* bipăi un avertisment, aşa că Gavin viră spre stânga şi plonjă spre asteroidul mare care fusese obiectivul său. Urcarea în urma *cuplajului* îl dusese deasupra orizontului asteroidului, expunându-l tirului navei care se afla ascunsă în spatele acestuia. O recunoscu vag ca fiind o fregată de escortă *Nebulon-B*, dar asta doar după profilul general. Nava era grav lovită, cu găuri deschise în carenă. Senzorii săi arătau unele pâlpâiri ale scuturilor, dar acestea erau suficient de slabe pentru ca Gavin să ştie că un raid al X-interceptorului său le-ar fi străpuns şi ar fi provocat pagube serioase.

— *Catch*, pune frecvența lor tactică pe canalul patru de comunicații. Butonul necesar de pe unitatea sa de comunicații începu să strălucească, aşa că Gavin îl apăsă, intensificând lumina. Aici Colonelul Gavin Darklighter din Noua Republică. Identificați-vă şi dezactivați-vă, sau veți fi distruşi.

— Aici este... Vocea care venea prin difuzoare începu îndrăzneață şi sfidătoare, dar şovăi repede, slăbind brusc. Sunt Urias Xhaxin de pe *Lancea Liberă*.

— *Lider*, virează la stânga.

Fără să stea pe gânduri, Gavin îşi îndreptă nava de luptă spre stânga, apoi văzu fulgere laser verzi străbătând spațiul pe care tocmai îl părăsise. Un Interceptor

TIE plonjă prin el, urmat îndeaproape de *Vagabond Doi*. Explozia cvadruplă a lui Kral Nevil arsese una dintre nacelele Y-interceptor ale *urâtei*, lăsând nava de luptă pirat să coboare în spirală şi să explodeze pe suprafaţa stâncoasă a asteroidului.

— Mulţumesc, *Doi*.

— Doar mi-am făcut datoria de a-ţi păzi spatele, *Lider*.

— Căpitane Xhaxin, ordonă forţelor tale să se retragă. Nu se pot lupta cu noi. Navele voastre sunt toate avariate. Nu vreţi un măcel mai mult decât noi.

Oboseala cântări greu în răspunsul bărbatului.

— Aveţi dreptate, desigur. Vine o vreme când trebuie să încetezi lupta. Voi da ordinul, Colonele.

Gavin porni frecvenţa tactică a escadrilei.

— Piraţii se vor retrage. Trageţi doar dacă se trage asupra voastră.

X-interceptorul lui Kral apăru în stânga lui Gavin. Pilotul Quarren aruncă o privire la fregată, apoi se uită în direcţia lui Gavin.

— Arată ca un recif în largul mării, Colonele. Ce ar fi putut face asta?

— Nu ştiu, *Doi*, dar nu cred că ne va plăcea răspunsul când îl vom primi.

* * *

Gavin se ocupă de recuperarea piraţilor pe *Ralroost*, apoi se alătură Amiralului Kre'fey în camera sa de pregătire. În afară de cele două gărzi care stăteau în faţa uşii, Amiralul Bothan era singur cu liderul piraţilor.

— Ah, Colonele Darklighter, mulţumesc pentru că ni te-ai alăturat. L-ai cunoscut pe Căpitanul Xhaxin.

— L-am cunoscut. Gavin se întoarse spre omul aşezat şi îi întinse mâna. Îţi mulţumesc pentru că ai pus capăt luptei atât de repede.

Piratul îşi ridică privirea, cu ochii întunecaţi plini de oboseală şi de altceva. Omul părea epuizat. Părul său lung şi barba bine tunsă erau albe. Acesta şi carnea lui palidă contrastau puternic cu uniforma neagră şi, cu excepţia roşului ochilor injectaţi cu sânge, bărbatul ar fi putut fi o simplă hologramă alb-negru.

— Ar trebui să vă mulţumesc pentru că le-aţi permia subalternilor mei să trăiască.

Traest Kre'fey îi făcu semn lui Gavin să se aşeze pe un scaun.

— Poate că nu ştii asta, dar Urias Xhaxin are o istorie destul de lungă cu *Lancea Liberă*. A operat ca şi corsar făcând raiduri asupra navelor Imperiale, apoi a continuat să vâneze Imperiali în perioada Lorzilor Războinici. De la instaurarea păcii, se află aici, pe Inel, eliminând din când în când Imperiali *nereconstruiţi* care fugeau spre *Rămăşiţe*. Capturile au fost puţine, iar alegerea ţintelor a făcut să fie o problemă cu prioritate scăzută pentru Noua Republică.

Gavin încuviinţă încet din cap.

— Îmi amintesc că am văzut odată o holodramă despre el.

Xhaxin pufni.

— Pură ficţiune. O holojurnalistă a venit să relateze despre activităţile mele. Avea o idee romantică despre ceea ce făceam. A fost dezamăgită, aşa că şi-a creat propria fantezie şi cineva a transpus-o pe holo.

Capul lui Traest se înălţă.

— Să înţeleg că ceea ce ţi s-a întâmplat recent pe Inel nu a fost o fantezie.

— Nu a mea. Bărbatul îşi strânse braţele la piept. Am pus la cale o operaţiune de ademenire a celor care doreau să călătorească într-un convoi spre *Rămăşiţe*. S-au întâlnit pe Garqi şi au plecat după un program pe care l-am conceput eu, către un punct ales de mine. Intenţionam să îi capturez pe toţi. Am ajuns chiar înainte să ajungă ultima navă şi am găsit navele deja atacate. Chestiile care le loveau – cred că erau nave... Nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Anomalii gravitaţionale peste tot. Aruncau plasmă care devora navele. S-au orientat asupra noastră aproape imediat.

Ochii bărbatului se focalizară în depărtare şi vocea i se stinse.

— Am făcut tot ce am putut, dar erau prea mulţi. Am plănuit un salt orb, apoi altul, care ne-a adus aici. Motoarele hiperpropulsorului au cedat, iar avariile structurale – ei bine, nu ştiu dacă *Lancea Liberă* va mai putea atinge vreodată viteza luminii. Ştiu că nu am resursele necesare pentru a o salva.

Xhaxin îşi ridică privirea spre Traest.

— Deci, domnule Amiral, m-aţi prins. Nu cred că vechea recompensă Imperială mai este valabilă, dar sunt sigur că cineva va plăti pentru *carcasa* mea. În afară de asta, sunt inutil. Dacă nu aş fi fost, nu mi-aş fi pierdut comanda.

— Oh, nu, Căpitane Xhaxin, deloc. Traest dădu din cap spre Gavin. Colonele, dacă ai vrea să-l conduci pe Căpitanul Xhaxin în cabina oaspeţilor, ţi-aş rămâne recunoscător.

Xhaxin ridică o sprânceană.

— Nu înţeleg.

— Te-ai întâlnit şi ai luptat cu un inamic pe care îl vom vedea din ce în ce mai des – mult mai mult decât ne dorim. Cunoştinţele ta despre tacticile şi natura lor valorează mult mai mult decât orice recompensă. Bothanul zâmbi cu prudenţă. Am nevoie să ştiu ceea ce ştii tu. Trebuie să înţeleg ceea ce înţelegi tu. Dacă nu putem învăţa cum să facem faţă acestei ameninţări, vei descoperi că, mult prea repede, nava ta *Lancea Liberă* ar putea rămâne cea mai puternică navă din toată Noua Republică.

Capitolul 9

Leia Organa Solo le zâmbi cu prudență lui Danni Quee şi Jainei. Cele două ajunseseră la biroul temporar pe care i-l oferise Consiliul Agamarian cu suficient timp la dispoziție pentru ca ea să le poată examina hainele. Leia învârti un deget, provocând un oftat din partea Jainei, dar ambele tinere se întoarseră pentru a-şi etala ținutele. Jaina purta o salopetă de pilot maro închis, dar îşi pusese peste ea o mantie Jedi mai deschisă la culoare. Nu purta armă sau centură, dar sabia îi atârna într-o parte. Părul ei negru fusese strâns la spate într-o singură împletitură şi prins cu o panglică argintie.

Danni, pe de altă parte, purta o rochie simplă, practică şi de o culoare sobră. Verdele închis al vestei pe care o purta deasupra se potrivea cu ochii ei, în timp ce maroul închis al rochiei în sine contrasta bine cu pielea ei palidă şi cu părul blond, pe care îl purta desfăcut. Nu purta nicio armă şi, deşi nu părea neajutorată, era clar că nu era o războinică prin naştere sau pregătire.

Leia se uită la Elegos.

— Cred că vor fi de ajuns.

Caamasiul se uită peste umăr la cele două femei.

— Sunt destul de prezentabile, într-adevăr.

Leia se încruntă.

— Nu crezi că asta va funcționa, nu-i aşa?

Elegos ridică din umeri, ducându-şi mâinile la şale. Privea prin uşile balconului spre oceanul de la nord de Calna Muun, capitala Agamarianilor.

— Cred că imaginea ta privind aceşti oameni, respectul lor pentru tradiție şi familie, este corectă. Ştiu că au contribuit mult la efortul depus împotriva Imperiului şi au suferit pentru asta. Keyan Farlander a fost doar unul dintre fiii şi fiicele lor care au zburat de aici pentru a purta război împotriva Imperiului.

— Dar?

Elegos se întoarse de la balcon.

— Unii sunt capabili să poarte poveri cale de ani-lumină, iar alții doar pe câțiva kilometri.

Un Agamarian apăru în uşa biroului.

— Dacă sunteți pregătiți, Consiliul vă va asculta acum.

— Danni?

Tânăra femeie tresări pentru o clipă, apoi se uită la Leia.

— Da, cred că sunt pregătită.

Elegos se apropie de ea şi îşi aşeză mâinile pe umerii ei.

— Ține minte, Danni, *Societatea ExGal* a făcut ceea ce şi-a propus să facă. Tu eşti martoră la acest fapt. Tu le raportezi ceea ce ştii. Asta o poți face, cu uşurință.

— Mulțumesc. Ştiu.

Leia îl lăsă pe Elegos să preia conducerea, cu Danni în urma lui. Ea se strecură lângă fiica ei. Păstrându-şi vocea scăzută, se uită la Jaina.

— S-a întâmplat ceva?

Jaina îşi ridică puţin capul.

— Am un control mai bun decât atât.

— Asupra Forţei, da, dar nu şi asupra expresiei de pe faţa ta.

Leia îşi transformă propria expresie într-una de încredere senină şi dădu din cap diverşilor Agamarieni care străjuiau holurile cu tavan înalt ale Centrului Consiliului. Arhitectura aerisită şi deschisă pe care o aveau Agamarienii se potrivea bine cu climatul cald şi uscat, menţinând temperatura mai scăzută decât ar fi fost de aşteptat într-o zi atât de însorită şi luminoasă. Stâlpii şi arcadele împărţeau coridorul în segmente, fiecare având propriile sale tablouri holografice cu istoria şi cultura Agamarienilor.

Jaina oftă, vădit iritată.

— Eu nu sunt diplomat. Sunt pilot şi Cavaler Jedi. Nu mă deranjează să o învăţ pe Danni unele lucruri în timp ce zburăm, dar talentele mele sunt irosite aici.

— Înţeleg. Leia îi zâmbi fiicei sale, apoi se uită tăios la Jaina. Jaina, spune-mi ce se întâmplă cu adevărat.

Vocea Jainei coborî până la o şoaptă.

— Mamă, eşti bună la genul ăsta de lucruri, dar ai fi fost şi mai eficientă dacă ţi-ai fi terminat pregătirea Jedi.

— Am muncit din greu pentru a-mi dezvolta abilităţile.

— Mamă... Jaina ezită pentru o secundă. Mamă, tu nici măcar nu porţi sabia.

Dezamăgirea din vocea Jainei o străpunse pe Leia. De ani de zile îşi dorea să se străduiască mai mult să devină Jedi. Văzuse în asta o modalitate de a-şi cunoaşte fratele, pe Luke, şi de a-l ajuta cu visul său de a îndrepta răul pe care tatăl lor îl făcuse prin distrugerea Cavalerilor Jedi. Exersase cât de mult putuse, dar alte cerinţe – născute din pregătirea ei ca politician şi diplomat –, o îndepărtau mereu.

Mi-am spus că dau tot ce am mai bun ajutând la crearea guvernului, apoi la conducerea lui. L-am lăsat pe Luke să-mi antreneze copiii pentru a-şi putea atinge potenţialul maxim, sau cel puţin aşa am crezut. I-am lăsat, de asemenea, să devină Jedi pentru a-mi uşura vina de a nu fi reuşit să-mi realizez potenţialul cu Forţa?

Jaina îşi întinse mâna stângă şi o aşeză pe umărul mamei sale.

— Nu am vrut să sune astfel. Eu... ştiu că nu ai putut să faci unele alegeri...

— Alegerile pe care le-am făcut, Jaina, au fost pentru a-i ajuta pe alţii. Ei au fost primii. Tatăl tău. Tu. Fraţii tăi. Noua Republică.

— Ştiu asta şi sunt mândră de tine, mamă, fiind cine eşti. Jaina ridică din umeri. Doar că nu eşti Jedi, nu cu adevărat, şi, ştii, e doar, ei bine, ciudat când te joci cu Forţa.

— Înţeleg.

Leia surprinse o licărire de oroare în ochii fiicei ei, iar asta o mulţumi. *Cel puţin ştie că există limite pe care nu ar trebui să le depăşească încă.* După care Leia suspină şi ridică mâna pentru a strânge mâna Jainei de pe umărul ei.

— Poate că ai dreptate Jaina, că nu am terminat niciodată pregătirea Jedi, dar nu mă joc cu Forţa. O folosesc poate nu la fel de bine sau pe deplin ca tine, dar o folosesc pentru a face lucrurile pe care trebuie să le fac.

— Ştiu. Îmi pare rau.

— Vom discuta despre asta mai târziu, Jaina. Acum am nevoie de tine în această cameră, tăcută, dar puternică, proiectând încredere şi putere binevoitoare.

— Fiind tot ceea ce Kyp şi ceilalţi nu sunt.

— Cam aşa ceva.

Îi făcu fiicei ei cu ochiul, apoi păşi prin uşa care dădea în camera Consiliului Agamarian. Deşi Leia văzuse holograme ale camerei, acestea nu reuşiseră să transmită măreția ei uluitoare. Lemnul fusese folosit pentru finisarea podelei, placarea pereților şi mobilarea camerei; proiectul fusese realizat cu o măiestrie incredibilă. Totul era dominat de un motiv oceanic – iar rândurile în care stăteau delegații Consiliului erau dispuse ca nişte valuri. De fapt, birourile lor curgeau în sus şi în afara podelei asemenea unor valuri în creştere. În diferite puncte, şuvoaie de apă sculptate în lemn legau peştii săritori de podea, iar păsările erau prinse de tavan sau de pereți prin vârful aripilor.

Pe podiumul care părea să fie o piatră spălată la bază de valuri care se ciocneau, o femeie înaltă şi subțire stătea în picioare şi se întoarse spre Leia şi grupul ei. Ea îi făcu semn Leiei să înainteze.

— Am informat Consiliul cu privire la acele lucruri pe care le-am discutat în ultimele două zile, aşa că sunt pregătiți pentru prezentarea voastră.

— Mulțumesc, doamnă purtător de cuvânt.

Leia – purtând ea însăşi o robă închisă la culoare a cărei singură decorațiune era un motiv de valuri brodat la tiv, guler şi manşete – se apropie de podium. Dădu solemn din cap spre bărbații şi femeile prezenți în fața ei.

— Vă mulțumesc tuturor pentru că mi-ați permis să mă adresez vouă. Înainte de a începe, vreau să-i identific pe cei pe care i-am adus cu mine. Elegos A'Kla este un Senator al Republicii care se află într-o misiune de investigare aici, pe Inelul Exterior. Alături de el se află fiica mea, Jaina, care are cunoştințe de primă mână despre problema cu care ne confruntăm. Şi ultima este Danni Quee. Ea a fost staționată în *ExGal-4*, cu baza pe Belkadan, când a început invazia Yuuzhan Vong şi a fost luată captivă.

Leia îşi lăsă mâinile pe podium.

— Istoria Agamarienilor în serviciul Noii Republici este bine cunoscută. Nu am nicio îndoială că, dacă nu ar fi fost curajul lui Keyan Farlander, cu siguranță nu m-aş fi aflat aici, în fața voastră. Ştiu că ceea ce vă voi prezenta aici, ceea ce veți fi descărcat în datapadurile voastre, va fi mai degrabă uluitor şi totuşi, pentru că a fost redus la analize şi date clinice, va fi uşor de ignorat. A face acest lucru ar fi genul de greşeală care va afecta Agamar şi Noua Republică. Vă rog, ascultați ce are Danni de spus, citiți informațiile şi ascultați ce aş vrea să faceți. Nu-mi place să spun că, încă o dată, Noua Republică se bazează pe voi, dar aşa este.

Îi făcu semn lui Danni să înainteze, iar omul de ştiință tuşi în mâna ei înainte să înceapă.

— Vă rog să mă iertați, nu mă adresez prea des persoanelor de rang înalt. Cred că dacă m-aş fi apucat de astfel de lucruri, nu aş fi devenit om de ştiință. În munca mea la *ExGal*, am fost implicată în căutarea de informații din afara galaxiei, unde se presupunea că nu există nimic. Poate că am privit în afară pentru că a privi înapoi către interior însemna să mă confrunt cu mulțimile, iar asta mă sperie mai mult ca orice.

Un uşor chicotit binevoitor întâmpină uvertura lui Danni şi păru să o destindă mai mult.

— Ceea ce mă sperie mai mult, acum, este o combinație de două lucruri. Unul este faptul că există ceva în afara galaxiei. Ştiu poveştile pe care le-ați auzit cu toții,

teoriile care au fost predate, că o perturbare în hiperspațiu face imposibilă călătoria în afara galaxiei. Este o teorie minunată, dar cei care au avansat-o nu s-au gândit ştiinţific la ea. O furtună care durează o oră pentru noi ar fi o furtună de o viață pentru o insectă. Doar pentru că acea perturbare a existat atâta timp cât am putut să o măsurăm nu înseamnă că a existat întotdeauna sau că va exista întotdeauna. Şi nu înseamnă că altcineva nu ar putea găsi o cale prin ea, pe lângă ea sau în jurul ei. Şi au făcut-o. Bărbia lui Danni se ridică. Ei sunt Yuuzhan Vong. Sunt umanoizi şi capabili să îi imite pe oameni suficient de bine încât să nu reuşesc niciodată să descifrez deghizarea lui Yomin Carr, agentul Yuuzhan Vong care s-a infiltrat în echipa noastră de pe Belkadan. Văd că unii dintre voi se uită în jur la semenii lor, întrebându-se, poate, dacă sunt Yuuzhan Vong. Eu nu cred asta. Sper că nu, însă sunt convinsă că Yuuzhan Vong vor veni, iar când vor sosi, nu o să vă placă deloc.

Danni inspiră adânc, apoi expiră încet.

— Am fost luată prizonieră de războinicii Yuuzhan Vong. I-am văzut cum torturau un alt prizonier, un Cavaler Jedi. Au încercat să îi distrugă spiritul şi mintea. Ştiu că dacă m-ar fi supus la aceleaşi torturi, pur şi simplu... m-aş fi prăbuşit. Miko Reglia a rezistat şi şi-a sacrificat viața pentru ca eu să pot scăpa.

Îşi duse mâna la gură pentru o secundă, apoi clipi şi continuă.

— Yuuzhan Vong sunt o specie crudă care foloseşte dispozitive biologice aşa cum noi folosim maşinile. Rapoartele pe care le aveți vă vor pune la curent cu detaliile. Unele dintre ele pot părea prosteşti, cum ar fi faptul că navele de luptă au crescut din corali, dar adevărul este că aceste nave au capacități cu care nu ne-am mai confruntat până acum şi pe care nu le putem contracara uşor. Poate cel mai rău lucru dintre toate, nu ştim clar care sunt motivele care i-au determinat pe Yuuzhan Vong să ne invadeze galaxia. Nu ştim dacă vor asculta de rațiune, dacă vor negocia vreun fel de pace. Nu au arătat nicio dovadă în acest sens când am fost în puterea lor. Mi-au spus că nu voi fi sacrificată, ceea ce îmi spune că alții au fost şi vor fi, dacă nu sunt opriți.

Danni se uită la Leia şi dădu din cap. Leia se apropie şi îşi trecu mâna pe spatele lui Danni. Apoi îi aruncă o privire fiicei sale, iar Jaina se apropie pentru a o conduce pe Danni înapoi la locul de lângă ea. Retragerea lui Danni fu însoțită de murmure din partea membrilor Consiliului, deşi zarva se stinse când Leia reveni pe podium.

— După cum ştiți deja, nu sunt aici în calitate de purtător de cuvânt al guvernului Noii Republici. De fapt, sunt sigură că veți găsi cu toții mesaje din partea trimisului local al Republicii care să vă reamintească acest fapt. Nu am niciun statut oficial în Noua Republică. M-am dus pe Coruscant pentru a cere ajutor pentru Dubrillion şi alte lumi de la periferie care vor fi afectate de acest atac. Am fost alungată, aşa că am venit aici, cu fiica şi prietenii mei, ca să vă avertizez în legătură cu amenințarea ivită şi să vă cer ajutorul pentru a-i face față.

Leia se încruntă.

— Aşa cum am mai spus, sunt conştientă de tot ce a făcut Agamar în trecut pentru cauzele pe care le îmbrățişez. Ați fost întotdeauna prieteni ai Noii Republici, iar acum, mi-e teamă, că Noua Republică îşi va abandona responsabilitățile față de voi. Lumile de la periferie trebuie să privească spre ele însele pentru a face față acestei amenințări. Fiind alungată de pe Coruscant, sunt acum, ca şi voi, cetățean al Inelului Exterior. Vă rog să țineți minte asta în timp ce vă gândiți la ceea ce urmează

să spun. Lumile de la periferia galaxiei trebuie să se unească şi să îşi adune puterea militară pentru a lupta împotriva invaziei Yuuzhan Vong. Nu ştim unde vor lovi data viitoare, dar trebuie să fim cu toții pregătiți să ne dedicăm forțele acestei lupte. Fiecare victorie pe care le-o permitem îi va face mai puternici. Ştiu că cerându-vă să faceți acest lucru vă va costa foarte mult, atât în bani cât şi, potențial, în sângele bărbaților şi femeilor voastre. Acestea nu sunt sacrificii pe care vă cer să le faceți cu uşurință.

În timp ce Leia privea adunarea, începu să simtă o anumită rezistență la cuvintele ei. Acest lucru nu o surprinse, dar îi tăie elanul. Sperase că dacă va reuşi să convingă Agamar să se implice în lupta împotriva invadatorilor Yuuzhan Vong, alte lumi vor putea fi convinse să le urmeze exemplul.

Poate că Elegos are dreptate – ei şi-au dus povara cât de departe au putut.

Îşi schimbă abordarea.

— Indiferent de capacitatea voastră de a contribui cu forțe la orice efort militar, ca vecini, vă îndemn să vă pregătiți pentru ceea ce va provoca invazia Yuuzhan Vong. Refugiații vor veni probabil încoace, fugind în nave mici şi mari. Ştiu că poporul Agamarian nu îi va refuza, dar povara îngrijirii celor care au fost alungați din casele lor nu poate fi asumată fără pregătire. Adunați resurse, stabiliți planuri, faceți tot ce trebuie pentru a-i ajuta pe cei care vor fi neajutorați.

Leia ezită pentru o clipă, apoi încuviință încet din cap.

— Ştiu că vă cer mult. Ştiu că veți face tot ce puteți, şi chiar mai mult decât atât. În numele nenumăratelor ființe care împart Inelul cu voi, vă mulțumesc. Ne vom îndrepta mai adânc pe Inel, înapoi spre Dubrillion, pentru a-i înfrunta pe Yuuzhan Vong. Ştiind că voi, oamenii de pe Agamar, sunteți aici, sprijinindu-ne, asta ne va lumina cea mai întunecată oră şi va uşura cea mai grea sarcină.

Făcu un singur pas înapoi de pe podium, apoi îşi ridică bărbia şi îşi strânse mâinile la spate. Aşteptă întrebări sau comentarii, pregătindu-se pentru genul de acuzații răutăcioase cu care se confruntase pe Coruscant, însă nu veni niciuna. Ici şi colo, începând din spatele sălii, dar deplasându-se rapid spre față, membrii Consiliului se ridicară şi începură să aplaude. Un val de simpatie şi mândrie străbătu sala, învăluind-o pe Leia şi trecând pe lângă ea pentru a o îmbrățişa şi pe Danni. Purtătorul de cuvânt al Consiliului se îndreptă spre Leia şi îi strânse mâna.

— Ne-ai făcut o prezentare onestă, iar noi îi vom acorda toată atenția cuvenită – mai multă atenție decât a oferit Coruscantul. Nu îți pot spune care va fi rezultatul dezbaterii noastre. Nu ştiu ce vă putem oferi, din moment ce sunt unii care vor să reconstruiască Agamarul, iar acele persoane dețin o putere considerabilă.

Leia încuviință din cap.

— Înțeleg.

— Ei bine, înțelegeți şi asta. Noi am prosperat pe Agamar, ajutându-ne unii pe alții. Refugiații voştri vor găsi trecere sigură prin sistemul nostru şi vor primi asistență. Mai mult de atât nu pot spune, dar mai puțin de atât ar fi de neconceput.

Leia strânse solemn mâna femeii mai în vârstă.

— Ei bine, atunci lupta pentru oprirea invaziei Yuuzhan Vong începe aici. Dacă şi alte lumi vor fi la fel de curajoase ca Agamar, poate că lupta se va opri dincolo de Inel, iar pacea pe care am câştigat-o cu toții nu va mai fi niciodată amenințată.

Capitolul 10

Cargobotul *Flirtul* ieşi uşor din hiperspațiu şi începu un arc lung spre Bimmiel. Lui Corran Horn îi plăcea cât de uşor se manevra cargobotul. Nu semăna deloc cu un X-interceptor, dar nici nu se simțea ca şi cum ar fi condus un planetoid.

— Timpul estimat de sosire este de treizeci de minute.

Ganner abia mormăi o recunoaştere a comentariului lui Corran. Se uita intens la un trio de ferestre de date proiectate holografic şi suprapuse. Una dintre acestea arăta planeta Bimmiel ca fiind o minge kaki cu dungi subțiri albastre care radiau dintr-un ocean mare din emisfera sudică. Calote glaciare acopereau ambii poli, iar cea din sud se întindea până în ocean. Măsurătorile atmosferice şi alte date umpleau spațiul din jurul lumii. O a doua fereastră afişa un grup de imagini ale florei şi faunei native acelei lumi. A treia şi ultima – şi fereastra pe care Ganner o studia cel mai atent – era imaginea unui satelit releu de comunicații care părea, pentru Corran, să îşi fi pierdut rețeaua de antene.

— Satelitul este avariat. Pulsarul ar face comunicațiile dificile în cele mai bune circumstanțe. Totuşi, fără satelit, mesajele nu vor ajunge la destinație.

Corran încuviință din cap.

— Avem codurile necesare pentru a interoga satelitul şi pentru a descărca mesajele sale?

Celălalt Jedi apăsă un buton de pe consola de comunicații, apoi clătină din cap.

— Ori codurile nu funcționează, ori satelitul nu ne poate recepționa fără antenă. Am putea să-l recuperăm. Pot folosi Forța pentru a-l încărca într-un hangar. De acolo putem introduce un cablu şi să facem contact direct.

— Nu este atât de important în acest moment. Corran se uită la datele sale de navigație. Satelitul a fost plasat pe orbită geosincronă deasupra taberei lor de bază, nu-i aşa?

— Corect. Sunt acolo jos, sub el, pe continentul nordic.

— Cum arată vremea acolo?

Ganner se încruntă.

— Este capătul cozii unei furtuni de nisip. Aerul va fi plin de praf, dar cu siguranță respirabil, cu condiția să folosim filtre.

— Nu este ca cel de pe Belkadan?

— Nu sunt indicii de schimbări atmosferice ieşite din comun. Bimmiel are o orbită eliptică, iar noi ne aflăm acum pe partea de ieşire. Raportul Imperial a fost emis în timpul intrării, aşa că nu suntem siguri la ce să ne aşteptăm. Imperialii au raportat că nu prea există viață acolo jos, dar eu simt destul de multă, tu nu?

— Da, o simt.

— Nu am nicio dovadă că invadatorii Yuuzhan Vong sunt acolo jos. Ganner îi aruncă o privire glacială prin imaginea satelitului. Şi, înainte să întrebi, nu există indicii dacă avariile produse satelitului au fost cauzate de salva cu plasmă a vreunui *coralskipper* sau doar de un micrometeorit care a lovit antena.

Corran luă în serios comentariul precaut al lui Ganner.

— Ştiu, nu toate problemele pot fi sau ar trebui să fie atribuite invadatorilor. Nu ştim dacă sunt aici sau nu. *Desigur, din moment ce nu-i putem simţi prin Forţă, singurul mod în care vom şti dacă sunt aici va fi când îi vom vedea. Nu aştept cu nerăbdare o astfel de întâlnire.* Misiunea noastră este să-i găsim pe academicieni şi să-i scoatem afară.

— Simplu.

— Doar dacă nu o complicăm. Corran se uită la fereastra de vizibilitate din faţă. Voi duce nava în atmosferă şi voi încerca să aterizez cât mai aproape de tabăra lor.

Cargobotul – un *YT-1210* Corellian modificat – avea o formă de disc plat care îi permitea lui Corran să îl strecoare în atmosfera lumii Bimmiel fără prea mari dificultăţi. Masa navei îi permitea să nu fie zdruncinată prea mult de furtunile pe cale să se stingă. Corran reglase compensatorul inerţial la 90 la sută, doar ca să simtă mai bine cum zboară *Flirtul.* Furtuna reuşi să lovească şi să scuture un pic cargobotul, dar pe Corran nu-l deranjă. Faptul că turbulenţele îl făceau pe Ganner un pic cenuşiu îi convenea. Călătoria de la Yavin 4 durase câteva zile, iar relaţia sa cu Ganner devenise mai cordială pe măsură ce înţepăturile de *garnant* dispăruseră de pe pielea bărbatului masiv. Chiar şi aşa, era evident pentru Corran că Ganner nu avea de gând să renunţe la ceea ce el considera a fi metoda corectă de a proiecta o imagine puternică de Jedi, iar Corran, pe de altă parte, nu avea de gând să accepte folosirea fricii ca instrument pentru a forţa cooperarea oamenilor.

Pe măsură ce se apropiau de aterizare, Ganner începu să se încordeze din nou. Îşi îmbrăcase veşmintele albastre cu negru, îşi lustruise sabia şi fusese foarte precis în a-şi pieptăna părul şi a-şi tunde barba. Corran trebuia să admită că bărbatul arăta la milimetru precum visul unui recrutor şi că, era foarte impresionant fizic.

E prea încrezător, autoritar şi abraziv, dar pare exemplul perfect de Jedi.

Corran apăsă pe un comutator, coborând trenul de aterizare al cargobotului. Aruncă o privire la altimetru şi decuplă bobinele repulsorului pentru a aşeza uşor nava la sol. Percepu o bufnitură deasupra locului unde simţea că nava ar fi trebuit să atingă solul, apoi *Flirtul* continuă să coboare. Se scufundă până când partea inferioară a fuzelajului se lipi de sol. Nisipul purtat de vânt aşternu o perdea de culoare cafenie peste hublou, apoi alunecă, lăsând să se întrevadă pentru scurt timp un orizont îndepărtat, apoi un alt strat acoperi suprafaţa din oţel transparent. Umbre mai întunecate se profilară în apropiere, dar nisipul nestatornic nu-i dădea lui Corran nicio şansă să vadă ce erau.

— Se pare că ne-am scufundat în nisip, aşa că nu vom ieşi prin rampa de aterizare. Corran îndreptă un deget spre tavan. Trapa de sus.

Ganner încuviinţă din cap şi îi înmână lui Corran o pereche de ochelari de protecţie şi un aparat de respirat care avea încorporat un comunicator.

— Există citiri ale senzorilor la vest, la aproximativ o sută de metri distanţă. Probabil tabăra lor.

— Fără viaţă?

— Viaţă, da, dar nu umană. Ganner închise ochii pentru o clipă, apoi dădu din cap. Forme de viaţă destul de mici. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Mulţumesc.

Corran îşi dădu ochii peste cap în timp ce trecea pe lângă Ganner şi pătrundea

pe pasarela care îi dădea acces la tubul trapei superioare. Urcă scara, deblocă încuietorile şi împinse în sus trapa rotundă. O perdea maro de nisip se revărsă peste el. În mod reflex, Corran îşi feri faţa şi simţi un kilogram de praf curgându-i pe sub tunică, pentru a fi prins la brâu de centură. Pentru că aparatul de respirat filtra doar nisipul din aer, încă putea simţi mirosul uscat din aer. Ce îl surprindea în legătură cu vântul era faptul că era atât de rece.

Fiind departe de soare, această lume s-a răcit, aşa că nu e atât de fierbinte ca pe Tatooine, ci doar prăfuită. S-a terminat cu garderoba curată a lui Ganner.

Corran se uită în jos să vadă ce fel de disconfort îi crease nisipul lui Ganner, dar nu văzu decât nisip în jurul picioarelor sale, ca şi cum ar fi stat într-o groapă care se umplea rapid. Se întinse cu Forţa şi descoperi scutul pe care Ganner îl ridicase cu Forţa pentru a opri nisipul în tubul de ieşire din cargobot. *Oh, foarte drăguţ.* Urcă scara, apoi privi nisipul ridicându-se în spatele lui şi alunecând de pe cupola de Forţă care se ridica pentru a acoperi tubul. Ganner o extinse pe măsură ce urca, dar nu o extinse pentru a-l acoperi şi pe Corran. Când ieşi, bula se micşoră, acoperindu-l pe Ganner ca o mantie. Deşi Corran admira controlul lui Ganner asupra Forţei, i se părea că folosirea ei ca o umbrelă era aproape la fel de rea ca ceea ce îi făcuse Valin lui Ganner cu insectele.

Corran se îndreptă spre marginea cargobotului şi se uită în jos la nisipul care se îngrămădea pe flancul stâng al navei. Dincolo de aceasta, abia vizibilă, surprinse o urmă de culoare – o mică piramidă roşiatică – care, presupuse el, marca tabăra universităţii. Se ghemui şi lăsă un pumn de nisip să-i curgă printre degete.

Ganner stătea deasupra lui.

— Nu e chiar atât de adânc.

— Eşti invitatul meu. Corran îşi smulse tunica din centură şi lăsă nisipul să se scurgă. Arată-mi cum se face.

Tânărul Jedi sări de pe coca navei şi se scufundă imediat până la brâu în nisip. Pumnii i se strânseră pentru o clipă, apoi sări şi se ridică senin din nisip, întorcându-se pe carena cargobotului. Cizmele şi pantalonii îi erau plini de praf.

— E puţin mai jos decât pare, nu-i aşa?

Ganner pufni.

— Ar trebui să scoatem motocicletele speeder?

— Nu. Praful este prea fin pentru ca filtrele motorului să cureţe aerul, aşa că se vor bloca.

— Atunci cum ajungem acolo?

— Mergem pe jos.

— Dar…

Corran sări de pe cargobot şi ateriză ghemuit. Se afundă până la glezne şi încheieturile mâinilor într-o depresiune situată între două mici dune de nisip. Ridicându-se, porni la pas spre tabăra universitară.

— Cum ai… Nu ai suficientă abilitate în Forţă pentru a…

Corran se uită înapoi la Ganner şi îi făcu semn să înainteze.

— Mergi printre dune. Particulele mai uşoare suflă primprejur, dar cele grele se scufundă şi sunt mai compacte. Încă se merge greu, dar putem merge.

Îl auzi pe Ganner aterizând în spatele lui, dar o rafală de vânt ridică un nor care îl ascunse pe tânăr. Corran îşi extinse simţurile în Forţă şi îl găsi fără probleme pe Ganner. În jurul lor descoperi alte puncte fierbinţi de viaţă, de la insecte mici la

creaturi mai complexe. Mamiferele de mărimea unui pumn erau cele mai numeroase, iar ceva mai mare pândea la marginea conştiinţei sale.

Continuă să se îndrepte spre tabără şi ajunse la ea cu o uşurinţă relativă, după câteva minute de mers pe jos. Câteva aflorimente stâncoase defineau marginea vestică a taberei. Nişte piloni lungi, de un gri închis, se înălţau prin nisip ca degetele de la mâna unui înecat. Sub ele se aflau resturi de materiale textile care făcuseră cândva parte din corturi. Acum fluturau, roşii, albastre şi verzi, pe suporturile structurale ale corturilor care erau aproape în întregime îngropate în nisipul mişcător. Întinzându-se prin Forţă, Corran căută viaţă sub nisip. Din nou, găsi insecte şi mamifere mici – multe dintre acestea din urmă strânse laolaltă adânc într-o crevasă dintre stânci. Altele se deplasau prin nisip, intrau într-unul dintre corturi şi ieşeau din nou. Cursul lor era atât de regulat, încât Corran presupuse că se deplasau de-a lungul unui tunel şi dădeau o raită într-un fel de depozit de alimente.

Se uită la Ganner.

— În afară de tine, nu percep nimic foarte mare.

— La fel şi eu. Creaturile mici sunt *shwpi*. Echipa Imperială de cercetare le-a considerat ca fiind destul de comune. Raportul spune că sunt ierbivore şi indică faptul că păşteau vegetaţia abundentă.

— Atunci au păscut prea mult – foarte mult. Corran se uită în jur, apoi se urcă pe una dintre stânci. Există o formaţiune stâncoasă mult mai mare la nord-vest, poate la o jumătate de kilometru distanţă. Deschiderile din ea ar putea duce la peşteri. Zburăm sau mergem pe jos?

Ganner se încruntă.

— Chiar şi eu aş obosi dacă ar trebui să plutesc cu noi doi până acolo.

— Nu cu Forţa, cu nava.

— Oh. Ridică din umeri. Pe jos, cred. Am văzut destul nava aia pentru o vreme.

— Şi eu.

Corran coborî şi porni spre nord-vest. Pentru că vântul venea dinspre vest, reuşi să o ia de-a lungul unui şanţ prin nisip pentru o vreme, apoi fu nevoit să treacă peste o creastă de dună şi să se deplaseze de-a lungul altui şanţ. Era mai uşor decât să încerce să treacă printr-un ocean, deoarece valurile de nisip nu se loveau de el. Totuşi, nisipul reuşea să ajungă peste tot şi era mult mai abraziv decât apa. De asemenea, efortul îl făcea să transpire, iar aerul uscat şi rece îi sugea cât putea de mult din transpiraţie. În timp ce se îndrepta spre stânci, se bază pe Forţă pentru a afla ce îl înconjura. Nu simţea mulţi *shwpi*, iar cei pe care îi întâlnea păreau paralizaţi de frică. Se ascundeau în vizuinile lor adânci. Şi, totuşi, la limita conştiinţei sale, se mişcau şi se adunau alte forme de viaţă.

Corran continuă să înainteze, apoi se lăsă într-un genunchi la o sută de metri de obiectiv. Îşi trecu o mână peste frunte şi îşi şterse palma murdară pe pantalon.

— Cel puţin nu e la fel de cald ca pe Tatooine.

Ganner veni peste duna joasă şi se ghemui lângă el.

— Adevărat, asta nu ar face decât să ne sporească suferinţa.

— Ar fi trebuit să mă gândesc să aduc apă, totuşi. Corran se încruntă, apoi îşi ridică capul când ceva îi gâdilă conştiinţa. *Ceva se mişcă acolo.* Se uită la Ganner. Simţi?

— Da, vine de-a lungul acestei linii de dune, şi vine repede. Ganner arătă direct spre nord. Nisipul se mişcă un pic acolo.

Corran se răsuci şi îşi pipăi sabia. Nisipul se mişca, foarte uşor, căzând de pe creasta dunelor şi apoi coborând. Simțea o formă de viață care se mişca cu viteză în stratul mai uşor şi moale de nisip de lângă suprafață. Ardea puternic în Forță, aproape orbitor prin intensitate pe măsură ce se apropia. Corran făcu o jumătate de pas înapoi din reflex şi îşi diminuă simțul Forței.

Creatura țâşni din dună. Nimic mai mult decât o ceață gri cu alb, trecu pe lângă Corran şi plonjă în următoarea dună. Coada sa puternică şi plată pocni înainte şi înapoi, apoi dispăru în nisip. Bestia goni spre sud şi ambii bărbați priviră nisipul mişcându-se în urma acesteia.

Abia când Ganner se întoarse să se uite la el, Corran simți înțepătura din coapsa stângă. Pantalonii lui negri prăfuiți aveau o tăietură curată în ei, iar carnea palidă de dedesubt era mânjită cu sânge. Rana nu era adâncă şi nu durea atât de tare, dar dacă nu s-ar fi dat înapoi, i-ar fi smuls o bucată mare din coapsă.

Ochii lui Ganner se făcură mari şi arătă spre piciorul lui Corran.

— E grav?

— Nu, dar ar putea fi. Corran se întoarse şi arătă spre sud. Se întoarce.

— Sunt doi, şi încă unul care porneşte din nord. Ganner îşi scoase sabia de la centură şi aprinse lama galben-sulfuroasă. Le putem opri.

— Da, poate pe cele trei, dar sunt mai multe acolo. Corran simți cum *shwpii* săpau mai adânc. Respinsese asta ca fiind un plan pe care el şi Ganner îl puteau urma, ceea ce însemna că nu puteau face decât un singur lucru. Fugi spre stânci! Acum!

Chestiile – şi acesta era cel mai bun lucru pe care îl putea face Corran pentru a inventa orice fel de nume pentru ceața cenuşie care îl tăiase – se năpustiră repede şi se orientară asupra celor doi Jedi în timp ce aceştia se năpusteau spre stânci. Corran se aruncă peste o dună şi făcu o rostogolire pe umăr pe partea cealaltă. Văzu nisipul unduindu-se în linie spre el, aşa că se lăsă ghemuit.

Chestia țâşni din dună şi plonjă direct spre el. Corran îşi aprinse sabia şi o ridică, învârtind-o pentru a riposta. Lama argintie strălucitoare surprinse creatura în spatele maxilarului şi chiar în fața umerilor, la ceea ce ar fi trebuit să fie un gât. Blana cenuşie se prefăcu în fum acru, iar sângele negru se împrăştie pe nisip. Capul creaturii se izbi de piciorul lui Corran, o dată, apoi continuă să se izbească şi să se rostogolească pe pământ până când viața se scurse din el. Corpul, înfipt pe jumătate într-o dună, îşi biciuia coada în reprize slăbite. Botul creaturii era lung şi se ascuțea înapoi într-un craniu în formă de cuțit, acoperit în întregime de chitină sau keratină, asemenea unghiilor, dar mult mai groase şi lustruite de mişcarea prin nisip. Din membrele scurte, dar puternice, ieşeau gheare lungi, în mod clar concepute pentru săpat. Blana cenuşie a creaturii era puțin mai mult decât puf, cu excepția unor franjuri pe partea din spate a craniului, iar coada lungă şi plată era acoperită cu solzi de keratină. Unduirea ei dintr-o parte în alta contribuia în mod evident la propulsarea corpului suplu prin nisip.

La fel de izbitoare ca prezența fizică a creaturii era şi duhoarea oribilă pe care o emana. Lui Corran îi părea că miroase a carne de *ront* în putrefacție amestecată cu cea mai acră bere şi cea mai împuțită țigară pe care le gustase vreodată. Îşi înăbuşi dorința de a vomita şi nu-l deranjă câtuşi de puțin gustul propriului conținut al stomacului care îi ardea mirosul creaturii din nări.

Corran sări pe lângă trupul zvâcnind şi sprintă cât putu de repede de-a lungul

dunei. Simțea cum îl urmăresc două dintre creaturi. *Mă vor prinde, dacă nu cumva...*

Se opri derapând, apoi se îndreptă înapoi spre o dună. În timp ce făcea asta, răsuci mânerul sabiei, activând funcția bifazică. Lama sabiei sale își dublă lungimea și trecu de la argintiu la violet. Lama scânteie atunci când o înfipse adânc în nisip pentru a spinteca una dintre creaturi. Nisipul fierse imediat, în timp ce creatura își dădea ultima suflare. *Un Jedi de stil vechi, într-adevăr!*

Jediul Corellian se lăsă la pământ când cea de-a doua creatură izbucni din duna din dreapta lui și plonjă spre el. Atacul ei îi smulse o fâșie de pânză din tunică, dar nu-i atinse carnea. Zborul creaturii o duse în duna unde semenul ei era pe moarte, iar a doua creatură îl atacă pe cel rănit. Fălcile ei se închiseră cu putere, crăpând oase și scoțând sunete umede de pocnitură care îl inspirară pe Corran să se ridice și să fugă din nou fără să se uite în urmă. Trecu peste o altă dună, și încă una, cu Ganner alergând ușor spre sud, sărind dunele cu salturi mari. Unele dintre creaturi părură să-i urmărească în continuare, dar un număr din ce în ce mai mare se despărțea și se orienta spre bulgării însângerați care se rostogoleau, reprezentând cadavrul devorat. Fiarele se arcuiau de pe o creastă de dună pe alta, ca peștii care sar din valuri, și se dezlănțuiau cu mici urlete unduitoare care le făceau să sune ca niște unități R2 sălbatice în delir.

Doi bărbați apărură pe stânca spre care alergau Jedi. Fiecare dintre ei purta o carabină blaster și începu să tragă focuri la întâmplare, împrăștiindu-le pe ruta cea mai directă către peșteri. Mai multe creaturi se îndepărtară de împușcături, lăsându-i pe Corran și Ganner să intre repede.

Ajunseră la stânci, cu piepturile zvâcnind. Corran își stinse sabia și se aplecă să-și tragă răsuflarea. Aruncă o privire în lateral către unul dintre salvatorii săi.

— Mulțumesc pentru ajutor.

Tânărul încuviință din cap, apoi ridică botul carabinei în timp ce o femeie mai în vârstă ieșea din gura unei peșteri. Cu o constituție robustă și cu părul gri închis strâns într-un coc, femeia avea o privire dură în ochii ei cobalt, care arăta că nu admitea prostii din partea celor care îi erau asociați. Pentru o jumătate de secundă, aceasta îi aminti de socrul său, Booster Terrik, apoi ea se încruntă și el își dădu seama că probabil nici măcar nu se va înțelege la fel de bine cu ea, cum se înțelesese cu el. Punându-și pumnii în șolduri, femeia scutură din cap.

— Jedi. Ar fi trebuit să știu.

Ganner o fixă cu o privire dură.

— Ce vrei să spui?

Ea își ridică bărbia pentru a indica dunele.

— Numai proștii sau Jedii ar traversa un câmp plin cu *șobolani tăioși*[9]. Aveți săbii. Asta vă face Jedi. Ochii i se îngustară. Desigur, asta nu înseamnă că nu puteți fi și proști.

---

[9] Șobolani tăioși – prădători asemănători rozătoarelor, originari de pe Bimmiel. Vânează în haite și au simțuri olfactive puternice. De fiecare dată când un șobolan tăios ucide, eliberează o combinație de transpirație și feromoni numită *miros de ucidere*. Atunci când un șobolan tăios este ucis, cadavrul său degajă un miros diferit, numit *duhoare*, care îi avertizează pe ceilalți șobolani.

Capitolul 11

Jacen Solo simțea cum se adună neliniştea în el precum norii învolburați de pe Belkadan. Ştia că o parte din asta era pur şi simplu nerăbdare. El şi Luke Skywalker reveniseră din hiperspațiu la margine în sistemul stelar şi R2-D2 trasase un curs simplu spre Belkadan, stabilit pentru a-i face să pară o epavă atrasă de gravitație în atmosfera Belkadanului. Pentru a spori înşelăciunea, închiseseră motoarele şi majoritatea surselor de energie, lăsând mica navă un pic rece şi clar întunecată.

Stătea singur pe punte, privind stelele cum alunecau în timp ce Belkadan se apropia tot mai mult. Studiind profilul planetar de la vizita anterioară a lui Luke şi Mara şi completându-l cu studiul planetei de către *ExGal-4*, Jacen se pregătise pentru perspectiva unei mingi galben-verzui cu o atmosferă formată în principal din dioxid de carbon şi metan, numai că noile citiri indicau că atmosfera revenise aproape de normal pe Belkadan. Nivelul de dioxid de carbon rămăsese un pic ridicat, ceea ce contribuise la faptul că era mai cald decât indicau datele de arhivă, dar nu în mod neplăcut.

Aşa spune unchiul Luke, dar el a crescut pe Tatooine.

O parte din Jacen înțelegea exact ce se întâmplase cu Belkadan. Invadatorii Yuuzhan Vong eliberaseră un fel de agent biologic care modificase radical ecologia planetei şi se părea că mai avuseseră ceva la îndemână pentru a o readuce aproape de normal. Jacen era foarte conştient de alte exemple de populație care reuşiseră să modifice clima şi ecologia unei lumi după bunul lor plac, aşa că acțiunea Yuuzhan Vong nu era fără precedent. Ceea ce era uimitor era viteza cu care se produseseră schimbările. Trecuseră puțin peste două luni de când Yomin Carr distrusese instalația *ExGal* de aici, şi deja Belkadanul revenise la normal. Jacen admitea că citirile pe care unchiul şi mătuşa lui le făcuseră înainte ar fi putut fi artificial ridicate din cauza concentrațiilor locale de gaze, dar ştia că asta era doar o încercare de explicație rațională şi nu o credea. Totuşi, voia să o creadă.

Motivul pentru care voia să creadă acest lucru îi trezea frământări. Era un Cavaler Jedi, instruit şi priceput în căile Forței, şi totuşi, când se întinse şi atinse Belkadanul, nu simți nimic care să fie cu adevărat grav. Lumea pulsa de viață, şi nimic nu era malign. Acest ultim fapt îl deranja pentru că îi văzuse pe Yuuzhan Vong. Ascultase poveştile lui Danni despre ce le făcuseră ei şi lui Miko. Nu era nicio îndoială în mintea lui, absolut nicio îndoială, că invadatorii erau răi. *Un asemenea rău ar fi trebuit să radieze de pe acea planetă ca lumina de pe un panou incandescent.*

Faptul că răul Yuuzhan Vong nu era perceput prin intermediul Forței îl zgudui profund pe Jacen. Viața lui fusese construită pe o fundație bazată pe bine şi rău, pe lumină şi întuneric. Deşi nu-l cunoscuse niciodată pe Împărat sau pe Darth Vader, *fusese* atins de rău. Recunoaşterea acelei senzații – senzația unor ace încinse trecându-i prin carne – fusese mecanismul prin care se ghidase singur. Acum, dintr-o dată, la fel ca în cazul navei, era în derivă şi nu avea cum să evite problemele.

În secunda în care acel gând îi trecu prin minte, Jacen ştiu că nu era adevărat, dar faptul că Yuuzhan Vong erau invizibili prin Forță contribuia la întrebarea mai

amplă dacă unchiul său găsise sau nu calea corectă pentru dezvoltarea Cavalerilor Jedi. Pregătirea lui Luke fusese bazată pe bine şi rău, însă aici exista o ameninţare evidentă, iar Cavalerii Jedi erau dezavantajaţi în lupta cu ea. Tot ceea ce fuseseră învăţaţi până atunci nu-i va ajuta să-i înfrunte şi să-i învingă pe invadatorii Yuuzhan Vong. Se întrebă dacă abordarea sa – ideea de a se retrage în contemplarea solitară a Forţei – îi va oferi mijloacele de a-i recunoaşte şi de a-i înfrunta pe Yuuzhan Vong. Nu putea să creadă că ei nu făceau parte din Forţă într-un fel sau altul. Jacen presupunea că, indiferent de nivelul de acordare la Forţă, prezenţa Yuuzhan Vong nu era sesizată. Animalele puteau auzi sunete pe care el nu le putea auzi; speciile extraterestre puteau vedea în spectre pe care el nu le putea vedea.

Este posibil ca Yuuzhan Vong să poată fi reperaţi în Forţă dacă nivelul de conştientizare al acesteia este extins?

Nu avea niciun răspuns la acea întrebare, dar era la fel de sigur că abordarea unchiului său avea să fie inutilă în confruntarea cu războinicii Yuuzhan Vong. Nu avea nicio îndoială că Ordinul Cavalerilor Jedi va lupta îndelung şi din greu, şi chiar conta pe faptul că vor putea câştiga unele bătălii. Mara reuşise să ucidă în duel un războinic Yuuzhan Vong pe Belkadan, dar chiar şi ea recunoscuse că imposibilitatea de a-l simţi prin Forţă o dezavantajase serios. Totuşi, oricât de mult ar fi vrut Jacen să se retragă, se simţea vinovat şi altminteri egoist când se gândea să facă asta.

Descrierile dureroase ale lui Danni despre modul în care o trataseră războinicii Yuuzhan Vong îi apăsau adânc corzile inimii. De asemenea, îi amintea cât de mult făcuseră părinţii lui pentru a-i ajuta pe cei neajutoraţi. Crescuse într-o familie în care asumarea responsabilităţii pentru ceilalţi făcea parte din viaţă la fel de mult ca respiraţia, iar respingerea acelei etici era ceva ce i se părea greşit. În acelaşi timp, văzuse ce păţiseră părinţii şi unchiul său. Luke luptase împotriva Imperiului timp de douăzeci de ani, iar mama lui luptase chiar mai mult decât atât. Îşi puseseră în mod constant vieţile în pericol, neavând niciodată un moment care să poată fi considerat ca fiind normal în viaţa lor. Dacă nu erau răpitori şi asasini care încercau să îi răpească sau să îi ucidă, atunci era vorba despre populaţia unei planete care încerca să elimine alte specii. Părinţii şi unchiul lui nu avuseseră niciodată timp pentru ei.

Jacen se încruntă şi evită să se lase pradă autocompătimirii. În ciuda faptului că trebuiseră să se ocupe de problemele altora, părinţii lui făcuseră întotdeauna tot posibilul pentru a-şi creşte copiii. Poate că existaseră momente când treburi oficiale au ţinut-o pe mama lui departe, dar ea reuşea întotdeauna să compenseze – nu aducând vreun cadou dintr-o lume îndepărtată, ci petrecând timp cu el şi cu fraţii lui. Iar tatăl său trecuse de la rolul de protector la cel de bun prieten şi confident. Luke fusese prieten şi mentor, şi ei toţi însemnau pentru Jacen mai mult decât credea că va fi vreodată în stare să exprime. De aceea, respingerea lor şi a căilor Jedi i se părea greşită, şi totuşi atât de necesară. Mâinile i se încleştară în pumni, apoi le forţă să le deschidă din nou. După ce crescuse fiind conştient de Forţă, o înţelegea în moduri pe care Luke nu le-ar fi putut înţelege niciodată. Avea intuiţii pe care le putea împărtăşi cu unchiul sau cu mama lui, dar ei nu ar fi ajuns niciodată singuri la acele intuiţii. *Ei văd lucrurile în bucăţi mari, iar eu văd detaliile acelor bucăţi.*

— E aproape timpul, nu-i aşa?

Jacen tresări, apoi privi în jur şi îl văzu pe Luke rezemat de trapa carlingii.

— Da. Suntem atraşi de gravitaţia Belkadanului. Mai avem două minute până ajungem în atmosferă. Pot să duc eu nava jos, să ştii.

Luke aprobă din cap, apoi se strecură în cabina de pilotaj şi se lăsă în scaunul copilotului. R2-D2 se rostogoli în cabină în spatele lui şi se fixă într-un suport de ancorare construit în perete. Luke îi zâmbi droidului, apoi se uită la Jacen.

— Ține minte, vrem cât mai puține intervenții. Vrem ca totul să pară natural.

Jacen încuviință din cap. Unchiul său avansase teoria că, dacă Yuuzhan Vong foloseau creaturile vii aşa cum alții foloseau maşinile, atunci tiparele pe care creaturile ar fi fost cele mai pricepute să le observe ar fi fost cele nenaturale sau tiparele comportamentale de pradă panicată. O inserție lină în atmosferă, cu câteva schimbări minime de curs, ar părea nesemnificativă, sau cel puțin aşa spera el.

Jacen era de acord că ideea lui avea sens, dar asta din punct de vedere uman.

Sper doar ca invadatorii Yuuzhan Vong să fie de acord.

Îşi aşeză mâinile pe manşa de control şi reporni motoarele. Păstră puterea la minim, dar dădu puțină putere bobinelor propulsoare. O uşoară manevrare a cârmei şi o uşoară înclinare a manşei înainte aduseră nava de luptă Skipray, *Curaj*, în atmosferă. La început se clătină, dar Jacen îşi ținu mâinile fixe pe comenzi. Se uită la Luke să vadă dacă manevrarea navei îi convenea unchiului său.

Luke îi răspunse cu un mic semn din cap, apoi se uită la un monitor care conținea date de navigație.

— Suntem la zece mii de kilometri de situl *ExGal.* Ne îndreptăm în direcția 33 cu 30 în acest moment, scăzând pe măsură ce intrăm.

— Am înțeles. Am vrut să trecem de munți înainte să virez la stânga.

— Bun plan. Luke închise ochii şi începu să respire foarte încet. Nu este nimic în neregulă în acest moment.

— Mulțumesc.

Jacen apăsă pe un comutator pentru a inversa motoarele şi apoi împinse accelerația înainte. Viteza începea să scadă, şi nava începu şi ea să coboare. Nu scăzu atât de brusc încât să fie sub control, dar suficient cât să sugereze că nava era la fel de aerodinamică ca un meteorit care ardea în atmosferă.

Aduse nava din ce în ce mai jos până când, deasupra inimii continentului nordic, coborî sub nivelul unei creste muntoase de la est. Odată ce aceasta îl ascunse, pompă putere în motoare, omorând rapid viteza de coborâre. Apoi aduse nava la joasă înălțime şi tăie tracțiunea. Apăsă din nou pe comutator, punând motoarele să îl propulseze înainte, apoi se întinse cu Forța şi cercetă în față după semne de viață. Găsi destule, şi aproape toate erau în limitele normale pentru ceea ce se aştepta să găsească. Erau unele care păreau agresive, aproape ca nişte culori discordante, iar el se îndepărtă de acele zone. După care se îndreptă spre nord, trecu prin fanta dintr-un munte şi pilotă nava în direcția sitului *ExGal.* Coborî nava spre nord şi est, departe de antenele ataşate la turnul de comunicații al instalației, apoi opri motoarele şi se desprinse de centurile de siguranță.

— Am ajuns.

Luke deschise încet ochii, apoi aprobă din cap.

— Am ajuns. Ai recunoscut sursele Forței de acolo, da?

— Am prins ceva. Nu mi s-a părut în regulă. Ce crezi că a fost?

— Nu ştiu. Forme de viață simțitoare, cu siguranță sub stres, poate bolnave. Par epuizate, sfâşiate cumva. Ceea ce ştiu este că nu le-am găsit aici acum câteva săptămâni.

Jacen îşi ridică capul.

— O simți vreodată pe Mara astfel?

Respirația rapidă a lui Luke sugeră că întrebarea îl durea un pic.

— Nu aşa, nu, dar Mara este puternică. Dacă e vorba de aceeaşi boală, s-ar putea ca ei să fie în faza finală a ceea ce are ea, dar nu avem de unde să ştim asta.

Tânărul Jedi ieşi din cabină. Îşi puse o curea de care îi atârnau sabia, o pungă cu un aparat de respirat, un bidon cu apă şi un blaster. Unchiul său i se alătură, luând o curea similară din dulapul cu echipament, apoi îi înmână lui Jacen o pereche de ochelari. Jacen se încruntă.

— Pentru ce sunt ăştia?

— Îți aminteşti descrierea Marei despre lupta ei cu Carr? Nu ştiu dacă *amphistafful*[10] Yuuzhan Vong poate scuipa venin pentru a te orbi, sau dacă au un alt fel de armă care va avea acelaşi scop. Din moment ce nu-i putem simți prin Forță, vederea va fi cel mai puternic aliat al nostru şi unul pe care nu ar trebui să-l pierdem din întâmplare. Luke îşi puse şi el ochelarii, apoi îşi desfăcu blasterul din toc. Mara a spus că armura lor a deviat proiectilele blaster şi chiar a încetinit săbiile de lumină, aşa că trage bine şi taie şi mai bine.

Jacen zâmbi.

— Uau. Pentru o secundă ai vorbit ca tata.

R2-D2 fluieră un comentariu rapid.

Luke îşi înclină capul pentru o clipă, apoi aprobă.

— Se pare că de fiecare dată când sunt într-o situație în care şansele de reuşită sunt destul de neînsemnate, mă gândesc la ce ar spune sau ar face tatăl tău. Nu înseamnă că fac ce ar face el, dar exemplul lui este unul greu de uitat.

Luke apăsă pe un buton mare şi roşu de pe peretele etanş, iar rampa de aterizare a navei se deschise. Coborî şi se ghemui la baza rampei. Îşi apăsă mâna pe pământ, plimbă o grămadă de pământ între degete, apoi adulmecă.

— Ce?

— Când am fost aici ultima oară, era mult sulf în aer, dar acum nu simt deloc mirosul. Ceva a reuşit să-l elimine din aer. Arătă cu degetul spre nişte plante verzi târâtoare care se răspândiseră pe o mare parte din clădire şi pe pereții acesteia. Nici asta nu era aici. Poate că ea a fost ceea ce a curățat aerul.

Jacen ridică din umeri.

— Tu ai fost cel crescut la o fermă.

— A fost o fermă de umiditate de pe o planetă deşertică. Unchiul său se uită în sus la el. Era ceva de genul ăsta în fişierele de date pe care le-ai citit?

— Nu-mi amintesc nimic.

Luke se ridică şi începu să meargă spre poarta aflată în zidul complexului *ExGal*. Poarta în sine rămăsese deschisă, dar planta verde cu frunze crescuse peste tot. Luke îndepărtă lianele şi îşi aplecă capul pentru a trece. Jacen îl urmă îndeaproape şi se trezi rapid într-un tunel verde. Îşi privea picioarele, asigurându-se că nu se împiedică, motiv pentru care se lovi de spatele unchiului său.

— Îmi pare rău.

---

[10] Amphistaff – creatură în formă de şarpe, modificat genetic care servea drept armă anti-personal. La fel ca toată biotehnologia Yuuzhan Vong, sunt ființe complet organice originare din lumea natală Yuuzhan Vong. Amphistaffurile complet dezvoltate sunt prădători rezistenți şi vicleni. Glandele generatoare de energie din corpul şarpelui puteau emite impulsuri electrice care reorganizau structura celulară semicristalină a creaturii. Acest câmp se extindea la un milimetru de corpul amphistaffului şi crea muchii subțiri ca briciul, capabili să taie prada.

— Nu contează. Uită-te la asta.

Luke păşi departe de liane şi intră într-o curte mică. Jacen îl urmă, iar R2-D2 se rostogoli între ei. Micul droid începu să țopăie de pe un picior pe altul şi scoase un geamăt scăzut, jalnic. Luke îşi aşeză o mână pe cupola droidului.

— Ştiu, R2, ştiu.

Planta verde înghițise totul, cu excepția unui oval mare, la capătul căruia se afla uşa de acces în complexul *ExGal*. Echipamentul fusese aşezat în interiorul ovalului, la doar doi metri de uşă, şi lui Jacen îi luă câteva secunde să identifice tot ce era adunat acolo. Ştia ce erau toate, desigur, dar nu le mai văzuse niciodată aranjate aşa cum erau.

Piesa centrală a exponatului era o unitate R5 care fusese decapitată. În locul capului său tronconic trona un craniu uman descărnat. Fire de culoarea curcubeului urcau şi ieşeau prin orbite şi prin gură, aceasta din urmă având o panglică de sârmă care ieşea ca o limbă. Împrăştiate în jur ca nişte jucării căzute dintr-un coş de gunoi spart, se aflau console de computer, plăci de holo-proiector, sintetizatoare alimentare şi un uscător de păr de la o stație de reîmprospătare. Aceste obiecte fuseseră zdrobite până la inutilitate, iar adânciturile din *carnea* lor metalică arătau ca şi cum cineva le-ar fi lovit sau le-ar fi călcat în picioare.

Jacen se uită la unchiul său.

— Ce este?

Expresia lui Luke se înăspri.

— Un avertisment, în mod clar. Ceea ce mă întreb, totuşi, cui îi este adresat.

— Către oricine au fost cei pe care i-ai simțit acolo?

Maestrul Jedi oftă.

— Asta ar fi şi presupunerea mea, dar nu pentru presupuneri am venit aici. Ci ca să aflăm răspunsul – şi asta va fi greu. Sper doar să nu fie prea greu, altfel răspunsurile pe care le vom primi vor rămâne aici, pe Belkadan, iar noi ne-am putea petrece veşnicia asemenea acestui biet om: avertizându-i pe alții să stea departe.

Capitolul 12

Anakin Solo privi în jur prin tabăra de pe Dantooine şi aprobă încet din cap. Stătea acolo, cu spatele la soarele care apunea, privindu-şi umbra întinzându-se în fața lui. Îşi plantase mâinile ferm în şolduri şi se simțea mulțumit de efortul său. Cărase tot echipamentul de pe *Sabia de Jad* în timp ce Mara se odihnea după ce adusese nava la sol într-un canion montan îngust. Localizase zona plată în vârful unei stânci, ceea ce o făcea foarte uşor de apărat şi le oferea o privelişte minunată asupra câmpiilor de lavandă care se întindeau în fața unei mări îndepărtate şi strălucitoare. Montase corturile, orientându-l pe cel mai mare al Marei pe o axă nord-sud care să asigure că soarele din zori îl va încălzi, la fel ca soarele din apus. Cortul lui, mai mic, îl instalase vizavi de al ei. Adunase pietre şi le aşezase în jurul unei cavități pe care o săpase, creând o groapă pentru foc. Plănuia să se îndrepte spre nord, spre o pădure de copaci *blba* spinoşi, pentru a culege lemne uscate pentru foc. Deşi nava avea toate facilitățile necesare pentru a pregăti mâncarea, Anakin abia aştepta să savureze mâncare gătită la foc de tabără.

Ştia că dorința lui era cam prostească, dar i se părea amuzantă şi spera că şi Mara va avea aceeaşi părere. Scopul călătoriei lor pe Dantooine era să o lase să-şi recupereze forțele pe o lume în care tehnologia şi civilizația nu copleşiseră natura. Nativii Dantari erau un popor simplu, călătorind de-a lungul coastelor în triburi nomade, având puțin mai mult decât unelte primitive. Anakin era aproape sigur că, dacă vreunul dintre locuitorii Dantari ar fi asistat la atacul Amiralului Daala asupra coloniei înființate atunci când Anakin abia împlinise un an, ar fi pus totul pe seama unui război între zei.

Având în vedere că Imperialii au trimis vehicule AT-AT împotriva coloniştilor neînarmați, pe care Dantarii îi considerau probabil intruşi, nu m-ar surprinde să văd Dantari purtând embleme care să le amintească de vehicule sau de stemele Imperiale inscripționate pe maşini. Gândul ăsta îi provocă un fior pe şira spinării. Lupta Noii Republici cu Imperiul se încheiase cu şase ani în urmă, dar Anakin ştia că existau oameni care încă mai nutreau sentimente pozitive față de Imperiu.

Şi unii, precum Dantarii, care ar putea face asta în mod inocent.

Aruncă o ultimă privire la locul de campare şi se încruntă. În spatele cortului său, stivuise diversele lăzi şi cutii cu echipamente. Le ordonase, dar una ieşise din aliniere. Anakin se întinse folosind Forța şi o împinse înapoi la locul ei, apoi zâmbi.

— Anakin, nu face asta.

Se întoarse şi o văzu pe Mara, palidă, sprijinită de o stâncă care se afla în apropierea căii de întoarcere spre navă. Jacheta pe care o purta era încheiată până la gât, în ciuda căldurii din acea zi. El o sprijini folosind Forța, apoi alunecă un scaun de tabără spre ea.

— Trebuia să-mi fi spus că vrei să urci aici. Te-aş fi adus eu.

Sprâncenele ei se încruntară, iar el simți o anumită rezistență în Forță. Scaunul de tabără se răsturnă şi se rostogoli spre ea, apoi ricoşă ca şi cum s-ar fi lovit de un zid invizibil. Mara se clătină spre el, se aplecă încet şi îl întoarse din nou

în poziție verticală. Îşi sprijină mâinile pe picioarele din spate ale scaunului. Părul ei roşu-auriu îi alunecase pe umeri şi îi acoperea părțile laterale ale feței.

Ochii verzi îi străluceau cu o forță pe care slăbiciunea trupului ei o contrazicea.

— Dacă aş fi vrut ajutor, Anakin, l-aş fi cerut.

Capul lui se ridică la tonul glacial din vocea ei, apoi înghiți în sec şi se uită în jos, spre pământ.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-mi amintesc asta de când am aterizat. Nu aveai nevoie de ajutorul meu.

Mara suspină, apoi se lăsă încet pe scaun. Capul i se lăsă pe spate pentru o clipă, apoi se uită la el.

— Nu amesteca lucruri care nu au nicio legătură între ele. Nu am vrut să aterizezi *Sabia de Jad* pentru că am vrut să o fac eu.

Ochii albaştri ai tânărului se îngustară.

— A fost o aterizare delicată. Nu ai avut încredere în mine să o fac. Nu ai vrut să-ți distrug nava.

Mara îşi strânse buzele pentru o clipă.

— Având în vedere că nava aia e singura cale de plecare de pe stânca asta, nu am vrut să fie avariată, chiar deloc. Expresia ei se înmuie un pic. Şi nava e specială pentru mine. Unchiul tău Luke mi-a dat *Sabia de Jad* pentru a înlocui *Focul lui Jade*.

— Dar ai prăbuşit *Focul lui Jade* intenționat. Chiar ai vrut s-o faci.

— Am făcut-o şi am avut motive întemeiate să o fac, dar asta nu înseamnă... Mara făcu o pauză pentru o clipă, în timp ce vocea i se reducea la o şoaptă uscată. Înghiți în sec, apoi se uită la pământ. Unchiul tău Luke a înțeles cât de mult însemnase pentru mine. Ştia ce însemna pentru mine. A respectat ceea ce am făcut sacrificând *Focul*, punând să fie construită *Sabia* pentru mine, drept mulțumire.

Anakin simți cum i se strânge stomacul.

— Îmi pare rău. N-am ştiut.

Mara ridică din umeri.

— Am tendința să țin pentru mine experiențele dureroase şi să nu le împărtăşesc, aşa că nu aveai de unde să ştii. M-am ataşat de *Sabie* din cauza a ceea ce înseamnă. Nu e vorba că nu am încredere în tine, Anakin...

— Dar ai mai multă încredere în tine?

Mara chiar zâmbi pentru o clipă.

— Eşti destul de perspicace.

— Chiar şi un liliac orb găseşte din când în când un melc de granit. O privi. Vreau să ştii că poți avea încredere în mine. Sunt aici să fac orice vrei sau ai nevoie. Nu te voi dezamăgi.

— Ştiu. Ea se lăsă în față, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Îmi cer scuze pentru că sunt slăbită, pentru că te-am forțat să fii aici cu mine în loc să fii plecat să faci lucruri mai importante.

Anakin clipi surprins.

— Nu e nimic mai important ce aş putea face. Unchiul Luke mi te-a încredințat mie. Nu există o sarcină mai importantă.

— Nu mă minți, Anakin. Dorința de a fi acolo salvând galaxia este atât de puternică în sângele tău încât o pot auzi țipând de aici.

— Nu, serios, asta nu e adevărat. Anakin se uită peste umăr şi folosi Forța pentru a aduce celălalt scaun de tabără pe care îl instalase. Sunt aici să te ajut,

Mara. Ce s-a întâmplat?

Mara se încruntă când el se aşeză.

— Nu mai face asta.

— Ce anume?

— Să utilizezi Forța ca pe ceva banal.

— Nu înțeleg. Ce vrei să spui?

Ea îşi ridică trunchiul şi se lăsă în spate pe scaun.

— Chiar şi la bordul *Sabiei* am simțit asta. Îți admir dorința de a face totul perfect pentru mine, dar Forța nu e ceva ce foloseşti pentru a instala corturi sau a stivui lăzi.

— Dar Forța este aliatul unui Jedi. Este ceva ce noi folosim. Anakin îşi mişcă umerii neliniştit. Mărimea nu contează, să ştii. Adică, dacă nu aş fi folosit-o, ar fi trebuit să...

— Să transpiri?

Anakin rămase cu gura căscată.

— Um, cred că da. Adică, nava e la o jumătate de kilometru în canionul ăla, iar transportul lucrurilor până aici...

— Ar fi fost o muncă grea. Privirea fixă a Marei îl străpunse. Tu citezi aforismul Maestrului Yoda *Mărimea nu contează*, dar a fost folosit pentru a-i spune lui Luke că trebuie să alunge îndoiala de sine. Tu o foloseşti ca pe o scuză – ca pe o provocare.

Anakin strâmbă din nas.

— Dar unchiul Luke a spus că Yoda i-a ridicat X-interceptorul din mlaştina de pe Dagobah.

— Pentru a-i arăta lui Luke cât de puternică poate fi Forța, dacă o stăpâneşti.

— Şi eu o stăpânesc.

Capul ei se ridică şi privirea i se ascuți.

— Chiar aşa?

Anakin se înroşi imediat.

— Ei bine, vreau să spun că am fost antrenat pentru ea. Ştiu cum să o folosesc.

— Dar să ştii cum să o foloseşti este cu totul altceva decât să ştii când să o foloseşti. Gândeşte-te, Anakin, cât de des îl vezi pe unchiul tău folosind Forța în demonstrații de forță brută?

El se încruntă.

— Ei bine, nu prea des zilele astea. Nu de când s-a terminat războiul, cred.

— Corect, nu de când şi-a dat seama că folosirea atât de directă a Forței îl îndepărtează de aspectele mai subtile ale acesteia. Mara îşi ridică privirea, căutându-i chipul. Nu poți auzi o şoaptă dacă țipi mereu, iar a folosi Forța în felul în care o faci tu este acelaşi lucru cu a țipa mereu. Înțelegi asta?

Sprâncenele lui Anakin se încruntară.

— Cred că da. Adică, are sens, dar eu încă învăț. Am nevoie de acel control. Am nevoie să fiu capabil să fac lucrurile să meargă.

— Sunt de acord. Ea se uită în jos la pământ. Dar folosirea Forței nu este singurul răspuns, să ştii. Chewbacca nu a folosit-o, şi ți-a salvat viața, viața tatălui tău şi nenumărate alte vieți.

Expresia lui se schimonosi.

— Nu încerca să-mi spui că moartea lui Chewie nu este vina mea.

— Bănuiesc că ai auzit asta de multe ori, nu-i aşa?

— Da, şi nici nu încerca să inversezi lucrurile şi să mă convingi să mă apăr. Poate că sunt încă tânăr, dar nu sunt prost.

— Ştiu asta. Nu eşti prost, dar eşti naiv. Mara se uită la el şi scoase un chicotit rapid. Expresia asta de indignare, îți vine foarte bine.

Anakin se încruntă.

— Nu sunt naiv. Am fost în mijlocul lucrurilor de când m-am născut. Am crescut pe Coruscant şi apoi la Academie. Am văzut destul de multe, doar ştii asta.

— Nu asta am vrut să spun, Anakin. Mara îi aruncă o urmă de zâmbet pe care el o găsi puțin intrigantă şi foarte frustrantă. Ți-ai petrecut toată viața implicat cu Forța. Asta te-a făcut slab.

— Dar Yoda a spus...

Mara ridică o mână.

— Nu ştii de ce eşti capabil tu, Anakin Solo, fără Forță. Nu ştii dacă ai fi putut să urci toate lăzile alea până aici. Nu ştii cât de mult te-ar fi durut sau ai fi transpirat făcând asta. Nu ştii cât timp ți-ar fi luat să montezi corturile. Groapa de foc, ai săpat-o cu o lopată? Ai pus pietrele cu mâna?

— Nu, dar...

— Ştii, am fost învățată cu mult timp în urmă că oricând cineva foloseşte cuvântul *dar* înseamnă că a încetat să mai asculte. De asemenea, înseamnă că cei cu care vorbeşte el tind şi ei să nu mai asculte. Ştiu că ceea ce îți spun nu este deloc uşor de auzit. Există probabil un motiv pentru asta, nu crezi?

Anakin se zvârcoli puțin în scaun.

— Presupun că da.

— Şi de ce crezi că este aşa?

— Nu ştiu. Poate... Tăcu în timp ce se gândea. Cred că o parte din asta este că tu faci să pară că nu sunt un bun Cavaler Jedi, că fac lucrurile greşit. Înseamnă că sunt un ratat.

Şi că poate Chewie ar fi în viață dacă nu aş fi eşuat.

— Poate că nu-ți dai seama că pregătirea mea timpurie a constat în mult mai mult decât a învăța să stăpânesc Forța. Mara îşi împreună mâinile şi le puse pe burtă. Alergarea, cățărarea, lupta, învățarea mişcărilor silențioase, înotul, luptele şi mişcările în gravitație zero; totul ar fi putut fi făcut mai uşor prin folosirea Forței. Totuşi, nu am permis asta. De ce? Ce valoare are să înveți să te bazezi pe tine însuți?

— Îți înveți limitele.

— Da, *şi*?

Anakin închise ochii şi se gândi bine. Răspunsul la întrebarea ei înflori din plin în mintea lui şi îi căzu maxilarul când înțelese simplitatea lui.

— De asemenea, înveți de ce sunt capabili alții, alții care nu stăpânesc Forța.

— Corect, ceea ce înseamnă că poți evalua în ce măsură trebuie să îi ajuți.

Mara încuviință din cap, iar Anakin zâmbi mândru.

— Prea mulți Cavaleri Jedi se lasă copleşiți de faptul că pot folosi Forța şi o întrebuințează ca şi cum ar fi soluția la toate problemele care există. Acesta e motivul pentru care Kyp şi adepții săi sunt atât de rigizi şi reci. Ei intră în situații fără să aprecieze ce ar putea face lumea. Ei vin şi impun o soluție. Ar putea fi rapidă, ar putea funcționa foarte bine, dar este oare cea mai bună soluție?

Se ridică uşor de pe scaun şi se întoarce cu fața spre soarele care apunea.

— Îți aminteşti exercițiul Taanab: problema legată de inundație pe care ți s-a cerut să o abordezi ca parte a pregătirii tale?

Anakin aprobă din cap.

— Sigur, am luat note mari la acea simulare. M-am uitat peste datele primite şi mi-am dat seama că era posibil să declanşez o alunecare de pietre care să arunce tone metrice de roci în poziția de a consolida un dig. Asta a împiedicat inundațiile să distrugă satul. Am folosit Forța doar pentru a slăbi nişte stânci şi a declanşa alunecarea, şi toată lumea a fost salvată.

Mara avea ochii închişi, iar fața îi era lipsită de expresie. Îşi deschise brațele spre soare, ca şi cum ar fi căutat să atragă în ea cât mai multă căldură.

— Deci, spune-mi, Anakin, în acel exemplu, de ce era satul Taanabian în pericol de a fi inundat?

El se încruntă.

— Ei bine, ştii că a fost construit pe un loc jos.

— A mai fost vreodată inundat?

— Nu ştiu.

— Nu ai verificat istoricul? Ea se uită la el. Ştiu că istoria locală făcea parte din dosare.

Anakin ridică din umeri.

— Cred că nu mi s-a părut important, pentru că principala problemă a fost inundația.

— Aici te înşeli. Principala problemă era că lumea construia case într-o zonă inundabilă. Făceau asta pentru că speculanții de terenuri din afara lumii le cumpăraseră pământurile strămoşeşti în speranța de a-i atrage pe Alderaanieni acolo pentru a stabili o colonie. Lăcomia îi forța pe aceşti oameni să construiască în locuri indezirabile. S-ar putea să fi reuşit să opreşti inundația de data asta, dar cum rămâne cu următoarea, sau cu cea de după aceea?

— N-am crezut...

— Nu, nu ai crezut. Mara se întoarse spre el şi îşi încrucişă brațele la piept. Şi soluția ta, alunecarea pietrelor, a funcționat, dar i-a lăsat pe locuitorii din acel sat fără niciun angajament față de soluția ta. I-ai salvat, iar ei ți-ar fi fost recunoscători – cel puțin până la următoarea dată când urma să se apropie un dezastru, iar apoi s-ar fi întrebat de ce nu erai acolo să-i salvezi din nou.

Anakin se ridică în picioare.

— Ei bine, atunci, care a fost soluția ta?

Mara râse tăios.

— Nu cred că unchiul tău ar considera-o potrivită pentru Jedi, dar *după* ce i-aş fi convins pe speculatori că le voi tăia adânc din marja de profit, aş fi ajutat la evacuarea satului. Apoi aş fi fost acolo şi i-aş fi ajutat să consolideze digurile pe cei care voiau să lupte împotriva inundațiilor. Nu aş fi făcut-o în locul lor, dar i-aş fi ajutat să se ajute singuri.

— Dar dacă ai acces la Forță şi îi poți salva, nu ai responsabilitatea să o faci?

— Bună întrebare. Ține cont, totuşi, de concluzia ei logică. Acestea sunt ființe conştiente. Ei ştiu că şi-au construit casele într-o zonă inundabilă. Ei ştiu că vor fi inundați. Eşti responsabil să îi protejezi de propriile lor decizii?

— Nu-i pot lăsa să moară.

— Deci tu ştii mai bine decât ei ce este bine pentru ei?

— În acest caz, da. Se holbă la oceanul îndepărtat. Soarele îl păta cu culoarea sângelui. Nu-i aşa?

— Dacă începi să crezi că ştii ce e mai bine pentru alţii şi le refuzi şansa de a face propriile erori...

Respiraţia şuieră printre dinţii lui Anakin.

— Folosirea Forţei devine uşoară, iar dacă eşti convins că ştii ce e bine, te transformi în centrul propriei realităţi. Asta e doar egoism, iar egoismul este miezul răului, al părţii întunecate.

Mara merse până la el şi îi trecu un braţ peste umeri.

— Asta e foarte bine, Anakin. Trebuie să fim responsabili pentru noi înşine, pentru acţiunile noastre, şi responsabili faţă de societate. Uzurparea responsabilităţii personale a altcuiva, însă, îi neagă inteligenţa. Este corect şi bine să ajuţi pe cineva care nu se poate ajuta singur, dar să îl protejezi cu forţa de consecinţele acţiunilor sale, indiferent *cât* de prosteşti sunt, este greşit.

— Dar dacă cineva este beat şi scoate un blaster... Anakin se opri. Stai, ştiu! Oricum ar fi, tot va trebui să fie responsabil pentru acţiunea sa, dar oprindu-l i-ai ajuta pe cei neajutoraţi: potenţialele sale ţinte.

— Asta ar fi părerea mea, da.

Anakin oftă.

— Nu e uşor să vezi acea linie subtilă acolo.

— Nu, nu este, dar faptul că eşti dispus să cauţi este un semn foarte bun. Ea arătă spre nord. Acum, am decis că sunt destul de puternică ca să te ajut să cari lemne de foc. De fapt, chiar le vom căra, nu?

— Corect.

Dacă tu crezi că eşti suficient de puternică, Mara, voi merge cu tine. Dacă trebuie să te ajut, totuşi...

Ea îi zâmbi.

— Cred că ideea de a veni aici pe Dantooine este bună pentru amândoi. Eu îmi voi învăţa limitele, tu le vei învăţa pe ale tale, iar când vom termina, amândoi vom ieşi din asta mai puternici decât s-ar fi aşteptat oricine.

Capitolul 13

Corran se îndreptă de spate, apoi şterse praful de pe umerii pelerinei sale verzi de Jedi.

— Eu sunt Corran Horn. Ajutorul meu, aici de faţă, este Ganner Rhysode. Am venit să...

Femeia îl întrerupse, iar cei doi tineri care o însoţeau îşi îndreptară carabinele blaster către Jedi.

— Ştiu de ce sunteţi aici şi nu am de gând să vă las să scăpaţi cu asta.

Ganner râse.

— Crezi că ei ne-ar putea opri?

Ilustrându-şi punctul de vedere, flutură un deget în sus, iar cei doi tineri îşi îndreptară brusc blasterele spre cer. Se chinuiră să le îndrepte înapoi spre ţintă, apoi se agăţară de arme în timp ce Ganner îi ridică pe tineri de la sol şi îi lăsă cu picioarele atârnând în aer.

Corran aruncă o privire tăioasă în direcţia lui.

— Pune-i jos, *acum,* şi cu grijă. Se întoarse spre femeie, observând că expresia ei trecuse de la acră la incendiară. Îmi cer scuze pentru entuziasmul lui, dar trebuie să vă spun că nu am niciun indiciu cu privire la motivul pentru care credeţi că suntem aici.

Femeia râse.

— Poate că sunt aici de trei luni cu studenţii mei, dar nu sunt cu totul în afara reţelei. Aud lucruri. Îşi îngustă ochii în spatele ochelarilor. Ai spus că te numeşti Horn, nu? Ai fost cu *Escadrila Vagabond*?

Corran încuviinţă din cap.

— Am devenit Cavaler Jedi abia după pacea cu Imperiul.

— Dar ai fost la Mrlsst, nu?

— Asta a fost înainte de venirea mea în escadrilă. Am servit cu o mulţime de oameni care au fost acolo: Wedge Antilles, Hobbie Klivian, Wes Janson, Tycho Celchu... Ei s-au retras acum.

Corran primea semnale contradictorii de la ea în timp ce recita numele. Cu siguranţă îi recunoştea pe unii dintre ei, dar era de aşteptat ca oricine din Noua Republică să ştie câteva nume din *Escadrila Vagabond.*

— Ai fost acolo, la universitate?

— Am fost. Lucram la doctorat. O urmă de zâmbet îndulci expresia ei. Nu i-am cunoscut pe *Vagabonzi,* dar am avut prietene care i-au cunoscut. Una a ajuns să lucreze pentru escadrilă.

— Koyi Komad? Am cunoscut-o. Corran îşi păstră vocea egală. Supărarea şi frustrarea clocoteau în Ganner, dar femeia îşi lăsa furia să se domolească. S-a căsătorit, cred că acum paisprezece sau cincisprezece ani. S-a măritat cu un Quarren din escadrilă, de fapt.

— Ştiu, am fost la nunta lor.

Corran zâmbi.

— Serios? Am participat şi eu. Nu aveam barbă pe atunci.

— Îmi amintesc o mulţime de bărbaţi în uniformă. Ea îi oferi mâna. Eu sunt Anki Pace. Conduc acest studiu arheologic de pe Bimmiel pentru Universitatea de pe Agamar.

Corran observă rigiditate în strânsoare şi tensiune în vocea ei.

— De ce credeţi că suntem aici, Doctore Pace?

— Diverse şantiere arheologice semnificative, au suferit furturi. Obiectele, deşi nu au fost studiate suficient pentru a fi siguri, erau atribuite Cavalerilor Jedi, înainte de epurare. Sunt nepreţuite, desigur, din moment ce Imperiul a încercat să distrugă cât mai multe din acele materiale. Mai important, însă, ele ne pot spune multe despre cum erau Jedii pe vremuri.

— Şi crezi că au venit Cavalerii Jedi în aceste situri şi au luat acele obiecte?

Unul dintre tineri mârâi.

— Am o prietenă care a fost la o săpătură. Au lăsat o studentă la şantier ca să supravegheze noaptea. Când s-au întors, obiectele dispăruseră, iar ea nu-şi putea aminti nimic.

Capul lui Corran se ridică.

— Hoţul i-a indus amnezie, aşa că nu şi-a putut aminti cine a luat obiectele care lipseau?

— Nu, scuipă bărbatul, ea nu-şi putea aminti nimic. Tot ce învăţase în acel an şi în anul precedent dispăruse. Era ca şi cum ar fi pierdut doi ani din viaţă. Jedii pot face asta. Îţi pot şterge memoria sau te pot face să-ţi aminteşti lucruri pe care nu le-ai văzut.

Corran se cutremură. Nu avea talent la telekinezie, dar avea abilitatea de a proiecta gânduri şi imagini în mintea altora. Îşi folosise acea abilitate chiar şi pentru a schimba în memoria pe termen scurt a oamenilor – ultimele zece secunde din ceea ce văzuseră – pentru a-i face orbi în cazul unor infiltrări şi evadări secrete. *Şi ştiu că şi Kyp a folosit această abilitate pentru a-i şterge memoria lui Qwi Xux, arhitecta Stelei Morţii şi al Zdrobitorului de Soare. A distrus-o, a lăsat-o zdrobită. Au trecut ani de zile până când ea a reuşit să-şi refacă viaţa şi să meargă mai departe după acea tragedie.*

Se uită la Ganner.

— Ce ştii despre astfel de lucruri?

Ganner reacţionă ca şi cum Corran l-ar fi scuipat în faţă.

— Nimic. Nu am cunoştinţă de furturi şi nu m-aş coborî la acest nivel.

— Totuşi, eşti conştient că pe Yavin 4 au apărut anumite artefacte care sunt studiate pentru semnificaţia lor cu privire la vechea ordine. Corran se uită înapoi la Doctoriţa Pace. Unele dintre aceste obiecte, ştiu, au provenit de la colecţionari. Soţia mea a intermediat afacerile pentru multe dintre ele, iar dacă provenienţa ar fi fost cât de cât suspectă, aş fi ştiut.

Pace pufni.

— Toate bune şi frumoase pentru tine să spui asta. Este exact genul de lucru pe care un Jedi mi l-ar planta în minte ca să nu te pot suspecta că ai furat ceea ce am găsit.

— Asta e ridicol. Ganner îşi încrucişă braţele pe piept. Cum îndrăzneşti să ne acuzi că suntem hoţi?

Celălalt tânăr lătră un râset scurt.

— Părinţii mei erau de pe Carida. Sunt şi alte lucruri pentru care le-aş putea

folosi ca să-i numesc pe Cavaleri Jedi.

Corran îşi ridică mâinile.

— Încetați. Asta nu ne va duce nicăieri. Mie mi se face frig şi aş vrea să intru în peştera voastră, însă nu ne veți lăsa să intrăm până când nu vă voi convinge că nu suntem aici ca să vă furăm descoperirea. Cred că vă pot asigura că nu suntem, dacă îmi răspundeți la o întrebare.

Doctorița Pace înclină capul într-o parte.

— Şi care este aceasta?

— Ați trimis vreun mesaj cu privire la această descoperire?

Ea se încruntă pentru o clipă, apoi scutură din cap.

— Nu. Am redactat mesajele, dar nu am putut activa satelitul. Nu aveați cum să ştiți ce am găsit.

Primul tânăr scutură din cap.

— Asta nu e corect, Doctore Pace. Jedii au viziuni. Ei pot vedea în viitor. Aşa au ştiut că l-am găsit.

Corran se uită la Ganner.

— Vrei să îi răspunzi tu?

— Dacă trebuie. Jediul mai înalt ridică din umeri, împrăştiind praful adunat acolo. Această abilitate este rară şi este una asupra căreia avem puțin control. Logic, dacă am putea privi în viitor, nu crezi că am fi venit aici înainte să găsiți ceea ce ați găsit şi am fi luat totul atunci?

Tânărul se încruntă.

— Ei bine, nu ştiu.

Corran îi făcu cu ochiul puştiului.

— Nu te gândi prea mult la asta, sau vei ajunge sî crezi că ți-am plantat amintirea acestei conversații. O să ajungi să o învârți şi să o tot învârți în mintea ta şi ai să te pierzi cu firea.

Doctorița Pace îl bătu pe umăr pe tânăr.

— Vil, tu şi Denna mergeți înapoi la posturile voastre. Cred că *şobolanii tăioşi* sunt toți legați de o zonă în care ucid, dar s-ar putea să vină după noi, aşa că voi îi veți descuraja.

— Da, Doctore Pace.

Pace se uită la Corran.

— Deci, de ce sunteți aici?

— Am primit rapoarte despre unele raiduri de-a lungul Inelului. Universitatea nu a mai primit veşti de la voi şi ne-a întrebat dacă putem să vedem ce faceți. Ne-a fost teamă că ați fost atacați, aşa că am venit.

Doctorița Pace se încruntă.

— Ce fel de raiduri? Oameni?

Ganner îşi mişcă umerii.

— Credem că sunt non-umani.

— Interesant. Ea se întoarse spre peşteră, apoi le făcu semn lui Corran şi Ganner să o urmeze. Veniți cu mine.

O urmară şi trecură printre prelatele care fuseseră atârnate pentru a sigila gura peşterii. Dincolo de primul set de prelate, Corran văzu un altul la vreo cinci metri mai adânc în peşteră. În zona dintre acestea fuseseră aşezate mai multe găleți pline cu un lichid negru, spumos, care îi amintea lui Corran de lichidul de răcire al

unui motor. Puțea îngrozitor. Mirosul îmbâcsitor trecu fără probleme prin filtrele de praf ale aparatului de respirat şi îi irită partea din spate a gurii.

Pace desigilă al doilea perete de prelată, apoi îl închise în urma lor. Îşi scoase aparatul de respirat şi inspiră adânc. Corran făcu la fel şi, chiar dacă încă mai simțea mirosul lichidului, aerul avea un gust mult mai dulce.

Făcu un gest cu degetul spre prelate.

— Ce e chestia aia din găleți?

Pace se uită la un grup de studenți aflați mai adânc în peşteri.

— Trista, vino aici, te rog.

O femeie zveltă, cu părul negru, pe care Corran o considera având jumătate din vârsta lui, se apropie de el. Avea un pic nasul în vânt şi doar o urmă de murdărie pe față, care cumva îi sporea frumusețea în loc să i-o ştirbească.

— Da, Doctore Pace?

— Aceşti... Jedi sunt interesați de teoriile tale despre ecologia de pe Bimmiel. Pace îi făcu semn să înainteze. Ea este Trista Orlanis, una dintre studentele mele absolvente.

— Încântată să vă cunosc. Tânăra femeie zâmbi, lăsându-şi zâmbetul să zăbovească mai mult în direcția lui Ganner decât a lui Corran, ceea ce Corran găsi puțin iritant. Sunteți familiarizați cu expertiza Imperială?

Ganner dădu din cap.

— Am citit-o şi l-am informat pe Corran.

Zâmbetul Tristei se lărgi.

— Ei bine, atunci, ştiți că echipa Imperială a venit aici în timp ce Bimmiel se apropia pe orbita sa eliptică. Pe măsură ce planeta se apropie de soare, se încălzeşte, în mod natural, iar calota glaciară începe să se topească. Umiditatea rezultată declanşează o creştere abundentă a plantelor. Căldura îi scoate şi pe *shwpi* din hibernare. Sunt erbivore, prin urmare mănâncă, se înmulțesc şi mănâncă şi mai mult. Ei nu digeră majoritatea semințelor, aşa că le excretă, învelind semințele cu îngrăşământ organic. Alte animale nu pot tolera căldura, aşa că se retrag spre regiunile polare, în timp ce populația de *shwpi* creşte exponențial. Apoi, pe măsură ce planeta începe să se îndepărteze de soare, se răceşte, ceea ce eliberează aceste creaturi din zonele lor de migrație pentru a pătrunde în zonele ecuatoriale. *Shwpii* au suprapăşunat planeta, permițând furtunilor să culeagă şi să redistribuie mult sol prin eroziunea eoliană. Pe măsură ce planeta se răceşte, umezeala se acumulează în calota glaciară de la poli, motiv pentru care este atât de uscat acum. Prădătorii, în special *şobolanii tăioşi*, sunt abili la deplasarea prin dunele rezultate şi vânează *shwpii* care nu şi-au găsit vizuini în care să hiberneze.

Ganner încuviință din cap cu înțelepciune.

— Expertiza Imperială nu a văzut niciodată *şobolanii tăioşi*, deoarece aceştia nu se aflau în zona de studiu.

— Adevărat. Ei au postulat existența unor astfel de creaturi, dar nu au avut suficient timp pentru a confirma această teorie. Trista arătă spre prelate. Ceea ce avem acolo în spate este însăşi esența *şobolanilor tăioşi* exterminați. Aşa miros după ce au stat morți câteva zile. *Şobolanii tăioşi* se mişcă prin nisip, urmărind mirosul pe care îl lasă *shwpii* în urmă când se mişcă prin sau pe nisip. *Duhoarea* îi face pe *şobolanii tăioşi* să se întoarcă; majoritatea creaturilor consideră mirosul de putrefacție al semenilor lor drept un semn de pericol. Suntem destul de în siguranță

aici, pentru că nu pot trece prin stratul de rocă care formează peştera.

Corran îşi ridică ochelarii pe frunte şi îşi lăsă aparatul de respirat să îi atârne la gât.

— Mă bucur să ştiu că sunteţi în siguranţă, dar nu ne-aţi adus aici pentru o lecţie de ecologie a lumii Bimmiel, Doctore Pace. Aţi reacţionat la faptul că invadatorii nu erau oameni.

— Poate că nu eşti chiar un prost, Jedi. Doctoriţa Pace îi făcu semn lui Corran să intre mai adânc în peşteră. Ganner începu să o urmeze, dar ea ridică o mână. Nu, tu aşteaptă aici. În el, am încredere. De tine, nu sunt sigură.

Ganner pufni, dar nu spuse nimic.

Corran îi făcu cu ochiul, apoi intră mai adânc în peşteră. Pasajul începu să se micşoreze, aşa că Corran se aplecă în timp ce cobora în interiorul planetei. Pasajul începu să se şi îngusteze, apoi se lărgi brusc şi se deschise într-o cameră mare, rotundă. În ea fuseseră instalate lumini, iar o jumătate de duzină de studenţi lucrau cu perii şi spatule mici pentru a muta nisipul. Alţi doi studenţi erau la o masă şi treceau un digitizor peste artefacte şi monitorizau datele care apăreau pe datapaduri.

Doctoriţa Pace se opri lângă Corran.

— Până când furtuna ne-a făcut să ne retragem în aceste peşteri, nu ne-am uitat prea mult în ele. Am curăţat nisipul din pasaj şi am descoperit această cameră. Nisipul de aici a fost adus de ploi, aşa că s-a depus în straturi uniforme de-a lungul anilor, într-un ritm destul de constant. Nu avem o cronologie precisă, dar pe măsură ce am început să scormonim, am descoperit ceva ce credem că se află aici de patruzeci de ani, poate cincizeci.

Îl conduse la masa computerului.

— Jens, apelează scanarea AR-312.

În timp ce tânăra femeie pregătea cererea pentru acele date, Doctoriţa Pace îl privi pe Corran.

— Am recuperat un cadavru – rămăşiţele mumificate ale unei creaturi. Din câte ne putem da seama, aceasta s-a retras aici şi a fost doborâtă de *şobolanii tăioşi*. Urmele de dinţi de pe oasele lungi şi marginile zdrenţuite ale cărnii uscate erau în concordanţă cu...

Corran se opri din ascultat când imaginea holografică a unui craniu apăru deasupra unei plăci holoproiectoare. Avea o creastă craniană joasă, dar era mai lung decât un craniu uman. Trăsăturile păreau mai ascuţite, iar computerul îmbunătăţise liniile de fractură şi deformările de pe faţă. Pomeţii fuseseră rupţi şi poziţionaţi ciudat, astfel încât faţa avea o înclinaţie de la dreapta la stânga, iar oasele nasului fuseseră clar sfărâmate.

— Pe oasele negre ale Împăratului!

Doctoriţa Pace aprobă din cap.

— Nu este foarte frumos. Osos, cu cârlige şi gheare pe mâini, coate, umeri, degete, călcâie şi genunchi. A ucis cel puţin doi *şobolanii tăioşi*. Avea şi câteva artefacte pe care le-am recuperat – armuri, arme. E o descoperire majoră. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Asta e problema, doctore, pe care o am eu. Corran tresări, amintindu-şi imaginile cadavrelor războinicilor Yuuzhan Vong pe care le văzuse în raportul lui Luke Skywalker. Cred că ai acolo unul dintre invadatori, iar dacă au fost o dată aici, nu prea ai motive să crezi că nu se vor mai întoarce.

Capitolul 14

O examinare rapidă a complexului *ExGal* dovedise eficacitatea avertismentului Yuuzhan Vong de la uşă. Luke nu găsi niciun semn de viaţă acolo, dar erau multe dovezi ale virulenţei cu care urau tehnologia războinicii Yuuzhan Vong. Maşinăriile fuseseră făcute bucăţi, iar pe pereţi se prelingeau urme de fluide întunecate sau erau împroşcate cantităţi suficiente pentru a sugera că invadatorii nu ţinuseră cont de rănile personale în timpul orgiei lor de distrugere.

Acea constatare, care se cristalizase în mintea lui în timp ce se aplecase să urmărească cu degetul o urmă însângerată, îi trecu un fior pe şira spinării. Incapacitatea sa de a-i detecta pe Yuuzhan Vong prin intermediul Forţei îl neliniştea, dar se bazase pe faptul că invizibilitatea era singurul lucru ciudat la ei. Fanatismul lor aparent, evidenţiat de dorinţa de a se răni pe ei înşişi în timp ce îşi urmau credinţele, îi scotea cu mult din limitele comportamentului normal, aşa cum îl ştia el.

Luke cunoştea specii care preţuiau stoicismul în faţa durerii, dar invadatorii Yuuzhan Vong păreau să meargă chiar mai departe. De asemenea, ştia că impresia că furia invadatorilor crescuse probabil dincolo de orice măsură rezonabilă era lipsită de aportul pe care îl găsea în mod normal prin Forţă. În trecut, în alte zone cu astfel de distrugeri, fusese capabil să detecteze urmele de fond ale furiei. Aceasta îi permitea să evalueze profunzimea emoţiilor făptaşului, consolidând sau infirmând distrugerile pe care le vedea. Corran subliniase odată cum diferenţa dintre acest tip de impresie şi dovezile fizice ale violenţei putea indica dacă locul unei crime fusese aranjat pentru a face o simplă crimă să pară un jaf eşuat.

Totuşi, a fost mai mult decât decorarea acestei locaţii. Maestrul Jedi se ridică încet, apoi se uită la Jacen.

— Ai găsit ceva util?

Nepotul său ridică o păpuşă fără cap.

— Aceasta este una dintre acele jucării care are circuite înăuntru pentru a o face să răspundă la anumite fraze şi alte lucruri. Este inofensivă, dar au distrus-o la fel de rău ca pe oricare dintre computere.

R2-D2, scotocea printr-o grămadă de plăci de circuite distruse, cântând încet un tril nervos.

— Este clar nu au văzut jucăria ca fiind inofensivă. Luke scutură din cap. Din punctul lor de vedere, ar putea fi chiar mai abominabilă decât oricare dintre celelalte echipamente de aici.

Sprâncenele lui Jacen se încruntară pentru o secundă, apoi expresia i se relaxă şi aprobă din cap.

— Dacă ei consideră maşinile ca fiind malefice, atunci asta ar fi ceva conceput pentru că i-ar corupe pe cei foarte tineri. În schimb, acum, este doar o jucărie stricată destinată unui copil care nu se va bucura niciodată de ea.

Trupul zdrobit al păpuşii îi căzu dintre degete şi ateriză în grămada de resturi.

Luke îşi trecu o mână peste maxilar.

— Ceea ce nu văd aici este ceva în legătură cu schimbările rezultate în urma

calamităților ecologice declanșate de Yuuzhan Vong. Planta aia verde nu a reușit să pătrundă aici...

— S-ar putea să nu fi avut destul timp. Jacen pipăi mai multe resturi rupte. Pare că există o enclavă de forme de viață bolnave și epuizate la sud și vest. Asta ar pune acest complex între ele și nava noastră.

Luke reflectă pentru o clipă și își reprimă un zâmbet. Felul nonșalant în care se referise Jacen la navă ca fiind *nava noastră* îl făcea parte din misiunea lor de recunoaștere. Luke ar fi preferat să-l lase în urmă cu R2-D2, dar își dădu seama că nu avea de unde să știe dacă invadatorii erau aproape și, prin urmare, nu putea garanta că Jacen ar fi mai în siguranță la stație decât ar fi fost în misiune.

— Bine, dar mai întâi să ne luăm o măsură de precauție. Vom verifica turnul de comunicații și vom vedea dacă poate transmite date. Dacă poate, îl vom conecta la navă și vom folosi comunicațiile noastre pentru a putea face un raport curent despre ceea ce vedem. Nava va stoca datele în memorie. R2 va transmite totul dacă suntem izolați sau dacă rostim niște cuvinte cheie.

Jacen zâmbi precaut.

— Nu m-aș fi gândit la această precauție.

— Suntem aici ca să aflăm tot ce putem pentru a proteja restul Noii Republici.

Nepotul său își ridică capul.

— Și să vedem dacă putem găsi ceva care să ne ajute să o vindecăm pe Mara, nu?

Luke aprobă din cap.

— Și asta, de asemenea. Misiunea noastră este mai importantă decât noi. Nu ne asumăm riscuri stupide, dar nu ne dăm înapoi de la datorie, înțelegi?

Tânărul încuviință din cap.

— Înțeleg, Maestre Skywalker.

* * *

După ce aranjară împreună cu R2-D2 configurarea releului de comunicații, cei doi își schimbară robele Jedi cu costume de luptă A/KT. Îmbrăcămintea mulată, dintr-o singură bucată, îi amintea mult lui Luke de costumul său de pilot, deși acesta era colorat într-un verde suficient de închis pentru a fi aproape negru. Coatele și genunchii erau bine căptușite, iar în piept, pe spate și de-a lungul brațelor și picioarelor erau inserate plăcuțe rigide pentru a oferi protecție suplimentară. După ce auzise de la Mara cât de sălbatic luptau războinicii Yuuzhan Vong, Luke nu voia să riște.

Dacă ei poartă armuri, la fel vom face și noi. Trase de câteva curele, strângând costumul, apoi își puse o cască și mănuși. Își puse și ochelarii de protecție. În cele din urmă, își fixă un blaster în jurul taliei și își agăță sabia de o clemă de pe costum.

— Sunt gata.

Jacen încuviință din cap.

— Sunt gata de plecare.

Costumul lui Jacen părea să fie identic cu al lui Luke, cu excepția culorii. Era de un roșu închis, mult mai închis decât culoarea sângelui uscat. Luke își dădu seama cu un fior că acea culoare a costumului va ascunde orice sânge care s-ar putea scurge din Jacen. Totuși, lăsă calmul să curgă în urma acelui gând, știind că

ar fi conştient prin Forță dacă Jacen ar fi rănit şi consolându-se cu faptul că nepotul său nu era prost.

— Ieşim doar ca să adunăm nişte informații, Jacen. Nu facem nimic eroic în această călătorie.

— Am înțeles.

Cei doi ieşiră din complexul *ExGal* şi se îndreptară spre sud-vest, printr-o regiune de dealuri joase. Stratul de vegetație de pe sol se întinsese destul de mult şi învăluise mulți copaci care muriseră sub asaltul ecologic provocat de Yuuzhan Vong. Erau câteva semne de plante indigene care încercau să-şi revină, dar ceea ce ei deciseseră că era frunziş extraterestru părea gata să se instaleze şi să le sufoce. Prin intermediul Forței, Luke avea impresia că planta Yuuzhan Vong era perfect normală şi sănătoasă; totuşi, peste tot existau dovezi că răspândirea ei nu era deloc benignă.

Celelalte plante de aici nu sunt pregătite să facă față acestui invadator, aşa că se răspândeşte şi se tot răspândeşte, făcând ceea ce face în mod natural. Implicațiile acestei idei îi tensionară umerii. Invadatorii Yuuzhan Vong semănau în mod clar cu planta pe care o aduseseră pe Belkadan. Dacă Noua Republică nu va fi pregătită să-i respingă, Yuuzhan Vong se vor răspândi în întreaga galaxie.

Făcând ceea ce fac în mod natural.

Ceea ce ei făceau în mod natural deveni din ce în ce mai clar pe măsură ce creşteau percepțiile lui Luke despre ființele epuizate. El şi Jacen treceau prin ceea ce fusese cândva o pădure. Copacii doborâți fuseseră acoperiți cu liane verzi, creând umbră mai mult decât suficientă pentru a-i ascunde pe cei doi. Urcară pe furiş un deal, până la linia crestei, apoi se strecurară cu grijă şi se ascunseră în spatele unui buştean căzut. Se uitară în jos, într-o vale largă şi puțin adâncă, prin care curgea un pârâu de dimensiuni normale. Lianele verzi creşteau peste tot, deşi lăsau deschideri circulare de nisip negru în diferite puncte. În centrul acestor cercuri se aflau mici socluri, toate având vârful mai ascuțit îndreptat spre cer.

În centrul văii se afla un mic grup de clădiri. Plantele verzi creşteau în jurul perimetrului acestora şi căpătau o înfățişare asemănătoare arbuştilor de pe margini. În afară de locurile unde potecile descoperite le-ar fi permis rezidenților să meargă de la barăci la socluri, plantele îngreunau trecerea. *Oricine ar fugi din sat fără îndoială că s-ar impiedica şi ar cădea. Nu că lumea din sat ar fi capabilă să alerge prea mult.*

Luke scoase un macrobinoclu dintr-un buzunar de pe coapsa stângă şi îl focaliză asupra centrului satului. Văzu ceea ce păreau a fi o pereche de Trandoshani, un Rodian, o jumătate de duzină de oameni şi un Twi'lek care se târau apatic. Toți erau desculți şi mergeau ciudat, ca şi cum genunchii le-ar fi fost rupți şi apoi doar parțial reparați. Se uită mai atent după semne de traumă şi nu văzu nimic atât de evident, însă existau calcifieri ciudate pe picioarele, zonele expuse ale brațelor şi chiar pe craniile acestor creaturi. Concentrându-se, Luke le simți prin Forță şi putu vedea energia vitală curgând prin ele într-un mod atenuat; aceste ființe erau formele de viață pe care le simțise înainte. Energia părea să se învârtă în jurul acestor formațiuni ciudate, dezvăluind că, cel puțin la unii dintre ei, proeminențele osoase se întindeau şi în adâncul craniilor şi al cavităților corpurilor.

Îi dădu macrobinoclul lui Jacen.

— Spune-mi ce vezi.

Jacen se concentră şi privi. Energia Forței se aduna în timp ce se concentra.

— Chestiile alea, excrescențele… funcționează ca nişte bolțuri limitatoare pe un

droid?

— Asta cred şi eu. Ochii albaştri ai lui Luke se îngustară. Şi fiinţele – ai vreo idee de unde au venit?

Jacen privi din nou.

— Îmbrăcămintea lor este destul de jalnică, dar unele dintre ele au însemne de piraţi pe ele. Piraţi de pe Inel, pe care Yuuzhan Vong i-au întâlnit şi i-au transformat în sclavi?

— Aşa cred şi eu.

Nepotul lui se cutremură.

— Felul în care se simt în Forţă nu e tocmai în regulă.

— Ştiu. Se simt aproape ca şi cum ar muri treptat.

— Ce sens are să-ţi omori forţa de muncă?

Luke ridică din umeri.

— Dacă au putut să-i captureze atât de uşor pe Inel, poate că ei cred că aprovizionarea poate fi infinită. S-ar putea, de asemenea, să îşi adapteze tehnologia de control a sclavilor la locuitorii acestei galaxii. Poate că nu vor să îi omoare, dar au nevoie de mai multă forţă de muncă pentru mecanismele lor de control. Nu ştiu.

— Cu siguranţă este înfiorător, indiferent ce se întâmplă. Jacen se întinse pe burtă, coborî macrobinoclul şi se uită la unchiul său. Ce fac aici?

Luke arătă spre socluri.

— Vezi ceva familiar la ei?

— Nu prea.

— Bine, foloseşte Forţa. Concentrează-te pe fluxul vieţii din vale.

Jacen închise ochii, trase adânc aer în piept, apoi îl expiră încet.

— Totul se mişcă spre interior, spre socluri, de-a lungul lianelor. Maxilarul îi atârnă întredeschis pentru o secundă, apoi se uită la unchiul său. Acele plante sunt asemenea unui un mare colector solar. Ele canalizează energia şi substanţele nutritive pe care le aspiră înapoi în vale, spre chestiile alea. Nisipul acela este negru din cauza unui nectar pe care plantele îl revarsă în el.

— Asta e ceea ce am simţit şi eu. Luke arătă cu degetul spre socluri. Dacă nu cumva greşesc cu presupunerea, aş spune că sunt *coralskipperi* în faza lor incipientă. Ne uităm la un şantier naval. Ei cresc o escadrilă chiar acolo jos, şi folosesc munca sclavilor pentru a ajuta la asta.

Tânărul studie din nou valea, apoi clătină din cap.

— Cresc nave de luptă? Cât de eficient poate fi asta?

Luke luă macrobinoclul înapoi şi deschise un mic compartiment pe dispozitiv. Scoase un cablu mic şi îl conectă la comunicatorul său, apoi se concentră pe socluri.

— Navele arată destul de bine, iar Belkadan a fost sub controlul Yuuzhan Vong de mai puţin de o lună. Această producţie ar rivaliza cu cea a unei fabrici Incom care fabrică X-interceptoare, iar din moment ce aceste nave sunt vii şi se pot vindeca, rata de pierdere este mai mică decât cea pe care o avem cu maşinile noastre. Ceea ce este uimitor aici este viteza cu care sunt capabili să crească aceste nave. Avem probleme serioase.

Închise macrobinoclul, îl desprinse de comunicator şi îl readuse în buzunar.

— Avem nişte imagini bune. Vino.

Jacen păru nedumerit.

— N-ar trebui să aşteptăm până se întunecă pentru a elibera sclavii?

— Avem alte lucruri de făcut mai întâi. Luke arătă spre vest. Sunt mai mulți sclavi acolo. Ori cresc mai mulți *coralskipperi*, ori ar putea creşte alte componente pentru nave. Trebuie să vedem ce se întâmplă.

Jacen îl urmă în timp ce se îndreptau spre vest. Ajunseră într-o vale care semăna cu cea pe care tocmai o părăsiseră, cu excepția faptului că ceea ce acolo fuseseră socluri acum erau doar pietre mici în pământ. Satul era complet acoperit de vegetație, iar Luke nu găsi nicio urmă de sclavi în zonă. O diferență pe care o descoperiră fu o bucată de piatră lungă de 12 metri care părea a fi obsidian fără viață. Avea conturul unui *coralskipper*, dar acolo unde fusese o trapă pentru carlingă la cel pe care îl examinase pe Dubrillion, aici era închis în piatră. Luke îşi trecu mâna peste navă, lăsându-şi degetele să se joace cu neregularitățile suprafeței ei.

Jacen se încruntă.

— Nu înțeleg. De ce au lăsat unul în urmă?

— Defect din naştere? Luke îşi plimbă un deget de-a lungul liniei cupolei carlingii. A crescut fără o separare aici. Ar fi putut fi o infecție microbiană locală, sau doar o genetică proastă. Poate că xenoformarea planetei a fost menită să sterilizeze pepinierele, apoi să elibereze nutrienții de care au nevoie plantele pentru a hrăni navele. Ceva nu a mers bine cu aceasta, aşa că au abandonat-o. Totuşi, acest lucru indică faptul că trebuie să crească alte componente în altă parte, deoarece creaturile care propulsau nava nu sunt aici.

Jacen se ghemui în umbra *coralskipperului* şi îndepărtă frunzele plantei extraterestre pentru a descoperi solul.

— Uită-te la asta. Pământul nu mai este negru. Luă o parte în mâna stângă şi îl netezi pe palmă cu degetul mare. Este complet steril.

Luke se lăsă într-un genunchi lângă Jacen.

— Mă întreb...

— Ce?

— Un Ithorian mi-a explicat odată că există unele culturi care secătuiesc solul în care sunt crescute. Poate că Yuuzhan Vong au făcut asta aici, crescând o recoltă de *coralskipperi* prea repede. Dădu din cap către nepotul său. Ia o mostră din sol, iar R2 o va verifica mai târziu.

După ce Jacen luă mostra, continuară misiunea de recunoaştere şi descoperiră un mic lac cu apa îngroşată de prezența algelor brune. Pe suprafața apei, care scălda slab malurile, pluteau plante cu trei frunze mari triunghiulare albastre. Din centru se desprindea o tulpină, de care atârnau două fructe de pădure rotunde, cam de mărimea capului unui om. Unele plante aveau mai mult de două, iar pe malul îndepărtat, Luke zări o specie diferită cu boabe ceva mai mici, care creşteau în ciorchine.

Jacen se încruntă.

— *Villipi?* Dispozitivele lor de comunicații?

— Cred că da. Mărimi diferite pentru nevoi diferite, presupun. Luke suspină încet. Avem atât de multe de învățat despre ei.

De la adăpostul unor stânci mari, priviră cum sclavii se plimbau prin apa tulbure, folosind polonice pentru a turna apă peste plantele *villip*. Unul dintre ei, un bărbat în vârstă a cărui coloană vertebrală avea excrescențe cornoase, abia putea ridica polonicul pentru a uda *villipul*. Polonicul îi scăpă dintre degete şi el încercă să îl prindă. Apoi se năpusti în față ca să îl apuce, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu în

apă. Începu să stropească într-un mod panicat, transformând-o într-o spumă galben-maronie. Câțiva dintre ceilalți sclavi începură să strige. Vocalizau într-o gamă înaltă care depăşea capacitatea lui Luke de a auzi, deşi anxietatea care se revărsa dinspre ei îl izbea în valuri. Câțiva dintre ei porniră spre bărbatul care se îneca, păşind prin lichidul gelatinos cât de repede puteau. O lovitură aspră de bici îi încremeni pe loc. La marginea vestică a lacului, luminat de soarele care se stingea, apăru o siluetă înaltă şi slabă. Mâna sa dreaptă se mişcă din nou înainte, făcând să pocnească biciul din mâna sa. După a doua pocnitură, biciul se transformă într-un baston, pe care silueta îl flutură deasupra capului, lovind în sus aşa cum ar face triumfător cu un baston *gaderffii*, unul dintre Oamenii Nisipului.

Războinicul Yuuzhan Vong – Luke ştia că era vorba de unul, pentru că silueta nu exista în Forță – se năpusti în față, croindu-şi drum prin lac. Acesta trecu cu îndemânare printre tulpinile de *villip* şi ajunse la rândul în care bărbatul se zbătea să iasă la suprafață. Bărbatul întinse mâna în timp ce războinicul întindea *amphistafful* spre el. Omul îl apucă, apoi se retrase, cu o tăietură pe mână. Începu să țipe, dar lichidul care îi clocotea din gât se transformă într-un gâlgâit.

Invadatorul Yuuzhan Vong se năpusti cu *amphistafful*, înfigându-i capătul ascuțit şi turtit în pieptul bărbatului. Când trase *amphistafful* înapoi, bărbatul ieşi pe jumătate din apă, apoi alunecă de pe baston. Invadatorul îl mai înjunghie de două ori, apoi se îndepărtă în timp ce bărbatul se prăbuşea în apă pentru ultima oară. Corpul zvâcni acolo pentru o secundă, apoi, pierzând aerul prin rănile de la plămâni şi pe gură, se scufundă încet şi dispăru din peisaj.

Silueta ridică *amphistafful* şi strigă ceva. Sclavii înțeleseră suficient încât să se sperie. *Amphistafful* slăbi pentru un moment înainte să se încolăcească în jurul brațului stăpânului său. Războinicul ieşi apoi din apă, făcând un semn către doi sclavi, un bărbat şi o femeie, care îşi scoaseră zdrențele pe care le purtau şi îi uscară picioarele.

Un fel de sirenă răsună printre dealuri. Silueta strigă un alt ordin, iar sclavii se aliniară într-un şir dezlânat, începând să se îndrepte greoi spre sud. Războinicul aruncă o ultimă privire spre plantația de *villipi*, apoi porni pe calea pe care o apucaseră sclavii săi.

Luke simți un fior emoțional venind din partea nepotului său.

— Îmi pare rău că ai fost martor la asta.

— Îmi pare rău pentru omul care a murit acolo. Jacen scutură din cap. Cei cu care m-am confruntat când am salvat-o pe Danni, erau formidabili, dar nu se comparau cu acesta. Nu avea deloc milă în el.

— Nu, a fost doar un ucigaş rece şi eficient. Era mai mare decât cel cu care s-a luptat Mara, mai lung şi mai slab. Mi-aş fi dorit să fi văzut mai mult decât unul.

Jacen zâmbi.

— Îi vom vedea de aproape destul de curând.

Luke scutură din cap.

— Cu siguranță sper că nu.

Tânărul Jedi clipi.

— Dar trebuie să facem ceva pentru sclavi.

— Trebuie? Expresia lui Luke se înăspri când neîncrederea se rostogoli din Jacen. Aminteşte-ți de ce suntem aici.

— Pentru a salva Noua Republică, iar acele ființe fac parte din Noua Republică.

Jacen arătă spre sud. Poți simți cât de mult suferă, cât de mult rău le-au făcut invadatorii. Cum poți să nu te gândeşti să faci ceva pentru a-i elibera?

— Mă gândesc la asta, dar ştiu de asemenea că nu este practic, nu în acest stadiu. Avem multe de învățat aici. Nu este o alegere tocmai satisfăcătoare, dar este una necesară.

Capul lui Jacen se ridică.

— Eliberarea lor va duce la pieirea Noii Republici? Sau doar îți va complica şi mai mult misiunea de a-ți salva soția?

Luke se crispă, dar îşi înăbuşi indignarea pe care întrebarea nepotului său o stârnise în el. Faptul că putea citi groaza în ochii lui Jacen îl ajută, dar întrebarea tot îl înțepa amarnic.

— Ăsta crezi că este adevăratul motiv pentru care ne aflăm aici? Crezi că aş veni aici doar pentru a o salva pe Mara?

— Cred, unchiule Luke, că o iubeşti atât de mult încât ai face orice să o salvezi. Tânărul aruncă o privire în jos. Îmi pare rău pentru ce am spus. Nu asta am vrut să spun.

— De fapt, Jacen, ai vorbit serios. Este un paradox. Trebuie să permitem ca unele ființe să sufere pentru ca altele să poată evita durerea. Este o alegere uşoară atunci când tu eşti cel care va suferi, dar mai grea atunci când alții trebuie să sufere. Trebuie să fii de acord, totuşi, că nu putem face nimic acum. Nu ştim suficient despre prezența Yuuzhan Vong aici; nu ştim suficient despre sclavi; nici măcar nu ştim dacă pot fi salvați. Din câte ştim, ei ar fi putut fi de acord cu acest tratament.

Jacen aruncă o privire spre locul unde trupul bărbatului revenise la suprafață şi plutea liniştit.

— Nu-mi pot imagina că moartea lui a făcut parte din vreun târg.

— Probabil că ai dreptate, dar nu suntem în măsură să facem nimic pentru sclavi.

— Dar, să nu faci nimic, asta nu înseamnă... să nu fii un Jedi.

Pielea din jurul ochilor lui Luke se strânse.

— Credeam că tu eşti cel care nu vrea să ia parte la aceste misiuni. Am crezut că tu ai fost cel care a decis că esența de a fi Jedi era să pleci şi să-ți studiezi relația cu Forța.

— Am... am făcut-o, dar...

Maestrul Jedi îl întrerupse.

— Jacen, trebuie să înțelegi ceva foarte important. Oricât de deştept ai fi, oricât de mult antrenament ai avea, oricât de mult ai văzut din galaxie, totuşi ai doar şaisprezece ani. Ai doar şaisprezece ani de experiență. Luke suspină. Să ai mai multă experiență nu înseamnă că luarea deciziilor dificile este mai uşoară, dar te face să ştii că uneori trebuie luate acele decizii dificile.

Expresia lui Jacen se înăspri într-o mască impasibilă.

— Înțeleg, Maestre.

Ai folosit cuvântul Maestru cu acelaşi ton pe care l-ar folosi un sclav pentru a se adresa stăpânului său. Luke clătină din cap.

— Trebuie să ne întoarcem la complexul *ExGal* înainte ca întunericul să cadă complet. Fără să-i putem simți pe Yuuzhan Vong prin Forță, vom fi mai vulnerabili noaptea. În plus, întoarcerea acolo ne va da amândurora timp să procesăm ceea ce am aflat astăzi şi să ne gândim la ceea ce trebuie să aflăm în viitor.

Jacen ridică din umeri.

— Este un plan, unchiule Luke. Un plan.

O undă de teamă îl străbătu pe Luke la auzul tonului vocii nepotului său, dar Forța nu-i aduse nicio viziune despre ceea ce s-ar putea întâmpla pe Belkadan. Se întinse şi puse o mână pe umărul lui Jacen.

— Nu uita, unele probleme nu au o soluție uşoară sau elegantă. Invadatorii Yuuzhan Vong sunt în mod clar una dintre *aceste* probleme.

Capitolul 15

Prins în carlinga X-interceptorului său în timp ce acesta se avânta prin hiperspațiu, Gavin Darklighter nu avea altceva de făcut decât să stea şi să aştepte. De când se ştia, nu-i plăcuse niciodată să aştepte ca nava sa de luptă să revină în spațiul real. Acea aversiune crescuse de când devenise Comandantul *Escadrilei Vagab*ond. *Înainte să preiau comanda, aveam grijă doar de propria persoană. Acum am mult mai multe motive de îngrijorare.*

În mod inconştient, răsuci inelul de argint de pe degetul inelar drept, chiar dacă acesta şi degetele care îl mişcau erau învelite în mănuşi grele de zbor. Inelul avea pe el stema *Escadrilei Vagabond* – o stemă pe care o crease el atunci când se alăturase pentru prima dată escadrilei. De asemenea, avea pe fiecare parte însemnele de grad cu patru puncte ale unui colonel. Tycho Celchu şi Wedge Antilles i-l dăduseră la preluarea comenzii. Ei aleseseră să se retragă după semnarea păcii cu *Rămăşițele* Imperiale şi amândoi se arătaseră foarte mândri de accederea lui Gavin în funcția pe care doar ei şi Luke Skywalker o ocupaseră în *Escadrila Vagabond.*

Puseseră ca inelul să fie făcut special pentru el şi i-l dăduseră într-o *seară specială în oraş a Comandantului.* Gavin zâmbi când îşi aminti de cina liniştită şi elegantă într-unul dintre cele mai bune restaurante de pe Coruscant. Cei trei se purtaseră ca nişte domni, fără a fi deloc la înălțimea reputației piloților de vânătoare de pretutindeni. Demnitatea calmă de care dăduseră dovadă Tycho şi Wedge când îi vorbiră şi discutară diverse probleme îi indică faptul că îl acceptaseră ca pe un egal şi că aveau deplină încredere în abilitățile lui de a-i conduce pe *Vagabonzi.*

Wedge se uitase la el peste marginea unui pahar de brandy Corellian.

— Biggs a fost cu noi la început, iar tu ai fost cu noi când am reînființat *Escadrila Vagabond*. În multe privințe, cei din familia Darklighter cu victoriile şi sacrificiile lor sunt mai emblematici pentru *Escadrila Vagabond* decât orice am făcut eu şi Tycho. Este cu siguranță lucrul corect să te avem pe tine la conducere.

Mândria şi încrederea lui Wedge față de el îl făcuseră pe Gavin să treacă peste unele momente dificile de la început. Odată cu pacea venise şi pensionarea multora dintre piloți. Pe lângă Wedge şi Tycho, Corran Horn, Wes Janson şi Hobbie Klivian aleseseră cu toții să se pensioneze. Pacea adusese cu ea şi un avânt economic care atrăsese piloții cu oferte de salarii avantajoase pentru transportul interstelar de mărfuri. Cu toate astea, o mulțime de piloți tineri şi noi concurau pentru posturile din escadrilă, iar sortarea lor era o muncă foarte dificilă.

Şi asta mă face să ştiu cu ce s-a confruntat Wedge atunci când a reconstruit escadrila pe vremea când m-am înrolat eu. Din fericire pentru Gavin, avea o unitate de comandă bună care să-l ajute. Maiorul Inyri Forge era cu *Vagabonzii* de aproape tot atâta timp ca şi el. Maiorul Alinn Varth provenea dintr-o familie de militari şi zburase cea mai mare parte a vieții ei. Cu fiecare dintre ei la comanda uneia dintre *Grupe*, noii piloți fuseseră transformați rapid într-o echipă superioară de luptă. Gavin nu era sigur dacă *Vagabonzii* săi i-ar fi putut învinge pe vechii *Vagabonzi* într-o simulare cap la cap, dar ştia că le-ar fi dat bătăi de cap. *Dar va fi suficient de bine?*

Un nod rece se strânse în stomacul lui Gavin. Bazându-se pe informațiile lui Xhaxin, Amiralul Kre'fey dusese nava *Ralroost* spre punctul de întâlnire unde piratul spusese că fuseseră prinşi în ambuscadă. Lansaseră un droid sondă spre acel punct, dar datele pe care le trimisese înapoi nu erau concludente. Gavin subliniase, iar Kre'fey fusese de acord, că droidul chiar nu avea programarea sau baza de date necesare pentru a putea analiza zona căutând prezența Yuuzhan Vong.

— Dacă nu există ceva mare şi anormal acolo, nu va avea nimic de raportat.

Acest fapt nu le lăsase de ales decât să trimită un X-interceptor de recunoaştere din seria T-65R. În timp ce acesta urma să colecteze date în toate intervalele pe care le avea droidul sondă, pilotul viu ar fi fost capabil să se îndrepte spre orice i s-ar părea suspect. *Escadrila Vagabond* venise să asigure acoperirea; îşi petrecuseră cea mai mare parte a timpului pe *Ralroost* rulând simulări ale luptelor cu *coralskiperii.*

La final, Gavin avea două păreri despre misiune. Întoarcerea într-un punct pustiu din spațiu, unde câțiva pirați şi Imperiali fugari fuseseră prinşi într-o ambuscadă cu câteva săptămâni în urmă, era probabil un exercițiu inutil. Nu exista niciun motiv logic pentru ca invadatorii Yuuzhan Vong să mențină o prezență în acea zonă, deoarece nu existau resurse, nici planete – nimic de văzut, nimic de cucerit, nimic în spatele căruia să se ascundă. Toate astea erau împotriva misiunii. De asemenea, faptul că punctul din spațiu spre care se deplasa grupul operativ oferea acces la o serie de lumi locuite atât din Noua Republică, cât şi din *Rămăşiță* – unde *Vagabonzii* ar fi fost mult mai valoroşi în a ajuta la evacuarea localnicilor – diminua profilul misiunii. *De ce să mergem undeva departe când ar putea fi nevoie de noi pentru a răspunde rapid la alte probleme?*

Un argument vag în favoarea misiunii putea fi invocat pe baza slabei şanse că unii oameni supraviețuiseră cumva atacului şi rămăseseră prinşi în epavele în derivă. Mai probabilă era ideea că, adunând date despre orice navă care se afla în zonă, Noua Republică ar fi putut evalua capacitățile armamentului Yuuzhan Vong. Puținul pe care îl ştiau deja îi stârnise o oarecare teamă lui Gavin, dar strategiile pe care le găsiseră pentru a ocoli apărarea Yuuzhan Vong funcționau bine în simulări.

Catch fluieră şi începu o numărătoare inversă de zece secunde până la revenirea în spațiul real. Gavin îşi aşeză mâna dreaptă pe manşă şi îşi poziționă stânga pe maneta de accelerație. Se uită cum tunelul alb de lumină care se întindea dincolo de nasul navei sale de luptă dezvolta brusc fisuri, apoi se dezintegra într-un câmp negru presărat cu stele.

— *Vagabonzi*, raportați.

Toți piloții raportară şi se grupară în cele trei *Grupuri.* X-interceptorul de recunoaştere, care fusese denumit *Snoop*[11], se înălță deasupra planului de zbor al escadrilei şi desfăşură încet capsulele senzoriale gemene din partea din spate a navei. T-65R nu avea arme fiindcă senzorii ocupau tot spațiul disponibil în navă, dar într-o luptă pilotul putea să arunce capsulele şi să se pricopsească cu o navă foarte rapidă şi manevrabilă care îl putea ține departe de probleme.

— Capsule desfăşurate. Acum începe rularea senzorilor.

— Am înțeles, *Snoop.*

Fără să scoată vreun cuvânt, restul *Vagabonzilor* se desfăşurară în evantai,

---

[11] Snoop – furişare. spion.

lăsând *Grupa Unu* în urmă şi sub nava de recunoaştere. *Grupa Doi*, sub comanda lui Inyri, se îndreptă spre dreapta şi în sus, în timp ce *Grupa Trei* a Maiorului Varth înaintă şi coborî spre stânga. *Vagabonzii* păstrară la minimum nivelul discuţiilor pe comunicaţie, astfel încât computerele de pe *Snoop* să nu fie nevoite să le filtreze apelurile. *Cu excepţia cazului în care va fi o urgenţă, acest zbor ar trebui să fie liniştit.*

Gavin se uită în faţă şi mări nivelul senzorilor pentru a vedea dacă poate repera vreo rămăşiţă provenită din ambuscadă. Deoarece în zonă nu exista nicio masă mare – stea sau planetă – care să atragă resturile spre ea, se aştepta să vadă multe epave. În depărtare, la aproape zece kilometri, detectă semnale de la senzori, dar nimic din ceea ce computerul său de ochire putea recunoaşte ca fiind o navă.

Catch scoase un geamăt slab, iar noi ţinte începură să se deruleze pe monitorul secundar al lui Gavin. Cele o jumătate de duzină de ţinte se revărsau ca picăturile de apă dintr-o cană spartă, apărând din semnalele luminoase care reprezentau tot ce mai rămăsese din navele care fuseseră prinse în ambuscadă. Gavin se cutremură, amintindu-şi de momentele în care văzuse unele insecte apărând din interiorul cadavrelor.

— Capul sus, *Vagabonzi*, avem contacte la coordonatele 354 vector 20. Aripile în poziţie de atac. Gavin îşi verifică senzorii. *Snoop*, vino şi orbitează aici, extrage toate datele pe care le poţi obţine despre luptă, apoi intră în hiperspatiu dacă nu-i putem opri să vină după tine.

— La ordin, *Lider*.

Noul sistem de senzori de pe X-interceptoare le permitea să ţintească *coralskipperii*, dar nu foarte uşor. Deoarece fiecare navă fusese crescută într-un mediu diferit, avea caracteristici diferite. Nu toate aveau aceeaşi compoziţie chimică în carenă, nici exact aceeaşi formă. Computerele trebuiau să ţină cont de o gamă largă de variabile, iar Gavin nu putea fi sigur dacă computerul său nu s-ar putea fixa pe o bucată de stâncă, desemnând-o drept ţintă.

Ceea ce înseamnă că trebuie să ne apropiem. Gavin împinse acceleraţia înainte şi îşi văzu camaradul de zbor, pe Căpitanul Kral Nevil, venind lângă aripa stângă, apoi amândoi îşi coborâră navele şi se apropiară de *coralskipperi*. Gavin îşi îndreptă reticulul de ochire asupra unuia dintre *coralskipperii* care se îndreptau spre el, dar computerul refuză să îi ofere o fixare a torpilei protonice până când nu ajunseră în raza de un kilometru. Trecu instantaneu de la roşu la verde, însoţit de ţipătul lui *Catch*, iar Gavin apăsă pe trăgaci, apoi trase manşa în sus şi inversă nava.

Torpila protonică se îndreptă cu o flacără azurie spre ţintă, iar *coralskipperul* nu făcu nicio încercare de a o evita. În schimb, la aproape zece metri de ţintă, torpila se transformă dintr-un punct de lumină în ceva mai mic, ca o stea îndepărtată, iar supernova de lumină pe care se aştepta să o vadă nu apucă să se materializeze. O privire rapidă pe monitorul secundar indică o anomalie gravitaţională, care confirmă faptul că *coralskipperul* crease cumva o mică gaură neagră, pe care o folosise pentru a înghiţi racheta. Energia exploziei nu putuse scăpa din vid; prin urmare, *coralskipperul* rămăsese nevătămat. Faptul că era capabil să genereze găuri negre nu era acelaşi lucru cu a avea scuturi, dar în unele cazuri putea fi chiar mai eficient.

— *Lider*, ideea găurii negre pare să fie corectă. Ne dezvăluim noile soluţii?

— Da. *Vagabonzi*, rulăm acum noul program de luptă. Gavin apăsă un comutator pe consola sa de luptă. *Catch*, începe distribuirea energiei.

Droidul fluieră conştiincios în timp ce Gavin se rostogolea spre dreapta, apoi se

întoarse pentru o nouă cursă spre *coralskipperi*. Îşi comută armele pe foc laser şi le sincroniză, astfel încât toate patru să tragă în acelaşi timp. Când ținti una dintre capsulele stâncoase, apăsă o dată pe trăgaci şi trimise o rafală de energie roşie-aurie spre nava de luptă, dar o altă gaură neagră înflori şi înghiți lumina laserului.

Zâmbind, Gavin apăsă mai tare pe butonul de declanşare auxiliar de sub degetul mijlociu de pe manetă. Laserele X-interceptorului începură să se activeze foarte repede – mai repede decât ar fi făcut-o în modul cu foc unic. Fiecare fulger ardea cu o intensitate stacojie, dar era mult mai rapid şi mult mai puțin puternic decât cele din prima rafală pe care o lansase. Atâta timp cât ținea trăgaciul auxiliar apăsat în modul cvadruplu, laserele produceau un nor de lovituri care nu făceau prea multe pagube, dar erau aproape imposibil de distins de proiectilele mai grele.

Ținta sa poziționă un vid pentru a îndepărta focurile împrăştiate de nava sa de luptă, apoi un altul pentru a absorbi salvele lui Nevil. *Coralskipperul* începu câteva manevre evazive, rotindu-se la stânga şi revenind împotriva unghiului lor de atac, dar nu mai zbura la fel de grațios precum *coralskipperii* din simulare. Gavin îşi lăsă propria navă de luptă să treacă pe lângă el, apoi trase de manşă şi făcu o buclă, înainte să se rotească spre dreapta şi să se întoarcă spre aceeaşi navă.

Ajunsese în coada ei şi declanşă o salvă lungă de străfulgerări. *Coralskipperul* îşi poziționă o gaură neagră deasupra cozii, dar Gavin observă că, de data asta, gaura era mai aproape de *coralskipper* şi avea un punct focal mai mic. Unele dintre proiectilele împrăştiate care se îndreptau aiurea, dincolo de botul navei, fuseseră deviate de presiunea găurii negre, dar nu prinse de aceasta. Ele atinseseră nasul *coralskipperului*, arzând mici adâncituri în el.

Coralskipperul viră spre stânga şi se rostogoli în timp ce alte străfulgerări îl marcau. Gavin se rostogoli şi el spre stânga şi reduse accelerația, adaptându-şi viteza la cea a *coralskipperului*. Îşi fixă punctul de ochire pe coada acestuia, apoi apăsă pe trăgaciul principal şi lansă o rafală de patru focuri cu toată puterea, de la o distanță apropiată. Cvartetul de proiectile se îndreptă spre *coralskipper* şi numai unul dintre ele fu aspirat în gaura neagră care se micşorase. Celelalte trei arseră în ansamblul carlingii, transformând cupola cristalină într-o piatră topită care trecu prin pilot. Energia rămasă a proiectilelor supraîncălzi carnea minerală a *coralskipperului*, producând un gheizer de vapori de rocă care ieşi din carlingă şi propulsă nava de luptă moartă mai adânc în spațiu. Gavin se rostogoli spre dreapta şi se îndepărtă de nava muribundă, apoi simți o zguduitură străbătându-i nava de luptă. O altă anomalie gravitațională îl lovise şi îi smulsese scuturile. *Deci aşa smulg scuturile de pe nave.* Apoi apăsă pe un buton de pe comenzile sistemului de menținere a vieții.

— Amplifică-l la sută la sută şi extinde câmpul la treisprezece metri, *Catch*.

Droidul execută comanda, iar tremurul care trecea prin X-interceptor dispăru. Gavin zâmbi larg. Pentru a evita uzura gravitației şi a inerției asupra piloților şi a navelor de luptă, fiecare X-interceptor avea încorporat un compensator inerțial. Acesta permitea X-interceptoarelor să efectueze manevre cu viteză foarte mare şi inerție ridicată, fără ca nava să sufere daune structurale şi pilotul să sufere daune fizice. Prin extinderea zonei acoperite la treisprezece metri, adică dincolo de scuturi, compensatorul trata razele Yuuzhan Vong de atracție gravitațională ca pe orice altceva care solicita nava de luptă. Dacă se fixau suficient de multe nave pe nava de luptă, în cele din urmă ar fi solicitat o cantitate de energie mai mare decât puteau

livra motoarele acesteia, provocând implozia câmpului şi distrugerea navei. Gavin acceleră înainte şi se îndreptă spre stânga, îndepărtându-se de *coralskipperul* care încercase să se fixeze pe el. Dintr-o dată, o lumină puternică străluci şi *coralskipperul* dispăru de pe ecranul din spate.

— Cine l-a luat?

Răspunsul veni de la Nevil.

— Faptul că s-a fixat pe tine şi ai fugit trebuie să-l fi obosit sau să-l fi derutat. Am lansat o torpilă protonică în *coralpraf*.

— Bravo, fac eu cinste.

Gavin îşi întoarse X-interceptorul şi porni înapoi spre mijlocul luptei. O privire la monitorul secundar arătă că doi *Vagabonzi* nu mai răspundeau pe frecvența de comunicații. Un licăr portocaliu confirmă că cel puțin un pilot era în afara navei sale. În altă parte, văzu un *coralskipper* strâns pe coada unui X-interceptor, împroşcând cu rafale de plasmă scutul de la pupa care se micşora.

— *Snoop*, raportează.

— E bine aici, *Lider*. Sunt liber. I-am prins pe toți, inclusiv pe cel care i-a lovit pe *Unsprezece* şi *Doisprezece*.

— Care dintre ei este?

Un impuls de date de la T-65R aduse un anumit *coralskipper* pe monitorul său de țintire. Nu părea foarte diferit de ceilalți, dar pe măsură ce zbura spre el, îşi dădu seama după felul în care se mişca şi manevra, că avea o mână de fier pe manşă.

— Eşti cu mine?

Un dublu clic pe canalul de comunicații îi confirmă că Nevil îşi înțelesese rolul. Gavin viră pe aripa stângă şi trase înapoi de manşă pentru a-şi îndrepta X-interceptorul spre *coralskipperul* ucigaş. Stabili un curs care să treacă prin spatele acestuia şi continuă să-l ajusteze pentru a micşora distanța dintre ei fără a se îndrepta direct spre el. *Coralskipperul* era hotărât să urmărească unul dintre X-interceptoare. Gavin identifică nava ca aparținând Locotenentului Ligg Panat, o femelă Krish care tocmai se alăturase escadrilei. Krishii erau cunoscuți pentru dragostea lor pentru jocuri, iar felul în care zbura ea îl făcea pe Gavin să creadă că îl lua prea puțin în serios pe războinicul Yuuzhan Vong de pe urmele ei. Ea reuşea să îşi învârtă nava, făcând-o mai greu de lovit, dar tot nu reuşea să se desprindă clar.

— *Şapte*, aici *Liderul*. La semnalul meu, inversează accelerația, şi virează la stânga.

— *Lider*, mă descurc…

— E un ordin, *Şapte*. La semnalul meu. Executarea.

Ligg inversă impulsul şi se rostogoli spre stânga, făcând să pară că tocmai îşi îndepărta nava din calea pilotului Yuuzhan Vong. *Coralskipperul* trecu pe lângă ea, apoi se rostogoli spre dreapta şi se ridică. Botul navei Yuuzhan Vong se întoarse, iar *coralskipperul* se alinie pentru o confruntare directă cu nava de luptă a lui Gavin.

Gavin fu zguduit. *De ce ar face asta? Dacă îşi foloseşte găurile negre pentru a se proteja, nu-mi poate doborî scuturile, aşa că focurile sale cu plasmă nu vor reuşi să treacă. Dacă îmi doboară scuturile, îi pot arunca o torpilă pe gât. Nu are sens.*

Realizând că, dacă nu-şi putea da seama ce plănuia inamicul, era o prostie să îi urmeze planul, Gavin declanşă o rafală de fulgere în direcția țintei care se apropia. Norul de ace de energie roşie zbură şi, aşa cum se aştepta, se curbară împreună în gaura neagră pe care *coralskipperul* o ridicase pentru a se proteja. Ceea ce nu se

aşteptase era că vidul avea să le intercepteze atât de departe în faţă.

Gavin îşi lansă nava de luptă într-o rulare bruscă spre dreapta, apoi apăsă accelerația la maxim. Scânteile țâşniră din panoul compensatorului inerțial în timp ce X-interceptorul atingea marginea găurii negre. *Catch* țipă, iar Gavin îşi strânse manşa la piept. X-interceptorul tremură şi motoarele vâjâiră, însă viteza lui începuse să scadă. *Sunt aspirat în chestia aia!*

Gavin inversă forța de împingere a navei sale de luptă, apoi cârmi nasul pentru a se îndrepta spre gaura neagră. Motoarele țipară împotrivindu-se atracției găurii negre, dar cedau centimetru după centimetru prețioşi. Comută controlul armelor pe torpile protonice şi goli încărcătorul de şase torpile în gaura neagră. Torpilele plonjară una după alta în anomalia gravitațională şi, cumva, gaura neagră reuşi să rețină imensa energie eliberată de exploziile lor.

Totuşi, Gavin observă că viteza sa de alunecare în gaura neagră încetinea. Apoi dădu un impuls spre înainte. Nava de luptă prinse viteză, atrasă de gaura neagră şi propulsată de motoare. După care trase înapoi de manşă şi se folosi de viteza pe care o dobândise pentru a trece de marginea găurii negre. Mai multe scântei trecură prin carlingă, iar scuturile lui cedară. Ecranele senzorilor clipiră pentru o clipă, apoi se aprinseră din nou complet, însă nu reuşi să vadă *coralskipperul.*

— *Catch*, unde este?

Vocea lui Nevil se auzi prin difuzoarele de comunicații din casca lui.

— Mulțumesc că l-ai distras, *Lider*. *Şapte* şi cu mine ne-am apropiat şi l-am doborât. Nu a fost o *ucidere* frumoasă, dar a fost o *ucidere*.

— Mulțumesc. *Liderii* de *Grupuri*, raportați.

— Aici *Cinci*, *Lider*. *Opt* a pierdut un motor şi va trebui să fie preluat, în rest suntem bine.

— Bine, *Cinci*. *Nouă*, cum este *Grupa Trei*?

Vocea lui Alinn Varth era încărcată de emoție.

— Am pierdut doi, *Lider*. Cel care aproape te-a omorât a lansat gaura aia mare şi neagră pe coada lui în timp ce *Unsprezece* se apropia. Dinger a zburat în ea şi nu a ştiut ce l-a lovit. *Doisprezece* a fost sfâşiat de ea. Tik este ejectat, cu semne de viață negative.

— Faceți un survol strâns pentru a verifica. O vom pune pe *Ralroost* să-l recupereze. Gavin se uită din nou la senzorii săi. *Snoop*, mai ai vreun *skip* prin zonă?

— Negativ, *Lider*, dar carcasele acelea ar putea fi pline de ele.

— Am înțeles, *Snoop*. Recuperează capsulele şi du-te înapoi la Amiral. Dă-i datele, spune-i să trimită pe cineva după noi.

— La ordin, *Lider*. Forța să fie cu voi!

— Mulțumesc, *Snoop*.

Gavin urmări cum X-interceptorul recupera capsulele senzoriale, apoi acceleră şi dispăru într-o sclipire strălucitoare pe cer.

— Ascultați, restul. Fiți cu ochii în patru şi scanați cu senzorii. Nu ştim de ce au fost doar o jumătate de duzină de *skiperi* aici, sau dacă mai sunt alții ascunşi. Nu vreau să fim surprinşi. Ne-am descurcat bine pentru prima noastră confruntare cu ei şi nu vreau ca Amiralul Kre'fey să apară aici pentru a constata că am reuşit cumva să transformăm victoria într-o înfrângere.

Capitolul 16

Leia intenționa să fie prima persoană care să debarce de pe naveta de clasă *Lambda*, *Amintire Plăcută*, când aceasta ateriză pe Dubrillion, dar garda ei de corp Noghri, Bolpuhr, i-o luă înainte. Acesta mârâi la cei doi bărbați în armură care veniseră în fugă spre cargobot de-a lungul pasarelei înguste care ducea la turnul principal de aterizare. Ignorându-l, cei doi se întoarseră şi luară poziție pe pasarelă pentru a reține lumea, apoi se despărțiră şi îl lăsară să treacă pe Lando Calrissian.

Leia coborî în fugă pe rampa şi îl îmbrățişă pe Lando cu înverşunare.

— Sunt atât de fericită să văd că nu eşti rănit.

— Eu nu sunt, dar planeta mea este. Lando se eliberă din brațele ei, îşi aruncă pelerina pe umăr şi flutură o mână spre peisajul urban. Totul s-a terminat, Leia.

Anxietatea pură din vocea lui îi străpunse inima cu durere. Ea îi urmări privirea şi se uită la oraşul pe care şi-l amintea ca fiind imaculat în timpul primei ei vizite, cu turnuri înalte care făceau ca această porțiune din Dubrillion să arate ca şi cum ar fi fost transplantată de pe Coruscant. Curbele blânde ale arcadelor şi decorațiunile elegant realizate pe clădiri îi aminteau de imaginile de pe Coruscant de pe vremea când tatăl ei era încă un copil.

Acum este precum Coruscantul după revenirile lui Thrawn şi a Împăratului.

Turnurile mărețe fuseseră spulberate, cu focul ieşind din vârful unora. Clădirile aveau găuri topite şi explodate în ele. Brize slabe tachinau draperiile care atârnau prin ferestrele din oțel transparent sparte, iar jos, pe diversele carosabiluri şi străzi, lumea se mişca greoi, cărându-şi în spate sau în brațe bunurile cele mai prețioase.

Lando suspină.

— Invadatorii Yuuzhan Vong s-au întors la o săptămână şi jumătate după plecarea voastră. Au ocupat o poziție lângă centura de asteroizi şi ne-au urmărit. Din când în când, o escadrilă de *coralskipperi* se năpustea şi lovea o anumită locație. Noi ripostam, desigur, şi îi doboram pe unii dintre ei, însă din ce în ce mai puțini cu fiecare atac. Am impresia că ne folosesc pentru a-i elimina pe cei slabi şi proşti din rândurile lor, lăsându-i în urmă doar pe cei mai buni, mai deştepți şi mai curajoşi pentru a lupta din nou.

Îşi trânti pumnul drept în palma stângă.

— Nu-mi place că ne atacă, dar îmi place şi mai puțin să fiu batjocorit.

Elegos apăru lângă Leia.

— Administrator Calrissian, ceea ce vedeți ca fiind o batjocură ar putea fi un respect sănătos pentru apărarea de aici. Subalternii tăi au oprit un atac anterior.

Lando încuviință din cap cu tristețe.

— Am făcut-o, însă *aceşti* Yuuzhan Vong luptă diferit. Era o diferență între a avea de-a face cu trupe Imperiale şi cu nişte *aventurieri* care voiau să pară Imperiali. Luptătorii ăştia sunt mult mai buni şi, da, mai precauți, dar nu fac decât să lustruiască sulița de forță înainte de a ne-o înfige în măruntaie.

Leia puse o mână pe umărul lui Lando.

— Nu ne-au hărțuit când am intrat.

— Nu o fac. Au prins câteva nave care plecau, dar în mare parte le-au lăsat să fugă şi pe ele. Cel puțin, acum o fac. Cred că se aşteptau la un răspuns al Noii Republici până acum. Lando îi aruncă Leiei o privire piezişă. Nu ai nimic ce să ne oferi de pe Coruscant, nu-i aşa?

Ea îndreptă un deget spre Elegos.

— Fă cunoştință cu Senatorul Elegos A'Kla. E aici într-o misiune oficială de cercetare a faptelor.

— Mai bine ți-ai găsi faptele repede, domnule Senator, înainte ca invadatorii să le topească cu salve de plasmă.

Leia se cutremură. În tot timpul petrecut cu Lando, chiar şi atunci când Darth Vader îi uzurpase comanda de pe Bespin, nu-l auzise niciodată atât de frustrat. Era dispusă să pună o parte din asta pe seama faptului că nu voia să o ia de la capăt încă o dată, dar ştia că asta era doar o mică parte din ceea ce se întâmpla în interiorul lui.

Lando caută întotdeauna modalități de a fenta sistemul, oricare ar fi acesta, dar cu atât de puține date despre Yuuzhan Vong, nu poate găsi o portiță pentru a-i învinge.

Leia se uită în jur la celelalte turnuri ale portului spațial.

— Par destul de goale. Toată lumea fuge?

— Cei care au putut, au fugit. Lando scutură neputincios din cap. Am pus gărzile să vină aici, pe şosea, pentru că sosirea voastră va atrage o mulțime de persoane care vor să fugă.

— Cum rezistă apărarea voastră? Elegos îşi roti gâtul şi privi în jur. Nu văd prea multe baterii de turbolase sau lansatoare de rachete de şoc.

Fața lui Lando se lumină puțin.

— Nici nu vei vedea. Yuuzhan Vong au lovit amplasamentele fixe destul de devreme. Restul sunt mobile şi sunt ascunse. Când vin, încercăm să-i hărțuim cu nave de luptă şi să-i direcționăm în zone în care îi pot ataca armele noastre mobile. Învață, aşa că ne îngreunează situația, dar putem să schimbăm lucrurile când nu se uită în jos la noi şi să pregătim noi ambuscade.

— Asta e bună ca tactică de temporizare, dar nu va câştiga un război împotriva lor. Ochii Leiei se îngustară. Putem face mai mult.

— Serios? Asta înseamnă că aveți o *Stea a Morții* de rezervă la pândă care va pulveriza centura de asteroizi şi nava lor de comandă?

— Nava de comandă? Capul lui Elegos se ridică. Ai văzut o navă mare de-a lor?

— Da, pândind în apropierea centurii de asteroizi. Lando le făcu semn să îl urmeze. Veniți la unitatea centrală de apărare. Pot să vă arăt oricât de multe holoimagini doriți despre nava aia. Am *încercat* să o distrugem, dar navele noastre de luptă nu s-au apropiat suficient.

Leia veni în pas cu Lando, lăsându-l pe Elegos să rămână în urma lor, iar Bolpuhr sări în față pentru a le deschide calea.

— Trebuie să aibă o slăbiciune. O putem găsi şi exploata.

— Sper.

— O vom face, Lando. Trebuie. Leia oftă. Este singura şansă pe care o mai are Dubrillion.

* * *

Jaina scoase un comunicator din stația de reîncărcare a pereților etanşi de pe *Amintire Plăcută*, şi îi înmână un altul lui Danni.

— Mama a plecat cu Lando. Putem explora un pic, dacă vrei să ne dezmorțim picioarele.

Femeia blondă acceptă dispozitivul şi îl prinse de reverul jachetei albastre pe care o purta.

— Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult să-mi găsesc jacheta. Ar fi trebuit să mergi cu ea.

— Nu-i nimic. Deocamdată a fost de ajuns să fiu închisă cu ea în timpul călătoriei până aici. Nu am nevoie să fiu acolo în timp ce este *Prințesa Leia*.

Danni clipi surprinsă.

— Dar, mama ta, ea...

Jaina încuviință din cap şi o conduse în jos pe rampa de aterizare.

— Ştiu, ea a învins Imperiul şi a ținut Noua Republică în siguranță. Oh, nu te uita aşa la mine. Ştiu ce a făcut şi o iubesc enorm.

— Se pare că există un *dar* pe undeva pe acolo.

Jaina oftă în timp ce treceau pe lângă gărzile de pe pasarelă şi se îndreptau spre un set de scări care duceau mai jos în oraş.

— Tu nu ai vrut să ieşi din umbra mamei tale?

— Cred că mama a aruncat o umbră foarte mică. Ochii verzi ai femeii sclipiră. Este astrofizicianul care m-a făcut să privesc spre stele. A păstrat un profil scăzut, încercând să treacă pe sub senzorii guvernului local, ai Imperiului sau ai oricărui Lord Războinic care revendica lumea noastră într-o anumită săptămână. De la ea am învățat să mă minunez de planete şi sisteme îndepărtate. Acesta este o mare parte din motivul pentru care am intrat în *Societatea ExGal.*

— Mama ta trebuie să fie mândră.

— Este. Cred că e mulțumită că am ales să-i calc pe urme.

— Nu te-a interesat să-l urmezi pe tatăl tău?

— S-au despărțit când eram mică. Era un birocrat, foarte interesat de reguli şi reglementări care păreau inutile. Danni ridică din umeri. Cel puțin, cu ştiința, regulile pe care trebuie să le urmezi au un motiv în spatele lor şi produc rezultate. Mie nu prea îmi pasă de birocrație, ceea ce făcea parte din plăcerea de a fi cu *ExGal*: marginea galaxiei era de douăzeci de ori mai aproape decât cel mai apropiat birocrat.

Jaina părăsi scările şi păşi peste o mică grămadă de moloz care se revărsase în stradă de la o clădire din apropiere. Ar fi putut să le dea la o parte cu ajutorul Forței, dar nu o făcu. De fapt, se trezi trăgând Forța înapoi pentru că suferința pură a locuitorilor Dubrillionului îi zgâria spiritul. Le înțelegea teama şi durerea, dar asta amenința să o sfâşie.

— Cel puțin tu ai avut un fel de alegere, Danni. Cu părinții mei puteam fi ori un contrabandist care salva galaxia, ori un diplomat care salva galaxia.

— Iar tu ai ales să devii Jedi.

Jaina îşi mişcă umerii neliniştită.

— Acea alegere a fost în mare parte făcută pentru mine. Eu şi frații mei suntem foarte puternici în Forță.

Danni ridică o sprânceană în timp ce se apropia de Jaina.

— Regreți că eşti Jedi?

— Nu, deloc. Jaina ezită, apoi suspină. Este ceva ce niciunul dintre părinții mei nu a devenit, aşa că mi-a permis să am ceva doar pentru mine. Şi asta înseamnă şi să fii geamăn, cred; toată lumea se aşteaptă să semănăm, chiar dacă nu suntem frați identici.

— Cred că încep să înțeleg ce vrei să spui. Danni îi oferi mâna. Mă bucur să te cunosc, Jaina Solo. Deci, spune-mi, cine eşti tu?

Jaina izbucni în râs.

— Nu ştiu cine sunt. Am doar şaisprezece ani. Ştiu o parte din ce înseamnă asta. Ştiu că sunt un pilot foarte bun şi că nu sunt rea ca Jedi. Ştiu că m-am săturat să fiu fiica mamei mele şi fiica tatălui meu; şi o parte din mine chiar ştie că îmi va lua ceva timp să ies din umbra lor. Ştiu, de asemenea, că există unii care cred că voi fi salvarea galaxiei pentru că sunt Jedi, iar alții care cred că sunt o condamnată ambulantă, din acelaşi motiv.

Femeia mai în vârstă îşi agăță o mână de cotul drept al Jainei.

— Îmi amintesc când aveam şaisprezece ani. Eram plină de curaj şi destul de sigură că ştiam tot ce era de ştiut despre orice merita ştiut.

— Aha. Şi acum, la vârsta coaptă de cât... douăzeci şi unu de ani, realizezi cât de prostuță ai fost atunci?

— Douăzeci şi unu, da. Şi, da, cred că nu am fost la fel de înțeleaptă atunci cum sunt acum. Jaina, îmi amintesc că nu voiam să primesc niciun sfat.

Femeia mai tânără zâmbi.

— Aşa că mi-l vei da oricum.

— Ideea mea este, Jaina, că oamenii au de ales atunci când încep să se uite la cine sunt. Unii oameni decid că vor să fie ca alții. Îi folosesc ca exemplu, încearcă să facă lucrurile pe care le fac ei şi fac tot posibilul să le calce pe urme. Danni zâmbi. Aşa am fost şi eu cu mama.

— Şi celălalt tip de oameni încearcă să fie opusul cuiva?

— Corect, iar problema cu această strategie este simplă. Există un milion de moduri de a fi diferit de cineva, iar potențialul pentru un dezastru este nelimitat pentru că, în loc să alegi o cale şi să o ajustezi pentru a o face potrivită pentru tine şi pentru circumstanțele tale, tu respingi toate acestea. Danni strânse brațul Jainei. Poate că nu vrei să fii ca mama ta, poate că te doare ideea că va veni ziua când nu vei mai fi văzută ca fiind fiica ei, dar asta nu înseamnă că mama ta nu are o mulțime de calități admirabile pe care ai putea dori să le îmbrățişezi.

Jaina încuviință din cap, lăsând cuvintele lui Danni să se învârtă în mintea ei pentru o vreme. Ştia că era atât dezamăgită, cât şi uşurată de eşecul mamei ei de a învăța mai multe despre Forță. A fi Jedi îi conferea deja o parte din identitate pe care mama ei nu o avea. Şi, fiind pilot, părea să fi preluat una dintre trăsăturile mai bune ale tatălui ei. *Iar angajamentul mamei față de cauzele care o surprind este admirabil, cu siguranță. Neclintirea şi voința ei, deşi mă enervează, sunt şi ele trăsături bune.*

Jaina îi aruncă lui Danni o privire piezişă.

— Deci, chestia aia cu înțelepciunea, îşi face apariția când, pe la şaptesprezece sau optsprezece ani?

— Poate, cu un model bun.

— Bine. Cred că pot alege dintre cei mai buni. Jaina zâmbi. Poate că nu ştiu cine sunt, dar cred că mi-ai arătat o cale bună pentru a afla.

— Măcar atât pot face pentru jumătate din echipa care m-a salvat de Yuuzhan

Vong.

Cele două se opriră când trecură de un colț şi ajunseră lângă o mulțime adunată în fața unui depozit guvernamental de alimente. Trupele de securitate înarmate stăteau la uşă. Câțiva funcționari frenetici îi implorau să se disperseze. Îi anunțară că aşteaptă un transport de provizii şi că vor înființa centre locale de ajutorare în cartiere. Spuneau că nimeni nu va primi alimente direct din depozit, dar sentimentul exprimat de unii din mulțime susținea ideea că trupele şi birocrații doreau să păstreze alimentele doar pentru ei.

Danni se cutremură.

— Ființele astea... Au atât de multă nevoie de ajutor.

Jaina se deschise încet spre Forță şi simți dorința şi urgența care se revărsau din mulțime. O întoarse brusc pe Danni şi se îndreptară înapoi spre portul spațial.

— Ştiu că eşti sensibilă la Forță. Ar fi trebuit să te îndepărtez de ei.

— I-ai simțit, Jaina?

— Da, acum, când m-am deschis. Am blocat Forța doar pentru că mă durea atât de tare, de aceea nu am evitat locul ăsta.

— Poți să faci asta? Poți să ții lucrurile deoparte? Danni se încruntă. Adică, am crezut că Forța este vitală pentru Jedi.

— Forța este vitală pentru toată lumea, dar emoțiile negative sunt blestemul Cavalerilor Jedi. Prea multe dintre ele te pot frustra, te pot duce la disperare şi la acte pripite care țin de partea întunecată. Jaina îşi întinse simțurile şi localiză scânteia îndepărtată care era mama ei. Îți pot arăta cum să elimini multe din lucrurile negative şi te pot învăța câteva exerciții simple de telekinezie, dar mai întâi vreau să o găsesc pe mama. Ea ar trebui să aibă un indiciu despre cât de disperate au ajuns lucrurile aici.

— Ai dreptate. Mulțumesc că m-ai scos de acolo.

— Nicio problemă. Jaina încuviință repede din cap. Asta e pentru calibrarea busolei mele. Acum că am o idee mai bună despre unde să mă îndrept, poate chiar o să pot ajunge acolo.

Capitolul 17

Corran decise că studenții Universității Agamar fuseseră foarte ingenioşi în a face față condițiilor pe care le descoperiseră pe Bimmiel. Odată ce nisipul începuse să zboare, ei dezvoltaseră o încălțăminte lată, plată, care putea fi fixată la talpa cizmelor, mărind dimensiunea amprentei celui care mergea. Aceasta distribuia suficient de mult din greutatea persoanei pentru ca să nu se afunde în nisip. Un al doilea model al designului includea un compartiment sub călcâi, care putea fi umplut cu miros de *şobolan tăios* mort – denumit, destul de precis, *duhoare* – pentru ca *şobolanii* să nu dea de urma celor care cercetau împrejurimile.

Furtunile de nisip se întețiseră din nou la scurt timp după sosirea Jedilor, blocându-i în peşteră cu echipa de teren. Corran stabilise rapid ca el şi Ganner să asigure paza la gura peşterii, mai ales noaptea, când simțurile lor bazate pe Forță le permiteau să detecteze mult mai uşor prezența *şobolanilor tăioşi*. Faptul că aceste gărzi aveau tendința de a fi în frig însemna că niciunul dintre studenți nu regreta renunțarea la ele. Pentru că studenții aveau echipament de monitorizare cu infraroşu care le permitea să detecteze căldura pe care o degajau *şobolanii tăioşi* – făcându-i astfel vizibili din punct de vedere tehnologic pe timp de noapte – începură să apară comentarii despre cât de proşti erau Jedii să se bazeze pe practici arhaice şi pe Forță când tehnologia funcționa la fel de bine şi permitea o diviziune completă a muncii.

Criticile îl enervau pe Ganner, dar Corran nu se supărase şi îi explicase lui Ganner în toiul nopții.

— Dacă ei cred că suntem un pic înceți la minte, se vor crede superiori. Asta ne face mult mai puțin amenințători în ochii lor. Având în vedere că vom conviețui cu ei o vreme, să ne considere mai mult bufoni decât brute nu va fi un lucru rău.

Ganner avea propriile lui idei cu privire la modul de îmbunătățire a relațiilor cu studenții, ceea ce făcea ca Trista să-şi petreacă o parte din ceasuri vorbind cu el pe un ton discret, care era punctat de mult prea multe chicoteli. Faptul că Ganner se înțelegea bine cu Trista avea totuşi un efect curios asupra restului companiei. Bărbații din grup care o considerau atrăgătoare nu se luau prea mult de Jedi, ca să nu rişte să o jignească. Prietenele ei rămaseră neutre față de Jedi, sau cel puțin față de Corran. Ceilalți, inclusiv Doctorița Pace, păreau să ia idila în devenire ca pe un semn că Ganner era uman – sau manipulabil – şi asta atenuase unele tensiuni.

Săptămâna de furtuni îi permisese lui Corran să afle mai multe despre cadavrul războinicului Yuuzhan Vong şi artefactele descoperite de echipă. La sugestia lui, aceştia examinaseră artefactele şi confirmaseră că armele şi armurile erau, sau fuseseră cândva, creaturi vii. Faptul că invadatorii fuseseră pe Bimmiel înainte şi, poate semnificativ, în timpul ieşirii pe jumătate de pe orbită, îi sugerase lui Corran că, *dacă* s-ar fi întors, s-ar fi adaptat foarte bine la condițiile locale, deoarece ştiau la ce să se aştepte. Avea certitudinea că se întorseseră şi se aflau în zonă: la cât de marțiali păreau să fie, şi-i putea imagina cu uşurință venind să recupereze rămăşițele camaradului lor căzut. Corran habar nu avea de ce le trebuiseră cincizeci de ani până să se întoarcă pentru a recupera cadavrul. Poate că acesta fusese un

cercetaş timpuriu. Oricum, dacă bănuiala lui era adevărată, toți cei din echipa de teren a universității erau în mare pericol.

Pe măsură ce vijelia se domoli, Corran făcu planuri pentru ca el şi Ganner să cerceteze zona. Aşteptară până la căderea nopții, îşi puseră încălțările de nisip şi porniră spre est, spre țărmurile a ceea ce, în timpul cercetărilor Imperiale, fusese un lac. Progresul lor nu era rapid, dar încălțămintea de nisip le permitea să se mişte fără să fie nevoiți să se scufunde prin nisipul adânc.

Corran şi Ganner se ghemuiră sub bătaia vântului la vederea unei descoperiri. Două dune mai încolo, pictat în argintiu şi gri de lumina lunii, clocotea un ghem de *şobolani tăioşi* care devorau o altă creatură. Prădătorii scoteau mârâituri furioase în timp ce se înălțau prin nisip şi plonjau înapoi în el, sau se strecurau înainte şi înapoi, agitându-şi capetele în lupte pentru resturi de hoituri. Urmărindu-i cum se hrăneau, lui Corran aproape că-i părea rău pentru războinicul pe care îl atacaseră.

Mai curios decât bătălia era un miros acut, acrişor, care plutea spre ei prin vânt. Corran îşi încreți nasul.

— E mai rău decât *duhoarea*.

Ganner încuviință din cap.

— E *mirosul de ucidere*. Trista spune că *şobolanii tăioşi* îl emană când omoară. Îi face pe ceilalți să ştie că e mâncare în zonă. Aceştia se vor apropia, conducând *shwpi* înapoi spre locul principal al atacului. Unele experimente au arătat că *şobolanii* vor ignora *duhoarea* pentru a ajunge la *mirosul de ucidere*. Deşi studenții l-ar putea sintetiza, nu o fac de teamă să nu provoace o frenezie de hrănire.

— O idee înțeleaptă. Corran se ridică şi începu să se deplaseze spre sud. Ocolim zona în care ucid şi mergem mai departe. Simt licăriri vagi de *lucruri* ceva mai departe.

— La fel şi eu. *Lucruri* ciudate.

Cei doi Jedi continuară să meargă în tăcere – cel puțin, fără să vorbească. Când cineva este conectat la Forță, emoțiile care trec prin altcineva pot fi la fel de dulci ca sunetele muzicii sau la fel de dure ca şi cum ai sparge oțelul transparent. Emoția nuanțată de resentimente se prelungea de la Ganner, aşa că Corran se hotărî să dea mai puține ordine şi să îl invite pe Ganner să-şi dea cu părerea în privința micilor alegeri, cum ar fi cum să ocolească o linie ascendentă de aflorimente stâncoase care încununau dealurile cu vedere spre lac. Ganner prelua cu plăcere conducerea şi, după ce îşi scoaseră încălțămintea de nisip, făcură progrese bune printre stânci. În vârf făcură o pauză, apoi se strecurară în umbră şi coborâră spre fundul lacului plin de nisip. Se ascunseră cât mai mult posibil, presupunând că, dacă invadatorii erau acolo, ar fi avut la dispoziție echivalentul unor monitoare cu infraroşu. La baza stâncilor se opriră şi studiară întinderea plată din fața lor.

Un fel de sat fusese amplasat pe fundul lacului, dar era clar că proiectantul lucrase cu o logică pe care Corran nu o putea înțelege. Cele mai apropiate de poziția lor erau mici clădiri rotunjite, în formă de bol şi inversate, cu fiecare deschidere din ele îndreptată spre est, departe de Jedi. Corran număra două duzini de colibe de piatră, adunate în patru rânduri aproximative de câte şase. Dincolo de ele venea un trio de clădiri mai mari, cu acelaşi design, iar cel mai aproape de soarele care răsarea se vedea o singură clădire, foarte mare – suficient de mare pentru a adăposti un cargobot şi a avea loc pentru depozitarea încărcăturii între călătorii.

Două lucruri îl frapau pe Corran cu privire la clădiri. Primul era că îi aminteau

de scoicile de moluşte. Ştia despre vieţuitoarele marine care îşi însuşeau cochiliile abandonate ale altor creaturi şi îi era uşor să îşi imagineze că Yuuzhan Vong tocmai coborâseră pe planetă şi îşi creaseră case pentru ei. Habar nu avea ce făceau cu creaturile care creşteau în mod normal în scoici, dar presupunea că fie se mutau să le crească pe cele mai mari, fie erau probabil o sursă principală de hrană.

Al doilea lucru pe care îl observase era faptul că avea o percepţie a Forţei doar de la locuitorii din scoicile mai mici. Aruncă o privire spre Ganner.

— Ceva este în neregulă cu ei.

Ochii celuilalt Jedi se îngustară.

— E ca şi cum ar exista o încărcătură statică care vine prin Forţă de la ei. Legătura lor cu Forţa slăbeşte. Cred că sunt pe moarte.

— Bună intuiţie. Şi nu obţii nimic de la cochiliile mai mari?

— Cochilii? Desigur, asta sunt. Nu, nu am.

— Deci, dacă sunt războinici Yuuzhan Vong pe aici, sunt probabil în cele mari.

— Asta ar fi presupunerea mea. Ganner ridică un deget şi înconjură satul. Observi ceva în legătură cu *şobolanii tăioşi*?

Corran se întinse cu Forţa. Găsi destul de uşor *şobolanii tăioşi*, dar erau toţi la douăzeci de metri de satul Yuuzhan Vong. Erau activi şi se îndreptau spre el, direct sau în unghi, apoi se întorceau. Unii făceau chiar un tunel adânc pe sub el, dar nu ieşeau niciodată prin inima lui.

— Crezi că sunt capabili să respingă *şobolanii tăioşi*?

— Nu ştiu. Ganner îşi trase încălţările de nisip de unde le fixase pe spate când se căţărase şi începu să le fixeze cu cataramele de cizme. O privire rapidă ne-ar putea spune ceva.

Jediul mai în vârstă se încruntă.

— Nu suntem foarte agili în chestiile astea. Să coborâm acolo ar putea fi sinucidere curată.

Ganner zâmbi rece.

— Am un ajutor care mă face mai agil.

— Nu te duci acolo jos singur.

— Vei fi prea lent. Dacă vom avea probleme, tu vei fi...

— Te voi aştepta să-ţi foloseşti *ajutorul* ca să mă scoţi de colo. Corran îşi puse încălţările de nisip. Trista ar trebui să te fi informat cu privire la ceea ce este normal pe această stâncă, aşa că ţine ochii deschişi pentru orice este neobişnuit acolo jos. Hai să luăm mostre de nisip şi să ne dăm seama ce îi ţine departe pe *şobolani*.

— Nu sunt prost, să ştii.

Corran ridică o sprânceană la el.

— Spui asta, dar *tu eşti* cel care a sugerat să mergem acolo jos.

— Cât de deştept eşti tu dacă mergi cu mine?

Corran îşi dădu ochii peste cap.

— Mişcă-te.

Ganner deschise calea, iar *şobolanii tăioşi* îi lăsară în pace. Cei doi Jedi se strecurară în satul Yuuzhan Vong, la capătul vestic, şi fiecare dintre ei se ghemui la umbra uneia dintre colibele scoică. Din interiorul colibei, Corran se aştepta să simtă curgerea paşnică a Forţei pe care o lega de creaturile adormite, dar frânturi neregulate de Forţă perturbau tiparul. Mergând târâş înainte, descoperi o deschidere în partea estică a scoicii. Creatura care crescuse iniţial scoica trebuie să se fi

încolăcit în jurul unei axe centrale în timp ce își creștea armura. Scoica fusese așezată pe nisip, așa că buza deschiderii se adâncise puțin în nisip. Având în vedere locul în care se afla locatarul, lui Corran i se păru că persoana se târâse în scoică, apoi se vârâse mai adânc în ea, dormind în mica secțiune care se afla deasupra deschiderii.

În paralel cu Ganner, se deplasă mai adânc în sat. Simțul său al lucrurilor rămăsese același. Se opri și scoase din buzunarul de la curea un mic cilindru de duraplast, apoi îl înfipse în pământ pentru a lua o mostră din nisip. Îl astupă, apoi observă mișcare în nisip. Un gândac se cățără pe partea de sus a eșantionului și începu să se învârtă în jurul peretelui sticlos, căutând o cale de ieșire.

Corran strecură cilindrul înapoi în pungă și scoase un altul gol. Săpă puțin în nisip și observă un cărăbuș ieșind din gaură și inspectându-l. Îl vârî într-un cilindru și descoperi, datorită coarnelor gemene de pe cap, că era diferit de primul gândac pe care îl prinsese. Apoi continuă să sape și mai mult și găsi un al treilea tip de gândac, mult mai mic decât primii doi, și îl prinse. Nu era sigur dacă era doar o specie tânără sau una complet diferită.

Alte încercări de descoperire nu dădură niciun rezultat, așa că Corran începu să înainteze. Ganner îi devansase și se ghemuise în spatele unei colibe scoică din primul rând. Corran coti imediat la stânga sa, plasându-se direct pe urmele lui Ganner. *Nu ar fi trebuit să înainteze atât de mult.* Faptul că Ganner părea să-și pipăie sabia și că avea un sentiment crescând de îngrijorare începu să-l alarmeze pe Corran. Dintr-o dată, ceva țipă din interiorul uneia dintre scoici. O creatură disperată se târî dintr-o scoică dintre cei doi Jedi și se poticni în propriile picioare. Arăta vag umană, dar avea genunchii încovoiați și pe brațe, picioare și coloana vertebrală avea excrescențe care semănau cu aflorimentele de corali. Zgâria cu unghiile o țepușă mare de coral care-i creștea drept pe obraz și țipa cu o voce răgușită, care părea mai mult de animal decât de om, și mai mult de durere decât de orice altceva.

Creatura trecu în fugă pe lângă Ganner, apoi căzu pe nisip și se strădui să se ridice din nou. Nisipul însuși din jurul creaturii începu să vibreze, o ceață prăfuită ridicându-se din el de parcă ar fi fost un abur care fierbea din apă. Corran nu-și putea da seama ce determina nisipul să tremure, dar simțea o vibrație curioasă din propria centură. Scoase gândacii pe care îi capturase, iar unul, cel cu coarne, bătea din aripi cu furie.

Doi războinici Yuuzhan Vong înalți și slabi ieșiră din primele două cochilii de mărime medie – care aveau deschideri suficient de mari pentru ca extratereștrii înalți să nu fie nevoiți să se aplece când ieșeau. Niciunul dintre ei nu părea surprins sau îngrijorat de sclav. Cu o grație fluidă care ar fi părut aproape senzuală, dacă nu ar fi fost cadaveric de subțiri, războinicii Yuuzhan Vong se separară și se apropiară de sclav din ambele părți. Unul, apoi celălalt, îl batjocoriră cu comentarii dure și tăioase, făcându-l pe sclav să se timoreze pentru o clipă și să se îndepărteze de unul, apoi să se întoarcă spre celălalt. În tot acest timp, nisipul din jurul picioarelor lui dansa de la gândacii care fluturau din aripi în semn de alarmă.

Corran simțea prin Forță cum frica sclavului se intensifica, apoi îl zgudui o puternică explozie de electricitate statică. Frica sclavului dispăru pentru a fi înlocuită de furie. Cu degetele încleștate în gheare și cu un țipăt sălbatic ieșindu-i de pe buze, sclavul se năpusti cu capul înainte asupra unui Yuuzhan Vong. Războinicul

extraterestru lătră brusc un râset pe care Corran îl luă drept unul plin de cruzime. Războinicul se feri spre dreapta, apoi îşi ridică pumnul stâng şi îl lovi pe sclav peste inimă. Sclavul făcu un arc în aer şi zbură cam un metru înapoi, apoi ateriză pe călcâie şi se prăbuşi pe spate. Corran era sigur că îi auzise coastele pocnind, dar sclavul se rostogoli spre stânga şi se ridică din nou, apoi îl atacă pe celălalt Yuuzhan Vong. Al doilea războinic opri atacul cu o directă de dreapta în fața sclavului.

Pocnetul ascuțit al oaselor care se frângeau acoperi suspinul stins al sclavului.

Războinicul făcu un pas înapoi, apoi trimise o altă dreaptă peste acelaşi obraz. Muchiile osoase de pe încheieturi reveniră întunecate şi sclipitoare. Apoi îşi ridică piciorul stâng şi îl roti într-o lovitură care lovi coastele sclavului şi îl aruncă înapoi spre primul Yuuzhan Vong. Primul războinic îşi deschise brațele, aproape într-un gest de bun venit. Apoi îi spuse ceva sclavului bătut. Părea o întrebare, iar reacția sclavului fu una de neîncredere. Sclavul scuipă, strângându-şi brațele la coaste, apoi mârâi şi se năpusti asupra interogatorului său.

Primul războinic Yuuzhan Vong îl lovi pe sclav cu un croşeu de stânga care smulse țepuşa de coral de pe obrazul drept al bărbatului. Lovitura îl învârti pe sclav. Apoi îşi înfipse pumnul drept în spatele sclavului, exact deasupra rinichilor. Corran tresări în semn de compasiune în timp ce sclavul se prăbuşea în genunchi.

O explozie rapidă de furie îl alertă pe Corran cu privire la o nouă problemă. Ganner îşi adusese sabia în mână, dar nu o aprinsese încă. Ştiind ce voia să facă Ganner, dar ştiind şi că asta i-ar fi ucis pe ei şi pe studenți, Corran acționă. Folosindu-se de Forță, străpunse senzația de indignare a lui Ganner şi îi pompă mirosul acru de *duhoare* direct în creier. Ganner căzu imediat în genunchi şi se aplecă spre pământ. Îşi acoperi gura cu mâinile înmănuşate, în timp ce pieptul îi era cuprins de convulsii. Puținul rămas din cină i se scurse printre degete şi se prelinse în nisip. Îi aruncă lui Corran o privire incendiară, apoi se ridică din nou.

Dincolo de el, în spațiul dintre colibe, cei doi Yuuzhan Vong se ridicaseră deasupra sclavului lor. Amândoi lătrară întrebări la el. Pe sclav îl cuprinse confuzia, apoi indignarea. Scuipă un comentariu incoerent şi îşi transformă fața într-o mască de sfidare. Se împinse de la pământ cu o mână şi încercă să se ridice şi să fugă, dar răpitorii săi nu-i dădură şansa de a scăpa. O lovitură în stomac făcu ca din gura sclavului să țâşnească un lichid întunecat. Sângele îi curgea pe obraji ca un potop de lacrimi negre. Războinicii îl înconjurară pe sclav, pumnii şi şuturile lor lovindu-l pe acesta înainte şi înapoi între ei. Dacă nu ar fi fost violența pură a atacului lor, ar fi căzut pe nisip. Îl țineau în picioare, în ciuda faptului că loviturile lor îi spulberau scheletul şi îl împiedicau să se țină pe picioare.

În cele din urmă, sclavul se prăbuşi la pământ. Era atât de distrus încât câteva lovituri suplimentare nu puteau trimite nici măcar o scânteie de durere de la el la Corran prin Forță. Cei doi Yuuzhan Vong se uitară unul la altul, schimbând râsete şi comentarii. Mimau loviturile pe care le dăduseră şi îşi foloseau mâinile pentru a imita felul în care sclavul sărise între ei. Apoi se aplecară, îl prinseră pe sclav de încheieturile mâinilor şi de glezne şi îl duseră la marginea satului. Legănându-l înainte şi înapoi de patru ori, îl aruncară în nisip şi, foarte repede, un grup de *şobolani tăioşi* marcă locul în care aterizase.

Războinicii ridicară câțiva pumni de nisip şi îi folosiră pentru a-şi curăța sângele de pe corp, apoi se întoarseră la colibele lor şi dispărură înapoi înăuntru.

Corran proiectă imaginea dealurilor în mintea lui Ganner, apoi îşi începu

propria retragere din sat. O luă încet înapoi şi urmări progresul lui Ganner. Aşteptă aproape până când tânărul Jedi ieşi efectiv pe nisipul din afara satului. Spera că mirosul de cadavru îi va aminti lui Ganner cât de aproape era moartea de ei.

Cufundaţi din nou între stâncile dealurilor, cei doi Jedi îşi scoseseră încălţările de nisip pentru a-şi începe ascensiunea. Ganner şi le legă morocănos pe spate, apoi se întoarse spre Corran.

— Dacă mai faci vreodată aşa ceva, o să te omor.

— Cel puţin atunci moartea va fi amânată, nu imediată, aşa cum ar fi fost aici.

— Omul acela, i-ai văzut cum l-au bătut până la moarte şi nu ai făcut nimic.

— Aşa este, nu am făcut nimic pentru că urmele noastre îi puteau duce până la studenţi. Am văzut doar doi războinici Yuuzhan Vong, dar puteau fi zeci, poate sute în cochilia mare. Tăindu-i pe cei doi, chiar acolo, *dacă* ai fi putut să o faci, i-ar fi condamnat pe Doctoriţa Pace şi pe Trista şi pe toţi ceilalţi.

Ganner pufni furios.

— Nu şi dacă erau singurii doi Yuuzhan Vong de aici.

— Şi care crezi că sunt şansele să fie aşa?

Bărbatul mai tânăr arcui o sprânceană întunecată.

— Sunt doar doi Jedi aici.

— Este o logică de necontestat, Ganner. Corran îşi aşeză încălţările de nisip pe spate, apoi trase de manşetele mănuşilor. Poate că sunt doi, poate că sunt două mii. Nu mă îndoiesc că, înainte să plecăm de pe stânca asta, va trebui să-i omorâm pe unii dintre ei, dar cu cât putem amâna mai mult acea confruntare, cu atât mai bine.

— Deci pot muri mai mulţi oameni?

— Nu, dacă vrem să avem o şansă bună de a-i opri pe Agamarieni să fie capturaţi. Ceea ce am văzut aici este o informaţie preţioasă – una pe care vreau să o studiez. Asta nu a fost doar o simplă bătaie.

— A fost sport, un sport crud.

— Poate, la sfârşit, da, dar a mai fost ceva. Corran se încruntă. După felul în care îi vorbeau, se aşteptau la ceva de la el. Dispreţul lor, furia lor, felul cum a arătat frenezia de la sfârşit... altceva se întâmpla acolo.

— Bine, gândeşte-te la motivele ucigaşilor noştri. Nu cred că această *informaţie preţioasă* te va ajuta cu ceva.

— Poate că nu, dar nu e tot ce avem. Probele noastre de sol sunt mai multe elemente de date...

— Omorârea invadatorilor va genera informaţii preţioase pentru tine.

— Poate. Dar Jedii morţi ar provoca şi mai multe *informaţii preţioase*. Corran îşi bătu două degete în tâmpla dreaptă. Lucrul vital acum este să ne întoarcem la studenţi, să vedem dacă ne pot ajuta să ne dăm seama ce se întâmplă aici, apoi să vedem dacă putem pleca în siguranţă cu ceea ce ştim.

— Şi, dacă nu putem?

Corran ridică din umeri.

— În primele dăţi când Yuuzhan Vong s-au luptat cu Jedii, noi am câştigat. Va trebui doar să vedem cât de departe putem prelungi această serie.

Capitolul 18

Ochii lui Jacen Solo se deschiseră brusc şi, pentru o clipă, se întrebă unde se afla. Ştia că se afla pe Belkadan, dar fu surprins că se întorsese la complexul *ExGal.* Nu putu identifica imediat de ce era surprins. Îşi dădu jos pătura uşoară care îl acoperea, apoi îşi trecu picioarele peste marginea patului şi se ridică în şezut.

Îşi trecu degetele prin părul castaniu lung, apoi îşi frecă ochii cu palmele. Înainte să se trezească, fusese într-un sat Yuuzhan Vong, cel în care erau crescuți *villipii.* Se dusese acolo să elibereze sclavii. Intrase în apă şi îi chemase la el. Ei veniră, iar stăpânul lor venise după ei. Aşa cum făcuse stăpânul sclavilor cu bătrânul, Jacen îl lăsase pe războinicul Yuuzhan Vong să se scufunde încet în apa tulbure şi liniştită.

Pare atât de real. Jacen îşi dezlipi mâinile de pe ochi, apoi se concentră până când mâinile îi apărură ca umbre fantomatice în lumina slabă. Mâinile îl furnicau încă de la senzația de a fi ținut sabia într-un duel cu războinicul Yuuzhan Vong. Îşi mişcă umerii şi îşi întinse spatele, căutând orice urmă de durere care să valideze cumva realitatea a ceea ce văzuse. Ştia că probabil fusese doar un vis. În săptămâna care trecuse de când asistaseră la uciderea bătrânului, făcuseră destul de multe cercetări. Invadatorii Yuuzhan Vong transformaseră într-adevăr Belkadanul – sau cel puțin această parte a lui – într-un şantier naval. Cultivau *villipi, coralskipperi* şi *dovin basali* peste tot. Muncitorii erau toți sclavi, după cum se vedea, deşi unii dintre supraveghetori aveau ajutoare care, pentru Jacen, păreau a fi oameni şi cooperanți. Cu toții aveau excrescențe pe ei, de asemenea, dar Forța nu era plină de statică de la colaboratori, ci doar mult diminuată.

Faptul că viziunea era doar un vis avea sens. Era în mod clar o fantezie care i se împlinea pentru a-l lăsa să-şi descarce frustrarea. Era aproape dispus să accepte ceea ce văzuse ca fiind un vis, pentru ca apoi să adoarmă la loc.

Totuşi, două lucruri îl împiedicau să facă asta. Unul era sentimentul de urgență al viziunii. Deşi era dispus să accepte că frustrarea lui fusese suficientă pentru a da naştere visului, frustrarea fusese cea mai puternică în noaptea de după vizionarea crimei. De atunci, nu se mai întorseseră în acel loc.

Al doilea lucru era realitatea pură a viziunii. Nu era ceva ce îşi amintea, în sine, ci o simțise ca şi cum ar fi fost o licărire a ceva ce trebuia să facă. Ştia foarte bine că, dacă un Jedi se deschidea spre Forță, i se puteau dezvălui frânturi şi fragmente din viitor. Maestrul unchiului său, Yoda, fusese cunoscut pentru înțelepciunea şi capacitatea sa de a vedea frânturi din viitor. Jacen nu simțise niciodată cu adevărat că fusese înzestrat cu o viziune din partea Forței, dar i se părea că acesta era exact genul de lucru pe care l-ar fi presupus o astfel de viziune.

Se ridică din pat şi ieşi şovăind din camera care fusese odată a lui Danni. Aproape tot ce fusese în cameră era distrus, dar el reuşise să recupereze câteva holograme statice şi alte câteva mici amintiri pe care să i le ducă înapoi. Îşi târî picioarele pentru a da la o parte resturile împrăştiate pe hol, apoi se sprijini de tocul uşii de la camera pe care o ocupa unchiul său.

O lampă mică umplea colțul îndepărtat al camerei cu o lumină caldă, aurie. Unchiul său stătea pe podea, în fața uşii, redus aproape la o siluetă de lumină. Jacen începu să spună ceva, dar apoi sentimentul de pace şi concentrare pe care îl simțea la unchiul său îl făcu să-şi țină în frâu limba.

Nu era prima dată când Jacen îl vedea pe unchiul său intrând într-o transă Jedi pentru a-şi strânge legăturile cu Forța. După pacea cu *Rămăşițele* Imperiale, când Luke făcuse schimbări în structura Academiei, alți ucenici glumiseră spunând că Maestrul îmbătrânise şi avea nevoie de somnul său în Forță. Jacen râsese de asta, dar invidia legătura unchiului său cu Forța. Şi el îşi dorea acea intimitate şi ştia ce fel de preț plătise unchiul său pentru a o câştiga. Deşi ştia că o astfel de legătură nu putea fi obținută uşor, spera cu ardoare că drumul său către obținerea ei nu va fi nici la fel de lung, nici la fel de întortocheat ca al unchiului său.

Se întoarse de la uşă şi rămase acolo cu spatele lipit de perete. Unchiul său spusese că experiența îți permitea să ştii că trebuie să iei decizii dificile, iar a decide dacă ceea ce văzuse era real sau nu, se califica cu siguranță drept *decizie dificilă*. În timp ce mintea îi spunea să se îndoiască de ceea ce văzuse, inima îl îndemna să plece.

Alegerea mi se pare corectă, iar Forța se bazează mai mult pe sentimente decât pe gândire. Jacen expiră încet, apoi se întoarse în camera lui Danni şi îşi trase încet pe el costumul de luptă. Îşi prinse un comunicator la rever, pentru a putea înregistra datele despre misiunea sa. *Astfel, scopul unchiului Luke va fi îndeplinit, chiar dacă eu nu-l pot atinge pe al meu.* Totuşi, nu îl avertiză pe R2-D2 că pleacă, deoarece ştia că droidul îl va trezi pe unchiul său, iar misiunea se va încheia înainte să înceapă.

În timp ce trecea pe lângă uşa lui Luke, se înclină o dată în fața Maestrului său, apoi, acoperit de o lungă robă Jedi, ieşi din clădirea *ExGal* şi păşi în noapte.

* * *

Cu fiecare pas pe care Jacen îl făcea, se simțea din ce în ce mai implicat în viziunea pe care o avusese. Fiecare frunză, fiecare firicel de nor, zumzetul insectelor, zgomotul pietrişului care cobora pe deal în urma lui – toate acestea corespundeau cu ceea ce îşi amintea. Încetă să mai gândească şi se concentră pe senzații, alegându-şi paşii aproape la întâmplare, dar ştiind cu fiecare clipă că făcuse alegerea corectă.

Străbătu noaptea, având mare grijă, desigur, dar cu un sentiment din ce în ce mai puternic de invulnerabilitate din cauza a ceea ce ştia că urma să facă. Viziunea lui devenea realitate. Se apropia din ce în ce mai mult de o confruntare care îi va elibera pe sclavi şi va începe să-i respingă pe Yuuzhan Vong. Ştia că Luke s-ar putea să nu înțeleagă şi probabil că nu va fi de acord, dar Jacen se simțea obligat să îşi îndeplinească destinul pe care i-l prezentase Forța.

Destul de curând se trezi coborând spre malul lacului puțin adânc. Lumina lunii umplea cu argintiu liniile dintre valuri, şi mai mult din ea se prelingea în apa de pe frunzele de *villip*. Sclavii se mişcau printre tulpini, ungând fiecare *villipii* cu un polonic de apă întunecată. Singurele sunete din bazin proveneau de la stropii de apă şi de la şoaptele bântuitoare ale *villipilor*.

Jacen se opri la marginea apei şi îşi aruncă mantia pe spate. Inspiră adânc şi lăsă calmul să curgă prin el. Zâmbi, doar puțin, apoi îşi compuse pe chip o expresie benignă. Îşi deschise brațele şi le întinse larg.

— Veniți la mine, oameni buni. Vă voi salva.

Sclavii, aproape ca unul singur, își ridicară capetele și se uitară la el. O serie de fluierături ascuțite parcurseră spațiul înainte și înapoi, pentru a fi reluate de unii dintre *villipi*. Jacen recunoscu sunetul ca fiind genul de lucru pe care îl făcea R2-D2 când era nedumerit, așa că își lărgi zâmbetul și le făcu semn sclavilor să vină spre el.

— Veniți la mine. Timpul vostru ca sclavi s-a terminat.

Sclavii începură să se miște, dar fără să se sincronizeze cu viziunea lui.

Se îndepărtează de mine! Sclavii se îndepărtară, aplecați ca și cum s-ar fi așteptat la o lovitură de pedeapsă. Cei din primele rânduri îl priveau în timp ce întindeau mâna spre cineva din spatele lor. Ceilalți din rândurile mai îndepărtate se întoarseră și alergară cât de repede putură, stropindu-se cu apă.

Apoi, în centrul formațiunii de sclavi, se formă o cărare. Un războinic Yuuzhan Vong îmbrăcat în armură și purtând un *amphistaff* păși în apă și îl înfruntă. Învârti *amphistafful* în cerc, mai întâi între ei, apoi deasupra capului și în final în jurul spatelui. Se opri într-o clipită, cu bastonul prins între antebrațul drept și coaste, apoi se lăsă într-o poziție ghemuită.

Jacen se lăsă în jos până la jumătatea gambei și își scoase sabia. Apoi aduse lama la viață și lăsă șuieratul să înăbușe *mieunatul* înfricoșat al sclavilor. Sabia lui verde aruncă o lumină îngrozitoare peste *villipi*. Jacen biciui lama bâzâitoare într-un arc infinit de leneș, mai întâi tăind tulpina *villipului*, apoi tăind în două ambii *villipi* căzuți. Războinicul răcni puternic și începu să alerge spre Jacen. Apa împroșca puternic, dar nu părea să-l încetinească deloc. *Amphistafful* său reîncepu să se învârtă, cu vârful aplecat în jos pentru a ciupi apa la fiecare rotație.

Jacen porni spre dușmanul său, dar pentru că era mai mic, apa îl încetini. Tânărul Jedi se pregăti, ducând lama sus și înapoi lângă umărul drept. Apoi, în timp ce războinicul se apropia, Jacen își înclină încheieturile astfel încât lama să fie îndreptată în față, apoi atacă.

Exact cum am făcut în viziunea mea!

Războinicul Yuuzhan Vong, însă, nu împărtășea acea viziune. Se răsuci înapoi spre dreapta, trecând pe lângă lama de energie verde, și lovi cu *amphistafful* în spatele lui Jacen. Una dintre plăcuțele antitraumă ale armurii absorbi mare parte din lovitură, dar forța ei îl făcuse totuși pe Jacen să se poticnească în față.

Îngenunche, apoi se răsuci, ridicându-și sabia pentru a para următorul atac.

Lama sabiei respinse lovitura, dar nu avu efectul scontat de Jacen. *Pararea mea ar fi trebuit să taie treizeci de centimetri din bastonul acela!* Tânărul se ridică în picioare, pară un alt atac jos și la stânga, apoi își răsuci încheieturile și ridică sabia într-o lovitură care ar fi trebuit să-l spintece pe Yuuzhan Vong de la șoldul drept la umărul stâng. Din armura extraterestrului ieșiră scântei și fum. Războinicul se împletici un pas sau doi înapoi, apoi se năpusti cu *amphistafful* său. Jacen respinse atacul, apoi tăie încheietura dreaptă a războinicului. Ieșiră la iveală mai multe scântei și fum, și chiar și un sunet de sfârâit, dar mâna nu se desprinse.

Surprins, Jacen ridică lama verde pentru a ataca din nou brațul, dar războinicul îl retrăsese deja în lateral. Înainte ca Jacen să-și schimbe atacul cu o tăietură la nivelul burții războinicului, pumnul stâng al acestuia se întoarse și îl surprinse pe tânăr în gât. Lovitura grea îl zdruncină pe Jacen și îl împinse înapoi. Ar fi căzut în apă, dar se împiedică de o plantă *villip* și aceasta îl stabiliză. Își scutură capul pentru a-și limpezi mintea, apoi se feri când atacatotul îl ținti cu o lovitură de

picior. Lovitura îl ratǎ pe Jacen, dar fǎcu sǎ explodeze una dintre plantele *villip*, stropindu-l cu un lichid gros şi vâscos care îi arse ochii, nasul şi gura.

Încǎ sufocat, Jacen se adǎposti în spatele plantei *villip*, apoi trecu în spatele alteia. Luǎ o palmǎ de apǎ pentru a se spǎla pe fațǎ, apoi se feri la stânga şi îl lovi de douǎ ori rapid pe Yuuzhan Vong. Loviturile îl îndepǎrtarǎ pe adversar pentru o clipǎ, dar în lumina lamei, Jacen observǎ cǎ şanțul pe care îl fǎcuse mai devreme în armura lui devenise doar o cicatrice decoloratǎ.

Ei nu doar cresc armura; încǎ este vie!

Atacatorul îşi ținu *amphistafful* sus şi îl coborî într-o loviturǎ zdrobitoare îndreptatǎ spre capul lui Jacen. Jediul îşi ridicǎ sabia pentru a o bloca, dar bastonul trecu de la rigiditate la fluiditate şi, ca un bici, i se înfǎşurǎ în jurul încheieturii drepte. O smuciturǎ rapidǎ îl trase pe Jacen în fațǎ, dezechilibrându-l şi fǎcându-l sǎ se loveascǎ de genunchiul drept al rǎzboinicului. Lovitura nimeri în burtǎ, îndoindu-l. Jacen simți pe ceafǎ strânsoarea foarte fermǎ a rǎzboinicului, apoi fața îi fu scufundatǎ în apa agitatǎ. Apa fierbea în jurul sabiei sale, dar biciul îi controla suficient mişcarea brațului încât sǎ nu poatǎ ataca. Tânǎrul îşi alungǎ panica ce creştea în el şi invocǎ imediat Forța. Întinse mâna pentru a-l desprinde pe Yuuzhan Vong de pe el – exact aşa cum fǎcuse de nenumǎrate ori cu frații sau camarazii sǎi atunci când se prosteau la academie. Descoperi defectul strategiei sale cam în acelaşi timp în care plǎmânii începurǎ sǎ îl ardǎ din lipsǎ de oxigen.

Nu-i pot simți pe Yuuzhan Vongi prin Forțǎ. Şi acum nu-i pot afecta.

În timp ce aspira prima gurǎ de apǎ, Jacen se gândi cǎ ar putea folosi Forța pentru a se ridica din apǎ. Concentrarea necesarǎ pentru acest act dispǎru pe mǎsurǎ ce se îneca şi tuşea. Aerul stǎtut din plǎmâni îi ieşi afarǎ, apoi corpul sǎu încercǎ din reflex sǎ inhaleze şi inspirǎ şi mai multǎ apǎ, ceea ce îl fǎcu sǎ tuşeascǎ şi sǎ se înece din nou.

Oh, nu, gândi Jacen, în timp ce lumea începea sǎ devinǎ neagrǎ, *nu a fost o viziune. Sau un vis. Ci doar un coşmar…*

Capitolul 19

Anakin se ghemuise în ierburile de lavandă şi privea printre ele la un mic grup de Dantari. Nativii nomazi nu păreau chiar atât de neobişnuiţi. Erau de formă umanoidă, folosind pentru comunicare un vocabular limitat de cuvinte rostite, completat cu semnale de mână şi expresii faciale. Fabricau unelte, dar încă nu găsiseră secretul prelucrării metalului. Câţiva dintre ei aveau cuţite făcute din fragmente de armură de la AT-AT, dar Anakin nu văzuse niciodată cuţitele fiind folosite pentru ceva. Bănuia că erau un semn de putere, din moment ce ambele erau deţinute de bărbaţi mari cu părul grizonat.

Pentru o jumătate de secundă, băiatul îşi dori ca C-3PO să fie acolo pentru a putea traduce limbajul Dantari, dar imaginea droidului auriu ascuns în iarbă fu suficient de ridicolă încât aproape că râse cu voce tare.

Dantarii îşi aşezaseră tabăra într-un mic luminiş, lângă un grup de copaci *blba*. Unul dintre masculii mai vârstnici făcuse un desen în cărbune – stema Imperială – pe partea superioară stângă a pieptului unui tânăr. Folosind un spin de *blba* şi un băţ cu care să îl lovească, bătrânul începu să înfigă cenuşa neagră a cărbunelui în pieptul bărbatului mai tânăr, tatuând desenul acolo pentru totdeauna.

Tânărul Dantari nu era singurul care purta acea emblemă. Alţii aveau tatuate pe ei AT-AT-uri rudimentare, sau imagini cu blastere, sau contururile şi cusăturile armurii de soldat care le marcau picioarele şi braţele. Copii mici stăteau şi priveau fascinaţi tatuarea. Bătrânii priveau cu mândrie cum tânărul nu spunea nimic în timpul procesului de tatuare.

Anakin se uită în altă parte şi încercă să-şi scoată din minte ticăitul băţului care lovea acul. Aruncă o privire spre locul în care stătea Mara şi o surprinse într-un moment de nesupraveghere arătând foarte obosită. Imediat se uită în jos, apoi se uită din nou în sus. Până atunci ea îşi compuse chipul într-o expresie mai puţin posomorâtă şi mult mai caldă.

Faptul că am putut să o văd arătând obosită indică de fapt cât de obosită trebuie să fie cu adevărat. Nu m-ar fi lăsat niciodată să o văd aşa, dacă ar fi existat o altă cale. Anakin îi oferi un zâmbet şi se strecură liniştit lângă ea.

— N-aş vrea niciodată să-mi fac un tatuaj, şopti el.

— Cel mai bine ar fi să evităm semnele de identificare, cred. Ea îi aruncă o privire şireată. Niciodată nu poţi şti când vreunul dintre acei Jedi va fi pe urmele tale şi vei dori să te sustragi.

— Tu nu ai un tatuaj, nu-i aşa?

— Nu ştiu, Anakin. Mara ridică din umeri jucăuşă. Până la urmă, m-a prins un Jedi, aşa că poate că am.

Începu să-i pună o întrebare, dar se răzgândi şi închise gura pentru o clipă.

— Mai mult decât răspunsul ăsta nu vreau să ştiu.

Mara râse, o dată, tăios, apoi îşi acoperi gura cu mâna. Anakin se întinse prin Forţă, nefiind sigur ce ar putea face, şi observă imediat că răul fusese făcut. Mai mulţi Dantari se îndreptau spre ei, cu trei tineri în fruntea lor şi un mascul mai în

vârstă care se avântă pentru a se interpune între ei şi ceea ce scosese acel sunet.

Fără să stea pe gânduri, Anakin se ridică în picioare şi se interpuse între Dantari şi Mara. Masculul care venea spre ei îl depăşea pe Anakin, fiind cu uşurinţă cu o jumătate de metru mai înalt decât el, aproape mai lat la umeri decât era Anakin de înalt, şi îl depăşea cu aproape şaizeci de kilograme. Ochii albaştri ai lui Anakin tresăriră de şoc pentru o clipă, apoi băiatul se lăsă în poziţie ghemuită şi îşi arătă dinţii. Masculul Dantari care venea spre ei se opri, apoi ridică deasupra capului pumnii masivi şi urlă, dar Anakin rămase pe loc. Nu imită mişcarea; învăţase destule din observarea Dantarilor pentru a şti că asta era o provocare la o luptă pentru dominaţie. În majoritatea confruntărilor Dantari, masculul cel mai mare îşi speria duşmanul, iar Anakin nu văzuse niciodată un Dantari la fel de mic ca el să reziste în faţa unui mascul mai mare.

Ţinându-şi ochii fixaţi pe cei ai masculului, Anakin se lăsă pe vine şi îşi sprijini coatele pe genunchi. Ştia că ar fi putut să adune Forţa şi să-l silească pe masculul Dantari să facă acelaşi lucru, dar lăsă Forţa în pace. Pe parcursul săptămânii în care fuseseră pe planetă, se bazase din ce în ce mai puţin pe Forţă şi, deşi corpul îl durea şi i se formaseră băşici, se simţea bine făcând singur treaba.

Forţa este un aliat, nu o cârjă. Dacă nu voi învăţa nimic altceva din această experienţă, asta va fi suficient.

Masculul Dantari mugi din nou, dar Anakin nu reacţionă. Stătea şi privea, păstrându-şi poziţia corpului între Mara şi mascul. Masculul se sprijini puţin în pumni, apoi se lăsă şi el pe vine. În spatele lui, Dantariul mai tânăr făcu la fel.

Anakin îşi păstră vocea ca o şoaptă joasă.

— Bine, l-am făcut să se aşeze şi l-am liniştit. Acum ce trebuie să fac?

— Ia asta.

Anakin îşi întinse mâna stângă spre umărul stâng şi acceptă de la Mara un mic disc metalic. Observă că degetele ei erau reci. Apoi se uită la nasturele pe care i-l dăduse şi un zâmbet îi răsări pe faţă.

— Sper că funcţionează.

— Păcat că are doar stema Noii Republici pe el, nu şi pe cea Imperială.

— E strălucitor, aşa că merită încercat.

Tot uitându-se la bătrân, Anakin se înclină în faţă şi se lăsă pe mâini şi genunchi. Se târî înainte, întinzându-se pentru a înjumătăţi distanţa dintre ei. Pe un petic gol de pământ aşeză nasturele Marei, apoi se retrase şi îşi reluă ghemuirea.

Bătrânul înaintă încet, cu precauţie, şi întinse o mână spre nasturele argintiu. Întinse un deget şi îl pipăi încet. Imediat după ce îl atinse o dată, se trase înapoi, iar micuţii săriră înapoi şi ţipară în timp ce el făcea asta. Se târî din nou înainte şi adulmecă, apoi îl atinse a doua oară. După mai multe atingeri, fiecare dintre ele mai lungă decât precedenta, ridică nasturele şi se uită fix la el, complet încântat.

Anakin se uită peste umăr la Mara.

— S-ar putea să avem nevoie de mai mulţi nasturi dacă va trebui să mituim o grămadă dintre ei.

Mătuşa lui zâmbi şi trase de încheietura mânecii drepte.

— Am încă doi la manşete. Dar dacă ne trebuie mai mult de atât, o să-mi fie frig.

— Să sperăm că nu vom ajunge acolo.

Anakin se uită înapoi la bătrânul Dantari şi îl găsi încercând să fixeze

nasturele la o împletitură laterală. Jediul îi zâmbi Dantariului, iar bătrânul îi întoarse zâmbetul. Dantariul se întoarse apoi în goană spre tabără, împrăştiind copiii care chiuiau şi primind câteva reproşuri tăioase din partea femelelor din grup. Luă ceva dintr-o pungă din piele de *fabool*[12], apoi se întoarse la locul unde stătea Anakin. Îşi deschise mâna deasupra locului unde se aflase nasturele şi lăsă să cadă cinci tuberculi albi, nu mai lungi decât degetul mare al lui Anakin.

Tânărul Jedi ştia că erau rădăcini de *vincha*. Nu ştia la ce le foloseau Dantarii, dar îi văzuse foarte încântaţi când găseau planta şi reuşeau să dezgroape rădăcinile. Anakin nu văzuse prea multe plante *vincha* pe aici, aşa că luă ofranda drept foarte valoroasă în ceea ce-i privea pe Dantari.

Anakin surâse şi îşi ridică mâinile, cu palmele îndreptate spre Dantari.

— Mulțumesc, dar nu pot lua astea.

Bătrânul se uită la el, nedumerit pentru o clipă, apoi fugi şi se întoarse cu un alt pumn. Le aruncă una câte una pe grămadă, dublându-i mărimea. Se agăță de fiecare mai mult decât de ultima, în timp ce Anakin îi simțea durerea de a renunța la ele.

— Mă ajuți, Mara?

— Te-ai băgat singur în asta, descurcă-te singur.

— A fost râsul tău.

— A fost gluma ta.

— Am înțeles. Anakin îşi scărpină ceafa cu mâna stângă. Bine, nasturele este mai valoros pentru el decât zece dintre rădăcinile de *vincha*, şi pun pariu că ar merge cu încă cinci.

— Ăsta ar putea fi motivul pentru care unele dintre femelele de acolo ascund restul inventarului.

— Corect. Vrea un schimb corect. Chestiune de mândrie şi onoare, bănuiesc.

Mara îl bătu pe spate.

— Cred că ai trasat cursul corect.

— Atunci trebuie să negociez rădăcinile de *vincha* pentru altceva, nu?

— S-ar putea să meargă.

Anakin încuviință din cap. Se clătină în față şi strânse rădăcinile de *vincha*, apoi le aduse înapoi la locul unde stătea el. Se ridică şi alergă spre marginea pădurii pentru a aduna nişte crengi moarte de la un copac *blba*. Se întoarse şi făcu o mică grămadă din ele. Le arătă spre bătrânul Dantari, apoi spre grămada de bețe şi apoi înapoi spre faleza unde el şi Mara îşi aveau tabăra. În cele din urmă, aruncă una dintre rădăcinile de *vincha* înapoi către bătrân.

Bătrânul apucă rădăcina, apoi arătă spre grămada de bețe şi spre tabăra lor. Anakin dădu din cap. Dantariul zâmbi, apoi se întoarse pe călcâie şi alergă înapoi la micul grup cu care călătorea. Le trăncăni repede şi gesticulă sălbatic, fluturând cu mândrie rădăcina de *vincha*. Toată trupa de Dantari începu să strige şi să țopăie, lăsându-se purtată de o frenezie veselă.

Anakin strânse restul de rădăcini şi le puse în buzunar. Se ridică şi o ajută pe Mara să se ridice în picioare.

— Ştii ce? Nu cred că ne dorim să fim aici dacă ei decid că ar trebui să

[12] Fabool – creaturi asemănătoare unui balon care trăiesc în savanele de pe Dantooine. Principala amenințare pentru ei este să fie înțepați de spinii copacului nativ *blba*. Sunt folosiți de Dantari pentru a confecționa pungi din piele.

participăm şi noi la distracția lor.

— Sunt de acord. Mara îşi trecu un braț peste umerii lui şi se sprijini de el. Te-ai descurcat bine acolo.

— Şi nu am folosit Forța nici măcar o dată.

— Corect, deşi ai *reuşit* să scapi să mai strângi lemne de foc.

Chicotiră amândoi uşor în timp ce mergeau. Anakin se asigură că păstrează un ritm lent, astfel încât Mara să nu obosească. Rămăseră în tăcere o vreme. Anakin se opri lângă nişte stânci care marcau începutul urcării abrupte spre tabăra lor şi o lăsă pe Mara să se sprijine de una dintre ele. Băiatul îşi trecu apoi o mână peste frunte.

— Nu ştiu ce părere ai tu, dar eu sunt obosit.

Mara îi oferi un zâmbet rapid.

— Eşti foarte amabil să spui asta, dar ştii că sunt...

— Mătuşă Mara, e în regulă.

— Eu sunt cea obosită... Efortul de a rosti acele cuvinte păru să o copleşească foarte mult. Spune-mi dacă ajung să fiu o povară pentru tine.

Anakin clătină categoric din cap şi înghiți în sec nodul care îi creştea în gât.

— Niciodată, mătuşă Mara, nu vei fi niciodată o povară.

— Dacă mama ta ar fi aici, ar fi mândră de cât de politicos şi manierat eşti.

— Dacă mama ar fi fost aici, ar fi negociat un tratat pentru ca această planetă să se alăture Noii Republici, obținând totul pentru o mână de rădăcini de *vincha.* Anakin suspină, apoi se uită în ochii verzi ai Marei. Ştiu că nu te simți bine. Ştiu că e greu pentru tine, dar continui să lupți. Nu pot să-ți spun cât de impresionat sunt.

Pentru o clipă, îi trecu prin minte faptul că tatăl său, în durerea lui, abia reuşea să respire normal. *De ce nu poți fi precum mătuşa Mara, tată?*

Mara se holbă la el şi prin el.

— Sunt momente, Anakin, când lucrurile ne copleşesc. Sunt momente când nu mai poți lupta.

— Dar tu încă lupți. Eşti curajoasă.

— Pentru că ştiu cu ce mă lupt. Alții s-ar putea să nu fie capabili să-şi identifice duşmanul, aşa că nu pot lupta.

Duşmanul tatălui meu sunt eu. Gândul ăsta îl cutremură pe Anakin, dar un alt gând veni pe urmele lui. *Sau, poate, duşmanul lui este vinovăția pe care şi-a asumat-o. Dacă lucrurile s-ar fi întâmplat altfel...*

Mara se desprinse încet de stâncă şi se sprijini din nou de el.

— Eşti gata să urcăm dealul?

— După tine, Mara.

— Împreună, Anakin, împreună.

* * *

În acea seară, bătrânul Dantari aduse o grămadă mare de ramuri de *blba.* Se întoarse cu un al doilea braț încărcat, iar Anakin îi dădu o a doua rădăcină de *vincha.* Dantariul se retrase în întuneric, apoi incepu o rundă frenetică de vociferări şi chiote din tabăra Dantari îndepărtată.

Rupând o creangă în două, Anakin o puse în foc.

— Ei bine, sunt fericiți.

— Într-adevăr, se pare că sunt. Mara încuviință din cap, umbrele schimbătoare

proiectate de lumina focului ascunzându-i oboseala de pe față. Te-ai descurcat bine.

— Mulțumesc. Aşa cred şi eu.

Şi Anakin continuă să creadă asta până în dimineața următoare, când îl găsi pe vârstnicul Dantari aşteptându-l în tabără în timp ce se trezea. Dantariul stătea la mijlocul unui buştean de *blba* lung de zece metri. Arboră un zâmbet ca cel al unui Hutt care se uita fix la o cursă de ataşe şi întinse o mână goală în direcția lui Anakin.

Capitolul 20

Gavin nu se opri în pragul uşii biroului pe care Amiralul Traest Kre'fey îl primise pe Dubrillion. Bătu cu pumnul în tocul uşii şi se avântă în încăpere. Făcuse câțiva paşi înăuntru când îşi ridică privirea din datapad şi văzu de fapt alte două persoane în birou cu Amiralul.

— Îmi pare rău, domnule Amiral, nu mi-am dat seama că sunteți ocupat.

Gavin luă poziție de drepți şi salută, iar Bothanul îi întoarse salutul.

— Nu este nicio problemă, Colonele Darklighter. Cred că îi cunoşti pe Lando Calrissian şi Leia Organa Solo.

Gavin simți că roşeşte.

— Ştiu despre ei, da, dar nu am făcut cunoştință...

Lando şi Leia fuseseră eroi ai Rebeliunii împreună cu vărul său Biggs. Era un copil când auzise prima dată de ei şi chiar se îndrăgostise de Prințesa Leia. Deşi trecuse cu bine peste acel sentiment, întâlnirea cu ei îl reducea din nou la stadiul de băiețel care se simțea ca un impostor doar fiind în cameră cu ei.

— Mă pot întoarce, domnule.

Kre'fey clătină din cap.

— Nu, nu e nevoie de asta. Bothanul arătă spre afişajul holografic de date şi tabele. Navele Agamariene care au venit când am ajuns noi au mutat lumea de pe planetă cu navetele lor. Invadatorii Vuuzhan Vong nu fac nimic pentru a-i opri, aşa că presupunem că vor lovi când convoaiele de refugiați vor începe să plece. *Escadrila Vagabond* va trebui să îi țină departe de ei.

— Am lucrat la asta, domnule Amiral. Gavin se uită la datapadul său. Am o escadrilă completă de X-interceptoare gata de plecare, iar populația de pe Dubrillion are un număr mare de *urâte* pe care le-au modificat pentru a parcurge centura de asteroizi şi apoi le-au înarmat. Ar trebui să putem încropi trei escadrile de nave de luptă.

Lando zâmbi încrezător.

— Piloții de aici sunt buni. Îi vor ține pe invadatori departe de convoi.

— Sunt sigur că o vor face. Ceea ce mă îngrijorează, însă, este că doar câteva dintre acele *urâte* au hipermotoare. Va trebui să avem o navă capabilă să recupereze piloții şi navele care pleacă ultimele. *Escadrila Vagabond* îi poate ține departe pe Vong în timp ce navele de luptă sunt recuperate, apoi putem sări noi înşine.

Kre'fey îşi mângâie blana înzăpezită de pe bărbie.

— Am presupus că *Ralroost* va fi ultima navă care va pleca. Vom recupera noi navele de luptă.

Leia se încruntă.

— Îmbarcăm refugiați pe *Ralroost*. Dacă este ultima navă care pleacă, Yuuzhan Vong se vor concentra asupra ei. Vrei să-ți asumi acest risc?

Bothanul pufni scurt.

— Dacă vreau să-mi asum riscul? Nu. Dacă pot să cred că nu avem de ales? Asta, da. Se aplecă înainte pe masa pe care fusese aşezat holoproiectorul. Ştim deja,

chiar şi în ciuda generozităţii Agamarienilor de a trimite toate navele pe care le au, că nu-i putem salva pe toţi cei de aici.

Gavin se uită dincolo de Amiral la peisajul devastat al oraşului. După ce escadrila fusese recuperată, Kre'fey dăduse curs unei cereri Agamariene ca *Ralroost* să escorteze un convoi de nave spre Dubrillion. Gavin chiar credea că Kre'fey pusese la cale acea solicitare, care îi adusese nava într-un teatru în care contactul cu invadatorii nu putea fi respins de Coruscant. Când sosise convoiul, Yuuzhan Vong trimiseseră o jumătate de duzină de nave de luptă pentru a hărţui unele dintre nave, dar X-interceptoare le respinseseră fără să sufere pagube.

În cele patru zile care trecuseră de la sosirea convoiului, Yuuzhan Vong nu făcuse mai mult decât să organizeze raiduri care păreau menite să testeze timpul de reacţie al X-interceptoarelor şi al altor nave de luptă pe care le adusese *Ralroost*. Gavin era sigur că fiecare mişcare era urmărită şi catalogată. Nu se mai simţise atât de vulnerabil de dinainte ca Marele Amiral Thrawn să moară la Bilbringi.

Locuitorii de pe Dubrillion înfruntaseră invazia iminentă cu un stoicism care îl uimise pe Gavin. Având în vedere faptul că nu putea fi salvată toată lumea, familiilor li se ceruse să facă alegeri înfiorătoare cu privire la cine va fi lăsat să trăiască şi cine va fi lăsat în urmă. Cei mai buni şi mai inteligenţi dintre copiii de pe Dubrillion, împreună cu istorici, artişti şi lideri culturali fuseseră selecţionaţi şi pregătiţi pentru a fi transportaţi la Agamar. Copiii din aceeaşi familie fuseseră separaţi pentru a preveni pierderea unei întregi linii în cazul în care o anumită navă nu reuşea să ajungă. Mamele îşi abandonaseră copiii, îndrăgostiţii fuseseră despărţiţi, nepoţii îşi luaseră rămas bun cu lacrimi în ochi de la rudele pe care ştiau că nu le vor mai vedea niciodată.

Kre'fey continuă.

— Lumea de pe Dubrillion a luat decizii dificile. Pentru mine, să evit una la fel de dificilă ar însemna să-mi bat joc de eroismul lor. Nu voi face asta.

Leia încuviinţă din cap în tăcere, insuflând cu nobleţe şi durere acea recunoaştere tăcută a cuvintelor lui Kre'fey.

— Voi fi pe *Ralroost*, atunci.

Amiralul clătină din cap.

— Cu tot respectul, cred că ar trebui să călătoreşti cu Senatorul A'Kla în nava lui.

Leia zâmbi.

— Aş fi făcut-o, dar cred că vei afla că Senatorul a cerut loc pe *Ralroost* pentru el şi tovarăşii săi de călătorie. A dat *Amintire Plăcută* piloţilor care au făcut deja o cursă spre Agamar şi s-au întors pentru un alt grup.

— Atunci va fi plăcerea mea să vă am la bord. Amiralul se îndreptă de spate şi se uită la Gavin. Mai este şi altceva, Colonele?

Gavin întinse datapadul spre el.

— Am găsit piloţii de care am nevoie pentru a completa *Escadrila Vagabond*. Mi-am permis să mă uit prin dosarele piloţilor care au făcut curse prin asteroizii de aici. Îi iau pe cei mai buni dintre ei – dintre cei care mai sunt disponibili.

Leia întinse mâna.

— Pot să văd lista?

Amiralul încuviinţă din cap, aşa că Gavin îi înmână datapadul. Leia o studie pentru o clipă, apoi ridică privirea.

— Fiica mea nu este pe listă.

— Nu, Prințesă, nu este.

— De ce nu? A fost cel mai bun pilot care a navigat printre asteroizi.

Leia ştia că Jaina era neliniştită, enervată de misiunile ei recente şi dornică să contribuie. Jaina ar fi fost indignată dacă nu ar fi fost aleasă pilot al *Escadrilei Vagabond* tocmai pentru că era fiica Leiei. Şi erau cu toții în pericol acum, indiferent de misiunile lor.

— Ştiu asta, dar e prea tânără.

Bărbia Prințesei se ridică şi ochii i se îngustară.

— Corectează-mă dacă greşesc, spuse ea pe un ton care făcea să fie evident că ştia că nu greşea, dar fiica mea are aceeaşi vârstă pe care o aveai tu atunci când te-ai alăturat *Escadrilei Vagabond*, Colonele Darklighter.

Un val de căldură trecu peste Gavin în timp ce fața i se înroşea.

— E adevărat, da, dar acelea erau vremuri disperate...

— Şi acestea nu sunt?

— Sunt, dar...

Leia lăsă să i se scurgă o parte din nervii din voce.

— Lasă-mă să te întreb, Gavin, dacă unul dintre fiii tăi ar fi unul dintre cei mai buni piloți, i-ai refuza un loc în escadrilă?

— Nu mă întreba asta. Stomacul lui Gavin începu să se răsucească în noduri. Am zburat împotriva invadatorilor. Ştiu cât de răi pot fi. Nu sunt sigur dacă voi supraviețui să scap de aici. Nu vreau să fac să fie ucis acolo copilul nimănui. Şi mai ales copilul tău, Prințesă. Ai făcut deja mai mult decât partea ta de sacrificii pentru Noua Republică.

Leia făcu un pas spre el şi îi puse o mână pe umăr. Se uită în ochii lui şi îi oferi un zâmbet plin de curaj.

— Gavin, tu şi cu mine ştim amândoi că oamenii care sunt capabili să facă față problemelor nu au niciodată cu adevărat şansa de a se opri, de a se odihni sau de a trăi o viață normală. Oameni ca noi îşi asumă responsabilități pentru ca altor oameni să nu le fie ruinată viața. Ne putem dori să fie altfel, dar nu se va întâmpla.

Ea îi înmână datapadul.

— Nu-ți pot spune cât de recunoscătoare sunt că ai vrut să o protejezi pe Jaina; dar lăsând-o să zboare, putem proteja pe altcineva. Este un pilot minunat, poate pilota un X-interceptor ca nimeni altul şi este Jedi. S-ar putea ca Forța să fie mai puțin eficientă împotriva Yuuzhan Vong, dar dacă îşi dă seama că unul dintre ceilalți piloți ai tăi are probleme, ea poate fi acolo să-l ajute.

Gavin înghiți, lăsând să treacă nodul care îl sufoca.

— Doi dintre cei mai buni piloți din trecutul escadrilei erau de pe Corellia şi Alderaan, aşa că a avea pe cineva al cărui sânge provine din ambele lumi va fi probabil bine. Vrei să-i spui tu, sau îi spun eu?

— Ar trebui să-i spui tu, Colonele. Leia zâmbi mândră. Cred că să fie anunțată de această misiune de către mama ei, ar strica oarecum efectul.

— Ai cuvântul meu, Prințesă, că va fi bine îngrijită.

— Ştiu, Gavin. Forța să fie cu tine!

* * *

— *Vagabond Unsprezece*, raportează, te rog.

Jaina clipi şi aproape tresări în scaunul din carlingă când îşi dădu seama că apelul era pentru ea. *Sunt în Escadrila Vagabond!* Realizarea avea un aspect suprarealist pentru că, pe măsură ce se maturiza, perioada din viața unchiului ei care se scursese înainte ca acesta să devină Cavaler Jedi se retrăsese în trecutul întunecat. În timp ce Luke era recunoscut drept fondatorul *Escadrilei Vagabond*, Wedge Antilles şi ceilalți piloți din ea definiseră cu adevărat escadrila şi o făcuseră o legendă. Chiar dacă ştia că era un pilot bun, nu credea că era suficient de bună pentru a se alătura escadrilei, mai ales nu la vârsta ei.

Totuşi, vremurile disperate cer măsuri disperate.

— *Vagabond Unsprezece*, raportează. Dacă unitatea de comunicații îți face probleme, ridică mâna.

Jaina îşi tastă microfonul.

— Îmi pare rău, *Nouă*, aici totul e în ordine. Gata de plecare.

— Trebuie să stai alertă, *Bețişoare*. Nu te distrage.

— La ordin, *Nouă*.

Jaina zâmbi, bucurându-se de faptul că i se dăduse deja o poreclă. Ştia că provenea de la faptul că X-interceptorul ei avea o manşă de control care arăta ca un băț, iar ea purta o sabie de lumină, pe care piloții o luau în derâdere ca fiind un al doilea băț.

Vocea lui Gavin răsună pe canalul de comunicații.

— Toți *Vagabonzii*, porniți. Ne întâlnim la punctul *Înger-Unu*. Orientați-vă pe 342 reper 55 şi treceți la menținerea staționării.

Jaina apăsă de două ori pe unitatea de comunicații pentru a confirma ordinul, apoi alimentă bobinele propulsorului. X-interceptorul se ridică uşor şi rămase foarte stabil în timp ce retrăgea trenul de aterizare. Se uită la ferestrele punții de observație şi crezu că o vede pe mama ei flancată de Elegos şi Lando. Le făcu semn cu degetul mare în sus, apoi, în timp ce *Vagabond Zece* ieşea din hangar, împinse accelerația înainte şi se luă după colegul ei de escadrilă. Odată ieşită din hangar, trase înapoi de manşă şi acceleră la maxim, lansând fulgerător X-interceptorul spre centura de asteroizi care aştepta deasupra.

Încă mai simțea cum i se înfiorase carnea când Colonelul Darklighter venise la ea şi îi oferise un post în *Escadrila Vagabond*. *Escadrila* era cea care eliberase Coruscantul de Imperiu. Ajutase la destrămarea Cartelului Bacta. Făcuse parte din înfrângerea Marelui Amiral Thrawn şi jucase un rol-cheie în încheierea luptei îndelungate cu Imperiul. Oricât de mari ar fi fost unchiul, mama şi tatăl ei ca eroi ai Rebeliunii, *Vagabonzii* deveniseră un simbol, o colecție de eroi cu care majoritatea ființelor se puteau identifica. Deşi îşi iubea familia şi prețuia faptul că era Cavaler Jedi, faptul că i se ceruse să se alăture escadrilei era ceva ce câştigase singură, nu ceva ce îi fusese acordat de abilitatea ei cu Forța sau de reputația părinților ei.

Când ajunse la punctul de întâlnire, Jaina se uită la ecranul senzorului principal. *Vagabonzii* se aflau la jumătatea distanței dintre centura de asteroizi şi convoiul Agamarian. Alte escadrile de nave de luptă, alcătuite din modele vechi TIE şi o multitudine de *urâte*, se formau în spatele *Escadrilei Vagabond*. Chiar la capătul convoiului stătea *Ralroost*. Ultimele câteva navete veneau de pe planetă pentru a urca la bordul crucişătorului de asalt Bothan. Întinzându-se cu Forța, Jaina le putu simți pe mama ei şi pe Danni la bordul uneia dintre ele.

Au părăsit planeta în siguranță. Acum trebuie să le scoatem în siguranță din sistem.

— *Vagabond Lider*, am detectat mişcare pe scanerele mele. Vocea lui *Vagabond Patru* domină canalul pentru o clipă. La coordonatele 271 cu 30.

Jaina îşi îndreptă nava de luptă în acea direcție şi simți un fior pe şira spinării.

— Pe tot ceea ce face un Hutt să fie urât...

O navă de război Yuuzhan Vong cobora încet din centura de asteroizi, cu mici *coralskipperi* bâzâind în jurul ei ca muştele pe un hoit. Nava în sine ar fi egalat în lungime un Distrugător Imperial, dar, având o formă ovoidală, avea cu siguranță o masă mult mai mare. Carnea navei alterna fâşii de rocă neagră, netedă şi sticloasă cu pete mai aspre şi mai stâncoase care adăposteau gropi, despre care presupuse că erau amplasamente de arme şi adăposturi pentru *dovin basalii* care propulsau nava.

Lângă nasul navei, de-a lungul coloanei vertebrale şi la pupa navei creşteau brațe lungi şi uriaşe de coral, de un roşu intens şi albastru închis. *Coralskipperii* împânzeau aceste brațe precum mugurii pe o plantă. Jaina presupuse că unele dintre găurile mai mari şi neocupate din brațe adăposteau proiectoare de plasmă şi, judecând după mărimea lor în comparație cu *coralskipperii*, o rafală a unuia dintre ele putea arde cu uşurință o navă de luptă.

Navele din fruntea convoiului începură să se deplaseze. Foloseau puțul gravitațional al Dubrillionului pentru a le permite să prindă viteză, apoi se îndreptară pe un curs care le permitea să facă primul salt în călătoria spre Agamar. Nu se îndreptau direct, deoarece nu doreau să îi conducă pe Yuuzhan Vong către acea planetă. Mai important, oprindu-se la un punct intermediar şi schimbând cursul, scurtau zile din călătoria cu un singur salt.

Coralskipperii care orbitau în jurul navei mari se formară în escadrile şi îşi începură cursele spre convoi. Controlorii traficului de luptă de pe *Ralroost* începură să desemneze escadrilele drept ținte şi să transmită ordine de atac diverselor escadrile de pe Dubrillion aflate cel mai aproape de ele. Jaina îşi studie cu atenție monitoarele senzorilor, urmărind cum luminițele reprezentând navele de luptă înaintau, se despărțeau şi, în mijlocul unor lupte feroce, se stingeau brusc din viață.

După ceea ce păru a fi o eternitate, dar de fapt era mult prea devreme, vocea lui Gavin străpunse discuțiile la nivel scăzut de pe canalele de comunicații.

— *Vagabonzi*, ni s-a dat ținta desemnată ca fiind *Piatra Unu*. Mişcați-vă repede, faceți cât de multe pagube puteți. Toată lumea să aibă grijă de ceilalți.

Droidul R5 al Jainei, un model maro cu alb, scoase un geamăt scăzut.

— Ce s-a întâmplat, *Sparky*?

Droidul bâzâi şi afişă ținta pe monitorul său principal.

Pe oasele negre ale Împăratului, mergem după nava de război. În mod ciudat, ordonarea unui atac de către un grup de nave de luptă împotriva unei nave capitale avea sens. Navele mari ale Imperiului fuseseră întotdeauna vulnerabile la acțiunile de aproape ale navelor de luptă mici. Comandanții tactici ai Noii Republici ştiau asta şi foloseau foarte eficient navele mici de luptă împotriva duşmanilor lor.

Jaina se întrebă, totuşi, dacă Yuuzhan Vong erau conştienți de cât de frică ar trebui să le fie de navele mici de luptă.

— La ordin, *Lider*. Jaina surâse şi împinse accelerația înainte. *Sparky*, ține-te bine acolo în spate.

— *Doisprezece* aripa ta o ține, *Bețişoare*.

— Mulțumesc, *Doisprezece*. Jaina se uită la panoul ei de arme. *Nouă*, folosim torpilele protonice sau doar laserele?

— Ai alt scop pentru care vrei să păstrezi torpilele, *Bețişoare*?

— Am înțeles, *Nouă*.

Jaina îşi setă laserele ca să tragă toate odată şi îşi aşeză un deget pe trăgaci. Se gândi să folosească laserele pentru a cerceta apărarea navei, apoi să lanseze câteva torpile dacă găsea o țintă probabilă.

Nava de război Yuuzhan Vong devenea din ce în ce mai mare pe măsură ce X-interceptoarele se apropiau cu viteză de ea. Partea din spate a navei mari se ridică, permițându-i să-şi îndrepte spinii dorsali înainte, de-a lungul liniei sale de deplasare. O lumină aurie răsări la vârfurile lor, apoi sfere aurii clocotitoare de plasmă ieşiră, arcuindu-se spre navele din convoi. Salvele, trase de la peste cinci kilometri distanță, nu erau teribil de precise pentru a lovi cargoboturile mici. Chiar şi aşa, fiecare navă din convoi avea o traiectorie de zbor stabilită dacă voia să scape din sistem. Cu focul Yuuzhan Vong tăind acea traiectorie de zbor, o coliziune era inevitabilă.

Primul cargobot lovit fu unul care îi amintea foarte mult Jainei de *Şoimul Mileniului*. Proiectilul de plasmă lovi nava în partea dreaptă, arzând complet carlinga şi provocând o semilună adâncă în ea. Nava începu să se rostogolească ca un jeton într-un joc de sabacc, cu ființe şi resturi revărsându-se din ea. Se îndepărtă învârtindu-se spre masa maronie a Destrillionului, fiind destinată să ardă în atmosfera acelei lumi mohorâte.

Jaina o privi cum moare şi o cuprinse brusc frigul – nu fizic, ci emoțional. Ființe care fugeau, care nu ceruseră ca lumea lor să fie atacată, tocmai fuseseră ucise, şi alții urmau să fie ucişi împreună cu ei dacă ea nu făcea nimic. Fără să gândească conştient, simțindu-şi drumul prin manevre, îşi răsturnă X-interceptorul şi plonjă spre nava Yuuzhan Vong. Făcu o rostogolire a navei de luptă pe stabilizatoarele din stânga, apoi se echilibră şi trecu de-a lungul corpului navei.

Lăsă o mână lejeră pe manşă, învârtindu-se în stânga şi în dreapta, săltând în sus şi în jos pe măsură ce înainta. *Coralskipperii* amplasați pe spini trăgeau în ea mici fulgere de plasmă în rafale aurii, dar manevrele ei o fereau de focul lor. Mai important, observă că părțile rugoase de pe navă aveau *dovin basali* care proiectau găuri negre pentru a absorbi loviturile întârziate ale laserelor ei, iar acele goluri deformau şi traiectoriile plasmei. Pe măsură ce nava sa trecea peste suprafața navei de război, ea începu să tragă prin fluxurile de plasmă, lăsându-şi proiectilele să traverseze traiectoria plasmei, la fel cum plasma tăia traiectoria de zbor a convoiului. *Dovin basalii* erau forțați să proiecteze viduri în acele fluxuri pentru a se feri de tirurile ei. Acestea absorbeau atât proiectilele laser, cât şi loviturile de plasmă. Acest lucru nu numai că îi obosea pe *dovin basali*, dar îi punea în situația ciudată de a oferi acoperire navei de luptă a Jainei. Tragând din nou de manşă, reveni şi se îndreptă spre unul dintre țepi. Presupunând că mecanismul folosit de navă pentru a direcționa proiectilele cu plasmă se afla în vârf, ea trase câteva focuri către unul dintre ei. *Dovin basalii* din jurul vârfului absorbiră toate loviturile, cu excepția uneia. Acea singură lovitură trecu prin vârf cu o secundă înainte ca un fulger de plasmă să se îndrepte spre convoi.

Are sens. Dovin basalii protejează vârful până în momentul în care se trage.

Jaina tastă pe unitatea de comunicații.

— *Lider*, vârfurile sunt vulnerabile. Avem o fereastră înainte să tragă. Eu elimin

unul.

— Ai grijă, *Bețișoare*.

— Ca oricine altcineva, *Lider*.

Jaina simți cum se instalează o pace neobișnuită peste ea în timp ce își aducea X-interceptorul în sus și într-o spirală care se ridica de-a lungul unuia dintre spini. Fulgere de plasmă aurie treceau fulgerător pe lângă ea. Câteva îi atinseră scuturile, dar ea își consolidă foarte repede câmpul energetic. La capătul axului, proiectilele se îndreptară spre puțurile gravitaționale pe care le creau *dovin basalii*. Ea trecu pe lângă acea zonă, apoi lovi puternic cârma spre stânga și inversă forța de propulsie a navei. X-interceptorul își schimbă poziția la 180 de grade, apoi, când reduse la zero accelerația, nava de luptă pluti în spațiu, la cinci sute de metri de capătul spinului.

Jaina se uită drept în el. Vârful spinului avea la capăt o supapă cu trei fălci. Îi amintea de valvele inimii. Se deschidea pentru o secundă sau două, suficient cât să ejecteze plasma, apoi se închidea din nou, etanșând tubul de tragere. Avea o eleganță aparte, dar părea atât de primitiv în comparație cu nava de luptă în care se afla ea. Ea declanșă focurile pâlpâitoare și revărsă o ploaie constantă de săgeți energetice asupra supapei. Proiectilele cu plasmă care veneau spre ea se curbau și ratau din cauza vidului care proteja vârful.

— *Sparky*, anunță-mă când începe să se prăbușească anomalia gravitațională.

Droidul scoase un sunet de confirmare, apoi fluieră rapid. Jaina puse controlul armelor pe torpilele protonice și declanșă o pereche. Rachetele roz scoaseră flăcări albastre și se îndreptară direct spre țintă. Cu o bătaie de inimă înainte să ajungă la ea, supapa se deschise brusc, dezvăluind o strălucire aurie venind din adâncul puțului. Torpilele intrară, iar Jaina apăsă accelerația la maxim înainte și inversă în timp ce X-interceptorul ei plonja înapoi spre nava Yuuzhan Vong.

Undeva în mijlocul coloanei vertebrale, torpilele loviră proiectilul de plasmă. Fisuri apărură imediat în axul de culoare albastră ca miezul nopții. Acestea scurseră foc argintiu-auriu, apoi axul începu să se dezmembreze. Centrul acestuia se vaporiză într-un nor incandescent de *coral yorik* topit. O gură mare de foc retezase capătul jumătății superioare a axului într-un unghi ciudat, făcându-l să se învârtă și să se clatine. Se izbi de un alt spin, spulberându-se amândouă.

O altă pereche de torpile protonice se îndreptară spre spinul pe care îl lovise. Acestea veneau la un unghi ascuțit, iar una trecu de marginea incandescentă și topită, apoi lovi în carenă. Explozia ei făcu o cicatrice adâncă în navă și împrăștie *coral yorik* în spațiu. A doua lovitură reuși să pătrundă în interior, iar când explodă, baza spinului se prăbuși din interior spre exterior.

— Bună lovitură, *Doisprezece*.

— Îți urmez exemplul, *Bețișoare*.

Jaina râse în timp ce se stabiliza pentru o clipă, apoi se ridică și se îndepărtă de navă.

— Le-am arătat noi!

— Le-am arătat.

— Gata cu vorbăria!

Ordinul lui Gavin trecu prin canalul de comunicații, dar nu avea furie în el.

— La ordin, *Lider*.

Zâmbetul Jainei crescu pe măsură ce privea *Ralroost* apropiindu-se din ce în ce mai mult de punctul în care urma să-și înceapă cursa spre hiperspațiu.

Ne descurcăm bine.

Apoi ceva îi zgudui nava. Aruncă o privire în jur, temându-se că un *dovin basal* se fixase cumva pe scuturile ei, dar nu era niciun luptător în apropierea ei. Monitorul ei secundar arăta o anomalie gravitațională în sistem, dar indicațiile erau cu mult peste ceea ce ar fi putut genera oricare dintre *coralskipperi.*

De fapt, singura dată când am văzut astfel de citiri a fost când am simulat împotriva unui crucişător Interdictor! Inima i se scufundă imediat. Nava de război îşi luase *dovin basalii* de la propulsarea navei şi, în schimb, îi pusese să creeze un puț gravitațional îngust care bloca pătrunderea în hiperspațiu a navei *Ralroost* şi a altor şase nave de-a lungul rutei spre Agamar. *Va trebui să găsim o altă cale de ieşire.*

Chiar când acel gând se materializa, *Sparky* fluieră pentru a confirma primirea unor noi date de navigație. Se uită la ele tocmai când vocea lui Gavin veni pe canalul de comunicații.

— *Vagabonzi*, vectorul nostru de ieşire spre Agamar este blocat. Aveți acum noua noastră destinație. *Ralroost* a recuperat navele de luptă, aşa că plecați. Ne vom întâlni acolo în douăsprezece ore. Bună luptă.

Jaina apăsă de două ori pe unitatea ei de comunicații. Se uită din nou la destinația ei, apoi îndreptă nava de luptă spre o stea îndepărtată şi începu cursa.

Dantooine, eh? Va fi bine să o revăd pe Mara. Sper că s-a odihnit pentru că, dacă suntem urmăriți, ştiu că va avea nevoie să fie odihnită.

Capitolul 21

Jacen Solo se trezi atunci când o tuse puternică şi chinuitoare îi ridică trupul, apoi i-l lăsă moale. Durerea arzătoare de la nivelul umerilor şi şoldurilor formau un fundal care estompa durerea provocată de tuse. Deschise ochii şi văzu sub el o podea perlată. Deşi nu era nici pe departe la fel de reflectorizantă ca o oglindă, îi oferea o imagine distorsionată a lui însuşi, în care apărea umflat în unele puncte şi strâns în altele.

Ceea ce este exact felul în care mă simt.

Constată că atârna de un fel de suport montat deasupra sa, în tavan. Putea simți legăturile de la glezne, coapse şi încheieturi. Brățările de la încheieturile mâinilor erau cele mai dureroase, deoarece îi răsuceau brațele suficient cât să îi blocheze coatele. Avea gleznele deasupra umerilor şi, din cauza poziției sale, îi era dificil să se uite bine la dispozitivul de care fusese legat.

Probabil că nu ar fi putut vedea nimic, numai că soarele începuse să răsară pe Belkadan, transformând noaptea neagră şi adâncă într-o dimineață gri cețoasă, care imita senzația de ceață din creierul său. Estima că se afla sub controlul Yuuzhan Vong de cel puțin patru ore. *Mai mult decât suficient pentru ca ei să mă urmărească până la complexul ExGal, la navă, la R2 şi unchiul Luke. Ce-a fost în capul meu?*

Viziunea i se păruse atât de reală, simțind că toate frânturile şi piesele se potriveau perfect. Nu voia să creadă că se înşelase pe el însuşi, folosind un vis ca pretext pentru a face ceva ce unchiul său nu voia să facă. Îl macina faptul că tocmai asta ar fi fost de aşteptat de la cineva de vârsta lui. *Asta mă face la fel ca toți ceilalți, dar eu nu sunt aşa. Sunt special, sunt mai responsabil.*

O altă tuse îl zdruncină, accentuând durerea care i se domolise în umeri. Jacen îşi permise un mic zâmbet. *Desigur, fiecare tânăr de şaisprezece ani care este convins că nu e ca semenii lui probabil că gândeşte acelaşi lucru după ce dovedeşte că nu era chiar atât de diferit pe cât crede el că este.* Suspină. Nici măcar faptul de a fi antrenat în Forță nu-l putea scutea de greşeli. *Poți pune motoare puternice pe o navă de agrement, dar dacă nu are integritate structurală, totul se destramă. Şi asta încerca să-mi spună unchiul Luke, amintindu-mi că nu am suficientă experiență.* Îşi mişcă umerii pentru a trage de legăturile de la încheieturile mâinilor. *Lecția numărul unu din această experiență: Realizează cât de multe nu ştii. Lecția numărul doi: Ai grijă să înveți din prima lecție.*

Jacen încercă în adâncul sufletului să atingă Forța şi să o cheme la el, dar durerea din umeri şi din şolduri îi ştirbea din concentrare. O a treia tuse nu amelioră situația. Jacen făcu tot posibilul să încerce să lase durerea să dispară cu ajutorul tehnicilor Jedi de suprimare, dar pe măsură ce îşi calma nervii întinşi, legăturile de la încheieturile mâinilor i se strângeau. Îi răsuceau şi mai mult brațele, strivindu-i articulațiile umerilor, făcând ca durerea să se întețească.

Jacen oftă şi rămase agățat acolo pentru o secundă. Un fior rece îl străbătu, provocându-i şi mai multă durere în articulații. Ca răspuns, legăturile de pe brațele lui slăbiră puțin, dar Jacen nu se simți liniştit de acest fapt.

Dispozitivul de care fusese legat simțea clar cât de mult suferea. Ştia că acest lucru era de fapt foarte uşor. Senzorii puteau monitoriza nivelul de activitate din părțile creierului care aveau legătură cu durerea. Electronica putea chiar să măsoare emisia receptorilor de durere din umerii lui – asemănător cu modul în care citeau semnalele neuronale şi permiteau mâinii artificiale a lui Luke să funcționeze normal. Era chiar conştient de existența maşinilor care provocau durere, precum cele folosite de Darth Vader pe Bespin asupra părinților săi. Ceea ce îl surprindea era că nu părea să existe un scop anume pentru a-l ține în durere. Nimeni nu-l interoga. Durerea nu era suficientă pentru a-l doborî, ci doar pentru a-l menține într-o stare de distragere. În timp ce asta îl împiedica să acceseze Forța, cumva nu credea că invadatorii ştiau suficient despre Jedi pentru a-şi da seama cât de util era acel lucru.

Un clinchet strident pătrunse în cameră, făcându-l pe Jacen să ridice capul. Peste pragul clădirii pătrunse o mică creatură cenuşie. Mergea pe şase picioare şi se mişca în lateral la stânga şi apoi la dreapta. Avea alte patru apendice ridicate ca nişte steaguri la o paradă. Două dintre aceste membre erau robuste şi două foarte fine. Creatura părea, de asemenea, să aibă ochi compuşi, trei la număr, atârnând în grup de o singură tulpină centrală, care era segmentată şi capabilă de mişcare. Pentru că abia intra pe uşa care era orientată spre est, soarele care răsărea arunca o lumină de fundal asupra creaturii, făcând să-i fie dificil lui Jacen să vadă mai multe detalii, dar ceea ce văzuse deja nu-l mulțumea.

Simțea cum se ridică panica în el, dar o alungă. Pe un raft de lângă uşă îşi zări sabia şi încercă să se întindă după ea. Ştia că nu o poate aprinde, dar dacă ar putea să o tragă spre el şi să strivească acea creatură cu partea întunecată a mânerului, s-ar simți mult mai bine. Încercă să se întindă pentru a o apuca cu Forța, dar nu reuşi să-şi concentreze suficient mintea. Conştientizarea faptului că era atât de lipsit de apărare îl sfâşia, lăsându-l epuizat şi gata să alunece în disperare. Creatura înaintă, iar Jacen simți cum măruntaiele încep să i se strângă. Mici umflături albe, asemănătoare pietrişului şi împrăştiate ca nişte coşuri, împânzeau carapacea dorsală a târâtoarei. Brațele subțiri se îndoiau, cu mici cleşti şi pene ca nişte frunze care îi periau şi îi atingeau. Lui Jacen i se păru că monstruozitatea tocmai îşi inventaria marfa.

Creatura se opri sub fața lui. Cele două apendice puternice se întinseră în sus, cu cleştii larg deschişi. Jacen îşi trase capul către spate, împiedicând cleştii să-i prindă urechile sau obrajii. Cu creatura atât de aproape, văzu mai bine pietrele albe şi ştiu, fără nicio umbră de îndoială, că acestea erau semințele calcifierilor pe care le văzuse pe sclavi. *Dacă le plantează în mine, sunt terminat.*

Unul dintre apendicele subțiri se ridică, lovind cu frunza delicată gâtul expus al lui Jacen. O agonie fulgerătoare îi străbătu gâtul. Ar fi țipat, dar durerea îi paralizase corzile vocale şi îi secase muşchii gâtului de orice sensibilitate şi forță. Capul i se prăbuşi şi atârnă acolo. Muşchii feței i se contractară, iar un pic de sânge îi curse din gură, de unde îşi muşcase din greşeală interiorul obrazului.

Ghearele robuste îi prinseră lobii urechilor şi îi strângeau puternic. Singurul lucru bun în legătură cu durerea pe care i-o provocase frunza era că abia mai băga în seamă presiunea exercitată asupra urechilor. Odată ce frunza care provoca durere fu trasă înapoi, unul dintre apendicele subțiri se întinse în sus şi îi ciupi carnea de sub ochiul drept, exact pe curba pometelui. Auzi un clic şi îşi dădu seama că micile gheare îi tăiaseră carnea. Sângele se prelinse, stropind cu puncte stacojii coaja gri

pal a creaturii. În timp ce o tulpină subțire deschidea rana, cealaltă aducea una dintre micile bucăți de pietricele şi o introducea sub carnea lui. Încă o ciupitură şi sângerarea se opri, dar Jacen putea simți corpul străin din el. Strânse ochiul drept şi putu să simtă chestia zgâriindu-i pometele.

O tresărire îl zgudui. Ştia despre nenumărate creaturi, mai ales insecte, care găseau gazde potrivite pentru puii lor. Îşi implantau ouăle în aceste gazde, permițând unui anumit număr de creaturi să crească în interiorul victimelor. Micile creaturi se maturizau şi mâncau şi iar mâncau, devorându-şi gazda din interior până când erau pregătite să erupă şi să caute o nouă pradă. Gazda care le întreținea devenea o coajă ofilită, cu propria viață suptă şi consumată de creşterea unui grup de ucigaşi.

Nu, nu pot lăsa să mi se întâmple asta! Îşi dublă eforturile de a invoca Forța, trecând peste durere, dar nu reuşi nicicum să se simtă conectat. Mârâind, încercă din ce în ce mai mult, refuzând să renunțe. Se strădui din toate puterile, căutând acea scânteie care să-l conducă la Forță, să-l umple şi să-l susțină.

Pe raftul de lângă uşă, sabia lui zornăi pe locul ei de odihnă.

Creatura îi dădu drumul la urechi şi se strecură spre uşă. Jacen se uită intens la sabia sa, dorind să se răsucească şi să danseze. Voia să se ridice de pe raft, să se cațere spre tavan, apoi să o coboare cu destulă forță încât să strivească creatura. Nu ştia ce ar fi putut face după aceea ca să scape, dar era suficient pentru moment, iar bucuria îl cuprinse în timp ce sabia se ridica de pe raft.

Apoi se învârti departe, spre est, devenind un punct negru pe globul solar. Jacen o privi dispărând, victoria transformându-i-se în uimire. Încercă să o recheme, încercă să o facă să se întoarcă şi să distrugă creatura, dar dispăruse. Nu o mai simțea şi îl cuprinse o mare tristețe. Se simțea ca şi cum Forța însăşi îi luase sabia, luându-i simbolul de Cavaler Jedi pentru că nu-l mai considera demn de un loc în Ordin. Apoi, la distanță, auzi şuieratul unei săbii aprinse. Aproape ca un ecou, sunetul se repetă. Îşi ridică privirea şi se uită afară pe uşă, dincolo de creatură. Jumătate din soarele care răsărise ardea în est, revărsând o lumină aurie topită peste orizont, iar în centrul ei venea o formă întunecată. Se lărgea uşor pe măsură ce se apropia, iar două lame verzi o flancau. Se apropia din ce în ce mai mult, devenind un Maestru Jedi, cu mantia întunecată curgând în spatele său, cu cele două lame ținute mai mult ca nişte torțe de avertizare decât ca nişte arme.

În timp ce unchiul său era suficient de departe încât să nu pară mai înalt decât o figurină de jucărie, un războinic Yuuzhan Vong se năpusti asupra lui din stânga. Îşi năpusti *amphistafful* asupra capului lui Luke. Maestrul Jedi îşi ridică sabia dreaptă pentru a bloca lovitura şi ar fi putut cu uşurință să lovească cu cealaltă lamă stomacul neprotejat al războinicului. În schimb, el pivotă pe piciorul stâng, trecându-şi piciorul drept peste picioarele atacatorului şi aruncându-l pe extraterestru cu putere pe solul plin de pietre. Luke îşi coborî apoi mâna dreaptă şi izbi mânerul sabiei sale direct în fața războinicului, lăsându-l fără vlagă în praf.

Un alt Yuuzhan Vong veni dinspre dreapta şi îşi îndreptă *amphistafful* spre mijlocul lui Luke. Luke sări în spate în urma împunsăturii, apoi recepționă lovitura următoare cu ambele lame ale săbiilor. Ridică *amphistafful* în sus pentru a-l para, apoi se roti pe sub el. În timp ce războinicul Yuuzhan Vong se întorcea pentru a-l înfrunta din nou pe Maestrul Jedi, o piatră de mărimea unui pumn țâşni din pământ şi îl lovi pe războinic în partea laterală a capului. Piatra îi spulberă coiful, împrăştiind bucăți din el prin aer, apoi o alta îi lovi umărul. Alte pietre năvăliră prin

aer ca şi cum ar fi fost prinse într-un ciclon, lovindu-l fără încetare pe războinicul extraterestru. În cele din urmă, una se îndreptă spre fruntea lui, ricoşă din teşitura capului şi îl lăsă să cadă uşor la pământ.

Un al treilea războinic veni spre Luke, dar acesta dădu dovadă de mai multă prudență decât tovarăşii săi entuziaşti. Îşi învârtea *amphistafful* ca pe o elice, lansând arcuri de lovituri spre picioarele sau capul lui Luke. Maestrul Jedi se feri, apoi sări peste o lovitură. Se folosi de Forță pentru a se împinge în aer, apoi se răsuci în timpul saltului şi ateriză în spatele duşmanului său. Războinicul se răsuci şi lansă o lovitură spre picioarele lui Luke. Lovitura îl surprinse pe acesta în glezne, răsturnându-l pe spate. Inamicul îşi continuă rotirea, apoi se apropie şi îşi îndreptă *amphistafful* spre capul lui Luke. În timpul în care duşmanul său făcuse o răsucire, Maestrul Jedi se rostogoli printr-un salt înapoi şi se ridică într-un genunchi. Ridică săbiile şi le încrucişă, prinzând *amphistafful* deasupra capului său în punctul de intersecție al lamelor verzi. Furios că fusese oprit, inamicul îşi flexă *amphistafful*, care deschise o gură plină de colți. Creatura se dădu înapoi, gata să atace fața lui Luke. Şuieratul *amphistaffului* şi mârâitul triumfător al războinicului umplură aerul.

Apoi Luke lovi cu ambele săbii spre exterior, îndreptând lamele incandescente spre gâtul *amphistaffului.* Deşi carnea acestuia ar fi fost suficient de densă pentru a împiedica o sabie să o străpungă imediat, atacul dublu reteză fără probleme primii douăzeci şi cinci de centimetri din *amphistaff.* Restul bastonului se retrase de durere, iar războinicul Yuuzhan Vong, care se sprijinise puternic pe *amphistaff* pentru a-l imobiliza pe Luke la pământ, se clătină în față. Fără să se ridice, Luke îşi ridică sabia dreaptă pentru a străpunge burta războinicului Yuuzhan Vong, apoi se răsuci şi tăie cu cealaltă în partea din spate a coapselor războinicului.

Acesta se prăbuşi la pământ, cu rămăşițele *amphistaffului* zvârcolindu-se în praful de lângă el şi cedând treptat.

Luke se ridică şi merse înainte. Mai multe pietre, ca nişte rozătoare mici se rostogoliră în fața lui. Acestea se prăvăliră peste creatura care îl crestase pe Jacen şi o zdrobiră. Maestrul Jedi călcă peste mizeria supurândă pe care pietrele o lăsaseră în uşă, apoi trecu pe lângă Jacen fără să spună un cuvânt. Săbiile şuierară şi țâşniră, apoi rămaseră tăcute. Jacen pluti încet spre pământ. Respiră greu pentru o clipă, apoi se rostogoli pe spate. Luke îngenunche lângă el, apoi atinse fața tânărului cu mâna sa dreaptă mecanică. Jacen simți o oarecare durere când Luke apăsă sămânța de coral pe osul lui, apoi unchiul lui ciupi carnea între degetul mare şi arătător. Cu o mişcare a degetului mare artificial, Maestrul Jedi scoase sămânța însângerată de pe fața nepotului său, lăsând sângele să brăzdeze obrazul lui Jacen. Tânărul se ridică şi îşi eliberă picioarele din legături.

— Unchiule Luke, îmi pare atât de rău.

— Nu e timp pentru asta. Luke îi înmână sabia, apoi îl apucă pe Jacen de brațul drept şi se ridică în picioare. Nava este acolo, într-o depresiune, la sud-est. R2 ne aşteaptă, trimițând datele pe care le-am obținut. Trebuie să plecăm, acum.

— Cum rămâne cu sclavii?

Luke clătină din cap.

— Care sclavi?

Jacen trecu cu vederea durerile din corp şi se întinse pentru a prinde un semnal de la sclavi.

— Nu înțeleg. Erau sclavi când m-am dus la crescătoria de *villipi.*

— Nu mai există. Sunt morți, sau, nu ştiu, cumva au trecut complet în tabăra Yuuzhan Vong. Poate că au acceptat ceea ce au devenit. Luke se sprijini greoi de nepotul său. Trebuie să ajungem la navă.

Jacen îşi trecu brațul drept în jurul taliei lui Luke.

— Ce s-a întâmplat? Te-au rănit?

— Nu, Jacen, e doar...

Pieptul lui Luke se umflă de efort.

— Doar că este obositor să foloseşti atât de multă Forță, atât de direct. Un Jedi poate fi capabil să controleze şi să folosească o mare parte din Forță, dar există un preț, un preț înfricoşător. Grăbeşte-te, trebuie să plecăm, repede.

Jacen îşi ajută unchiul.

— Unde mergem?

— Mergem acolo unde alții au nevoie de noi şi nu putem întârzia. Luke îşi trecu mâna dreaptă peste față, pictând-o cu urme din sângele lui Jacen. Mergem la Dantooine.

Capitolul 22

Doctorița Pace îl scutură uşor pe Corran să se trezească. Acesta clipi din ochi.

— Da, ce este, Doctore?

Ea se îndreptă de spate şi arătă cu un deget spre camera de excavare.

— Jens are informații despre acei gândaci pe care i-ai adus înapoi.

— Serios? Atât de repede?

— E bună. Ce pot să-ți spun?

— Cred că da. Mulțumesc. Lasă-mă o clipă.

Corran se ridică încet şi îşi trase tălpile picioarelor spre el unindu-le. Strângând călcâiele cât mai aproape de inghinali, se aplecă înainte, întinzându-şi muşchii îndurerați. Folosirea tehnicilor Jedi pentru a scăpa de durere nu însemna nimic, însă asta nu-i dădea înapoi flexibilitatea pe care muşchii încordați i-o furaseră. Drumul de întoarcere de la satul de pe malul lacului pe care îl văzuseră fusese fără evenimente, iar Corran nu se supărase pe mormăielile tăcute ale lui Ganner. Astfel, avea timp să fie singur cu gândurile lui, iar ceea ce gândea el necesita multă *transpirație* cerebrală. În anii petrecuți în Forțele de Securitate Corelliene, văzuse multă cruzime. În rândul clasei criminale, cei puternici aveau tendința de a-i molesta pe cei slabi, ceea ce nu era chiar o surpriză. Într-o lume în care singura regulă era că cel mai letal individ se afla în vârful lanțului trofic, cruzimea devenise o trăsătură de supraviețuire. Corran văzuse rezultatul torturilor hidoase şi al cruzimii ocazionale. Deşi toate fuseseră oribile, niciuna nu se ridica la înălțimea a ceea ce văzuse când războinicii Yuuzhan Vong îl bătuseră până la moarte pe acel prizonier.

Ceea ce îl impresionase pe Corran la acea moarte era faptul că bietul sclav înnebunise din cauza excrescențelor de pe el – iar excrescențele erau ceva ce Yuuzhan Vong făcuseră să devină parte din el. Corran credea că, *dacă* excrescențele urmau să fie folosite ca mijloc de control, nu era de dorit ca acele mijloace de control să fie ceva care, în cele din urmă, să ducă sclavul dincolo de control. Ar fi ca şi cum ai fixa un bolț limitator pe un droid care, în cele din urmă, ar începe să emită comenzi aleatorii care ar cere ca droidul să fie distrus.

Din ceea ce văzuse, Corran începuse să simtă că se întâmpla altceva cu sclavii Yuuzhan Vong. Abandonul şi bucuria aparentă cu care cei doi uciseseră sclavul îi sugerau lui Corran că era ceva ce aşteptau cu nerăbdare. Părea aproape ca şi cum micile cochilii ar fi fost cadouri care urmau să se desfacă şi să le ofere războinicilor şansa de a se răsfăța cu ceva ce ei considerau a fi plăcut. De asemenea, părea să fie ceva dincolo de recreere pentru ei, ceea ce îl deranja pe Corran. În timp ce creşterile erau utile ca mijloc de control, ele erau menite să facă mai mult.

De parcă Yuuzhan Vong ar vrea să provoace durere şi suferință doar pentru a vedea cât timp le ia sclavilor lor să cedeze şi să fugă. Problema pe care acea idee i-o crea lui Corran era faptul că el înțelegea sclavia în primul rând în termeni de lăcomie. Cu un sclav, se obținea muncă cu o compensație minimă pentru muncitor – foarte economic pentru proprietarul sclavilor, mai ales dacă sclavii puteau fi controlați suficient de mult încât revolta să fie imposibilă. Folosirea sclavilor ca

recipienți pentru durere nu avea niciun sens, cu excepția cazului în care durerea îi susținea într-un fel pe Yuuzhan Vong sau avea o altă semnificație pentru ei.

Dacă acest lucru se confirmă, această invazie va fi mai rea decât orice război pentru câştiguri politice sau economice. Victoria Yuuzhan Vong cere ca fiecare creatură inteligentă să trăiască în durere.

Se cutremură, apoi se rostogoli în picioare. Îşi puse centura pentru blaster. Sabia îi atârna la şoldul drept, chiar în fața pistolului blaster din toc. Îşi ajustă cureaua până când i se potrivi bine pe şolduri, apoi o luă prin pasaj spre camera de excavare. Pe lângă Jens şi Doctorița Pace, Corran îi găsi pe Ganner şi Trista aşteptându-l. Ganner doar îl privi, în timp ce Doctorița se întoarse spre Jens şi aprobă din cap.

Arheogeneticianul blond flutură o mână către o hologramă care afişa imagini ale celor trei gândaci.

— În ciuda faptului că am la dispoziție doar câteva exemplare din fiecare gândac, am reuşit să îmi dau seama de o serie de lucruri. Cel mai mult am analizat excrementele lor...

Corran arcui o sprânceană.

— Pulbere de insecte?

Jens îşi roti ochii albaştri.

— Mai mult decât atât. Gândacul santinelă, cel care a dat alarma în legătură cu sclavul, este relativ nesemnificativ. Ceilalți doi, însă, sunt interesanți. Cei mai mici secretă un compus care este introdus în sol. Din punct de vedere chimic, este mult mai puțin complex decât *duhoarea,* dar alcătuirea sa moleculară este astfel încât se leagă de neuroreceptorii olfactivi ai *şobolanilor tăioşi.* Este ceea ce îi ține departe de tabără, deoarece tot pământul de acolo, în ceea ce-i priveşte pe *şobolani,* este impregnat cu un miros urât.

— Gândacii produc *duhoare* sintetică? Corran se încruntă. Asta e inginerie genetică destul de avansată, nu-i aşa?

Jens scutură din cap.

— Nu chiar. Aceşti gândaci, împreună cu o mulțime de alte forme de viață – inclusiv noi înşine – au o relație simbiotică cu organismele microscopice din corpurile lor. Noi mestecăm mâncarea şi producem acid care o descompune şi mai mult, dar bacteriile din intestinele noastre sunt cele care iau moleculele complexe şi le transformă în substanțe pe care corpul nostru le poate absorbi. De asemenea, bacteriile se hrănesc cu alimentele pe care le furnizăm şi elimină produse reziduale. În acest caz, unele dintre bacteriile din intestinul gândacilor produc această substanță urât mirositoare. Ingineria unei bacterii este mult mai uşoară decât ingineria gândacilor; aceştia sunt doar ambalajul pentru bacterii.

Ganner încuviință din cap şi arătă spre imaginea gândacului din mijloc.

— Ce anume face?

— Am analizat gazele pe care le emană şi produce mult dioxid de carbon. Conținutul de dioxid de carbon din vale, bazat pe aerul din sticlele de probă pe care le-ați umplut acolo, este mai ridicat decât cel de pe restul Bimmielului. Dacă ar trebui să ghicesc, din moment ce ați raportat că excrescențele de pe sclavi sunt dure şi asemănătoare cu rocile, conținutul ridicat de dioxid de carbon ar putea favoriza creşterea acelor chestii de pe sclavi.

Trista îşi muşcă buza inferioară pentru un moment.

— Dacă ar fi lăsaţi în libertate destui gândaci, ar putea creşte conţinutul de dioxid de carbon suficient pentru a ajuta lumea să păstreze căldura în timpul orbitei sale exterioare?

Geneticiana blondă se gândi pentru o clipă, apoi ridică din umeri.

— Este posibil. Nu am datele planetare necesare pentru a-mi da seama cât timp ar dura, dar dacă aceşti gândaci sunt prolifici în reproducerea lor, s-ar putea întâmpla. Evitarea iernii ar distruge complet ecosistemul de aici, deoarece am avea umiditate, dar prea puţină energie solară pentru a permite plantelor să crească. *Shwpii* ar ieşi din hibernare mai devreme, *şobolanii tăioşi* i-ar prinde, apoi *şobolanii* ar muri de foame.

Corran îşi mângâie pentru o clipă bărbuţa.

— Jens, ai reuşit să foloseşti echipamentul de aici pentru a produce *duhoare* şi ştii cum să produci şi *miros de ucidere*, nu?

Ea încuviinţă din cap.

— Ai putea, cu echipamentul pe care îl ai aici, să creezi o bacterie care, în loc să producă acel miros artificial, să creeze un *miros de ucidere* artificial?

Jens scutură din cap.

— Nu avem echipamentul potrivit pentru a crea o astfel de bacterie. Ar fi nevoie de un echipament mult mai specializat decât am eu aici.

Corran îşi trânti pumnul drept în palma stângă.

— *Bastard Sith!* Dacă i-am putea face pe *şobolanii tăioşi* să invadeze tabăra Yuuzhan Vong... Arătă spre colţul unde fuseseră recuperate rămăşiţele mumificate ale războinicului Yuuzhan Vong. Ştim deja că micilor bestii le place carnea lor.

Faţa lui Jens se lumină.

— Oh, dacă asta e ceea ce vrei, nicio problemă. Echipamentul pe care îl am aici mi-ar permite să creez un virus care să infecteze bacteria care produce mirosul, inserând o nouă codificare genetică care o va face să producă în schimb *miros de ucidere*. De altfel, aş putea crea un altul care să oprească şi concentratorii de dioxid de carbon.

Corran surâse.

— Şi ai putea produce un virus care să-i facă pe Yuuzhan Vong înşişi să emane *miros de ucidere*?

— *Miros de ucidere?* Posibil. Pot verifica oasele de aici pentru urme virale şi să lucrez pe baza lor. Jens era fascinată. Cu care să încep?

Corran era pe punctul de a răspunde, dar Doctoriţa Pace izbi cu pumnul în masa cu holoproiectorul pe ea.

— Cu niciuna dintre ele.

Cavalerul Jedi mai în vârstă încremeni.

— Poftim?

— Nu va face niciuna dintre ele. Pace îl privi fix şi fără să clipească pe Corran. Dezlănţuirea unor astfel de viruşi ar putea declanşa o calamitate globală care ar altera pentru totdeauna planeta Bimmiel.

— Dezlănţuirea lor va contracara încercarea Yuuzhan Vong de a face exact acelaşi lucru. Corran arătă înapoi spre suprafaţă. Dacă invadatorii reuşesc să facă schimbări în ecologia planetei, o vor folosi ca bază pentru a-şi continua cucerirea în galaxia noastră. Trebuie să-i oprim şi, având în vedere resursele de care dispunem, folosirea acestui tip de virus este cea mai bună şansă a noastră. Probabil că Jens îl

poate modifica astfel încât frigul extrem să-l omoare, distrugând virusul când planeta ajunge la vârful orbitei sale.

— Nu e greu deloc.

Pace se întoarse şi îndreptă cu degetul spre Jens.

— Nu vei face nimic de genul ăsta.

Trista interveni în dispută.

— Pari să crezi, Horn, că noi suntem cumva implicați în lupta voastră cu războinicii de aici.

Maxilarul lui Corran se deschise.

— Sunteți băgați până-n gât în asta. În cel mai bun caz, ei sunt doar în recunoaştere. În cel mai rău caz, au venit să recupereze cadavrul unui explorator pierdut, iar voi stați chiar deasupra lui. L-ați dezgropat, l-ați măsurat şi analizat. Ei ar putea considera asta un fel de profanare şi ar putea căuta să distrugă pe oricine a făcut aşa ceva.

Ea scutură din cap.

— Tu nu înțelegi. Suntem aici doar pentru a studia această lume. Suntem doar observatori.

— Oh, înțeleg perfect această atitudine. Mă întreb dacă invadatorii vor înțelege sau nu, sau dacă vor vedea distincția ca fiind semnificativă. Corran se uită dincolo de ea, la Ganner. Părerea ta?

— Doctorița Pace şi Trista au dreptate. Planul tău ar putea duce la un dezastru planetar care ar putea-o face să devină sterilă. Comentariul lui Ganner aduse un zâmbet adorator pe fața Tristei. Există o altă alternativă.

Trista încuviință din cap.

— Vezi? Nu ai nevoie de virus.

Ochii lui Corran se îngustaseră.

— Şi care este această alternativă?

— Ne întoarcem şi facem ceea ce ar fi trebuit să facem aseară, când m-ai oprit. Mâna lui Ganner căzu pe sabia sa de lumină. Îi oprim pe Yuuzhan Vong foarte direct.

Chipul lui Pace căpătă o expresie acră, iar fața Tristei se goli de culoare.

— Ganner, nu-ți poți asuma acest risc.

— E ceea ce fac, Trista. Ai dreptate. Tu şi ceilalți de aici nu sunteți combatanți. Înrolarea voastră în această luptă v-ar compromite, pe voi şi convingerile voastre. Corran şi cu mine vă vom proteja în timp ce evadați.

Corran se întoarse spre Doctorița Pace.

— Ai văzut defectul din planul lui.

Ea încuviință din cap.

— Nu poți ucide toți gândacii pentru că nu ştii cât de mult s-au răspândit. Chiar şi distrugându-i pe Yuuzhan Vong, asta nu le va contracara eforturile. Totuşi, nu pot autoriza acest tip de acțiune.

— Înțeleg ce vrei să spui. Corran suspină. Aş mai sublinia că, vă place sau nu, combatanți sau nu, sunteți cu toții în mijlocul unei zone de război. Deşi vă respect poziția, ar fi bine să aducem pe toată lumea aici, să le spunem ce se întâmplă şi să-i lăsăm să voteze ce ar trebui să facem.

Doctorița Pace rămase tăcută în timp ce se gândea la propunerea lui. Corran se închise intenționat la emoțiile contradictorii care se revărsau din ea şi, în schimb, îşi întinse simțurile pentru a cuprinde întregul complex de peşteri. *Dacă optează pentru*

vot, adunarea celor douăzeci de persoane de aici şi sondarea lor nu va dura mult.

Corran se încruntă brusc.

— Ganner, numărându-ne şi pe noi, câți oameni sunt aici, în complexul de peşteri?

— Douăzeci. Rânjetul scurt de pe fața lui se dizolvă. Dar ar trebui să fie douăzeci şi doi. Lipsesc două persoane.

Trista scutură din cap.

— Nu lipseşte nimeni. Vil şi Denna tocmai s-au dus la stația lor meteorologică să repare antena. Nu au mai primit date noaptea trecută şi au plecat înainte să vă întoarceți voi doi.

Ganner clipi la ea.

— I-ați lăsat să iasă afară şi să se îndepărteze de bază?

Capul ei se ridică sfidător.

— Oh, deci doar voi, Jedii, sunteți suficient de curajoşi să scăpați de *şobolanii tăioşi* şi să vă faceți datoria? Noi suntem aici şi ne confruntăm cu pericolele acestei lumi de mai mult timp decât voi.

Doctorița Pace scotoci după comunicator, comutându-l pe o anumită frecvență.

— Vil, aici este Doctorul Pace. Raportează.

Prin canalul deschis se auziră doar interferențe.

— *Bastard Sith!* Corran se răsuci pe vârful piciorului drept şi începu să plece. Dacă invadatorii au găsit stația de raportare de la distanță, s-ar putea să o fi dezactivat, dată fiind ura lor față de tehnologie. S-ar putea să fi lăsat ceva în locul ei, ceva ce cei doi ar fi putut deranja. Războinicii vin şi îi iau...

Trista clătină din cap.

— Nu există nicio dovadă care să sugereze...

Ganner se întinse şi luă umerii Tristei în mâinile lui, întorcând-o cu fața la el.

— Te găsesc inteligentă, pasională şi fascinantă, dar ştii, la fel de bine ca noi, că sunt şanse excelente ca însoțitorii tăi să fie acum prizonierii invadatorilor.

— Nu, nu. Ea clătină din cap, biciuindu-şi umerii cu părul negru. Nu i-aş fi lăsat niciodată să plece dacă aş fi crezut...

Corran ridică o mână.

— Nu contează. I-ați lăsat să plece înainte să avem dovada că Yuuzhan Vong erau aici în prezent, nu doar în trecut. Avem o problemă şi trebuie să ne ocupăm de ea. S-ar putea doar ca Vil şi Denna să se întoarcă rătăcind cu un comunicator care avea o celulă de alimentare defectă.

Doctorița Pace înghiți în sec.

— Şi dacă nu o fac?

— Cineva va trebui să îi găsească. Corran îşi forță un zâmbet slab pe buze. Şi cred că ştiu unde va începe căutarea noastră.

Capitolul 23

Starea din ce în ce mai proastă a Marei îl îngrijora pe Anakin. Era foarte curajoasă şi foarte puternică, dar obosea tot mai uşor şi începuse să se izoleze. O simţea cum apelează din ce în ce mai mult la Forţă pentru a se susţine. Era clar că o întărea, dar îi solicita atât de multă atenţie şi concentrare, încât era aproape sigur că o mare parte din timp habar nu avea unde se afla sau cine era el.

El făcea tot posibilul ca ea să nu ducă lipsă de nimic. Păstra tabăra curată şi pregătea mesele. Observându-i pe Dantari, reuşise să găsească plantele comestibile şi mirodenii, pe care le folosea pentru a transforma raţiile lor fade în ceva *diferit*, chiar dacă nu întotdeauna apetisant. Mara părea să accepte cu lejeritate experimentele eşuate, alături de cele bune, şi se anima puţin la mese.

Tuber – acesta era numele pe care Anakin i-l dăduse bătrânului comerciant de rădăcini Dantari – avea în mod clar unele îngrijorări în legătură cu Mara. Continua să aducă lemne de foc, dar nu acceptase ultimele două rădăcini pe care le avea Anakin. În schimb, făcuseră schimb cu alte lucruri – cele mai multe dintre ele fiind mărgele, pe care Tuber şi le împletise în păr pentru a încadra nasturele pe care i-l dăduse Mara.

Anakin plecă din tabără imediat după o cină pe care Mara o mâncase fără chef. Ea se îndreptase spre patul ei şi începuse să doarmă din nou. El făcu curăţenie, apoi văzu că rezerva de lemne de foc nu-i va ajunge pentru toată noaptea. I se părea ciudat că *Tuber* încă nu apăruse, aşa că porni pe poteca ce ducea spre tabăra Dantari. Mai avea de parcurs cinci sute de metri, când o durere puternică îl atinse prin Forţă. Se gândi imediat la Mara, dar nu avu sentimentul pe care l-ar fi aşteptat de la ea. Se gândi apoi la *Tuber*, după care prinse un val de teamă care venea din tabăra Dantari. Anakin se ghemui în iarba de levănţică şi se îndreptă încet înainte. Zâmbi, punând în practică toate lucrurile pe care îl învăţase Mara despre mişcarea pe furiş prin ierburi. Ar fi putut să folosească Forţa pentru a mişca crengile care puteau crăpa sub picioarele lui sau pentru a netezi ierburile ca să nu foşnească.

Aş fi făcut exact asta, însă nu mai e cazul. Pot păstra Forţa pentru mai târziu.

Se îndreptă spre tabără şi, la douăzeci de metri distanţă, se opri în umbra unei stânci. Privind dincolo de bolovan şi îl văzu pe *Tuber* în genunchi, sângerând în urma tăieturilor de la un ochi şi de pe piept. Stema Imperială de acolo fusese smulsă în fâşii. Părea că răpitorii lui hotărâseră să-l jupoaie. Mâinile Dantariului erau legate la spate. Ceilalţi Dantari erau şi ei în genunchi, arătând cu toţii dezorientaţi şi îngrozitor de speriaţi. Şi aveau motive întemeiate să fie. În faţa lui *Tuber* se aflau doi războinici Yuuzhan Vong înalţi şi slabi, ambii purtând armuri chitinoase. Unul dintre ei purta un baston cu capătul aplatizat ca un vârf de suliţă. Celălalt avea o armă care arăta la fel, dar era flexibilă şi funcţiona clar ca un bici. Cel care mânuia biciul ţinea în mâna stângă nasturele de la jachetă, fluturându-l pe sub nasul lui *Tuber*, apoi mârâi o întrebare către el.

Tuber mormăi un răspuns. Biciul războinicului Yuuzhan Vong pocni şi o altă rană înflori pe pieptul lat al Dantariului. Răceala se instală în stomacul lui Anakin.

Ştia fără îndoială că războinicul întrebase de unde luase *Tuber* nasturele. Era clar că Dantariul nu ar fi putut să-l producă, iar acesta era mult mai nou decât oricare dintre artefactele Imperiale, sugerându-i invadatorului că alți oameni fuseseră aici recent. *Tuber* refuza să le dea informațiile pe care le doreau. *Are probleme pentru că noi suntem aici, pentru că ne-am împrietenit cu el.* În mintea lui Anakin nu exista nicio îndoială că trebuia să facă ceva pentru a-i salva pe Dantari.

Pentru o clipă, aproape că începuse să dispere. Era doar un ucenic Jedi în vârstă de cincisprezece ani. Nu avea experiența pe care ar fi avut-o un Cavaler Jedi cu drepturi depline. Mara avusese probleme cu uciderea unui Yuuzhan Voni pe Belkadan. Salvarea Dantarilor părea imposibilă. Era o sarcină care l-ar fi copleşit.

Mărimea nu contează. În ciuda faptului că Mara îl certase pentru că folosise prea mult aforismul lui Yoda, Anakin ştia acum că se aplica. Datoria lui, ca şi Cavaler Jedi, era să îi protejeze pe cei care nu se puteau proteja singuri. Inspiră adânc, se deschise spre Forță şi simți cum aceasta îl inundă într-un fel nemaiîntâlnit până atunci. Era ca apa pentru o ființă care murea de sete; era ca soarele după multe zile de ploaie; era precum căldura după un frig aprig. Erau toate astea şi chiar mai mult.

Anakin atinse piatra în spatele căreia era ghemuit şi o împinse cu o fracțiune din Forța care curgea prin el. Piatra de cinci sute de kilograme se desprinse din pământ şi se năpusti spre cei doi Yuuzhan Vong. Noroiul zbură de pe ea în grămezi în timp ce se învârtea prin aer. Piatra se izbi din nou de pământ, la cinci metri de ținta sa, apoi ricoşă în sus şi îl prinse pe mânuitorul bastonului în lateral. Un sunet sfărâmător se auzi de sub piatră, apoi brațele şi picioarele războinicului avură un spasm mortal furibund, dar din ce în ce mai lent.

Alergând înainte de după bolovan, Anakin îşi scoase sabia şi îşi aşeză degetul mare drept pe butonul de declanşare. Sări, propulsându-se cu un picior peste bolovan şi făcu o întoarcere în aer care îl aduse în spatele celuilalt Yuuzhan Vong. Îşi aprinse sabia violet şi atacă, lovind cu vârful într-o adâncitură circulară a armurii, prinzându-l pe Yuuzhan Vong chiar sub axila stângă. Lama purpurie incandescentă pătrunse adânc. Mişcarea pivotantă a războinicului amenință să smulgă lama din mâna lui Anakin, deoarece marginile armurii se împotriveau tăierii. Biciul se apropie şi îl lovi în umărul stâng, sfâşiindu-i tunica şi tăindu-l. Ştia că lovitura ar fi trebuit să-i reteze capul şi ar fi făcut-o, dar armura se convulsionase brusc şi se contractase. Articulațiile înțepeniră, restricționând mişcările invadatorului. Când armura slăbi, războinicul se prăbuşi. *Amphistafful* său şuieră şi se îndepărtă.

Anakin se uită la războinicii Yuuzhan Vong căzuți şi începu să tremure. Se prăbuşi în genunchi şi închise lama sabiei. Cumva, reuşise să ucidă doi războinici antrenați – războinici care îi făcuseră probleme Marei. *De acord, pe unul l-am ucis cu un truc, dar pe celălalt...* Ştia că victoria lui ar fi trebuit să fie imposibilă, dar cu Forța ca aliat, reuşise.

Simți atingerea unor mâini. Se uită în sus şi îl văzu pe *Tuber* stând deasupra lui. Cumva, mâinile Dantariului fuseseră eliberate. *Tuber* îi întinse o rădăcină de *vincha*, apoi băgă una în propria gură şi începu să o mestece. După un timp considerabil de ronțăit, Dantariul scuipă o pastă groasă de *vincha* şi salivă în mână şi începu să o ungă pe propriile răni. Anakin încuviință din cap şi mestecă şi el rădăcina. Avea un gust amar şi îi făcu imediat gura pungă. Aproape că se înecă în timp ce înghițea o parte din ea, dar simțea cum durerea începea să i se atenueze în

umăr. Aplică pasta pe rană, iar durerea dispăru aproape imediat.

Nu e de mirare că prețuiesc atât de mult rădăcina asta. Anakin își lipi o mână de frunte. *Şi nu a vrut să mi le ia pe ultimele pentru că se aştepta să le folosesc pentru Mara. Nu a fost o coincidență că am ajuns pe Dantooine. Chestia asta s-ar putea să nu-i vindece boala, dar ar putea să o ajute să lupte împotriva ei.*

Tuber îl ridică pe Anakin în picioare. Dantariul începu să strige ordine celorlalți din trupa sa. Aceştia începură să își adune lucrurile şi să se îndrepte spre poteca care urca spre tabăra lui Anakin. *Tuber* afişa un zâmbet larg pe față şi ducea pe umeri punga cu rădăcini de *vincha*.

Anakin clătină din cap. Ştia că aceşti oameni primitivi deciseseră, cumva, că el şi Mara erau ființe divine care îi vor proteja. Anakin voia să creadă că i-ar putea proteja, dar ştia că nu va fi posibil să le permită să călătorească cu el şi Mara.

— Ar fi ca şi cum v-aş permite să vă construiți casele într-o zonă inundabilă. Ați fi mereu în pericol.

Tuber se uită în jos la el, nedumerit.

Anakin ştia ce avea de făcut. Se concentră şi strânse Forța în el, apoi proiectă în mintea lui *Tuber* imaginea unei văi muntoase cu ierburi înalte şi plante *vincha* cu zecile. Ar fi fost un loc de viață uşoară, un paradis pentru Dantari. Şi, chiar dacă Anakin credea că de fapt construise acest loc în mintea lui – creând o iluzie pentru a-l păcăli pe *Tuber* – o parte din el ştia că locul era foarte real şi că îl vedea aşa cum era chiar în acel moment. Luă rapid în considerare poziția soarelui în imagine, lungimea umbrelor, poziția lunii mai mari de pe Dantooine, apoi arătă spre nord-vest.

— Mergeți, acolo, în direcția aceea. Acolo va fi noua voastră casă. Urmați coasta şi o veți găsi.

Tuber clipi, apoi întinse o mână ca şi cum ar fi încercat să atingă viziunea care îi fusese dată. Anakin îi luă mâna şi arătă spre nord-vest.

— Mergeți.

Îi dădu Dantariului un imbold uşor, apoi reuşi să rămână pe loc până când aceştia escaladară un deal mic şi dispărură din peisaj.

Anakin îngenunche lângă războinicul pe care îl ucisese cu sabia. Armura acestuia avea o altă adâncitură similară sub axila dreaptă. Membrane subțiri, ca nişte pene, o umpleau, iar Anakin decise că depresiunile gemene trebuie să fi fost asemănătoare unor branhii. Sabia străpunsese punctele vulnerabile ale armurii şi îl ucisese pe Yuuzhan Vong. Propria convulsie de moarte a armurii îi salvase viața lui Anakin, împiedicând atacul războinicului. Fusese o lovitură norocoasă, dar ştia că Luke nu va accepta niciodată această explicație. *Nu există noroc, doar Forța.*

Obosit dincolo de ceea ce credea el că ar fi trebuit să îi ia efortul, Anakin se poticni de-a lungul potecii spre tabăra sa. Zâmbea pentru că, dacă Mara nu ar fi insistat să lucreze fără Forță, nu ar fi avut forța fizică să urce panta. Micile dureri provocate de exercițiile sale îi spuneau cât de departe mai putea să meargă şi ştia că se va întoarce la Mara.

Întunericul se lăsase complet până la întoarcerea sa, iar focul fusese redus la o movilă incandescentă de cărbuni cenuşii. Luă rădăcinile de *vincha* rămase şi intră în cortul Marei. Ea se trezi instantaneu, apoi se prăbuşi pe pat.

— Ce este?

— Yuuzhan Vong. Sunt aici. El îi întinse o rădăcină de *vincha.* Poftim, mestecă asta şi lasă sucul să-ți curgă pe gât. Medicament local, foarte bun.

Mara îşi trecu mâinile peste ochi, apoi se uită la el.

— Eşti rănit.

— Nu este nimic, dar trebuie să plecăm de aici. Anakin se încruntă. Cred că invadatorii Yuuzhan Vong au fost aici încă de la început, cercetând împrejurimile. Poate că ei sunt sursa slăbiciunii tale, nu ştiu. Poate că prezența lor îmbunătățeşte lucrurile aflate sub controlul lor, iar boala ta ar putea fi unul dintre aceste lucruri. Ai simțit o legătură pe Belkadan. Aici, este mai subtilă, deoarece nu eşti în contact direct cu invadatorii sau cu lucrurile lor.

Mara încuviință din cap.

— Asta e o direcție de gândire pe care aş vrea să o continui.

— Şi eu, spuse el, suspinând. Am ucis doi războinici, dar i-am luat prin surprindere. A fost aproape prea uşor, iar asta mă îngrijorează.

Mara îşi aruncă pătura de pe ea şi îşi balansă picioarele de pe pat.

— Asta e bine. Ar trebui să fii îngrijorat. Am sentimentul că nu va mai fi niciodată atât de uşor să avem de-a face cu Yuuzhan Vong.

Capitolul 24

Leia Organa Solo se uita la haosul organizat care se petrecea în jurul ei şi îşi dorea mai multă organizare şi mai puţin haos. *Ralroost* şi o mână de cargoboturi ajunseseră la Dantooine şi nu detectaseră nicio navă Yuuzhan Vong în sistem sau care să îi fi urmărit. Cargoboturile şi navetele de pe *Ralroost* începuseră să ducă refugiaţii pe un continent ecuatorial care avea poduri subţiri de pământ către continentul mai mare din nord şi cel polar din sud. Pajiştile de lavandă se întindeau cât vedeai cu ochii, deşi semnele de habitat uman începeau să le ascundă.

Toate cargoboturile adunaseră mai mulţi oameni decât aveau provizii pentru o cursă lungă spre Nucleu. Dantooine era un salt bun pentru a pleca de la Dubrillion, dar rutele de întoarcere de pe Dantooine erau puţine.

Leia suspină. *Dacă Tarkin ar fi muşcat momeala, această lume ar fi fost distrusă, iar noi nu am fi avut acest refugiu în care să fugim acum.*

Comunicatorul ei bâzâi.

— Aici Organa Solo. Spuneţi.

— Alteţă, ultimul grup de refugiaţi coboară de pe *Ralroost.* Ar fi momentul să vă întoarceţi la navă, ca să putem fugi spre Nucleu. Amiralul Kre'fey îşi păstra vocea joasă şi uniformă, cu doar o urmă de toarcere în ea. Ştiu că aţi crezut că această discuţie a fost închisă, dar voi avea stăpâni în faţa cărora va trebui să dau socoteală pe Coruscant.

— Şi crezi că mă vor acolo spunându-le că i-am avertizat? Leia scutură din cap. Nu, mulţumesc, domnule Amiral. Voi rămâne aici cu ceilalţi. Trimiteţi-ne ajutoare şi ne vom descurca foarte bine.

— Şi dacă invadatorii ne urmăresc până aici?

— Abandonarea refugiaţilor în acest caz va fi mai rea. Îşi aminti că un grup anterior de refugiaţi fusese relocat aici, apoi anihilat de Imperiu. *Nu a fost de bun augur.* Să aveţi o călătorie plăcută! Sunt sigură că Senatorul A'Kla vă va fi de ajutor.

— Mi-ar fi fost dacă ar fi venit. El pilotează naveta mea de comandă cu ultimul grup. Vă las două companii de infanterie şi suficiente arme pentru a înarma o parte dintre refugiaţi.

— Sper că nu vom avea nevoie de ele.

— Nu mai mult decât mine, cred.

— Succes, domnule Amiral. Forţa să fie cu tine!

— Mă voi întoarce în curând cu ajutoare.

Leia îşi închise comunicatorul, apoi zâmbi când Gavin Darklighter veni spre ea, cu Jaina în urma lui.

— Bună ziua, Colonele.

— Alteţă. Mi-am luat libertatea de a-l numi pe cel mai nou ofiţer de zbor al meu ca agent de legătură între cele trei escadrile pe care le avem aici şi autorităţile civile, care presupun că veţi fi dumneavoastră. Gavin arătă spre nord, sud-vest şi sud-est de tabără. Mi-am dispus escadrilele astfel încât să stabilească un fel de perimetru. Armele noastre nu sunt făcute pentru suprimarea trupelor terestre, dar fac o treabă

bună în acest sens. *Vagabonzii* au în grijă nordul; două escadrile de *urâte* împart partea de sud a terenului.

Leia aprobă din cap şi se uită în jur. Tabăra principală fusese aşezată într-o uşoară depresiune în inima unei văi largi.

— Nu pare prea defensibil locul, nu-i aşa?

— Nu, dar scanările senzorilor au arătat că putem obține apă din puțuri destul de puțin adânci. Lumea va trebui să construiască adăposturi – vremea urâtă vine dinspre nord – aşa că îi putem pune să sape nişte tranşee, să pregătească şi nişte redute pentru apărare. Dacă invadatorii sunt aici, va fi bine să dispunem de apărare.

— Şi dacă nu sunt, lumea se va plânge că trebuie să sape.

— Mamă, lumea este îngrozită. Faptul că vor săpa le va da ceva de făcut. Jaina suspină. Având cargoboturile în mijlocul taberei, vom oferi un adăpost temporar, iar armele lor pot proteja civilii dacă va trebui să urcăm şi să vaporizăm nişte *skipuri.*

Folosirea cu dezinvoltură de către Jaina a expresiei *să vaporizăm nişte skipuri* o cutremură pe Leia şi o făcu să o privească diferit pe fiica ei. Leia se simțea ca şi cum ar fi privit o hologramă a fiicei sale, frumoasă, elegantă şi tânără, iar apoi cineva o schimbase cu această nouă imagine.

Jaina era mânjită pe față, iar inelele de sare de la transpirație îi marcau axilele costumului de zbor. Părul îi era strâns la spate într-o împletitură şi nu avea strălucirea unui păr curat. Leia putea spune că fiica ei era obosită, dar în ochii i se citea o energie pe care Leia o recunoştea prea bine. Propriul ei tată – tatăl ei adoptiv – remarcase asta în ochii ei, când Leia se implicase în Rebeliune.

E mai matură decât ar vrea orice părinte să recunoască. Leia întinse mâna pentru a mângâia obrazul fiicei sale, dar prinse o sclipire de îngrijorare în ochii Jainei. Îşi mută mâna pe umărul Jainei şi îl strânse.

— Ai dreptate, Jaina.

Gavin dădu din cap în semn de aprobare.

— S-ar putea să trebuiască să le mutăm un pic pentru a oferi cele mai bune câmpuri de foc suprapuse, dar ar trebui să fie destul de eficiente în a ține inamicii la distanță.

— Amiralul Kre'fey trimite trupe şi o mulțime de arme. Leia clătină încet din cap. Probabil că nu vom avea timp să-i antrenăm pe refugiați.

Fiica ei ridică un deget.

— Trebuie să fie veterani ai Rebeliunii şi chiar ai serviciului Imperial printre ei. Îi sortăm, îi punem să ajute la organizarea taberei şi o vom face mai uşor de apărat.

— Şi asta va funcționa. Ierburile de aici nu sunt foarte savuroase, dar vor fi suficiente pentru majoritatea civililor. Leia suspină. Mai rămâne o singură grijă.

Gavin se încruntă.

— Şi care este?

— Mara şi Anakin ar trebui să fie aici, pe Dantooine. Scanarea frecvențelor de comunicații este negativă pentru orice fel de activitate.

Pilotul ridică din umeri.

— Dacă e aici pentru a se odihni, s-ar putea să nu aibă comunicațiile pornite.

— M-am gândit şi eu la asta. Leia tresări. Nici nu-i pot simți în Forța. Dacă ar fi fost morți, sunt sigură că aş fi simțit asta. Faptul că au fost izolați aşa, nu ştiu. Nu e bine, nu e bine deloc.

Jaina acoperi mâna Leiei cu a ei.

— Nu-ți face griji, mamă. Mara e destul de deşteaptă, iar Anakin nu e prost. Sunt sigură că sunt în regulă.

Leia se uită la ea cu atenție.

— Îi poți simți în Forța?

O expresie îndurerată îi trecu pe față.

— Puțin, da, din când în când. Nu suficient cât să-mi dea o direcție, altfel aş fi plecat în căutarea lor. Mi se pare ca atunci când Anakin era copil şi se juca de-a v-ați ascunselea. Când îl prind, e puternic.

Leia oftă.

— Să sperăm că rămâne puternic, atunci.

Şi bine ascuns, mai ales dacă îi caută războinicii Yuuzhan Vong.

* * *

Zgomotul tunetului de sus se stinsese îndeajuns de mult pentru ca Anakin să perceapă vâjâitul armei Yuuzhan Vong îndreptându-se spre el. Îşi trase umărul drept înapoi şi îşi răsuci fața spre stânga. Simți cum discul de mărimea unui pumn se învârte pe lângă el – abia trecând pe lângă obrazul său – izbindu-se cu o bufnitură puternică de trunchiul unui copac. Un fulger arse o margine argintie pe creatură. Picioarele răsăriră din corpul în formă de disc şi începură să împingă marginea dreaptă a carapacei afară din adâncitura pe care o făcuse în lemn. Aşa cum Anakin învățase prin experiență în fuga sa de vânătorii Yuuzhan Vong, gândacul se elibera, apoi zbura, întorcându-se în mâna războinicului care îl aruncase.

Nu şi de data asta. Anakin țâşni şi izbi capătul sabiei în corpul insectei. Aripile fragile ale insectei se spulberară, iar corpul se rupse în două. Un lichid întunecat se scurse din gândac şi începu să emane aburi pe măsură ce picăturile de ploaie îl loveau. Reprimându-şi un fior, Anakin se întoarse şi porni pe poteca muntoasă anevoioasă. Poteca pe care o urma era de fapt doar un râuleț care spălase pământul, lăsând pietrele şi rădăcinile ude să se lipească de picioarele lui. Întinzând mâna în față, apucă o rădăcină groasă şi se trase în sus, apoi o găsi pe Mara întinsă acolo, în scurgerea noroioasă, cu pieptul zvâcnindu-i.

Fără să spună nimic scoase din buzunar o bucată de rădăcină de *vincha*, muşcă din ea jumătate şi îi vârî restul în gură.

— Haide, Mara, sunt chiar în spatele nostru.

— Întotdeauna sunt în spatele nostru, mai puțin atunci când sunt în fața noastră.

Ea începu să se ridice, apoi se împiedică, trăgându-l şi pe el în jos. Încă doi *gândaci lamă* zburară pe lângă el pentru a se înfige în pământ. Anakin strivi unul, apoi o trase pe Mara în picioare.

— Haide, du-te.

Ea se târî pe următorii trei metri, apoi se cocoță pe o piatră pentru o secundă înainte de a sări în față. El urcă după ea. În momentul în care ajunse în partea de sus a pantei, o văzuse trecând pe lângă o curbă spre partea stângă a potecii. Se cățără pe următoarea porțiune de potecă şi începu să alerge după ea, dar ceva se izbi puternic de poteca din spatele lui.

Anakin se răsuci, aprinzându-şi lama purpurie în timp ce se întorcea. Pară o lovitură de la un *amphistaff* şi se feri pe jumătate pe sub ea. Se năpusti asupra

abdomenului războinicului Yuuzhan Vong, dar armura rezistă în ciuda fumului şi a vaporilor de apă care izbucniră în urma atingerii sabiei. Războinicul sări înapoi, apoi îşi biciui *amphistafful* înainte. Arma îl surprinse pe Anakin cu o tăietură usturătoare în antebraţul stâng, afectând şi mai mult mâneca acelui braţ şi carnea de sub ea.

Anakin îşi strânse braţul la piept, iar războinicul Yuuzhan Vong râse. *Amphistafful* său deveni rigid, iar războinicul se ridică la înălţimea sa maximă, stând acolo, glorios şi teribil, la capătul cărării. Se uită în jos la Anakin şi spuse ceva care deborda de condescendenţă. Ochii tânărului Jedi se îngustară, iar stânca mare pe care stătea războinicul se rostogoli de sub picioarele lui. Acesta se sprijini puternic pe *amphistaff* său, dar pământul noroios se surpă, răsturnându-l pe războinic în faţă. Ateriză dur pe piept şi pe faţă, împroşcând noroi în toate direcţiile. În timp ce îşi ridica capul, Anakin îl surprinse cu o lovitură bruscă care îl aruncă în beznă.

Tânărul Jedi îşi stinse sabia şi porni pe urmele mătuşii sale. Încercă să o simtă cu ajutorul Forţei, dar ea reuşise atât de bine să o strângă în jurul ei, folosind-o pentru a se apăra de boală, încât abia o putea detecta. Ştia că şi el trebuia să fie la fel de slab pentru simţurile ei. Îşi acumulase propria energie şi îşi minimalizase prezenţa în Forţă, în cazul în care Yuuzhan Vong ar fi folosit cumva Forţa pentru a-i urmări. De trei zile alergau prin munţi şi fuseseră urmăriţi aproape din prima clipă a fugii lor. Trecuseră peste urmele Yuuzhan Vong înainte să ajungă la nava lor, aşa că ştiau că *Sabia de Jad* fusese descoperită şi, dacă ura Yuuzhan Vong pentru tehnologie rămânea adevărată, nava fusese redusă la fier vechi.

Pe tot parcursul fugii se simţiseră mizerabil. Ploaia venise atât de repede şi plouase atât de tare încât Anakin se întrebase dacă nu cumva invadatorii o controlau sau dacă nu cumva devenea din ce în ce mai paranoic. Războinicii care îi vânau păreau să se bucure foarte mult să-i urmărească şi să-i fugărească. *Gândacii lamă* zburau constant din umbră, provocându-i mici tăieturi. Braţele şi picioarele îi ardeau de la tăieturi şi de oboseală. Veşmintele lui, care erau plumburii de la atâta ploaie şi noroi, păreau mai mult găuri decât pânză.

Aproape că am fost redus la corpul meu şi la sabia mea.

În jurul cotiturii, poteca se lărgea. Pietre înalte, aşezate ca nişte dinţi de-a lungul marginilor potecii, îl direcţionau spre o cărare umbrită. Copacii înalţi eclipsau cerul nopţii – deşi de fapt îi blocau doar capacitatea de a vedea fulgerele care scuipau tunete. Mara era rezemată de unul dintre copaci, apoi îi oferi un zâmbet rapid şi îşi îndepărtă cu degetul o şuviţă umedă de păr roşu de pe obraz. Lovită şi sfâşiată la fel de rău ca şi el, şi bolnavă şi epuizată pe deasupra, Mara reuşea totuşi să aibă în ochi un aer de sfidare. Capul i se ridică, iar ochii i se concentrară dincolo de el.

El se întoarse. La nici măcar o duzină de metri în luminiş, în spatele lui erau trei războinici Yuuzhan Vong. Doi se mişcau în dreapta şi în stânga, lăsându-l pe al treilea să vină drept înainte. Veneau încet, cu precauţie, iar el se întrebă de ce.

Oricare dintre ei m-ar putea rupe în două.

Pe măsură ce se apropiau, ceva din precauţia lor îi trezi toate amintirile. *Ei sunt aici din cauza mea. Am ucis doi dintre ei în prima mea întâlnire. Toţi războinicii solitari care au venit să mă înfrunte au pierdut. Nu am mai ucis niciunul de atunci, dar poate că i-am dezonorat.* Anakin nu se obosi să arunce o privire peste umăr.

— Mara, ei mă vor pe mine. E o chestiune de onoare pentru ei, cred.

— Poate că te vor pe tine, Anakin, dar vor avea de-a face cu noi doi. Auzi sabia ei şuierând în spatele lui şi revărsând lumini albastre peste războinicii Yuuzhan

Vong şi armura lor udă. Aprinde-ți sabia. Eu mă ocup de partea stângă.

— Nu, Mara, fugi.

Simțea un calm rece venind peste el în timp ce îşi apropia mâna de mânerul sabiei sale. Ştia, fără nicio îndoială, că nu va supraviețui unei lupte cu trei Yuuzhan Vong. Forța fusese cu el în prima sa întâlnire şi pe tot parcursul drumului.

Mai fii cu mine încă o dată, ca Mara să poată scăpa. Încă o dată.

Îşi trezi sabia la viață. Lama energetică străluci cu o intensitate violetă. O ținea în față, cu mânerul aproape de abdomen şi lama îndreptată spre pământ. Îşi duse piciorul drept înainte, cu genunchiul îndoit, şi se înfipse în cel stâng. Îi putea vedea pe toți trei şi îi salută pe fiecare în parte. Dând din nou din cap către silueta centrală, Anakin îşi ridică cu nerăbdare lama un centimetru sau doi, invitându-i pe războinici să înainteze. Războinicul din centru începu să-şi învârtă *amphistafful* deasupra capului. Fulgere arzătoare de alb îi străluceau pe armură şi de-a lungul *amphistaffului.* Războinicul începu să înainteze, iar Anakin fentă spre el, lovind cu piciorul o bucată de nisip umed în direcția lui. Războinicul se retrase un pas, apoi tovarăşii lui hohotiră.

Dintr-o dată, Anakin ştiu exact ce trebuie să facă. Cunoştea seria adecvată de paşi prin care trebuia să treacă pentru a o salva pe Mara. Fără să se gândească la asta în mod conştient, îşi lăsă corpul să parcurgă coregrafia care îi parvenea prin Forță. Pivotând pe piciorul drept, se năpusti asupra atacatorului din dreapta sa. Războinicul sări înapoi, doar pentru a se izbi de unul dintre copaci. În timp ce cădea la pământ, Anakin se eschivă spre stânga, făcând un pas spre războinicul din mijloc. Pentru că mişcarea sa anterioară îi expusese spatele pentru războinicul din stânga, atacatorul se îndreptase spre el. Anakin îşi inversă strânsoarea sabiei şi o înfipse în spate pe lângă şoldul drept, străpungându-l pe războinicul extraterestru cu lama.

Armura rezistă, împiedicându-l să fie spintecat, dar atacatorul se răsuci din cauza forței loviturii. La rândul său, Anakin profită de o parte din impactul cu lama pentru a înainta. Se rostogoli într-un salt, apoi se roti spre dreapta şi îşi aduse sabia într-o lovitură la nivelul taliei, care îl surprinse pe războinicul central peste coapse. Armura sfârâi şi pârâi, dar opri sabia să taie carnea şi muşchii. În schimb, îi zbură picioarele de sub el, proiectându-l la sol. Anakin se repezi cu piciorul, lovindu-l pe războinicul căzut în partea laterală a capului. Capul războinicului se răsuci spre dreapta, dar tot îşi strânse membrele sub el pentru a se ridica în picioare. Anakin tăie spre stânga, pentru a îndepărta un *amphistaff*, însă arma se încolăci şi îl atacă. Apoi invadatorul îşi trecu un picior printre gleznele lui Anakin şi îl azvârli pe spate. Anakin tăie spre picioarele lui, dar războinicul sări peste lamă, apoi lovi puternic cu piciorul încheietura mâinii drepte a lui tânărului. Durerea îl străbătu, iar băiatul fu sigur că auzise ceva pocnind. Mâna îi amorți, iar sabia îi zbură din mână.

Războinicul se înălță deasupra lui. *Amphistafful* îi alunecă de-a lungul piciorului, apoi pe brațul său drept. În cele din urmă se rigidiză, iar războinicul îl ridică deasupra capului. Mormăind cuvinte solemne şi pline de recunoştință, războinicul biciui *amphistafful* în jos, într-o tăietură care urma să-l despice pe Anakin de la creştet până la buric. Dacă ar fi reuşit.

Şuieratul sabiei verzi a lui Luke Skywalker se interpuse în luptă. Lama verzuie prinsese *amphistafful* care cobora înainte ca acesta să poată lovi, alunecând de-a lungul bastonului şi evaporând apa pe parcurs, apoi glisă în sus şi străpunse subsuoara războinicul, care țipă, apoi se răsuci.

În stânga, Jacen sări de pe una dintre stânci, aterizând peste războinicul Yuuzhan Vong de dedesubt. Picioarele lui Jacen îl loviră pe războinic drept în spate, împingându-l cu fața în pământ. Jediul izbi cu vârful sabiei sale baza craniului războinicului, apoi sări în față pentru a-l ataca pe ultimul Yuuzhan Vong. Jacen sări peste o lovitură la mică înălțime, apoi îl lovi din lateral pe Yuuzhan Vong în burtă. Războinicul zbură înapoi într-un copac, apoi alunecă jos, în spațiul dintre ei.

Jacen își ajută fratele să se ridice, în timp ce Luke alergă la Mara. Anakin se întinse să folosească Forța pentru a-şi trage sabia stinsă la el, apoi se aplecă şi o luă cu mâna stângă.

— Jacen, cum ne-ați găsit?

Jacen ridică din umeri şi dădu din cap spre Luke.

— Ştia când şi unde anume să vă găsească pe voi doi. A avut o viziune, iar aceasta l-a condus la Dantooine. Poate că nu i-am putut identifica pe Yuuzhan Vong cu ajutorul Forței, dar o mulțime de animale sălbatice din pădurea asta s-au speriat de ei, aşa că ne-am îndreptat spre locul unde nu mai era viață.

— Huh. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Jacen îi ciufuli părul ud al fratelui său.

— Ah, eşti doar un copil.

— Nu-i mai face zile negre, Jacen. Mara se sprijinea puternic de soțul ei, iar Anakin îşi dădea seama că Luke voia să o ridice, dar ea nu voia asta. El m-a adus până aici. Dacă nu ar fi avut grijă de mine, aş fi fost moartă.

Luke dădu solemn din cap către nepotul său mai mic.

— Nu pot începe să-ți mulțumesc îndeajuns.

— Sigur că poți. Du-ne înapoi pe Coruscant.

— Nu pot, dar te vom duce la mama ta.

Anakin îşi privi hainele murdare de noroi şi pline de sânge.

— La mama? Am crezut că trebuia să primesc mulțumiri.

— Primeşti, şi vei primi. Luke arătă spre nord. Nava nu e departe de aici.

Mara îi dădu lui Luke un sărut pe obraz.

— Cel puțin vom fi departe de Dantooine.

— De fapt, nu vom fi.

Mara se încruntă.

— Dar ați ajuns aici cu o navă, una capabilă să facă drumul de la Belkadan.

— Ai dreptate, am făcut-o. Luke încuviință calm din cap. Doar că nu putem părăsi Dantooine încă. Leia şi câțiva refugiați de pe Dubrillion au aterizat aici, pe continentul de la sud-est. În timp ce intram în sistem, am văzut o navă mare Yuuzhan Vong care trimitea transportoare de trupe şi se pare că au găsit continentul la fel de primitor ca Leia.

Anakin strâmbă din nas.

— Ieşim din lupta cu focul şi intrăm în înghețul carbonitei.

— Cam aşa ceva.

Cel mai tânăr dintre frații Solo suspină.

— Deci, dacă ai avut o viziune care te-a adus aici, ai o viziune care arată cum vor decurge lucrurile în sud-est?

— Aşa cum a spus Yoda, viitorul este în continuă mişcare, aşa că viziunea s-ar putea să nu fie adevărată. Fața lui Luke deveni o mască de oțel. Asta-i cât se poate de bine, pentru că acea viziune nu a avut un final fericit.

Capitolul 25

Leia întinse mâna şi dădu deoparte părul de pe fruntea lui Anakin, apoi se îndepărtă de fiul ei adormit. Îi găsiseră haine destul de uşor, aşa că dormea îmbrăcat în diverse piese de uniformă ale membrilor echipajelor mai multor cargoboturi. Leia îşi închipuia că ofertele veniseră inițial din cauza respectului comercianților pentru cine era tatăl lui Anakin, dar pe măsură ce în tabără se răspândise povestea fugii lui cu Mara în munții din nord, mulți îl vedeau pe băiat ca pe un erou în toată regula.

Se mai uită o dată la el, întins acolo, cu o mică lampă strălucitoare aruncând reflexii aurii în părul lui şaten închis. Câteva vânătăi îi decolorau fața, iar pe frunte şi pe gât avea zgârieturi, dar în rest arăta remarcabil de sănătos. Privise cum un droid 2-1B se ocupase de el, curățând şi închizând o serie de tăieturi pe care le căpătase în lupta cu războinicii Yuuzhan Vong. Se folosiseră plasturi bacta pentru tăieturi şi escoriații. Când droidul îi fixase fractura de la încheietura mâinii din lupta finală, Anakin nu avusese nevoie decât de o atelă uşoară pentru imobilizarea încheieturii. Leia ştia că Mara fusese la fel de tăiată şi rănită în timpul evadării lor şi că fusese tratată de droizi pentru rănile ei. Acum aştepta veşti de la Luke despre starea Marei.

Leia îşi strecură capul pe sub marginea prelatei folosite pentru confecționarea unui adăpost simplu pentru Anakin, apoi o ținu ridicată când R2-D2 veni să-l supravegheze pe băiat. Ea îi zâmbi droidului, apoi lăsă prelata să cadă la loc. Soarele nu răsărise încă, dar vântul dinspre nord se întețea. Vedea nori la orizontul îndepărtat şi presupunea că, până în după-amiaza următoare, ploile care chinuiseră nordul continentului se vor abate şi asupra lor.

Trecem de la a fi flămânzi şi nefericiți la a fi uzi, flămânzi şi nefericiți.

Elegos se apropie de ea şi îi oferi un baton de rație.

— Nu ar fi frumos să leşini de foame.

— Ei bine, batonul de rație îmi va potoli cu siguranță foamea. Leia îl acceptă cu recunoştință. Anakin doarme. Nu cred că a avut mai mult de câteva ore la dispoziție cât a fost pe fugă. Dacă nu ar fi avut Forța să îi susțină…

— Fiul tău trebuie să fie foarte puternic în Forță pentru a reuşi să facă ce a făcut.

— Da, aşa cred. Leia simți un fior rece curgându-i pe şira spinării. Este atât de curajos şi era hotărât să nu-şi dezamăgească unchiul. Ar fi făcut orice ca să-l facă pe Luke mândru de el.

Ochii Caamasiului se închiseră încet.

— Poate te temi că, având atât de multă Forță în el, dacă ar fi frustrat, ar putea urma calea omonimului său.

Leia coborî privirea, neîndrăznind să rostească răspunsul la acea întrebare.

Elegos îşi păstrase vocea joasă şi liniştitoare.

— M-am întrebat, în trecut, de ce ai ales să-l numeşti după tatăl tău?

Ea suspină.

— Tatăl meu, Anakin Skywalker – nu Darth Vader – s-a întors împotriva Împăratului şi a fost cel care i-a provocat moartea. A ispăşit răul pe care îl făcuse –

poate nu tot răul în ochii unora, dar a împiedicat viitorul să fie făcut şi mai rău de către Împărat. O parte din mine a vrut să îi dau fiului meu numele lui pentru a ispăşi acest nume. Cel puțin, asta mi-am spus atunci.

— Ai ajuns să gândeşti diferit acum?

Leia îşi ridică privirea spre el.

— Voi, Caamasii, sunteți norocoşi că puteți împărtăşi amintiri între voi. Eu nu am amintiri clare despre Anakin Skywalker – iar amintirile mele despre Darth Vader sunt încă de domeniul coşmarurilor. Ştiu că am o parte din Anakin în mine şi cred că doar părțile bune din el au ajuns în Luke şi în mine. Dar, de asemenea, ştiu că părțile lui întunecate sunt acolo, sau ar putea fi acolo. Dându-i numele lui fiului meu cel mic, am pus o inocență în spatele acelui nume. Toate lucrurile pe care le-am văzut la Anakin, mi le puteam imagina venind de la bunicul său, prin mine.

— Ai căutat să-ți purifici frica de Darth Vader şi de ceea ce ai moştenit de la el privindu-l pe Anakin ca fiind ceea ce tatăl tău ar fi putut fi şi poate că a fost odată?

Ea încuviință din cap.

— Are vreun sens?

— Da, foarte mult. Nenumărați sunt părinții care, pentru că au fost dezamăgiți de proprii lor părinți, jură să îşi crească cum trebuie copiii. Poate că tu încerci să-ți dovedeşti că, în alte circumstanțe, tatăl tău nu ar fi devenit niciodată Darth Vader.

— Tu vezi o problemă în asta...

— Ca şi tine. Elegos îi zâmbi atent. Dacă nu ai fi văzut, nu am fi avut această conversație.

— Dacă o să-mi dau seama vreodată cum intri în creierul meu şi-mi prezinți probleme pe care nu vreau să le iau în considerare, o să... o să...

— Nu vei mai avea nevoie de mine, iar munca mea va fi terminată.

Leia se întinse şi luă brațul drept al lui Elegos în mâinile ei, apoi merse alături de el în timp ce se plimbau prin tabără.

— Întotdeauna voi avea nevoie de prieteni ca tine.

— Sunt onorat.

— Ar trebui să te temi mai mult. Prietenii mei au tendința să intre în belele.

Elegos făcu un gest larg cu mâna liberă.

— Ca acum?

— Cam aşa ceva. Leia dădu din cap spre câțiva trecători, apoi îşi ridică privirea spre Caamasi. Am pus o povară destul de mare pe umerii lui Anakin dându-i acel nume, nu-i aşa?

— E destul de puternic să accepte această povară, Leia. Te are pe tine şi pe ceilalți Jedi să-l susțineți şi să-l țineți pe calea cea dreaptă. Elegos îi mângâie mâinile cu mâna stângă. Dacă ar fi avut o înclinație pentru partea întunecată a Forței, ar fi profitat de ea pentru a o salva pe Mara Jade. E tânăr, dar are curaj şi inteligență. Acesta este un moment care le va cere pe amândouă. Când vor veni invedatorii Yuuzhan Vong, măcelul de ambele părți va fi năucitor.

Leia simți o uşoară tresărire trecând prin Elegos.

— Pentru un pacifist ca tine, asta trebuie să fie oribil.

— Este oribil pentru toată lumea, pentru cei care îşi dau seama şi pentru cei care nu. Caamasiul clătină din cap. Dacă ar exista o cale de a evita acest lucru, aş încerca să-l evit, dar Yuuzhan Vong par mulțumiți să iscodească şi să atace. Nu ştim de ce sunt aici sau ce vor. Nu ştim dacă putem ajunge la o înțelegere cu ei, iar faptul

că au părut să se joace cu Anakin şi Mara nu este de bun augur pentru a putea ajunge la acorduri reciproce în legătură cu ceva.

— Şi mie mi se pare frustrant. Cred în negociere atunci când este posibil, dar când un inamic refuză, nu prea avem de ales în ceea ce priveşte modul în care să ne purtăm cu el. Leia se încruntă. Unde vei fi în timpul asalturilor?

— Fratele tău a consimțit să mi-l împrumute pe R2, aşa că voi fi în naveta de comandă, folosind tunurile – şi laser, şi blaster.

Ea se opri şi se întoarse cu fața la el.

— Dar, din ceea ce ai spus, uciderea îți va crea o amintire atât de oribilă încât nu o vei uita niciodată.

Răspunsul Caamasiului veni rece şi solemn.

— Nu voi uita ceea ce se va întâmpla aici, nici cu mine, nici pentru oricine supraviețuieşte. Singurul lucru care ar face lucrurile şi mai rele este să ştiu că nu am făcut nimic pentru a opri măcelul. Pot şi îmi voi asuma responsabilitatea de a face față morții – şi poate că voi îndeplini un rol care va însemna că alții nu se vor afla în această poziție deloc de invidiat. Dacă nu mă pot scuti de acest disconfort, mă pot consola cu faptul că îi scutesc pe alții.

— Ştii că aşa simt şi eu.

— Ai dovedit-o de multe ori, iar acum copiii tăi arată că acest curaj a dat roade.

— Cred că da. Ea îi oferi lui Elegos un zâmbet. Aşa că, atunci când tragi acolo, țínteşte puțin mai sus, ca să nu-ți stăm în cale.

* * *

Luke se aşeză încet pe patul soției sale la bordul navei *Curaj*. Când ochii ei se deschiseră, el îşi duse un deget la buze.

— Nu am vrut să te trezesc.

— Nu-i nimic. Vocea îi venea puțin răguşită şi rămânea o şoaptă. Am dormit prea mult în ultima vreme.

— Ai fost supusă la mult stres. Boala...

Ea încuviință din cap încet, dar nu slab, iar asta îl încurajă pe Luke. Chiar şi atunci când o găsise pe punctul de a se prăbuşi complet în munți, ea nu-l lăsase s-o ducă în brațe şi chiar făcuse o încercare slabă de a cere să i se permită să fie copilotul navei. Refuza să admită înfrângerea sau să recunoască vreo slăbiciune.

Lui Luke i se părea o mare consolare, şi îi luă o clipă sau două să afle de ce. Mătuşa lui, Beru, fusese total diferită de Mara, cu excepția unui singur aspect. Era o supraviețuitoare înrăită. Viața pe Tatooine cerea asta de la oameni. Dacă erai înclinat să fii moale sau slab, lumea deşertică te secătuia, te usca până la oase, apoi te îngropa. Toți cei pe care îi cunoscuse în copilărie se mândriseră cu faptul că sfidau planeta în fiecare zi, iar asta îi inspira o apreciere a acelui simț al supraviețuirii.

Mara luă o sticlă mică de pe raftul de la capul patului şi bău puțină apă. O picătură îi curse din colțul gurii. Încercă să o înlăture cu o mişcare a mâinii, dar nu reuşi. Luke se aplecă în față şi o şterse cu un deget. Ea îi prinse mâna în a ei, apoi îi ridică degetele la buze. Le sărută, o dată, apoi îi strânse mâna de sternul ei.

— Nu m-am îndoit niciodată că voi ieşi din munții aceia. Când te-am văzut... m-am gândit la bietul Anakin... Strânsoarea ei spori pe mâna lui. Îți sunt atât de recunoscătoare că l-ai salvat.

— Măcar atât puteam face pentru că te-a salvat pe tine. Luke suspină. Ar fi trebuit să ştiu că nu trebuie să te trimit pe Dantooine. Ithor este mai departe de Inel. Ar fi fost o lume mai sigură.

Mara mai sorbi un pic din apă.

— Ar fi fost?

— Ce vrei să spui?

Mara strânse perna în spatele ei şi se trase într-o poziţie de semişezut.

— Yuuzhan Vong au fost prezenţi pe Dubrillion şi Belkadan. Sunt aici, pe Dantooine. Părerea mea este că au lovit şi alte lumi. Fie ca cercetaşi, fie cu o mulţime de trupe. Întregul Inel ar putea fi ocupat.

— Ai dreptate. Nu ştim cât de departe au pătruns în galaxie. Dacă au ajuns până la Ithor...

Luke tresări. Dacă ar fi putut ajunge la Ithor, ar fi săpat o fâşie destul de largă prin galaxie şi ar fi fost în poziţia de a ameninţa multe dintre lumile-cheie ale Nucleului. Cucerindu-le, economia Noii Republici ar muri. În acest caz, statele constitutive ale Noii Republici ar începe să îşi caute sprijin între ele, iar Noua Republică s-ar fragmenta.

— Dacă au ajuns până la Ithor, vom muri chiar aici, pentru că nu vom primi niciun ajutor.

— Nu vom muri aici.

— Asta e o viziune?

— O speranţă, de fapt. Luke suspină. Avem un perimetru defensiv decent stabilit aici, cu arme grele bine plasate. Putem rezista o vreme.

Ochii ei verzi aproape că străluciră.

— Pentru cât timp? Refugiaţii au fost aduşi aici pentru că navele nu aveau suficiente provizii pentru a rezista călătoriei de la Dantooine la alte lumi civilizate. Rezistăm până când hrana devine critică? Dacă Yuuzhan Vong atacă şi măcelăresc destule persoane încât hrana să nu mai fie o problemă?

— Nu ştiu. Nimeni nu gândeşte aşa acum.

Mara arcui o sprânceană la el.

— Nimeni nu gândeşte, sau tu nu gândeşti? Crezi că sora ta nu o face?

— Poate că da, dar eu am alte treburi... Zâmbi în timp ce se uita la ea. Mara, tu eşti principala mea grijă aici. Te iubesc, iar starea ta nu este bună. Am vorbit cu Anakin şi a spus că eşti din ce în ce mai slăbită.

Ea încuviinţă din cap.

— Am fost. Anakin a sugerat că boala răspunde la ceva ce are de-a face cu Yuuzhan Vong.

— Ai spus că ai simţit o legătură între boală şi gândacii de pe Belkadan.

— Da, am simţit. Aici simt o legătură îndepărtată, şi ştiu că am mai simţit-o şi înainte. Ea oftă. Totuşi, nu de asta slăbeam.

— Nu? Luke se încruntă. Nu înţeleg.

— Nici eu, până când ne-au găsit războinicii şi am început să fugim. Mara îi mângâie dosul mâinii lui Luke cu degetul mare. După evenimentele de pe Belkadan şi Dubrillion, chiar aveam nevoie să mă refac. Ai avut dreptate să mă trimiţi să fac asta, dar amândoi am făcut greşeala să credem că puţină odihnă va fi leacul potrivit. Boala asta pare că mă îndepărtează încet de Forţă. Doar atrăgând Forţa spre mine sunt capabilă să o combat, iar aici am făcut greşeala.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

— E complicat, dar o să înțelegi, iubirea mea. Ea zâmbi şi îi sărută din nou mâna. Forța, aşa cum ai definit-o tu, este un câmp energetic care ne înconjoară, ne pătrunde şi ne leagă de toate lucrurile.

— Cu excepția, se pare, a invadatorilor Yuuzhan Vong.

— Lăsând la o parte această excepție, atunci când suntem capabili să accesăm Forța, aceasta ne face mai puternici. Suntem capabili să extragem putere din ea.

Maestrul Jedi aprobă din cap.

— Pe Belkadan, am apelat foarte puțin la Forță, cu excepția cazului în care a trebuit să îl salvez pe Jacen.

Mara îi zâmbi cu adorație.

— Vreau să aud povestea acelei lupte, Luke.

— Când vei fi odihnită.

Ea clătină din cap.

— Nu, asta e problema. M-am odihnit prea mult.

— Mara, îți este greu să stai în picioare. Ai nevoie de mai multă odihnă.

— Nu, trebuie să mă întorc la cine sunt şi cum interacționez cu Forța. Ea pufni într-un râset rapid. Îți aminteşti când ne-am întâlnit prima dată? Îți aminteşti cum eram?

— Încercai să mă omori pentru a îndeplini ultima poruncă a Împăratului.

— Corect. Luke, sunt o luptătoare. Întotdeauna am fost o luptătoare. De puține ori când am fost în timpul liber, am fost nefericită. Vreau provocări, tânjesc după ele. Oricât de frumos şi liniştit ar fi fost aici, m-a adormit, m-a amorțit, m-a scos de pe cursul meu. Anakin a făcut în aşa fel încât să nu am nevoi, iar Dantooine – înainte de Yuuzhan Vong – nu avea nimic mai periculos decât nişte spini mari de care să mă îngrijorez. Mă iroseam, încercând să-mi păstrez forțele, în timp ce mă îndepărtam de mijloacele pe care le folosisem în trecut pentru a accesa Forța.

Mara îl privi în ochi pe Luke, iar el simți cum legătura şi conexiunea lor personală se întăresc. Trecu peste oboseală pentru a ajunge la imaginea Marei care exista adânc în psihicul femeii. Acea Mara, cu membre puternice şi ochi ageri, purta armură, avea blastere şi arăta ca cineva care putea să dezmembreze o *Stea a Morții* din interior spre exterior.

— Asta sunt eu, Luke. Când Anakin şi cu mine a trebuit să fugim, m-am simțit epuizată fizic, dar am fost mai puternică în Forță. Am reuşit să repar o parte din daunele provocate de boală. Mi-am dat seama că asta e cea mai insidioasă natură a bolii. Mulți, atunci când se îmbolnăvesc, se retrag şi sunt neajutorați. Abandonează ceea ce au devenit şi locul lor în rețeaua care este Forța, apoi boala rupe acele conexiuni finale şi ei mor.

Luke se uită o clipă, apoi se încruntă.

— Deci îmi spui că, indiferent cât de obosită eşti, faptul că te las să lupți împotriva invadatorilor te va face mai puternică.

— Atâta timp cât lupt, nu mor.

El se cutremură.

— Nu sunt sigur că-mi place leacul, dar boala îmi place mai puțin.

— Mă vei lăsa să lupt?

— În ciuda faptului că sunt Maestru Jedi, nu cred că te-aş putea opri.

Mara râse, iar sunetul plăcut al vocii ei se revărsă ca un balsam în urechile lui

Luke.

— Alți bărbați ar fi putut spune asta, dar niciunul dintre ei nu ar fi vorbit serios. Sunt atât de bucuroasă că te-am găsit şi că nu te-am ucis.

— Ambele lucruri mă emoționează şi pe mine. Luke se uită la un cronometru de pe perete. Nu ştiu când vor veni, dar s-ar putea să vrei să dormi până atunci.

— Cred că aş prefera să-mi petrec timpul cu soțul meu. Mara se întinse şi apucă o mânecă din tunica lui Luke, apoi îi trase fața la ea şi îl sărută. Rămâi aici cu mine. Spune-mi o poveste despre Belkadan şi un Maestru Jedi cu două lame. Timpul petrecut cu soțul meu este cel mai bun medicament de pe Dantooine, iar eu voi lua cu plăcere oricât de mult îmi poți oferi.

Capitolul 26

Pe Corran nu-l deranja înțepătura nisipului pe față în timp ce privea spre locul în care vântul începuse să dezgroape nava *Flirtul*. Întinzându-se cu Forța, îi putea simți pe Ganner şi pe Trista adânc în interiorul navei. Deşi distanța le atenua emoțiile, faptul că detectase ceva mai mult decât simpla lor prezență însemna că erau probabil prinşi într-o conversație aprinsă. Nu era de mirare, deoarece starea de spirit a tuturor era încărcată de când soarta studenților dispăruți devenise clară. Corran şi Ganner merseseră până la stația meteorologică şi găsiseră locul în paragină. Resturile fuseseră împrăştiate peste tot, iar patru seturi de urme de paşi duceau departe de stație. Nu se putea trage altă concluzie: Vil şi Denna fuseseră capturați de războinicii Yuuzhan Vong.

Scârțâitul unei cizme pe stâncă îi readuse atenția înapoi asupra locului.

— Da, Doctore Pace?

— Urăsc când faci asta. Ai putea măcar să te uiți la mine.

Corran aruncă o privire peste umăr.

— Iartă-mă, dar eşti o prezență foarte puternică în Forță. În plus, cizmele tale cu talpă de piele fac un sunet special. Elevii tăi poartă tălpi sintetice care sunt practic silențioase.

Femeia îşi strânse buzele, apoi aprobă din cap.

— Frumos truc, dar cred că această misiune a ta va necesita mai mult decât trucuri. Eşti sigur că ştii ce faci?

Corran râse pentru o clipă, apoi clătină din cap.

— Unul dintre studenții tăi – unul dintre cei capturați – i-a acuzat pe Jedi că sunt capabil să vadă în viitor. Uneori, viziunile vin, dar nu pentru mine, nu acum. Nu ştiu dacă ceea ce vom face va reuşi, dar ştiu că nu putem face nimic mai puțin.

Pace se încruntă.

— Tot nu-mi place toată chestia asta.

— Toată chestia? Corran arătă spre câteva lăzi din fibroplast cu echipamente de la gura peşterii. Te-ai apucat destul de repede să împachetezi artefactele Vong. Ai abandonat chiar şi echipamentul pentru a face asta.

— Era oricum vechi, iar eu am un surplus bugetar. Îl cheltuiesc sau nu primesc la fel de mult anul viitor. Ea îşi încrucişă brațele la piept. Ştii ce vreau să spun.

— Poate că da.

De la capturarea celor doi studenți, Corran şi Ganner cercetaseră în fiecare zi satul extraterestru. Din câte reuşiseră să afle, invadatorii se aflau acolo pentru a lua mostre din flora şi fauna locală, dar şi pentru a căuta ceva. Îi strânseseră pe sclavi afară şi creaseră rețele de căutare. Scormoniseră şi sondaseră nisipul în căutarea anumitor lucruri, iar Corran fu aproape sigur că ceea ce căutau se afla în lăzi.

Studenții stabiliseră şi faptul că se modifica din când în când câmpul magnetic al Bimmielului, ceea ce însemna că, dacă Yuuzhan Vong foloseau măsurători vechi pentru a găsi peştera, aveau să greşească un pic. *Desigur, capturarea lui Vil şi Denna*

înseamnă că au o pistă directă către noi. Corran era chiar surprins că invadatorii nu veniseră încă după ei. În misiunile lor de recunoaştere, Corran şi Ganner reuşiseră să stabilească o serie de lucruri. În primul rând, ştiau că cei doi studenți erau ținuți în cochilia mare. Nu erau în formă bună, dar simțul lor în Forță nu începuse încă să se diminueze. Acest lucru fusese considerat de toată lumea ca fiind un semn bun.

Pe de altă parte, starea de sănătate a prizonierilor se deteriorase. Jedii nu mai asistaseră la nicio ucidere, dar cu toate astea, numărul sclavilor se micşora. Excrescențele deveniseră mai mari, iar durerea în care se aflau sclavii era mult mai evidentă. Se părea că noaptea nu aveau prea multă linişte.

Corran îi văzuse doar pe cei doi războinici şi începuse să presupună că erau, de fapt, doar ei doi. Ştia că era o presupunere periculoasă, dar se agăța de ea pentru că, dacă erau mai mulți, misiunea de salvare nu avea cum să reuşească. Simțea, în adâncul sufletului, că vor reuşi, cel puțin parțial, şi îşi lăsă încrederea în Forță să-i întărească convingerea cu privire la numărul de războinici cu care se vor confrunta.

Ganner se bazase pe convingerea lui Corran cu privire la numărul lor şi o folosise pentru a se răzbuna pe el. Tânărul Jedi îi reamintea în repetate rânduri că, dacă ar fi acționat în acea noapte, niciunul dintre elevi nu ar fi fost în pericol şi ar fi putut fi cu toții departe de Bimmiel. Corran argumenta că întăririle Yuuzhan Vong ar fi putut veni dacă cei doi staționați aici nu ar fi raportat regulat, înrăutățind lucrurile, dar ştia că era un argument fals. *Dacă ar fi raportat către locațiile de pe alte lumi, mai mulți invadatori ar fi fost deja aici din cauza descoperirii oamenilor.*

Se uită la Doctorița Pace şi îşi lăsă umerii să-i cadă puțin.

— Am mai discutat despre toate astea, cred, şi vă înțeleg protestele față de anumite părți ale planului. Ganner şi cu mine ne vom strecura în tabără şi vom elibera studenții. Trista a învățat suficient despre pilotarea cargobotului încât să se poată descurca să-l ducă până acolo. Este mai mare decât o navă de luptă, dar experiența ei în pilotarea uneia dintre ele ar trebui să fie suficientă. Va presăra prin sat chestiile pe care le-ați sintetizat, Ganner şi cu mine ieşim de acolo şi plecăm.

— Da, plecăm... Îi lăsăm pe sclavi în urmă. Ochii lui Pace se îngustară. Când vom stropi zona cu virusul care va schimba bacteriile, vom arunca şi o cantitate incredibilă de *miros de ucidere*. Din rapoartele voastre, *şobolanii tăioşi* au de fapt tuneluri care trec pe sub bazinul satului. Când *mirosul de ucidere* va ajunge acolo, vor ieşi şi vor fi peste tot. Sclavii nu vor avea nicio şansă.

Un fior îi străbătu spinarea lui Corran.

— Ştiu asta, şi ştiu că ți-am cerut să ai încredere în noi, să ai încredere în sentimentul pe care Ganner şi cu mine îl avem despre sclavi. Mor puțin câte puțin. Nu am simțit niciodată ceva asemănător prin Forță, dar ştiu că sunt foarte bolnavi şi că nu vor supraviețui.

Apoi îşi ridică capul.

— Şi ştii că nu-i putem lua cu noi. Nu ştim ce sunt excrescențele, cum se răspândesc. Din câte ştim, sunt o boală infecțioasă, iar Yuuzhan Vong au creat acest sat ca pe ceva de unde să putem salva sclavii. Ei ar putea intenționa ca noi să luăm aceşti purtători de boală. Dacă o vom face, vom face un rău incredibil Noii Republici şi locuitorilor ei.

— Dar dacă Vil şi Denna sunt infectați?

Corran suspină.

— Acesta este miezul problemei, nu-i aşa? M-am luptat şi eu cu el.

— Şi care este decizia ta?

El se uită la nava îndepărtată şi la cele două siluete care se întorceau încet spre peşteră.

— Dacă sunt bolnavi, nu avem de ales decât să-i părăsim.

— Şi dacă îi putem vindeca?

— Vrei să rişti o planetă întreagă pentru şansa asta? Corran îşi atinse pieptul. Eu nu vreau. Îmi amintesc de virusul Krytos. Ştiu cât de devastator a fost. Dacă sunt infectați, nu scapă de pe Bimmiel. Dacă nu sunt, îi scoatem şi îi punem în costume de evacuare pe cargobot. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Ganner şi pentru mine, doar pentru a vă proteja împotriva şansei ca noi să dezvoltăm vreo problemă.

— Şi, dacă o faceți, vă aşteptați să vă ejectăm în spațiu pe toți patru?

Corran se întoarse şi se uită la ea.

— Ştii, Doctore, unele alegeri pur şi simplu nu sunt uşoare. Faptul de a-l ejecta pe Ganner i-ar putea frânge inima Tristei. Eu am o soție şi copii, şi nu cred că ar fi prea încântați de moartea mea; dar când trebuie să aleg între moartea mea şi moartea potențiala a miliarde de ființe, ştiu clar care este cea mai bună alegere. Eu slujesc Forța, iar Forța este viața însăşi. Asta nu face ca decizia să fie *uşoară*, dar o face *un pic mai uşoară.*

Pace pufni, apoi clătină din cap.

— Faci să pară atât de simplu.

— Dintr-un punct de vedere, este. Corran suspină. Mă îndoiesc, totuşi, că invadatorii împărtăşesc acest punct de vedere, aşa că asta va fi pur şi simplu greu şi dureros.

Capitolul 27

Jaina Solo stătea înghesuită şi anonimă în mijlocul piloţilor adunaţi pentru informarea Colonelului Darklighter în cabina principală a navetei de clasă *Lambda* a Senatorului A'Kla, *Rezistentul.* În ciuda tinereţii relative a Colonelului, el era unul dintre cei mai în vârstă din încăpere. Jaina găsea deranjant faptul că mulţi dintre piloţi tindeau să fie mai aproape de vârsta ei şi avea senzaţia că unul dintre cei care pilotaseră o *urâtă* era de vârsta fratelui ei mai mic.

Pe lângă piloţii din *Escadrila Vagabond* şi cele două escadrile de *urâte*, piloţii diferitelor cargoboturi se alăturaseră şedinţei de informare. Elegos stătea în faţa lor şi într-o parte, ca şi cum ar fi fost mai mult observator decât participant, în ciuda faptului că naveta lui fusese însărcinată să se deplaseze într-o poziţie anume, direct în linie cu direcţia din care îşi organizaseră atacul invadatorii Yuuzhan Vong.

Gavin făcu un semn din cap către Maiorul Varth, iar ea tastă o hologramă a unuia dintre *coralskipperi.*

— Aţi mai văzut *skipperi* înainte şi i-aţi angajat în lupte spaţiale. Habar nu avem ce rol vor juca în sprijinul terestru al unui atac, dar proiectilele lor cu plasmă vor ucide fără îndoială fiinţele care le vor sta în cale. Treaba noastră va fi să atacăm *skipurile* şi să le împiedicăm să îşi îndeplinească rolul de sprijin la sol. Aceasta este misiunea noastră principală şi va aparţine *Escadrilelor Vagabond* şi *Sălbaticii.*

Piloţii *Sălbatici* clătinară din cap şi se pălmuiră reciproc pe spate. *Urâtele* fuseseră împărţite în noi escadrile aici, pe Dantooine, iar *Escadrila Sălbaticii* era formată din *urâte* care arătau ca nişte *cuplaje* care aveau scuturi. La început, *Vagabonzii* se referiseră la escadrilă ca la *Escadrila de Recuperate*[13], dar piloţii se dovediseră buni, aşa că *Vagabonzii* nu-i necăjiseră prea mult.

Adevărul este că ştim că vor suferi multe pierderi în viitorul asalt. Navele lor nu sunt capabile să suporte loviturile pe care le suportă navele noastre.

Cealaltă escadrilă, desemnată *Durii*, era formată din nave mai puţin puternice, inclusiv înarmate cu tunuri ionice sau lipsite de scuturi. Gavin se întoarse spre acei piloţi, care purtau cu toţii eşarfe roşii pentru a le da un aer răutăcios – şi funcţiona, chiar şi pentru artileristul Gamorrean de la pupa unui vechi Y-interceptor fără scut.

— Vi se va da o misiune de atac la sol. Pe măsură ce vom îndepărta *skipurile*, veţi putea hărţui trupele de la sol. Habar nu avem ce au, dacă au ceva, ca mijloc de transport terestru. Eliminarea a tot ce este mare va fi importantă şi ar trebui să folosiţi torpile protonice sau rachete de şoc asupra lor, dar numai cu o strategie de atac foarte specifică.

Maiorul Varth apăsă câteva taste pe datapadul ei, iar holograma statică trecu la o animaţie. Cea mai probabilă idee a unui vehicul terestru Yuuzhan Vong – prezentat ca o creatură gigantică asemănătoare unui gândac care se deplasa pe mii de picioruşe – se mişca încet în timp ce un trio de nave se apropia de el. Primele două nave efectuau manevre de atac cu mitraliere, venind de la înălţime şi pulverizând săgeţi luminoase deasupra vehiculului. A treia navă de luptă veni la joasă înălţime şi

[13] Salvage – în acest caz însemnând *Recuperate* –, seamănă cu Savage care înseamnă *Sălbatic.*

lansă o torpilă protonică asupra țintei. Vehiculul Yuuzhan Vong folosi găurile negre pentru a intercepta săgețile laser şi lăsă torpila protonică să treacă. Racheta detonă, ridicând gândacul şi rupându-l în două înainte să-l arunce înapoi pe sol în bucăți.

Gavin zâmbi pe jumătate.

— Din nou, nu ştim cum vor arăta vehiculululu terestre Yuuzhan Vong. Am folosit un gândac pentru că ştim că îi folosesc. Indiferent cum arată, ideea este să le copleşim cu foc laser, apoi să lansăm o torpilă asupra vehiculului.

Dungile purpurii din jurul ochilor lui Elegos se strânseră.

— Colonele, iertați-mă, dar această strategie nu se bazează pe iluzii? Habar nu avem câți *dovin basali* ar putea avea astfel de vehicule terestre. S-ar putea să risipim torpilele.

Gavin încuviință din cap obosit.

— Sunt de acord, dar şansa de a ucide o mulțime de Yuuzhan Vong merită încercarea. În plus, orice armament greu ar avea chestia aia ne-ar putea lovi, aşa că trebuie să le eliminăm.

Ceva se declanşă în partea din spate a creierului Jainei. Ea ridică o mână.

— Ofițer de zbor Solo?

— Iertați-mă, Colonele, dar ceva ce tocmai ați spus s-a coroborat cu ceea ce a spus Senatorul. Anomalia gravitațională creată de *dovin basali* doar aspiră torpila protonică şi o striveşte, împiedicând detonarea sau reținând-o.

— Asta este ceea ce credem că se întâmplă. Credem că reținerea energiei poate epuiza *dovin basalul*, ceea ce este echivalentul aproximativ al doborârii unui scut.

— Corect, asta am crezut şi eu. Ea zâmbi un pic. Şi dacă nu facem să fie uşor pentru *dovin basali* să rețină acea energie?

Gavin se încruntă.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Bine, mă gândesc la următorul lucru. Dacă reprogramăm torpilele protonice şi rachetele de şoc astfel încât să primească constant date de țintire de la navele noastre, am putea să le facem să detoneze prematur atunci când este poziționată o anomalie gravitațională pentru a le intercepta. Rachetele explodează, eliberând toată acea energie. Gaura neagră ar putea absorbi o parte din ea, dar restul ar putea afecta trupele de la sol sau alte vehicule care nu au găuri negre pe partea aceea. Unda de şoc a exploziei ar doborî cu siguranță soldații, iar căldura ar putea aprinde câteva chestii.

Gavin îşi trecu o mână peste maxilarul bărbos.

— Ne permite oricum să facem ceva pagube. Totuşi, piloții ar trebui să-şi țină navele pe țintă pentru o vreme, ceea ce i-ar putea transforma pe ei înşişi în ținte.

Maiorul Inyri Forge ridică o mână.

— În modul de atac la sol, unei torpile nu îi va lua atât de mult să ajungă la țintă. Câteva secunde, nu mai mult.

Unul dintre piloții din grupul *Durii* aprobă din cap.

— Am putea, de asemenea, să ne sincronizăm rachetele cu datele de țintire provenite de la unele dintre cargoboturi. Ne apropiem, lansăm rachetele, apoi ne îndepărtăm sau pregătim o altă lovitură. Dacă tragem deasupra unor trupe foarte compacte, am putea face pagube serioase.

Liderul *Escadrilei Vagabond* încuviință din cap.

— Ca modificare a planului, ideea este simplă şi funcționează. Bun. O să pun

droizii specialişti în decodificări să creeze un simulator pentru această strategie şi să vedem cum merge. Voi, piloţii de cargoboturi, va trebui să vedeţi dacă vă puteţi modifica sistemele de senzori pentru a furniza telemetria de care au nevoie rachetele noastre, dar asta nu ar trebui să fie greu. Totuşi, veţi folosi armele pe manual, deoarece senzorii voştri vor fi ocupaţi – cel puţin, cei la distanţă. Când invadatorii se vor apropia suficient de mult încât să nu-i mai torpilăm, chiar nu veţi mai avea nevoie de datele senzorilor, dar le puteţi avea.

Gavin îşi muşcă buza de jos pentru o clipă.

— Uitaţi, cu toţii, aceasta nu va fi o luptă uşoară. În mod normal, noi, piloţii, ne învăluim în tradiţie şi în atmosfera romantică a luptei individuale în mijlocul stelelor. Navele de luptă pe care le pilotăm au distrus *Stelele Morţii* şi au doborât o mulţime de Imperiali şi piraţi. Adesea ne mândrim şi chiar ne consolăm cu faptul că cei cu care ne confruntăm în luptă sunt egalii noştri în ceea ce priveşte îndemânarea. Este o luptă corectă. Dar aici nu va fi nici pe departe o luptă corectă. Odată ce vom reuşi să acoperim trupele de luptă de la sol, îi vom măcelări cât de repede putem. Focurile dispersate ale laserelor pot arde doar vopseaua de pe o navă de luptă, dar vor prăji un războinic într-o secundă. Nu va fi plăcut. Dar este totuşi necesar.

Gavin dădu din cap spre priveliştea care dădea spre tabăra de refugiaţi şi spre focurile aprinse pentru a alunga noaptea.

— Este necesar pentru că cei de acolo nu sunt războinici. Mulţi dintre ei ar putea să deţină blastere, dar dacă vor fi vreodată nevoiţi să le folosească, este pentru că noi am eşuat. Protejarea acelor persoane, adulţi şi copii deopotrivă, este mai importantă decât supravieţuirea noastră. Asta nu înseamnă că ar trebui să fiţi proşti acolo sus, dar curajul vă va cere uneori să fiţi mai puţin raţionali şi sensibili.

Apoi luă brusc poziţie de drepţi şi îşi ridică mâna în semn de salut.

— Vă cunoaşteţi datoria. Ocupaţi-vă de simulări, de odihnă şi fiţi pregătiţi. Când vor veni, trebuie să îi oprim. Nu va fi de ajuns nimic mai mult sau mai puţin.

* * *

Jacen stătea în spatele uneia dintre redutele de pământ şi resturi de fibroplast ridicate în jurul taberei. Rondul lui se terminase cu câteva ore în urmă. Mâncase ceva şi încercase să se întindă să doarmă, dar rămăsese treaz. Se întorsese la post şi trimise un alt om să-şi învelească copiii în pat.

Dacă eu voi fi nefericit, măcar îi pot ajuta pe alţii să nu fie la fel.

Evenimentele din ultima săptămână îl derutaseră teribil pe Jacen. Viziunea lui fusese incredibil de reală, dar când încercase să o urmeze, se confruntase cu un dezastru. Imaginea unchiului său intrând în tabăra Yuuzhan Vong, mânuind două săbii, încă îi bântuia prin minte. Îl cunoştea pe Luke Skywalker de când se ştia şi îl recunoscuse drept Maestrul său, dar până atunci nu-l văzuse niciodată pe Luke aşa cum îl văzuseră alţii. Cele mai mărețe triumfuri ale lui Luke fuseseră realizate cu mult înainte ca Jacen să se nască, aşa că el ştiuse întotdeauna că Luke era o legendă, dar nu avusese niciodată posibilitatea să vadă de ce era o legendă.

Demonstraţia pe care o făcuse îl impresionase pe Jacen, la fel ca şi slăbiciunea unchiului său după demonstraţie. Părea să-l fi îmbătrânit teribil pe Luke faptul că folosise Forţa atât de direct. Odată ajuns pe *Curaj*, pilotul automat fusese setat, iar Luke se retrase să mediteze şi să se recupereze după calvar, lăsându-l pe Jacen să se

ocupe de rana de pe fața lui. Tânărul ridică o mână şi atinse crusta, care era singura amintire tangibilă a cât de aproape fusese de a deveni un sclav Yuuzhan Vong.

Fără rană, poate că nu aş fi crezut ce se întâmplase.

— Nu mai atinge rana, Jacen. Dacă se infectează, s-ar putea să rămâi cu o cicatrice urâtă.

Tânărul Cavaler Jedi se întoarse şi îi oferi lui Danni un zâmbet, în ciuda faptului că expresia trăgea de crustă.

— O cicatrice m-ar face mai atrăgător, nu crezi?

Ea înclină capul într-o parte şi se uită la el, apoi îşi strânse buzele şi clătină din cap.

— Nu ai nevoie de ea. Eşti perfect chipeş aşa cum eşti – cu condiția să scapi de îngrijorarea din ochii tăi.

Jacen clipi.

— Nu este îngrijorare, ci doar confuzie. Şi nu ar trebui să fie atât de evidentă, decât dacă mă citeşti prin Forță.

— Am practicat ceea ce mi-a arătat Jaina, dar m-am concentrat mai ales asupra ridicărilor uşoare şi asupra păstrării sentimentelor mele pentru mine. Ea îşi strânse brațele în jurul mijlocului. Venind în armonie cu Forța, am devenit brusc conştientă de cât de neglijenți sunt unii cu emoțiile lor. Unii oameni sunt pur şi simplu găleți de emoții, împrăştiindu-le peste tot.

Jacen se întinse prin Forță şi simți un fior de teamă dinspre Danni.

— Ții lucrurile pentru tine destul de bine, deşi frica nu ar trebui să fie una dintre ele. Frica duce la ură.

— Ştiu, e un pas spre partea întunecată. Ea expiră încet, apoi se urcă lângă el pe rampă şi se uită în întuneric. Lumina focului sclipea aurie din părul ei. M-au avut odată şi nu vreau să fiu din nou prizoniera lor. Nu aş putea suporta, pur şi simplu nu aş mai putea.

— Nu fac o impresie bună oaspeților lor, nu-i aşa?

— Nu. Se întoarse să se uite la el, cu jumătate din față ascunsă în umbră. Aş vrea să pot fi curajoasă ca tine. Tu glumeşti pe seama faptului că ai fost *oaspete*.

— Ori glumeşti, ori plângi, Danni. Jacen se aplecă înainte. Ştii că a fi curajos nu e chiar un truc. De cele mai multe ori curajul este doar ignorarea a ceea ce se întâmplă cu adevărat. Eu nu am avut timp să fiu speriat, şi nici tu nu prea ai avut, când am fugit. Nu ai fost speriată atunci când a contat.

— Dar acum sunt. Simt doar frică peste tot. Totul s-a terminat.

Jacen încuviință încet din cap.

— E multă frică în tabără, da, şi mai e şi afară. Arătă spre întuneric. Probabil o poți simți. E un zumzet ciudat în Forță. Unchiul Luke şi cu mine am învățat să o asociem cu sclavii Yuuzhan Vong. Le fac ceva sclavilor lor. Presupun că oricare ar fi trupele pe care le trimit împotriva noastră, primul val va fi format din sclavi de orice fel. Ei vor fi dispensabili şi îi vor lăsa pe Yuuzhan Vong să-şi testeze metodele împotriva noastră fără a pierde prea mulți războinici.

— Crezi că vom câştiga?

El ridică din umeri.

— Nu văd să avem de ales. Aş putea spune că da, dar dacă greşesc, nu vom mai fi prin preajmă pentru a discuta despre asta.

Danni ridică o sprânceană.

— Nu ai niciun indiciu al viitorului prin intermediul Forței?

— Nu, şi nu sunt sigur că aş crede dacă ar exista unul. Jacen suspină greu. Nu ştiu ce să cred. Acum două săptămâni credeam că singura modalitate de a-mi atinge adevăratul potențial ca Jedi era să mă retrag, să devin un pustnic şi să lucrez la conexiunea mea cu Forța. Acum văd că este nevoie ca eu, un Jedi, să ajut lumea. Nu pot să îți spun cât de bine m-am simțit când am putut să îi salvez pe Mara şi Anakin. Poate că Jedii sunt disprețuiți de lume, dar aici, câțiva dintre noi sunt priviți ca salvatori. Când unchiul meu se plimbă prin tabără, poți simți mândria şi speranța crescând. Sunt copii care folosesc bastoane şi fac un bâzâit în timp ce se duelează cu săbii simulate. Poate că doar se agață de orice fel de speranță într-o perioadă atât de întunecată, dar faptul că pot oferi această speranță mă face să mă simt bine.

— Deci accepți că un Jedi are responsabilități dincolo de relația sa cu Forța?

— Nu m-am gândit la asta exact în aceşti termeni, nu, dar cred că ar trebui să răspund da. Îşi mişcă umerii neliniştit. Totuşi, mă întreb dacă având cumva o relație mai puternică cu Forța şi o mai bună înțelegere a ei, aş fi fost în stare să ştiu unde a mers prost viziunea mea. Unchiul Luke spune că viitorul este în continuă mişcare, aşa că viziunea ar fi putut fi corectă până în momentul în care nu a mai fost din cauza a ceea ce a făcut altcineva. Dacă ar fi mers bine, poate că nu am fi fost aici şi nu i-am fi putut salva pe Mara sau pe Anakin, aşa că nu am nimic împotriva modului în care au decurs lucrurile. Totuşi...

— Totuşi, vrei să stăpâneşti mai bine Forța. Dacă asta este calea pe care trebuie să o urmezi, trebuie să înveți cum este trasată.

Jacen se întoarse spre ea şi zâmbi.

— Cred că asta e, da.

Danni încuviință, apoi îşi încolăci o şuviță de păr blond în jurul unui deget.

— Poate că acea cale pe care o cauți este la fel ca viitorul, mereu în mişcare. Poate că această parte a drumului îți cere să le insufli speranță acestor civili, iar alta te va lăsa să o apuci pe drumul tău. Când ajungi la un punct de decizie, poți părăsi o cale şi porni pe alta. Doar experiența ta din trecut te poate ghida.

— Da, iar eu nu am atât de multă experiență, nu-i aşa? Jacen scutură din cap. Se pare că te-ai gândit mult la Forță.

— Nu la Forță, ci doar la viață. Şi eu a trebuit să aleg unele cursuri. Cu toții o facem. Aş fi putut să rămân pe Commenor, să mă căsătoresc, să am copii, dar în schimb am solicitat intrarea în *Societatea ExGal* şi am fost trimisă pe Belkadan. Dacă supraviețuiesc acestei încercări, poate că voi avea şansa de a reveni asupra acestui tip de decizie.

Jacen simți un semn de roşeață pe obraji.

— Vrei să te căsătoreşti şi să ai copii?

— Dacă apare bărbatul potrivit, este posibil, da. Ea ridică din umeri. Cu tot ce se întâmplă, nu prea ştiu dacă pot avea încredere în emoțiile mele. Recunoştință, teamă, curiozitate – toate aceste lucruri sunt amestecate în mine.

— Dar nu te vezi cu nimeni?

Jacen simți întrebarea atârnând în aer pentru o secundă, apoi prăbuşindu-se ca plumbul la pământ. Ştia că era ridicol ca o femeie cu cinci ani mai în vârstă decât el să îi arunce măcar o a privire, dar...

A spus că sunt chipeş... Totuşi, mă vede ca pe un băiat, sunt sigur...

— Romantismul a fost o parte din viața mea pe care am amânat-o pentru mai

târziu. Poate că mai târziu este *acum*, nu ştiu. Ea îi dădu un zâmbet. Dacă tu erai un pic mai în vârstă, sau eu un pic mai tânără, şi circumstanțele ar fi fost cu totul diferite, nu ştiu. Adică, am sentimente pentru tine, Jacen, dar ele sunt total amestecate. Eşti atât de grijuliu aducându-mi hologramele şi amintirile de pe Belkadan. Nu ai de unde să ştii cum m-au făcut să mă simt...

— Cu tot ce se întâmplă, nu ai încredere în sentimentele tale?

Danni încuviință din cap.

— Lichidele sub presiune nu fierb când ar trebui, iar emoțiile tind să acționeze invers. Eu cred că eşti minunat, şi te prețuiesc ca prieten. În rest, ei bine, aşa cum ai spus, viitorul este mereu în mişcare.

Jacen simți o strângere de inimă. Crescând la Academie, avusese cu siguranță partea lui de pasiuni pentru alte studente, dar Danni fusese prima femeie de care fusese atras în afara acelui cadru. Era de acord că faptul că fusese nevoit să stea aproape de ea într-o capsulă de salvare îi făcuse cu siguranță să se familiarizeze cu un grad de intimitate fizică care nu era de obicei asociat primei întâlniri cu cineva. Îşi întreținuse fanteziile cu ea, dar îşi dăduse seama că erau cât se poate de legate de romantismul tradițional al eroului care salvează o domnişoară în primejdie.

Retrăiesc modul în care tatăl meu a cunoscut-o pe mama...

Privirea ei îi cercetă chipul.

— Te-am rănit, nu-i aşa?

— Cavalerii Jedi nu cunosc durerea, Danni. Jacen îi oferi un zâmbet curajos. În vremuri ca acestea, un prieten este cu adevărat o comoară. Având în vedere ce se întâmplă aici şi cu viața mea şi a ta, să fim prieteni este probabil cel mai bun lucru posibil pentru noi.

Ea se întinse în sus şi îi mângâie obrazul drept cu mâna stângă.

— Este un răspuns foarte matur, Jacen. Eşti într-adevăr foarte special.

— Mulțumesc, prieteno. Jacen oftă şi se întoarse să se concentreze asupra întunericului. Prietenii tind să scoată ce e mai bun din mine.

* * *

Anakin se opri când uşa cabinei folosite de Mara şi de unchiul său Luke se deschise. Luke ieşi şi îi zâmbi nepotului său.

— Mara se odihneşte pentru moment.

Băiatul încuviință din cap.

— Nu o voi deranja. Arătă cu degetul peste umăr spre un pasaj. Eu doar..

— Mi-ar plăcea dacă ai face o plimbare cu mine, Anakin.

Anakin surprinse tonul uşor distant din vocea unchiului său şi îl recunoscu imediat.

— Da, unchiule Luke.

Se lăsă la o jumătate de pas în spatele lui Luke şi în stânga lui. Anakin învățase că aceasta era poziția corectă pentru un ucenic dreptaci; în felul acesta, dacă ar fi să tragă şi să-şi aprindă sabia într-un mod neglijent, nu şi-ar fi tăiat Maestrul în două, accidental.

Luke se uită la el şi surâse.

— Mă bucur să te văd în picioare şi bine. Yuuzhan Vong au făcut tot posibilul să te ciopârțească.

Anakin ridică din umeri. Încă mai simțea plasturii bacta lipiți pe unele dintre tăieturi; rănile superficiale nu erau suficient de grave pentru a justifica o scufundare completă în bacta.

— Un Jedi nu cunoaşte durerea, Maestre.

— Dar ştie ce este recunoştința. Luke se opri, apoi se întoarse spre nepotul său şi îşi aşeză mâinile pe umerii lui Anakin. Ai făcut o treabă minunată având grijă de Mara. Mi-a povestit totul şi sunt foarte mândru de tine. Nu m-am gândit niciodată că a te trimite cu ea va cere atât de mult de la tine. Mi-e ruşine să spun că, dacă aş fi ştiut ce se va întâmpla, poate că nu te-aş fi trimis. Acum mă bucur că am făcut-o.

— Nu aveam de gând să te dezamăgesc, unchiule Luke. Nu aveam de gând să o dezamăgesc pe mătuşa Mara. Anakin ridică din umeri şi îşi prinse degetul mare în curea. Am făcut doar ce mi-a cerut misiunea. Îmi pare rău că nu am putut salva *Sabia de Jad* sau blasterele şi alte lucruri pe care le avea la bord. Dacă m-aş fi gândit...

— Nu, Anakin, fără reproşuri. Ceea ce ai făcut a fost tot ce se putea aştepta cineva de la tine.

— Eşti prea generos.

Luke scutură din cap şi îşi privi nepotul într-un mod care îi dădu un fior lui Anakin.

— Când am avut viziunea locului unde veți fi şi unde vă vom găsi, am ştiut că un milion de lucruri diferite puteau schimba acel viitor. Dacă ai fi ezitat doar un pas, dacă te-ai fi oprit sau te-ai fi gândit să renunți, Jacen şi cu mine nu am fi putut să vă salvăm. Ai făcut exact ceea ce trebuia să faci; de data asta, ca şi atunci când ți-ai salvat tatăl la Sernpidal. Şi dorința ta de a purta acea ultimă luptă pentru Mara...

Maestrul Jedi îşi ridică bărbia.

— În acel moment ai strălucit atât de tare în Forță... ai fost orbitor, şi, în ciuda eforturilor lor, nu te-ar fi putut doborî niciodată.

— Uau. Anakin clipi. Adică, mulțumesc, Maestre.

Luke râse uşor.

— Ca Maestru al tău, îți sunt recunoscător pentru acțiunile tale ca ucenic Jedi. Şi ai recunoştința mea personală pentru că mi-ai salvat soția. Din păcate, acesta nu este genul de situație în care ceremoniile se organizează uşor.

Băiatul se îndreptă cât era de înalt.

— Maestre, acest ucenic cere doar să i se permită să lupte alături de tine.

Luke îi mângâie părul lui Anakin.

— Nu te gândi la asta ca la o recompensă, Anakin. Dacă mi-ar sta în putere, aş face în aşa fel încât să nu mai trebuiască să lupți niciodată. Să stai în picioare şi să ucizi, riscându-ți propria viață – e ceva ce aş prefera ca niciunul dintre noi să nu trebuiască să facă vreodată. Te voi lăsa să lupți alături de mine pentru că, sincer să fiu, situația o cere. De asemenea, te voi lăsa să lupți pentru că ştiu că, indiferent de situație, ai inima şi inteligența de a face tot ce trebuie făcut pentru a-i proteja pe ceilalți.

Anakin simți un fior trecând prin el.

— Asta sună ca o răsplată.

— Nu şi din punctul meu de vedere. Luke suspină. Cred că va trebui să-i convingem pe Yuuzhan Vong că punctul meu de vedere este cel corect, astfel încât să realizeze că nu există nicio răsplată pentru acțiunile lor.

Capitolul 28

Noaptea căzuse deasă şi apăsătoare înainte ca primul avertisment să fie dat. Soldații trimişi de Amiralul Kre'fey pentru a ajuta, instalaseră senzori de distanță care detectau energia infraroşie emisă de Yuuzhan Vong. Imediat ce fusese dată prima alarmă, două Interceptoare TIE din *Escadrila Durii* porniseră pentru o recunoaştere rapidă a zonei în care senzorii semnalaseră mişcări.

Gavin urmări decolarea Interceptoarelor TIE şi cum se îndreptau spre sud. Cu ochiul liber, deveniseră puncte luminoase îndepărtate, dar, aflat în carlingă, le putea urmări pe monitorul principal. Le asculta comunicațiile şi auzi vocea încordată a unui pilot când văzu o coloană lungă de războinici Yuuzhan Vong apropiindu-se.

Acolo, la cinci-şase kilometri distanță, focul roşiatic de la sol se îndreptă spre navele de luptă. Acestea reuşiră să îl evite destul de uşor şi să raporteze ce văzuseră.

— Contacte multiple, Comandante. Trupe terestre pe jos, precum şi două vehicule mari şi douăsprezece mai mici. Anomalii gravitaționale şi tunuri cu plasmă pe cele mari, tunuri cu plasmă pe cele mici. Contactele aeriene vin acum. Înaintăm.

Gavin apăsă pe un buton al unității sale de comunicații.

— Aici *Liderul Vagabond* către toți *Vagabonzii*. Deschideți focul. Inamicul este acolo, iar noi îl vom pulveriza. Introduse secvența de inițiere a focului şi aşteptă ca sistemele de energie şi de armament să treacă pe verde. *Catch*, monitorizează frecvența tactică a bazei şi iluminează butonul atunci când există o urgență.

Droidul emise un răspuns pozitiv.

Gavin redirecționă energia către bobinele repulsoare, apoi acceleră. După ce se ridică şi se mişcă, apăsă pe comutatorul care bloca aripile în poziție de luptă şi cârmi nava la 180 de grade.

— *Grupa Unu* la mine.

Mai multe clicuri se auziră pe canalul de comunicații pentru a-i confirma comanda. *Catch* începu să picteze mai multe contacte inamice în aerul din fața lor.

Se pare că au două escadrile de skipuri. Trebuie să-mi placă şansele şi să sper că vom reuşi să facem ce e mai bine cu ele. Îşi pregăti laserele şi fixă reticulul de ochire pe unul dintre *skipuri* care hărțuia un *Durii* care se întorcea. Gavin apăsă trăgaciul secundar, aruncând o ploaie de săgeți energetice roşii.

— *Durii*, virați spre stânga.

Urâta o luă spre dreapta lui Gavin, iar *skipul* viră pentru a rămâne în coada TIE-ului. Gavin cârmi la dreapta şi fixă *skipul* în vizor. În acelaşi timp în care Nevil împroşca *skipul* cu focuri dispersate, Gavin apăsă trăgaciul primar şi trimise o rafală de laser de putere maximă în *skip*. Gaura neagră folosită pentru a îndepărta focurile de armă ale Quarrenului deformă traiectoria de zbor a proiectilelor pe care le trăsese Gavin, dar reuşi doar să le atragă spre *dovin basal*, creatorul găurii negre.

Proiectilele loviră şi arseră prin carnea de piatră a *coralskipperului*. Ceva se evaporă într-o explozie de abur, apoi pupa *skipului* începu să se deterioreze. Câteva secunde mai târziu, ultima lovitură laser țâşni din cealaltă parte a navei. Timp de o jumătate de secundă, nava rămase suspendată în aer, cu nasul îndreptat spre cer,

apoi a doua rafală intermitentă a lui Nevil o împroşcă cu puncte roşii incandescente. Probabil că unul dintre ele lovise un *dovin basal*, distrugându-l, pentru că *skipul* se prăbuşi apoi din cer şi se distruse nevăzut în pământul de dedesubt.

În fața lui Gavin, cerul se aprinse ca peisajul oraşului Coruscant în timpul unei sărbătoriri a *Zilei Eliberării*. Proiectilele de plasmă se arcuiau pe cer. Fulgerele laser, atât roşii, cât şi verzi, precum şi fulgere albastre ionice, coborau înclinate spre sol. Sclipiri de culoare luminau cele două umbre uriaşe care se mişcau prin noapte, dar Gavin nu putu distinge prea multe detalii. Era cât pe ce să-i ceară lui *Catch* să comute modul de atac la sol pe senzorii săi, ca să-şi poată face o idee despre ce aduceau Yuuzhan Vong pentru a ataca baza, dar navele care se apropiau îi solicitară toată atenția.

Şi o vor primi. Scuipă unul în reticulul de ochire şi strânse pe trăgaci. *Vor primi toată atenția de care sunt în stare.*

* * *

Anxietatea nervoasă a piloților îl trezi prima pe Luke, cu toate că vuietul navelor de luptă care decolau garantase că nu-l va lăsa să adoarmă. Îşi trase o tunică pe el, apoi îşi trecu cureaua sabiei peste umăr înainte să iasă din cort. Privi navele de luptă îndreptându-se spre sud şi, doar pentru o clipă, îşi dori să poată fi acolo sus, în unul dintre ei.

Să mă rostogolesc încă o dată, cu R2 în spatele meu, într-o luptă aeriană.

Se cutremură, ştiind că astfel de amintiri nu erau lucruri la care trebuia să se gândească un Maestru Jedi. Afinitatea pentru luptă era un rău necesar, dar unul care putea fi tolerat doar atunci când un Jedi se abținea şi o folosea doar pentru a apăra pe alții. Vederea liniei de demarcație dintre acțiunea ofensivă şi cea defensivă era, în cele mai bune momente, dificilă, dar în timp ce privea lumea adormită ieşind din corturi, frecându-şi ochii şi începând să murmure, ştia unde se afla în acest caz.

Mara apăru lângă el.

— Unde mă vrei?

Urgența din voce contrazicea oboseala de pe chipul ei.

— Vrei adevărul sincer?

Mara ezită pentru o clipă, apoi încuviință din cap.

— Am încredere în judecata ta, Luke.

— Bine. Vreau să o găseşti pe Leia. Ea va conduce turma de noncombatanți. Chiar acum am nevoie să fii acolo şi să o susții, ca să nu avem nicio problemă cu ei. Ştiu că vrei să fii...

Mara se întinse şi îi atinse buzele cu un deget.

— Am spus că am încredere în judecata ta. Am încredere că mă vei avea acolo unde ai nevoie de mine, iar dacă este nevoie de mine în altă parte, mă vei înştiința.

Luke se întinse şi o trase pe Mara într-o îmbrățişare fermă.

— Te iubesc foarte mult, Mara. Pentru asta şi pentru toate celelalte.

— Ştiu, Luke. Mara îşi trase puțin capul înapoi, apoi îşi aşeză fruntea pe a lui, cu nasurile atingându-se. Cu fiecare dintre noi făcându-şi partea, îi vom învinge pe Yuuzhan Vong. Contează pe asta.

— Contez. Luke o sărută şi o strânse în brațe ca şi cum ar fi fost ultima dată, apoi o lăsă cu reticență să-i plece din brațe. Forța să fie cu tine!

— Şi cu tine, iubirea mea. Ea îi făcu cu ochiul şi se îndepărtă spre centrul taberei. Când vei avea nevoie de mine, voi fi acolo.

El încuviinţă din cap, apoi alergă spre perimetrul sudic. Îl găsi repede pe Colonelul Bril'nilim, Twi'lekul responsabil cu trupele Noii Republici, scanând distanţa cu un macrobinocular. Luke simţi frustrarea liderului comandoului, aşa că nu făcu nimic pentru a-l deranja.

Twi'lekul se întoarse şi îi oferi dispozitivul pentru vizualizare.

— Poate că tu poţi vedea ceva mai mult decât mine.

Luke flutură mâna cu macrobinoclul.

— Yuuzhan Vong sunt acolo, însă asta e evident. Trupele sunt probabil forţe de sclavi care vor suporta cea mai mare parte a victimelor. Unde vrei să mă duc?

Bril'nilim arătă spre sud-est.

— Pe tine te-aş vrea acolo, iar pe nepoţii tăi la sud-vest. Anunţă-mă dacă simţi că este ceva ciudat şi pot trimite iscoade.

— La ordin, Colonele. Luke se întoarse şi îi găsi pe nepoţii săi un pic în spate. Aţi auzit?

Jacen încuviinţă din cap.

— Da. Anakin şi cu mine mergem acolo, tu vei fi dincoace. Raportăm orice este ciudat.

— Corect. Nu mergeţi voi înşivă să investigaţi, aţi înţeles?

Lekkuul Colonelului Bril'nilim tresări când se întoarse.

— Ar fi bine să înţelegeţi asta. Fără eroisme. Trupele mele vor trage în *chestii* pe care nu le înţeleg, iar un Jedi care se furişează va fi unul dintre ele. Aţi înţeles?

— Da, domnule, răspunseră la unison cei doi tineri Cavaleri Jedi.

Luke şi Colonelul schimbară zâmbete.

— Bine, treceţi la treabă. Îmi place să am trei Jedi de partea mea. Sper doar că niciunul dintre noi nu va trebui să vadă prea multă acţiune.

* * *

— Aici *Durii Şapte*. Mi-ar prinde bine puţină acoperire în cursa mea de atac.

Jaina făcu clic pe unitatea ei de comunicaţii.

— *Vagabond Unsprezece* e cu tine, *D-Şapte*.

— Mulţumesc, *Beţişoare*.

Pilotul Jedi îşi înălţă X-interceptorul pe stabilizatorul stânga şi se îndreptă spre dreapta *X-ceptorului* care se îndrepta spre formaţia de la sol. Aripile de Interceptor TIE de pe *X-ceptor* scuipau săgeţi laser pe lângă nasul său lung de X-interceptor, secerând rânduri de trupe Yuuzhan Vong. Deşi Jaina nu putea vedea prea multe în lumina verde a laserelor, îşi putea da seama că nu fugise nimeni din trupele Yuuzhan Vong. *De asemenea, mi se par mai mici şi mai butucănoşi decât credeam că sunt Yuuzhan Vong din ce a descris Jacen.*

Un *coralskipper* se apropie şi se îndreaptă spre *X-ceptor*. Jaina îşi împinse manşa în faţă şi pulveriză proiectile de laser roşu asupra *skipului*. Acesta generă imediat un vid care absorbi cea mai mare parte a focului laser. Jaina îşi menţinu nava în forţă şi lansă o rafală cvadruplă solidă în mijlocul unei pulverizări, care îl făcu pe pilotul Yuuzhan Vong să se ferească. În timp ce acesta se desprindea spre stânga, Jaina se rostogoli spre stânga şi se stabiliză în pupa lui *D-Şapte*.

Nu-mi place să fiu scut, dar trebuie să-i dau această şansă.

Focul înflori din nasul *X-ceptorului* când o torpilă protonică ţâşni afară. Jaina îşi ridică nava după lansare şi căpătă un pic de altitudine. Sub ea, torpila se îndreptă direct spre prima umbră muntoasă din mişcare, apoi explodă într-o minge argintie strălucitoare care lumină noaptea.

Sistemul de protecție împotriva fulgerelor al cupolei X-interceptorului se activă imediat, eliminând cea mai mare parte a reflexiilor luminoase, dar permițându-i totuşi să vadă ce se întâmpla în punctul de atac. Torpila detonase cu aproximativ o sută de metri mai departe de țintă, iar vidul înghițise o mare parte din energie, dar puținul pe care nu-l consumase făcuse ravagii la sol. Energia evaporă trupele, eliminând companii întregi cât ai clipi. Pe alții îi împrăştie ca pe jucării sub picioarele unui copil răzbunător. Unda de şoc răsturnase câteva dintre vehiculele mai mici, care pentru Jaina arătau ca nişte cupole osoase blindate montate pe cili ca nişte perii. Câteva se rostogoliră pe spate, cu piciorușele fluturând în aer, în timp ce altele cărora li se arseseră instantaneu cilii se opriseră. Cel mai impresionant, însă, fusese vehiculul mare spre care țintise *D-Şapte.* Ca şi creaturile mai mici, avea o armură din plăci osoase. De-a lungul coloanei vertebrale şi în unele puncte de pe flancuri ieşeau nişte coarne. Din acele coarne ieşeau proiectile de plasmă şi, deşi nu-şi putea da seama dacă se puteau roti sau nu coarnele, erau suficient de multe îndreptate într-o singură direcție pentru a putea curăța cerul de nave de luptă. Se cutremură, pentru că toată chestia îi părea a fi un melc uriaş, blindat şi cu spini.

Jaina se rostogoli puternic spre dreapta, apoi alunecă lateral spre stânga înainte de a declanşa o rafală spre *chestia* aia, pe care, în mod arbitrar, se hotărî să o numească *lanț* – prescurtare de la *lanț muntos*. Un vid îi captă focurile, iar *lanțul* lansă plasmă în direcția ei. Ea se feri de cele mai multe focuri şi auzi zgomotul static al scuturilor care absorbeau daunele celorlalte. Senzorii ei semnalară alte anomalii gravitaționale, pe care le bănuia a fi *dovin basali* care încercau să-i smulgă scuturile, dar sfera ei compensatoare fusese extinsă pentru a se apăra de acel tip de atac.

Îşi redresă nava şi acceleră în bătălia de deasupra convoiului. În timp ce îşi răsturna nava de luptă pentru a urca, văzu alte detonări la sol ale torpilelor protonice. I se părea că şi acestea explodaseră prematur, ceea ce ucisese o mulțime de trupe şi răsturnase creaturile mai mici. Era bucuroasă să ştie că strategia ei avea un oarecare efect, dar se temu că nu va fi suficient.

— *Sparky*, care este distanța dintre cele mai avansate şi cele mai îndepărtate explozii terestre?

Droidul afişă răspunsul pe monitorul său secundar.

Jaina se cutremură. Distanța făcea coloana Yuuzhan Vong să aibă cel puțin cinci kilometri lungime. *Nu contează cât de bine tragem. Dacă nu reuşim să doborâm lanțurile, nu avem cum să-i oprim pe Yuuzhan Vong să ajungă la tabără. Şi, când o vor face...*

* * *

Leia tresări când simți o mână pe umărul ei. Se întoarse repede şi lăsă o mână pe blasterul pe care îl purta la şold, dar Mara o lipi cu spatele de coca cargobotului în umbra căruia se aflau. Leia se uită la ea o clipă, apoi îşi ridică mâna liberă la propriul gât.

— M-ai speriat.

— Îmi pare rău. Luke m-a trimis să te găsesc şi să stau cu tine.

— Eşti sigură? N-ar trebui să...

— Să mă odihnesc? Mara scutură din cap. Niciodată nu mi-a plăcut să fiu neajutorată, aşa că sunt aici. Ce faci?

Leia îşi îndreptă un deget spre perimetrul de nord-est al taberei.

— Lumea a venit în centrul taberei, dar câteva familii de aici nu au venit. Am vrut să văd ce fac. Mă îndreptam într-acolo, şi apoi, nu ştiu, am avut un sentiment...

Mara îşi ridică capul şi se uită dincolo de marginea cargobotului.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic de genul ăsta.

Mara încuviință din cap, apoi îşi desfăcu sabia de la curea.

— Nu ai simțit absolut nimic, nu-i aşa?

— Ce?

Mara arătă spre unul dintre corturi. Mişcarea era clar vizibilă în el, dar când Leia se întinse cu Forța, nu putu simți nicio viață în el.

— Asta e imposibil.

— Nu chiar.

Mara sări în față, iar sabia ei albastră se întinse într-o linie sfârâitoare. Tăie cablurile care țineau cortul ridicat. Acesta se prăbuşi peste trei siluete pentru o secundă, apoi acestea se eliberară cu ghearele din țesătura roşie.

Trioul de războinici Yuuzhan Vong rămaseră acolo pentru o clipă, părând înalți, dar, din cauza hainelor pe care le purtau, nu prea semănau cu siluetele slabe descrise de alții. O pseudocarne palidă îi acoperea, cu excepția ghearelor care ieşeau prin ea şi a locului unde atârna ca o glugă peste capetele lor. Se îmbrăcaseră cu haine. La picioarele lor, dezvăluite de faldurile sfâşiate ale cortului, Leia văzu trei trupuri dezbrăcate, acoperite de sânge. Într-o clipă înțelese ce se întâmplase.

Unii dintre războinicii Yuuzhan Vong se strecuraseră în tabără, omorâseră refugiați şi folosiseră masca *ooglith* pentru a se preface că sunt oameni. *Dacă s-au amestecat şi alții cu adevărații refugiați, nevinovații riscă să fie măcelăriți.* Dorința de a fugi şi de a trage un semnal de alarmă o cuprinse când îi văzu pe cei trei războinici întorcându-se spre Mara şi sabia ei. *Trebuie să protejez lumea, dar nu o pot părăsi pe Mara. Ce să fac*?

Capitolul 29

Ghemuit printre stânci, la un pas de tabăra Yuuzhan Vong, Corran privi la Jens. Studenta stătea cu spatele lipit de o stâncă mare, cu genunchii strânşi sus şi cu o telecomandă blocată în echilibru pe ei. Apăsă câteva întrerupătoare pe dispozitiv, iar o mică sondă sferică începu să bâzâie ridicându-se din pământ. O antenă telescopică se înălţă, iar o mică suită de senzori se desfăşură de la baza ei.

Corran îi făcu semn din cap, iar ea trimise sonda în arc spre stânga, pentru a intra în tabără dinspre nord. Mica sferă neagră pluti uşor în interiorul taberei. Apoi înconjură câteva dintre cele mai mici cochilii, îndreptându-se direct spre cele de mărime mijlocie. În dreptul celei care îi adăpostea pe cei doi războinici Yuuzhan Vong, Jens folosi un stroboscop pentru a ilumina zona, apoi retrase sfera spre nord. Cei doi războinici ieşiră din cochiliile lor şi arătară spre sondă. Unul dintre ei se întoarse rapid în carapace, revenind cu arme, armură şi echivalentul Yuuzhan Vong al încălţămintei de nisip. Se îmbrăcă în timp ce încă supraveghea sonda, dându-i celuilalt şansa să intre în carapace şi să se înarmeze. Când acesta se echipă, cei doi porniră după sonda care dispăruse în dunele de la nord de albia lacului.

Corran se uită la Jens.

— Ţine-i ocupaţi. După ce intrăm în cochilia mare, pune-o pe Trista să decoleze. Va ajunge aici în cinci minute. Să împânzească zona cu bombele cu *miros de ucidere*, apoi te ia pe tine şi ne scoate şi pe noi de aici. Dacă nu ieşim în tot acest timp, consideraţi-ne morţi şi plecaţi. Nicio altă întrebare, da?

Jens aprobă din cap.

— Mult noroc.

— Mulţumesc, şi ţie.

Se uită dincolo de ea, la Ganner.

— Gata?

Tânărul dădu din cap şi se săltă peste un bolovan. Corran ocoli bolovanul care îl ascunsese şi alergă cât de bine îi permiteau încălţările de nisip. Ganner ajunse primul la nisipul sigur şi se aplecă să apese pe declanşatorul rapid al legăturilor sale. Îşi lăsă încălţările de nisip şi alergă spre cochilia mare. Îşi aduse sabia la îndemână, dar nu o aprinse.

Corran îşi eliberă picioarele de încălţămintea de nisip, dar le strânse cu mâna stângă. Alergă după Ganner şi ajunse la cochilia mare la doar câţiva paşi în urma lui. Corran aruncă sandalele deoparte la intrare, apoi îşi scoase propria sabie. O lăsă stinsă, dar degetul mare drept îi stătea suspendat deasupra butonului de aprindere.

Ganner se oprise în dreptul gâtului scoicii mari. Pereţii şi podelele – fiecare suprafaţă, de fapt – erau netede şi variau în culoare de la fildeş închis la un roz pal. Pete cenuşii mai întunecate pătau pereţii în diferite puncte, dar Corran nu putea distinge niciun model în ele. Pereţii păreau, de asemenea, uşor luminoşi, dar admise că asta ar putea fi doar lumina soarelui care se revărsa cumva prin carapace.

Ganner înaintă şi coborî o serie de trepte în camera principală. De acolo porneau mai multe tuneluri despre care Corran presupunea că duceau la alte

camere mai mici, toate acestea făcându-l să se întrebe ce fel de creatură dăduse naştere cochilei. Deşi podeaua era foarte netedă, nu era deosebit de alunecoasă. Singurul sunet pe care îl auzeau provenea din propria respiraţie şi din zgomotul nisipului sub călcâiele cizmelor lor.

Marea cameră se deschise în momentul în care făcură o curbă pe scări. Ganner icni şi făcu un pas înapoi. Ochii lui Corran se îngustară, dar se forţă să treacă de însoţitorul său şi să ajungă la etajul principal. Se uită la cei doi studenţi şi chiar speră că erau morţi. Cei doi atârnau de nişte suporţi, legaţi la glezne, coapse şi încheieturi. Capetele le rămâneau mai jos decât picioarele, iar membrele le erau blocate ferm. Ambii bărbaţi fuseseră dezbrăcaţi de haine. Nişte creaturi mici, ca nişte crabi albi, de mărimea unei mese de *sabacc*, se plimbau pe spatele lor, ciupindu-i cu ghearele mici sau înfigându-le în carne apendice ca nişte ace. Râuri mici de sânge brăzdau carnea victimelor şi colorau podeaua. Sub ei, ceva care semăna mai mult cu o limbă decât cu un melc se mişca încet pe podea, curăţând-o de sânge. Corran se întinse cu Forţa şi îi simţi pe studenţi. Sufereau mult, dar percepţia lor în cadrul Forţei era puternică şi nealterată. Poate că fuseseră bătuţi şi torturaţi, dar nu erau încă pe moarte.

Ganner păşi înainte şi flutură o mână în direcţia lui Vil. Crabii zburară de pe spatele lui şi se izbiră de perete. Coborâră apoi într-o movilă sclipitoare şi vâscoasă la baza zidului. Ganner îşi aprinse sabia şi o trase înapoi pentru o lovitură care să reteze unul dintre braţele cleştilor, eliberându-l parţial pe Vil.

Corran prinse un junghi de durere de la Vil şi îşi ridică mâinile.

— Nu, Ganner, aşteaptă.

— Nu avem timp să aşteptăm, Corran.

— Durerea a crescut în el după ce l-ai eliberat de crabi. Fă acelaşi lucru pentru Denna. Vezi dacă se întâmplă la fel.

Ganner dădu din cap, iar crabii de pe celălalt student zburară. Durerea se înteţi în Denna, iar Corran prinse strânsoarea aferentă a legăturilor braţelor.

— Asta şi bănuiam. Suportul îi menţine într-un nivel constant de durere.

— De ce?

— Nu ştiu. Corran se uită la Ganner cu neîncredere. Avem de-a face cu logica Yuuzhan Vong aici. Nu ştiu la ce se gândesc sau de ce fac ceea ce fac. Trebuie doar să găsim o cale de a-i scoate pe tipii ăştia din legături.

Comunicatorul lui Corran bâzâi.

— Aici Horn, dă-i drumul.

— Aici Jens. Cei doi Yuuzhan Vong se îndreaptă înapoi spre voi. Au încetat să mai urmărească sonda.

— Nu e bine. Fă ceva să le distragi atenţia. Avem nevoie de ceva timp.

— Nu veţi avea prea mult. Trista se apropie deja.

— *Bastard Sith!* Nările lui Corran se umflară. Nu avem timp să ne jucăm, nu avem timp să mai gândim.

Ganner îşi ridică din nou sabia.

— Îi eliberăm.

— Şi dacă o singură tăietură nu va fi de ajuns? Legăturile se încordează şi le scot braţele din omoplaţi sau le rup complet. Nu e bine.

— Ce facem?

Corran îşi trecu degetele înapoi prin părul castaniu, apoi se apropie de Denna

şi îşi înfipse degetele înțepenite adânc în subsuoara bărbatului. Prin intermediul Forței, simți un şoc de durere trecând prin om. De asemenea, văzu că legăturile suportului slăbiră uşor.

— Asta este. Sunt ținuți într-un nivel constant de durere. Dacă suportul simte prea mult, eliberează presiunea. Trebuie să-i supunem la cât mai multă durere, la foarte multă durere, ca să îi eliberăm.

Jediul mai tânăr se încruntă.

— Cum? Îi batem? Să le rupem câteva oase? Îi înjunghiem cu săbiile?

— Asta ar rezolva problema, dar i-ar ucide, evident. Corran zâmbi sumbru. Va trebui doar să-i fac să creadă că suferă.

Ganner îşi ridică capul şi îi dădu lui Corran un semn respectuos din cap.

— Ah, da. Treci la treabă.

— Nu e chiar atât de uşor. Corran începu să îşi suflece mâneca stângă. Va fi nevoie de ceva muncă.

— Despre ce vorbeşti?

— Ți-ai rupt vreodată un membru?

Ganner încuviință din cap.

— Piciorul.

— Îți aminteşti durerea, nu?

— Da.

— Dar nu-ți aminteşti cât de mult te-a durut. Mintea funcționează exact aşa. Uiți durerile foarte puternice, aşa că vei continua să mergi mai departe. Femeile uită durerea naşterii, altfel am fi cu toții doar singurii copii ai familiei. Corran suspină. Pot proiecta durerea în ei, dar trebuie să o simt pentru a reuşi.

— Cum?

Întrebarea lui Ganner veni foarte timid. Corran se deplasă între cele două suporturi şi rămase cu fața la Vil şi cu Denna în spatele lui.

— Tu stai cu fața la Denna. Când maşinile se destind complet, trebuie să tai curelele de imobilizare. Tu te ocupi de el, eu de Vil.

— Bine.

— Acum partea cea mai grea. Corran îşi întinse antebrațul stâng spre Ganner, cu mâna deschisă şi palma în sus. Una dintre celelalte abilități ale Forței pe care o am este destul de rară. Pot, în anumite circumstanțe, să absorb o anumită cantitate de energie fără să mă rănesc prea mult. Pentru a obține durerea de care am nevoie, vreau să-ți apeşi sabia pe antebrațul meu. Nu prea tare, îmi place foarte mult membrul. Doar ține-o întinsă, şi eu îmi voi mişca brațul până la ea.

Lui Ganner îi căzu falca.

— Nu poți vorbi serios.

— Vrei să-i salvezi pe ăştia doi sau nu?

— Dar...

— Dar nimic. Eşti gata?

Ganner încuviință din cap şi întinse sabia.

Corran putea simți bâzâitul ei pe carnea lui în timp ce îşi ridica încet brațul. Căldura lamei vaporiză firele de păr, umplând spațiul cu mirosul de păr ars. Corran ştia că mirosul acela nu era nimic în comparație cu ceea ce avea să urmeze. Înghiți în sec, o dată, tare, apoi îşi întinse mâna şi îşi ridică brațul cu încă un centimetru.

Agonia argintie străbătu brațul şi-i ajunse în creier. Din reflex, începu să

folosească o tehnică Jedi pentru a alunga durerea, dar apoi se opri. Se concentră, absorbind energia lamei. Privi prin pleoapele întredeschise şi îşi văzu carnea înroşindu-se, apoi începând să facă băşici. Fumul se ridica din ea, iar durerea creştea. Apoi, când văzu primul semn de carbonizare, se conectă la Forță şi îşi revărsă chinul asupra studenților. O secundă, două, trei. Corran lăsă arşița să curgă prin el şi apoi în Vil şi Denna. Ei se zvârcoliră în timp ce el tremura. Țipară în timp ce carnea lui sfârâia. Maxilarul său încleştat îi scrâşni dinții şi simți gustul sângelui.

Suporturile slăbiră, lăsând să cadă fiecare elev câte o jumătate de metru spre podea. Curelele de imobilizare se desfăcură din încordare, fiind toate lucioase şi negre ca pielea udă. Corran îşi aprinse propria sabie şi îşi învârti lama, rupând fiecare curea, apoi se lăsă în genunchi şi căzu peste forma prosternată a lui Vil.

Gâfâind după aer, încercă să folosească tehnica Jedi de a alunga durerea, dar nu reuşi să se concentreze suficient pentru a o face. Lumea începu să se legene şi să se întunece la periferie. Fu suficient de atent pentru a-şi opri sabia, apoi oscilă între prăbuşirea completă şi nevoia de a se ridica, de a se mişca.

Îşi ridică trunchiul în poziție verticală şi ar fi căzut cu totul la pământ, dar Ganner îl prinse de gulerul robei.

— Corran, eşti...?

— Funcțional? Da.

Lăsă îngrijorarea din vocea lui Ganner să apeleze la propriul său simț al vanității, injectându-i oțel în şira spinării. *Nu ar fi bine ca Ganner să mă vadă slab.* Se chinui să îşi pună piciorul stâng sub el. Ganner întinse mâna spre brațul stâng pentru a-l ajuta să se ridice, dar Corran şuieră un avertisment.

— Nu te atinge de braț.

— Cât de grav este?

— Destul de... ăă, crocant, cred.

Corran era recunoscător pentru faptul că mâneca îi alunecase peste braț, dar degetele înnegrite îi spuneau mai mult decât avea nevoie să ştie. Se clătină pe picioare, apoi îşi strânse brațul stâng la piept.

— Ei cum sunt?

— Inconştienți. Va trebui să-i târâm...

Un şuierat ascuțit şi un pocnet de bici îl întrerupse pe Ganner. Corran se îndreptă încet şi aruncă o privire spre scara de întoarcere spre albia lacului. Cei doi războinici Yuuzhan Vong stăteau pe trepte, înalți şi impunători, armura lor maro şi articulațiile verzui din piele accentuându-le natura extraterestră. Războinicul din frunte lătră un ordin către cei doi Jedi şi îl punctă cu o nouă lovitură de bici din *amphistaff.*

Corran îşi forță un mic râs.

— Se pare că nu le place ideea cu târâtul, Ganner. Se pare că va fi nevoie de un alt plan pentru a pleca de aici.

Capitolul 30

Din senin, imaginea soțului ei îi trecu prin cap Leiei, iar întrebarea ei își găsi răspuns. Cu un zâmbet sumbru, își scoase blasterul şi trase două focuri în primul Yuuzhan Vong. Fulgerele roşii îl loviră în umăr şi în piept, învârtindu-l. Un puroi gros țâşni din masca *ooglith*, împroşcându-l pe al doilea războinic. Al treilea sări spre Mara, ghearele lui lovind aerul dintre ei. Al doilea războinic își îndreptă o mână spre Leia, chiar când aceasta îşi îndreptă blasterul spre el. Ceva subțire şi ascuțit se roti prin aer şi o nimeri în antebrațul drept. Durerea îi urcă până la umăr, iar ea pierdu controlul asupra armei. În timp ce blasterul cădea la pământ, ea se aplecă să îl ia cu mâna liberă, după care ridică privirea pentru a-şi vedea atacatorul sărind spre ea.

În genunchi, Leia își ridică din reflex brațul stâng pentru a se apăra de Yuuzhan Vong, dar războinicul nu apucă să o atingă. Bolpuhr, puțin mai mult decât o ceață gri, îl atacă pe Yuuzhan Vong în plin zbor. Cei doi căzură dur la pământ şi se rostogoliră, războinicul reuşind în cele din urmă să-l arunce pe Noghri de pe el. Bolpuhr se arcui prin noapte şi săltă o dată pe sol înainte să se rostogolească în încâlceala roşie de corturi şi cadavre. Războinicul pe care îl aruncase se ridică şi făcu un pas spre Leia, apoi ezită. Căzu în genunchi, cu masca *ooglith* desprinzându-se încet. Din sternul războinicului Yuuzhan Vong apăru mânerul unui pumnal Noghri, iar când căzu cu fața înainte, Leia văzu sclipirea vârfului înnegrit al lamei ieşind din spatele războinicului extraterestru.

Dincolo de războinicul mort, Mara își înfrunta inamicul cu o expresie feroce pe față. Îşi inversase strânsoarea sabiei albastre, lăsând lama paralelă cu antebrațul ei drept. Îşi întinse mâna stângă, apoi se ghemui, aşteptând şi privind. Atacatorul era şi el în poziție ghemuită, cu mâinile flexate. Apoi își încovoie umerii și își schimbă greutatea. Mara făcu o jumătate de pas înainte şi îşi aplecă capul spre el. Războinicul sări spre ea, dar Mara se retrăgea deja din manevra ei prefăcută. Ghearele lui străpunseră locul unde ar fi trebuit să-i fie capul, dar Mara pivotă pe piciorul drept şi îşi aduse brațul drept într-o lovitură care trecu prin locul unde era burta războinicului. Masca *ooglith* se topi la atingerea arzătoare a lamei, apoi carnea războinicului fumegă în timp ce lama îl deschise dintr-o parte în alta a şoldului.

Mara se îndepărtă de el, însă războinicul reuşi să-i zgârie coapsa dreaptă în timp ce se prăbuşea. Întorcându-se în cerc, lama ei tăie în jos şi îi reteză perfect gâtul. Trupul lui se convulsionă, iar capul, care se rostogoli la un metru sau doi distanță, scrâşni din dinți în ultimele secunde de viață.

Mara alergă la Leia.

— Cât de grav eşti rănită?

Leia scutură din cap, apoi începu să tresară când chestia din brațul ei începu să îşi scoată picioarele şi încercă să se smulgă din carnea ei. Mara se dădu înapoi şi lovi gândacul cu vârful sabiei sale, omorându-l. Leia lovi gândacul mort cu mâna stângă şi în cele din urmă îl desprinse din carnea ei.

— Bleah!

Mara îşi rupse mâneca de la robă şi o înfăşură rapid în jurul brațului Leiei.

— Ar fi bine să ne uităm la asta.

— Mai târziu. S-ar putea să fie mai mulți Yuuzhan Vong printre refugiați. Trebuie să verificăm... Leia își ridică privirea. Unde e Bolpuhr?

— Nu știu. Mara se ridică și o ajută pe Leia să se ridice. Era aici în spate, nu-i așa, lângă cort?

— Da. Leia alergă spre ruinele cortului, apoi se opri și se prăbuși din nou în genunchi. Pe oasele negre ale Împăratului, nu!

Noghriul zăcea pe spate, cu ochii lipsiți de vedere privind cerul. Ghearele Yuuzhan Vong tăiaseră adânc în gâtul și pieptul lui Bolpuhr. Noghriul, care fusese neobosit și neînfricat în îndeplinirea datoriei sale, părea mai mic în moarte, mai copilăros și înfricoșător de inocent.

Leia se cutremură. *Dacă războinicii Yuuzhan Vong pot ucide Noghri cu mâinile goale...* Clătină din cap și închise ochii lui Bolpuhr.

— Asta e mai rău decât orice am mai înfruntat până acum, nu-i așa, Mara?

Cumnata ei scutură încet din cap.

— Dacă este așa, sunt șanse să nu mai avem mult timp să ne facem griji. Uite, du-te la refugiați și vezi dacă poți descoperi care dintre ei sunt Yuuzhan Vong. Poate că aștia au fost singurii trei care au reușit să intre. Eu voi verifica corturile din zona asta și voi menține perimetrul. Voi comunica dacă sunt probleme.

— Nu vreau să te las singură aici.

Mara îi aruncă o privire curajoasă.

— Am Forța. Nu sunt singură. Mișcă-te. Nu vreau să-mi mai furi din distracție.

* * *

Luke Skywalker privea în întuneric. Detonările torpilelor protonice și ale rachetelor de șoc se apropiau. Putea să simtă undele de șoc vibrând prin el. În străfulgerările din spate vedea vehiculele uriașe apropiindu-se, tot mai mult. Proiectilele de plasmă umpleau aerul cu o strălucire portocalie și, mai des decât ar fi vrut el să recunoască, distrugeau ceva în aer. Epavele în flăcări cădeau din cer și împrăștiau foc și resturi pe sol, provocând unele pagube, dar în general luminând doar hoarda care venea spre ei.

Luke își șterse palma stângă pe mantie, apoi desfăcu veșmântul și îl azvârli în spatele lui. Își strânse mai bine sabia în mâna dreaptă, uitându-se iar și iar în jos pentru a se asigura că palma mâinii era deasupra plăcuței de activare. Se întinse cu Forța pentru a măsura distanța până în față și simți cum linia de sclavi Yuuzhan Vong se lărgea pe măsură ce se apropiau de tabără.

Unul dintre soldații staționați în apropiere se uită la el și zâmbi.

— Dacă tu ești nervos, cred că nu e nicio problemă să fiu și eu nervos.

Luke se gândi pentru o secundă și apoi încuviință din cap. În toate bătăliile în care luptase, chiar și pe Hoth, fusese implicat în lupte unu-la-unu, om-cu-mașină. Zborul pe un X-interceptor sau pilotarea unui speeder de zăpadă nu necesitau nici mai mult, nici mai puțin curaj decât lupta la sol, dar erau mai impersonale. Loviturile lui distruseseră alte nave de luptă sau doborâseră *pășitorii* Imperiali, iar dacă inamicii lui supraviețuiau, era în regulă. Făcea parte din joc, făcea parte din ceea ce făcea o astfel de luptă să fie nobilă în ochii multora.

Însă războiul terestru nu era nobil. Scopul exercițiului era să omori cât mai

mulți dintre ei înainte ca ei să te omoare pe tine. Era ceva intim, personal, pentru că ținta ta era o altă ființă vie, nu o maşină care o ascundea. Reuşeai atunci când el cădea şi, da, deşi un inamic se putea preda, acest lucru nu era considerat la fel de nobil ca un pilot care era doborât şi capturat.

Totul se va rezuma la a ucide, fiind cât se poate de înfricoşător de simplu. Luke simțea cum se apropiau trupele de sclavi, la doar cinci sute de metri distanță. Dincolo de acea linie, navele de luptă făceau curse de mitraliere asupra trupelor de la sol. Rafale de proiectile roşii şi verzi pâlpâiau prin noapte, vaporizând soldații. Luke surprinse sclipiri de durere de la cei care mureau, dar nicio urmă de nelinişte sau teamă din partea supraviețuitorilor. *Aceştia mărşăluiesc spre moarte nepăsători sau incapabili să se preocupe de ceea ce li se va întâmpla.*

La dreapta, Colonelul Bril'nilim dădu un semnal, iar cargoboturile începură să se desprindă de la sol. Naveta lui Elegos se ridică şi planǎ în poziție de înaintare, cu focul tunurilor sale laser şi al tunurilor blaster pulsând proiectile de energie stacojie care încălzeau noaptea pe măsură ce treceau. Focul navei ardea şanțuri prin rândurile războinicilor Yuuzhan Vong, subțiindu-le, dar nu suficient. În lumina de fundal a exploziilor îndepărtate sau a arderii cadavrelor, Luke putea vedea că trupele Yuuzhan Vong se apropiaseră şi mai mult.

Când soldații Yuuzhan Vong ajunseră la două sute de metri, trupele începură să tragă. Focurile lor de blaster veneau încet, cu prudență, trase fără nicio urmă de panică. Fulgerele roşii ieşeau, lovind siluetele. Unii dintre soldații Yuuzhan Vong se răsuceau înainte să cadă. Alții pur şi simplu se prăbuşeau, iar alții suspinau şi se lăsau în jos, apoi se prăbuşeau ca şi cum ar fi fost epuizați şi se retrăgeau pentru somn. La o sută de metri, trupele Yuuzhan Vong începură să alerge înainte, aşa că salvele soldaților deveniră mai grăbite. Încă îşi atingeau țintele, dar golurile din linii se umpleau imediat, pe măsură ce valul de luptători Yuuzhan Vong se repezea tot mai aproape. Mai mici şi mai butucănoşi decât războinicii Yuuzhan Vong cu care luptase Luke, aceşti soldați păreau reptilieni, ca Trandoshanii, dar mai compacți. Din fruntea lor răsăreau o pereche de calcificări, mai mult ca nişte calote decât ca nişte coarne, iar Luke bănui că prin intermediul acestora îi controlau Yuuzhan Vong.

Vehiculele mari începură să pulseze plasmă spre zidurile de apărare. Focurile loveau solul, zguduindu-l, aruncând în aer pământ şi resturi. Salvele care nu ajungeau până la țintă treceau prin masa de trupe Yuuzhan Vong. Salvele care ajungeau până ținta se izbeau de scuturile navetelor sau de fortificații. În acest din urmă caz, focurile spulberau fortificațiile, împrăştiind soldații şi, mai rău, deschizând breşe în linia apărătorilor care permiteau trupelor Yuuzhan Vong să intre în incintă.

Luke alergă spre cea mai apropiată breşă şi îşi aprinse sabia. Lama verde şuiera şi scuipa în timp ce el tăia în dreapta şi în stânga, doborând trupele reptiliene. Trupele Yuuzhan Vong erau înarmate cu *amphistaffuri* mici, care înghețau singure într-o formă de cârlig ascuțit care se agăța de brațe şi picioare, tăind în timp ce soldații mânuiau *amphistaffurile*. Sabia nu putea tăia prin *amphistaffuri*, însă trupele erau prea lente pentru a-l împiedica pe Luke să taie membre sau să înjunghie piepturi. Pentru că putea simți prin Forță trupele de sclavi, eliminarea lor se dovedi mult mai uşoară. Ştia unde vor fi şi ce vor face. O parare aici şi o lovitură la cap, sau o blocare, apoi o ripostă la inimă. Nu se lupta cu trupele atât de mult cât se lupta pentru timp. Dacă eliminarea fiecăruia dura trei sau cinci secunde, nu avea cum să-i oprească pe toți. Metru cu metru, era împins înapoi de greutatea asaltului şi, chiar şi

cu Forța pentru a-l întări, nu-i putea ucide suficient de repede.

Dacă nu mă gândesc la ceva de făcut, s-a terminat, s-a terminat totul.

* * *

Leia alergă spre centrul taberei şi îşi însuşi imediat o carabină blaster de la unul dintre refugiații care stăteau de pază. O găsi pe Danni şi o trase deoparte, apoi îi făcu semn lui Lando să vină la ele.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Sângerezi, spuse Lando.

— Nu e nimic, cel puțin pentru moment. Am nevoie să foloseşti Forța, Danni. Poți simți emoțiile, nu?

Danni încuviință din cap.

— Am încercat să le țin departe. Toți sunt speriați aici. Se uită în jos. Ca şi mine.

— Uite, s-ar putea să fie Yuuzhan Vong printre ei, folosind măşti *ooglith* pentru a se preface că sunt oameni. Trebuie să îi găsim.

Danni clipi şi ridică o mână pentru a-şi acoperi gura.

— Yuuzhan Vongi aici, ascunşi printre noi?

Leia apucă umărul stâng al tinerei.

— Calmează-te, Danni. Poți să o faci. Trebuie să faci asta.

Lando îşi scoase pistolul blaster şi verifică încărcătorul.

— Cum îi vom găsi?

— Dacă Danni poate simți frica şi ura, îi va putea repera pe cei care nu simt nimic. Urmați-mă, apoi treceți prin mulțime. Leia se uită la cei patru sute de refugiați adunați şi clătină din cap. Nu va fi o muncă extenuantă, dar observă-i pe cei care nu emană nicio teamă. Apoi îi separăm. Din moment ce nu îi putem simți pe Yuuzhan Vong în Forță, ei vor fi cei pe care îi vrem.

— Nu ştiu. Tânăra femeie se opri o secundă, apoi înghiți greu şi aprobă din cap. O să fac tot ce pot.

Lando încuviință din cap.

— Să mergem.

Leia se îmbărbătă, apoi declanşă o serie de focuri de blaster în aer. Lumea se aplecă din reflex, iar un val de teroare o lovi. Leia se uită peste mulțime şi îşi fixă pe chip o mască cruntă.

— Yuuzhan Vong se apropie, iar oprirea lor va fi mai dificilă decât am crezut. Dacă aveți ceva ce vreți să le spuneți celor de aici, ultimele voastre cuvinte, ar fi bine să o faceți acum şi să vă grăbiți.

O furtună clocotitoare de teamă se dezlănțui peste refugiați, cu plânsete şi suspine care o punctau ca un tunet moale. Leia dădu din cap lui Danni şi Lando, apoi cei trei începură să se mişte prin mulțime, delimitând-o, căutându-i pe cei care nu găseau nimic de temut în anunțul Leiei.

* * *

Lama verde a lui Jacen tăia în dreapta şi în stânga în timp ce el şi Anakin atacau flancul războinicilor Yuuzhan Vong care îl împingeau pe Luke înapoi. Lui

Jacen nu-i păsa de finețe sau îndemânare; pur şi simplu se angajase în măcelărirea soldaților sclavi. Ştia că ceea ce făcea nu avea nimic de-a face cu ceea ce însemna să fie Jedi. Da, simțea când scânteile de viață se stingeau, însă trupele de sclavi Yuuzhan Vong i se păreau a fi mai puțin creaturi vii decât droizii.

Sunt vii în acelaşi fel în care sunt şi plantele. Poate că odată au fost indivizi, dar acum sunt doar marionete – marionete letale.

Jacen lovi în dreapta sa cu sabia, arzând o gaură prin coloana vertebrală a unui soldat, care se prăbuşi la picioarele lui Anakin. Tânărul Jedi sări înapoi, apoi îşi îndreptă sabia în jos, prin picioarele unui soldat Yuuzhan Vong. Acesta căzu şi îi împiedică pe alți doi. Anakin îi doborî cu lovituri rapide în ceafă, apoi îşi îndreptă mâna stângă în direcția lui Jacen. Dincolo de Jacen, un soldat zbură înapoi, ca şi cum ar fi fost lovit în piept cu o tonă de oțel transparent. Explozia telekinetică deschise o cale spre flancul lui Luke. Jacen se strecură prin ea, păstrând spațiul deschis, apoi Anakin i se alătură. În linie, cei trei Jedi respinseră soldații, tăindu-i bucăți şi împingându-i înapoi spre breşă. În timp ce rezistența lor oprea înaintarea spre acea breşă, naveta lui Elegos veni şi lansă un infern de lasere şi blastere în coloana de soldați Yuuzhan Vong. Jacen ridică o mână pentru a-şi proteja ochii în timp ce, rând după rând, micii reptiloizi dispăreau într-o explozie strălucitoare de lumină. Soldații Yuuzhan Vong care nu fuseseră atinşi de laserele navetei continuau să vină, dar Cavalerii Jedi îi nimiceau destul de uşor.

Salvele lui Elegos oferiră un răgaz Jediilor, iar Luke îşi activă comunicatorul.

— Mulțumesc pentru salvare, domnule Senator.

— Focul meu nu a fost eficient împotriva vehiculelor mari, aşa că îl folosesc acolo unde este util. Vocea Caamasiului era plină de gravitate. Suntem norocoşi că trupele nu se pot proteja cu viduri.

Anakin râse.

— Glumeşti? O împingere bună şi unul s-ar întoarce în vidul celui din spatele lui, şi tot aşa, şi tot aşa. În scurt timp ar dispărea cu toții.

Jacen se încruntă la sugestia fratelui său şi ar fi făcut un comentariu, dar Luke pocni din degete.

— Asta e!

— Ce anume?

— Nu este timp de explicații, Jacen. Luke se uită în sus la navetă. Domnule Senator, am nevoie să mă luați cu dumneavoastră.

Rampa de aterizare a navetei coborî, iar Elegos aduse nava să plutească la aproximativ cinci metri deasupra solului. Luke sări şi urcă rapid în navetă. Aceasta porni şi se îndepărtă de complex.

Anakin clipi.

— Ce am spus?

Jacen scutură din cap şi îşi strânse mai bine sabia în mână.

— Nu ştiu, dar sper să meargă. Făcu semn din cap spre bastioane. Până când vom vedea dacă funcționează sau nu, avem treabă de făcut.

Capitolul 31

Înainte ca Ganner sau Corran să poată elabora un nou plan de evadare, o explozie din exterior zgudui uriaşa clădire cochilie. Miasma îmbâcsitoare a *mirosului de ucidere* pluti înăuntru şi pe scări. În jurul lui, Corran simţi cum se adună *şobolanii tăioşi*, alergând prin nisip şi căutând orice bucăţică de mâncare. Panica crescu printre sclavi, însă, rând pe rând, slaba lor percepţie în Forţă luă sfârşit.

Corran alunecă pe lângă Ganner şi îşi aprinse sabia.

— Bine, Ganner, iată noul plan. Tu eşti campionul la telekinezie aici, aşa că îi poţi face pe studenţi să plutească în partea din spate a acestei cochilii, să-ţi croieşti o ieşire cu sabia şi să-i scoţi afară.

— Nu ai cum să crezi, în starea în care eşti, că-i poţi învinge pe ăştia doi.

— Nu are împortanţă, nu-i aşa? Cum se spune pe Tatooine, când eşti vânat de un *dragon krayt*, nu trebuie să fii mai rapid decât el, trebuie doar să fii mai rapid decât cel mai lent tip din grupul cu care eşti. Eu sunt cel mai lent aici, iar tu îi scoţi afară.

Corran îşi ridică mâna stângă şi întinse două degete spre războinicii Yuuzhan Vong. Se forţă să ignore durerea şi îşi compuse faţa într-o expresie care sugera că a se confrunta cu doi Yuuzhan Vong era ceva mai puţin supărător decât a-şi tunde barba. Îşi îndoi încheietura mâinii pentru a le face semn să înainteze, invitându-i să coboare pentru a-i întâlni în luptă corp la corp.

Liderul Yuuzhan Vong îşi lăsă *amphistafful* să se înfăşoare în jurul taliei sale. Se dădu la o parte şi îi făcu semn subalternului său să înainteze. Celălalt Yuuzhan Vong, pe care Corran îl consideră a fi cel mai tânăr, sări câteva trepte, apoi adoptă o postură de mare măreţie marţială. *Amphistafful* îi alunecă în mână şi se rigidiză.

— Ganner, încă te mai aud respirând acolo în spate. *Du-te!* Acum, du-te! Urcă-i la bord şi scoate nava de aici. Corran aruncă o privire înapoi şi îl fixă cu privirea pe Ganner cât putu de dur. Eşti singurul care îi poate salva, iar eu sunt singurul care îţi poate cumpăra timpul necesar pentru a o face. *Du-te!*

Cavalerul Jedi mai tânăr încuviinţă o dată din cap, apoi făcu un gest, iar cei doi studenţi se ridicară de pe podea ca pe nişte tărgi invizibile. Ganner începu să meargă înapoi într-unul dintre numeroasele tuneluri, cu cei doi plutind în spatele lui. Tânărul Yuuzhan Vong mai coborî două trepte şi îşi ridică *amphistafful* ca pe o suliţă, gata de aruncare, dar războinicul mai bătrân şuieră ceva, oprindu-l.

Corran îşi roti lama argintie a sabiei într-un cerc zumzăitor, apoi se deplasă pentru a se interpune între cei doi Yuuzhan Vong şi linia de retragere a lui Ganner.

— Sper ca voi doi să credeţi că asta e o zi bună pentru a muri.

Tânărul Yuuzhan Vong coborî încet restul treptelor şi îşi roti *amphistafful* în mâna dreaptă. Îşi întinse mâna stângă spre Corran, cu degetele sale cu gheare întinse. Acum se mişca cu graţia dezinvoltă a unui prădător. Făcu un pas spre stânga lui Corran, în mod clar ca primă parte a unei manevre pentru a-l face pe Corran să se învârtă în jurul său şi să se poziţioneze cu spatele la bătrânul Yuuzhan Vong. Corran contracară făcând un pas spre stânga sa şi aducându-şi mâna stângă

pe mânerul sabiei. Mânerul fusese construit cu mult timp în urmă din mecanismul de accelerație al unei motociclete speeder, aşa că avea o lungime suficientă pentru a găzdui şi a doua palmă. Corran îşi coborî mâinile spre talie şi îndreptă lama spre gâtul tânărului Yuuzhan Vong. Războinicul veni cu o lovitură puternică spre piciorul stâng al lui Corran, dar el blocă tăietura joasă. Vârful sabiei sale străpunse cu uşurință podeaua cochiliei, lăsând o cicatrice înnegrită între ei doi. *Cel puțin acum ştiu că Ganner îşi poate croi drum afară din locul ăsta.* Corran se dădu înapoi şi îşi îndreptă sabia din nou spre Yuuzhan Vong. Atacatorul încercă pentru a doua oară acelaşi atac. Corran pară un pic mai sus, apoi pivotă pe piciorul drept. Piciorul său stâng se întoarse într-o lovitură circulară care îl prinse pe tânăr în piept. Războinicul zbură în spate şi se prăbuşi, apoi se rostogoli sub lovitura năprasnică a lui Corran. Lovitura lăsase o altă cicatrice pe podeaua cochiliei, dar până când Corran îşi eliberă lama, războinicul se ridică din nou şi se pregăti pentru un atac.

Corran îl înfruntă, prezentându-şi flancul stâng pentru atac. Ținea mânerul sabiei lângă urechea dreaptă, cu lama îndreptată drept înainte. O îndreptă spre ochii războinicului, apoi îi făcu extraterestrului un semn din cap.

— Dacă mă vrei, vino după mine.

Războinicul înaintă un pas, iar Corran îşi răsuci încheietura mâinii drepte. Mecanismul mânerului sabiei se răsuci, înlocuind diamantul cu un smarald în ansamblul interior al sabiei. Fasciculul de energie se îngustă şi trecu de la argintiu la purpuriu, apoi îşi dublă lungimea. Vârful lamei străpunse adânc orbita ochiului stâng al tânărului războinic. Acesta tresări şi se clătină în timp ce membrele i se îndreptară. Căzu pe spate, alunecând din vârful lamei, cu fumul ieşindu-i din craniu. Se izbi de podeaua cochiliei, membrele sale flasce ricoşând de suprafața dură, apoi se mai zbătu o dată şi rămase nemişcat.

Iar Ganner mă ridiculiza pentru că am o sabie de tip vechi, cu două faze. Corran readuse lama la lungimea ei normală şi dădu din cap spre bătrânul Yuuzhan Vong.

— A fost prea entuziasmat. Ştiam că pot folosi acest truc doar o singură dată şi numai cu el.

Jediul se îndoia sincer că războinicul extraterestru înțelegea ce spune, dar era clar că tonul vocii sale transmisese un fel de mesaj.

Bătrânul Yuuzhan Vong coborî treptele cu un mers fluid, dar nu grăbit. Nu îşi irosi energia pentru a-şi roti *amphistafful*, ci îl ținu în ambele mâini, sus cu dreapta, jos cu stânga, gata să respingă orice lovitură la ochi cu lama lungă. Articulațiile de piele ale armurii sale scârțâiau în timp ce se mişca, învârtindu-se încet în cerc. Ochii flămânzi îl urmăreau pe Corran şi păru să ia notă de lichidul care îi picura din încheietura mâinii stângi atunci când Jediul îşi lăsă brațul să atârne pe lângă el.

Bătrânul Yuuzhan Vong se opri şi se pregăti, ridicând ambele mâini deasupra capului. *Amphistafful* luă formă de lance, cu vârful aplatizat într-o lamă subțire. Corran se aplecă, făcându-se o țintă mică, cu sabia ținută în ambele mâini. Raza argintie şi sfârâietoare împrăştia reflexe strălucitoare peste armura războinicului.

Apoi aşteptară.

Corran nu-l putea simți pe Yuuzhan Vong prin Forță, iar splendoarea războinicului Vong îi provoca şi simțurile fizice. Toate celelalte activități din afara cochiliei dispărură în timp ce Corran se concentra asupra inamicului său. În ciuda tuturor diferențelor dintre ei – natura lor, originile lor – cei doi erau făcuți din acelaşi tipar. Războinicul ucisese persoane pe care Corran le considera ca fiind de-ai săi, şi

viceversa. Amândoi erau războinici antrenați care se confruntau cu un inamic abil. Doar unul dintre ei urma să scape, în cel mai bun caz.

Corran bănuia că nu va fi el acela. Imagini cu soția şi copiii săi îi răsăriră în minte. Se forță să-şi amintească de ei râzând şi zâmbind. Refuză să lase să intre în mintea lui imagini cu ei îndurerați. *Dacă o să fiu pierdut pentru ei şi ei pentru mine, vreau să am amintiri bune, nu rele.*

Se întrebă dacă războinicul Yuuzhan Vong se gândea la acelaşi lucru, dar inamicul atacă. Tăie spre dreapta şi jos. Corran pară, apoi se năpusti cu lama sa şuierătoare. Războinicul alunecă spre dreapta, cu o dâră de fum în locul în care lama îi lovise armura de deasupra şoldului drept, şi lovi înapoi cu *amphistafful*. Vârful îl surprinse pe Corran în coapsa dreaptă, tăind prin haine şi carne, şi împrăştiind sânge pe pereți. Corran se răsuci, respingând durerea, apoi se repezi şi lovi de două ori flancul drept al invadatorului. Acesta blocă vertical cu *amphistafful* şi apoi, cu o răsucire a încheieturii mâinii stângi, ridică lama sabiei în sus şi în jur.

Corran îşi încordă încheieturile, aducând lama înapoi astfel încât aproape că îi atinse creştetul capului, apoi lovi cu ea în față. Sabia scânteie în armura de pe umărul drept al atacatorului, dar acesta se roti, ferindu-se de o tăietură la nivelul gâtului, apoi continuă rotirea şi repezi o lovitură de rever spre genunchii lui Corran. Jediul sări pe deasupra, apoi tăie cotul stâng al războinicului în timp ce acesta trecea fulgerător pe lângă el. Lama argintie străpunse articulația de piele şi crestă carnea, obținând un şuierat şi un mic şuvoi negru de sânge.

Cei doi combatanți se retraseră pentru o secundă, fiecare uitându-se la celălalt. Corran simțea căldura răspândindu-se din piciorul său. Sângele picura pe sub armura războinicului, forțându-l să-şi scoată manşeta şi să-şi şteargă mâna stângă de piept. Fiecare luptător dădu din cap spre celălalt, cu respect.

Şi cu teamă, doar un strop de teamă.

Se pregătiră din nou. Războinicul Yuuzhan Vong îşi ridică din nou *amphistafful* deasupra capului, iar Corran îşi coborî vârful lamei, lăsând-o să se îndrepte spre unul dintre genunchii atacatorului. Inspiră adânc, apoi îşi mişcă umerii.

Acum este momentul.

Strigătele de luptă răsunară în cameră, în timp ce fiecare luptător se repezea spre duşmanul său. Corran se aplecă, lăsând *amphistafful* să-i treacă peste umărul drept. Sabia sa se strecură prin spațiul dintre genunchii războinicului, apoi ridică ambele mâini. Lama argintie despică articulația blindată de la şoldul drept al extraterestrului. Corran tăie o dată cu lama înainte şi înapoi, ridicându-se pe măsură ce o făcea, apoi se roti spre stânga. În mod inexplicabil, rotirea îi scăpă de sub control şi se prăbuşi la pământ. Simți pentru o clipă o durere în spate, aproape de coloană, apoi picioarele îi amorțiră. Sabia îi zbură din mână, marcând un mic cerc în cochilie. Corran ateriză dur pe spate, dar evită să se lovească cu capul de sol.

Frica şi urgența îl năpădiră. Încercă să se ridice, dar nu reuşi. Dincolo de picioarele lui zări *amphistafful* încolăcit lângă stăpânul său, şuierând şi cu colții sclipind, şi ştiu imediat ce i se întâmplase. Îşi întinse mâna dreaptă sub spate şi pipăi pânza ruptă, semnul urât al muşcăturii. Mâna îi era mânjită de sânge.

Şi venin, fără îndoială. Amorțeala se răspândeşte.

Războinicul se ridică, sprijinindu-şi corpul pe mâini. Îşi strânse genunchiul stâng sub el şi încercă să se îndrepte. Se împinse cu mâinile şi aproape reuşi să se ridice, dar piciorul drept i se învârti ciudat. Greutatea îl dezechilibră şi se prăbuşi din

nou la pământ, iar casca i se desprinse şi dansă pe podea.

Are piciorul aproape tăiat şi el tot vine? Corran se târî spre sabia sa şi îşi puse mâna dreaptă pe ea. *Dacă sabia nu ar fi cauterizat tăieturile provocate, ar fi sângerat până la moarte.*

Războinicul se rostogoli pe burtă şi îşi luă *amphistafful*, apoi începu să se târască spre Corran. Cavalerul Jedi lovi în direcția lui cu sabia argintie, smulgând bucăți din podeaua cochiliei. Loviturile lui sfărâmau podeaua, împrăştiind nisipul de dedesubt, dar războinicul nu părea intimidat de atacurile slabe ale lui Corran.

Ştie că veninul mă va doborî. Corran simțea deja cum amorțeala i se răspândea pe spate. Îi era din ce în ce mai greu să respire. Încercă să folosească Forța pentru a limita daunele, pentru a restricționa circulația sângelui, dar cele mai bune tehnici pentru asta l-ar fi aruncat în transă. *Şi atunci el va putea să mă ucidă.*

Corran se împinse iar şi iar înapoi, lăsând o pată roşie însângerată pe podea. Lovi din nou spre Yuuzhan Vong, dar războinicul continua să vină, încet, sigur, aşteptând ca brațul lui Corran să obosească, iar degetele să îşi piardă orice senzație.

Şi nu va avea mult de aşteptat.

Respirația lui Corran deveni greoaie. Pieptul i se ridica de fiecare dată cu efort. Ştia că se terminase şi îşi readuse în minte imaginile cu familia sa. Imagini fericite. Imagini care îl făceau mândru. Le văzu trecând prin diferite momente şi situații, ajungând în cele din urmă la cele mai recente şi mai puternice amintiri despre ei. Se întinse prin Forță într-o ultimă încercare disperată. Închise ochii pe jumătate şi îşi lăsă zâmbetul să se stingă. Războinicul se ridicase cu ajutorul *amphistaffului* pe piciorul său stâng bun. Se holbă la el, cu fața goală şi zbârcită, dinții şi trăsăturile neuniforme oferindu-i lui Corran o imagine de coşmar pe care să o poarte cu el în eternitate.

Apoi, o explozie frenetică de *şobolani tăioşi* izbucni prin găurile pe care le făcuse în podeaua cochiliei. Una dintre rozătoarele dințoase îşi înfipse dinții în antebrațul stâng al războinicului, strivindu-l de parcă ar fi fost o coajă de ou. Alți doi muşcară din piciorul drept aproape tăiat şi îl traseră pe Yuuzhan Vong din fața lui Corran. Dacă bătrânul țipase – şi Corran decise că nu ar fi țipat niciodată – sunetele mârâite ale *şobolanilor tăioşi* care se luptau pentru trupul lui îl estompară complet.

Cu zâmbetul pe față, Corran se împinse cât putu de departe de zona în care *şobolanii* se înfruptau din războinicii Yuuzhan Vong. Având ultima amintire despre fiul său, îşi aminti cum Valin îi făcuse pe *garnanți* să îl atace pe Ganner, aşa că se întinse prin Forță pentru a chema *şobolanii tăioşi* pentru o masă Yuuzhan Vong. Haitele de *şobolani* care urlau şi mârâiau arătau cât de eficientă fusese acea strategie. Corran râse singur şi îşi lăsă capul jos.

Desigur, eu sunt desertul. Expiră încet şi închise ochii înainte ca amorțeala insidioasă să-i răpească capacitatea de a face chiar şi o sarcină atât de simplă. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva va dispărea din existență după moarte, aşa cum făcuseră alți Jedi, lăsându-i fără *desert* pe *şobolanii tăioşi.*

Nu contează. Ceilalți sunt în siguranță şi departe. Munca mea aici s-a încheiat.

Înainte ca amorțeala să-l consume complet, simți că pluteşte. Ar fi zâmbit dacă ar fi putut. *Deci asta este. Aşa e să mori ca Jedi şi să dispari în neant.* Deşi nu dădea niciun semn exterior, spiritul său se simțea susținut, iar Corran Horn trecu în neantul negru ca un om fericit.

Capitolul 32

Un fluierat din partea lui *Catch* îl determină pe Gavin să verifice monitorul secundar. Naveta *Rezistentul* înainta în lupta cu armata terestră. Deşi naveta avea scuturi şi arme puternice, era mult mai sigur şi mai eficient să stea în spate, alături de celelalte nave, şi să tragă în trupele de la sol.

Gavin îşi tastă unitatea de comunicații.

— *Rezistentul*, aici *Liderul Vagabond*. Ce faceți?

Vocea Senatorului A'Kla se auzi senină pe canalul de comunicație.

— Maestrul Skywalker are o sarcină pentru noi, Colonele. Este aici.

— Gavin, am nevoie ca doi dintre voi să atacați vehiculul mare de jos. Am nevoie de patru torpile, toate venind în acelaşi flanc. O să vă dăm telemetria. Vocea Jediului trăda o urmă de entuziasm. Poți să o faci?

— La ordin, *Jedi Unu*. Gavin apăsă pe un buton, apelând frecvența tactică a escadrilei sale. *Bețişoare*, la mine. Un Jedi vrea să tragem o salvă împrăştiată asupra vehiculului mare de acolo.

— Am înțeles, *Lider*, vin acum pe vectorul tău.

— Preia datele telemetrice de la *Rezistentul* şi foloseşte-le pentru a trage.

— La ordin, *Lider*. Vocea Jainei se înălță puțin. Merg să fac o cărare.

Gavin zâmbi pentru sine. *Mergem amândoi, Bețişoare.*

— *Doi* şi *Doisprezece*, țineți ultimele *skipuri* departe de noi.

Clicurile duble ale unităților de comunicații confirmară faptul că cei doi camarazi auziseră ordinul şi îl urmau. Gavin îşi propulsă X-interceptorul în sus, pe aripi, apoi plonjă şi se stabiliză la o sută de metri deasupra câmpului de luptă. Liniile de proiectile de plasmă se întindeau spre el, dar veneau destul de încet, astfel încât putea să danseze cu nava sa de luptă printre ele. Coborî reticulul de ochire asupra vehiculului care se mişca încet, apoi apăsă pe un comutator care trecu către *Rezistentul* controlul datelor de zbor ale torpilelor. Îşi menținu nava îndreptată spre țintă, apoi apăsă pe trăgaci. Două torpile protonice porniră în zbor cu flăcări azurii, iar alte două veniră dinspre stânga. Toate patru se îndreptară spre țintă.

Catch raportă că o anomalie gravitațională, ceva mai mare decât majoritatea, tocmai se poziționase pentru a intercepta torpilele. Gavin îşi îngustă ochii, aşteptând explozia. *Sper că ştii ce faci, Luke.*

* * *

Leia se furişa printre refugiați, aruncând din când în când o privire pe deasupra lor pentru a-i vedea pe Danni şi Lando în timp ce îşi croiau drum printre grupuri. Odată ce Leia identifica oamenii care emanau cu adevărat teroare, le spunea să se îndrepte spre perimetrul zonei de apărare. Grupul de refugiați se micşoră încet, iar Leia simți cum tensiunea începea să se intensifice în zonă. *Cei care au rămas în urmă ştiu că noi căutăm ceva şi speră să nu fie ei.*

Lando ajunsese cu un pas înaintea lui Danni când tânăra femeie oftă. Ea arătă

spre o femeie mai în vârstă şi spre un bărbat având vârsta fiului ei adult. Lando se răsuci, ridicându-şi blasterul, dar din degetele bătrânei ieşiră gheare. Ea îşi trecu mâna dreaptă razant peste pieptul lui Lando, sfâşiindu-i tunica albastră şi răsturnându-l într-un grup de refugiați care țipară. Pe măsură ce bătrâna se ridica la înălțimea ei deplină, masca *ooglith* se transformă într-o parodie a ceea ce fusese. Leia îşi țînti carabina blaster şi trase două focuri. Unul rată de departe, dar al doilea străpunse gâtul războinicului Yuuzhan Vong. Mâinile lui se strânseră la rană în timp ce se prăbuşea, cu lichid negru şi puroi alb curgându-i printre degete.

Cel care se deghizase în fiul ei plonjă la dreapta şi ieşi dintr-un salt rostogolit cu blasterul lui Lando într-o mână şi cu un copil mic strâns la piept în cealaltă. Invadatorul răcni la ea în timp ce apăsa pistolul blaster pe capul fetiței blonde.

— Răneşte pe mine. Asta moare.

Răutatea din cuvintele lui nu putea fi trecută cu vederea, dar absența acesteia prin Forță i se păru Leiei ca fiind incongruentă. Îşi ridică propria carabină blaster şi țînti capul războinicului.

— Nu vei ucide *doar unul*, aşa că îmi voi asuma acest risc.

Invadatorul avu nevoie de o clipă pentru a înțelege cuvintele Leiei, apoi îşi îndreptă pistolul spre ea. Totuşi, înainte să apese pe trăgaci, acumulatorul se desprinse din armă şi căzu încet la pământ. Masca umană contorsionată a extraterestrului se încordă ciudat în timp ce fața de sub ea se strâmbă într-o grimasă surprinsă. Leia declanşă un foc care trecu razant peste capul copilului şi făcu o gaură prin fruntea războinicului. Acesta se prăbuşi pe spate, amortizând cu propriul corp căderea ostaticului. Un moment mai târziu, mama îngrozită a copilei reuşi să o smulgă din brațele celui căzut, moment în care copila îşi dădu seama că trebuia să îi fie frică. Fetița izbucni în plâns, dar țipetele îi erau înăbuşite în timp ce mama ei o îmbrățişa strâns.

Comunicatorul Leiei bâzâi.

— Spune.

— Aici Mara. Am găsit urme pentru o jumătate de duzină de Yuuzhan Vong.

— Avem doi aici, deci trebuie să mai fie unul...

— L-am prins eu.

— Eşti rănită?

— Doar câteva zgârieturi. El e făcut bucăți, totuşi. Lejeritatea destinse vocea Marei. O să rămân pe aici şi o să văd pe cine mai pot speria.

Leia alergă până la locul unde Danni îl ajuta pe Lando să se ridice în şezut. Ghearele războinicului îl zgâriaseră adânc, dar Lando părea mai preocupat de starea cămăşii lui decât de răni. Îşi ținea mâinile însângerate în fața lui, ca şi cum ar fi căutat ceva pe care să le şteargă. Se gândi pentru o clipă să-şi folosească mantia, apoi renunță la acel plan.

Leia făcu semn cu mâna către doi voluntari.

— Duceți-l pe Lando la o stație de primajutor.

— Voi fi bine, Leia.

— Vei fi bine după ce îți vor opri *scurgerile*.

Lando dădu din cap spre războinicul mort.

— Frumoasă şmecherie să glisezi încărcătorul în felul în care ai făcut-o. Ştiam că te-ai gândit la asta când l-ai invitat să tragă spre tine în loc de copil.

— Nu eu, Lando. Danni a făcut trucul. Leia îi zâmbi tinerei cercetătoare. Ai fost

foarte curajoasă.

— Chiar aşa? Cred că da, poate. Danni se cutremură. Fiind din nou atât de aproape de un Yuuzhan Vong, pur şi simplu nu am ştiut ce să fac. Am încercat ceea ce m-a învățat Jaina – să mă calmez –, dar nu a mers. M-am gândit... Cred că a funcționat bine trucul.

— Mi-ai salvat viața, Danni. O mică victorie pentru noi şi o mică înfrângere pentru ei.

Leia suspină şi se uită spre sud. *Să sperăm că ceilalți ne pot spori victoriile, astfel încât să putem ieşi de aici în viață.*

* * *

În carlinga navei *Rezistentul*, Luke îndreptă degetul spre vehiculul mare.

— Du-ne mai aproape.

— Da, Maestre Skywalker.

— Cum merge telemetria torpilelor, R2?

Micul droid fluieră încrezător, învârtindu-şi capul să se uite la Luke. Apoi scoase un bipăit, iar Elegos se uită la un monitor secundar.

— Am patru lansări de torpile. Toate sunt pe țintă.

— Bine.

Luke se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii. Respiră adânc şi se întinse prin Forță. Îşi lăsă percepția asupra lucrurilor să călătorească deasupra liniei de siluete a sclavilor şi se îndreptă spre vehicul. Nu simțea nimic concret în mod direct, cu toate că înăuntru păreau să se afle câțiva sclavi. În schimb, folosi acel gol ca punct de plecare pentru a căuta vidul, iar pe măsură ce acesta se forma, gaura neagră înflorea pe deplin în Forță. Vidul creat de *dovinul basalii* vehiculului pentru a intercepta torpilele era o anomalie gravitațională care avea substanță în lumea reală. Fire minuscule din Forță se scurgeau în el pe măsură ce insecte şi păsări, lilieci şi gândaci erau atraşi înăuntru. Luke folosi amprentele lor vitale care dispăreau şi curenții de aer creați de vid pentru a-l defini. Urmări conturul acestuia, aflând exact unde se afla şi ştiind cât de puternic era. Se deschise Forței mai mult decât o făcuse în ultimii ani. Căută mai multă putere decât avusese atunci când îşi eliberase nepotul. Forța îl inundă, în acelaşi timp fierbinte ca metalul topit, dar liniştitoare ca o ploaie rece. Se învârti prin el, umplându-i fiecare celulă a corpului, eliberându-l de oboseală şi ascuțindu-i mintea. Apoi se întinse cu ajutorul acelei puteri şi se agăță de golul creat de vehiculul Yuuzhan Vong. Împinse puțin, apoi trase, simțind în câteva nanosecunde puterea pe care *dovin basalii* erau capabili să o exercite pentru a controla vidul. Aproape că zâmbi, deoarece acea cantitate de putere nu era nimic în comparație cu Forța, dar se abținu să nu se mândrească cu acel fapt.

— R2, lansează torpilele.

R2-D2 țiui brusc şi transmise torpilelor protonice o serie nouă de date. Torpilele se răsuciră în zbor şi se arcuiră spre cer, zburând în sus şi survolând vidul. Apoi se întoarseră şi căzură spre sol, țintind coloana vertebrală a vehiculului.

Imediat, *dovin basalii* începură să deplaseze vidul pentru a acoperi acel nou vector de atac. Luke îşi folosi Forța pentru a stăpâni vidul, împiedicându-i. Presiunea lor creştea, dar Luke îl ținea nemişcat. Torpilele se apropiară din ce în ce mai mult. *Dovin basalii* strânseră mai tare, iar când efortul lor atinsese un nou vârf, Luke lăsă

vidul să alunece spre interceptarea torpilelor protonice.

Dovin basalii îşi dedicară eforturile alunecării vidului până la poziţia dorită, ceea ce presupunea atât unele mişcări laterale, cât şi scurtarea arcului pe care vidul urma să se deplaseze. Pe măsură ce arcul se apropia de vehicul, Luke împinse cu Forţa. Întrucât *dovin basalii* trăgeau deja vidul înapoi spre vehicul, nu fură pregătiţi pentru o accelerare a deplasării. Vidul se izbi de vehicul, lovindu-l în mijlocul spinării. Vehiculul lung se înclină înapoi, ambele capete fiind absorbite de gaura neagră. Curseră ca un lichid gros, toate coarnele ascuţite şi plăcile osoase devenind fluide pe măsură ce se curbau peste vid. În mai puţin de o clipire, vehiculul fu mistuit de vid, lăsând un gol imens în formaţia Yuuzhan Vong.

Apoi torpilele protonice detonară. Una după alta, cele patru se izbiră de sol şi explodară. Deflagraţiile lor îi împrăştiară pe războinicii Yuuzhan Vong şi luminară noaptea. Rachetele săpară un canion imens de-a lungul liniei de înaintare Yuuzhan Vong, iar undele de şoc fură de aşa natură încât pământul se ondulă până în incinta refugiaţilor. Soldaţi căzură de ambele părţi ale câmpului de luptă, iar bastioanele se prăbuşiră.

— Ce facem acum, Maestre Skywalker?

Luke se holbă o clipă la Caamasi, încercând să răspundă, dar un val de oboseală se înălţă în el şi îi eroda capacitatea de a gândi. Scutură din cap, apoi se lăsă în spate pe scaun. Energia Forţei pe care o folosise pentru a-i ajuta pe Yuuzhan Vong să se autodistrugă se scursese complet din el, lăsându-l slăbit şi abia capabil să-şi ţină ochii deschişi.

— Maestre Skywalker?

— Fă... ceea ce... crezi că e mai bine, domnule Senator, reuşi Luke să spună înainte ca lumea să se închidă pentru el, strânsă şi neagră.

* * *

Anakin se ridică de la pământ şi clipi pentru a îndepărta străfulgerarea detonării torpilelor care îi ruinaseră vederea nocturnă. Îşi găsi sabia şi o aduse în mână, apoi îşi strigă fratele.

— Jacen! Jacen!

Se întoarse spre stânga când auzi răspunsul, apoi atacă mulţimea de reptiloizi care roiau în jurul fratelui său. Tăie unul sau doi, apoi o undă de energie a Forţei pulsă în aer, împrăştiindu-i pe ceilalţi. Unii se rostogoliră revenind în picioare şi se îndreptară cu sălbăticie spre el, dar Anakin le pară cu uşurinţă atacurile şi răspunse cu lovituri care îi doborâră.

Sângerând din nas şi din gură, şi cu ochiul stâng care i se umfla încet, Jacen reuşi să se redreseze. Îşi întinse mâna dreaptă, trăgându-şi sabia spre el şi, într-o secundă, aprinse lama verde.

— Chestia aia, vehiculul acela, trebuie să fi fost un centru de comandă şi control. Sclavii au înnebunit.

În jurul lor, reptiloizii se înghesuiau pe ziduri. Mulţi lăsaseră armele jos şi urlau, sfârtecând cu ghearele şi dinţii cea mai apropiată ţintă. Nu îşi limitau atacurile la trupele lui Bril'nilim, ci se atacau şi între ei. Păreau mai puţin o forţă militară decât un roi de insecte care se revărsa în tabără.

Cei doi tineri Jedi pătrunseră în fluxul reptiloizilor. Anakin tăie în dreapta şi în

stânga, doborând soldații Yuuzhan Vong pe măsură ce înainta. Împreună cu Jacen, se îndreptară spre dreapta, deschizând o cale către câțiva dintre soldații lui Bril'nilim care rămăseseră blocați. Cu ei în spate, își croiră drum mai adânc în tabăra de refugiați. În fața lor, din locul unde se adunaseră refugiații, se auzeau focuri de blaster. Anakin putea vedea proiectile rătăcite zburând în toate direcțiile, ceea ce îi sugeră o oarecare confuzie printre voluntarii care apărau refugiații.

Deasupra lor, nava *Rezistentul* coborî în picaj şi turnă rafale de foc în masa de soldați. Proiectile blaster mai mărunte decât laserele subțiau rândurile dintre Jedi şi refugiați. Jacen şi Anakin se avântară înainte, folosindu-şi săbiile pentru a redirecționa proiectilele blaster departe de soldații care veneau cu ei şi către reptiloizi. Pătrunseră în complexul refugiaților şi alungară mai mulți reptiloizi, dar cei care reuşiseră să treacă făcuseră deja ravagii.

Corpuri de sclavi arse de blastere zăceau peste tot, stropite cu sângele victimelor lor. Copiii zăceau sfârtecați, iar bărbații şi femeile priveau fără să vadă burțile cargoboturilor sub care se înghesuiseră. Gemetele şi țipetele umpleau zona, stârnite de vâjâitul proiectilelor blaster sau de vederea altor chipuri de reptiloizi.

Leia alergă la fiii ei, moment în care Anakin văzu că fusese rănită.

— Mamă, eşti rănită.

— Nu atât de rău. Elegos spune că a doua jumătate a armatei Yuuzhan Vong încă este pe drum. Luke nu se poate ocupa şi de celălalt vehicul. Torpilele ne-au făcut să câştigăm ceva timp, totuşi. Apoi arătă spre transportoare. Trebuie să îi urcăm pe toți la bord şi să plecăm de aici cât de repede putem. Trebuie să părăsim Dantooine.

Jacen se încruntă.

— Dar înainte nu a fost suficientă mâncare pentru o cursă către un alt sistem, iar noi suntem aici de zile întregi…

Anakin privi în jur.

— Nu mai sunt atât de multe guri de hrănit.

Fratele său mai mare ezită pentru o clipă.

— Oh.

— Nu contează, băieți. Leia îi bătu pe umeri. Începeți să adunați lumea. Faceți-i să se mişte. Avem foarte puțin timp înainte să murim cu toții.

Capitolul 33

Jaina Solo îşi roti X-interceptorul spre stânga şi se îndreptă spre o rută de atac la sol. *Sparky* îi comută comenzile de ochire pe modul atac la sol, care îi suprapunea o grilă de ochire peste vederea ei asupra solului. Pe monitorul secundar, senzorii calculau numărul de semne vitale găsite în fiecare dintre pătrăţelele grilei de ochire şi apoi colorau acele pătrăţele. Cele mai strălucitoare culori însemnau că acestea aveau cele mai mari concentraţii de viaţă. De asemenea, afişajul principal adăuga aceste culori la ecranul pe care îl afişa, dar în tonuri stinse, astfel încât pilotul să poată vedea în continuare solul.

Jaina îşi echilibră X-interceptorul şi apăsă pe butonul de declanşare a laserelor. Sute de proiectile laser străpunseră noaptea, lovindu-i pe soldaţii Yuuzhan Vong care ieşeau din groapa creată de torpilele protonice. Unele dintre proiectile nu loveau nimic, altele ricoşau în aer după ce atingeau armurile, dar cele mai multe îi străpungeau pe reptiloizi, ucigându-i instantaneu.

Se ridică, încercând să urce cu X-interceptorul deasupra senzaţiei de moarte a formelor de viaţă, dar durerea şi disperarea lor se agăţau de ea ca noroiul de o cizmă. Nu-i plăcea să fie nevoită să măcelărească atâţia indivizi, dar ştia că nu avea de ales. Aceşti reptiloizi veneau în mod ordonat, iar din haosul care marca tabăra de refugiaţi, ori îi omora ea pe ei de pe teren, ori aceştia i-ar fi omorât pe refugiaţi.

Şi pe mama, şi pe fraţii mei, şi pe Danni...

Vocea lui Gavin trosni când trecu prin unitatea de comunicaţii.

— *Vagabonzi*, avem o nouă misiune. Transportoarele au decolat. Trebuie să îi ajutăm să plece. Vocea lui ezită pentru o clipă. Fiecare dintre voi preia un cargobot. Sarcinile vă vor veni imediat.

Jaina văzu că fusese repartizată cu *Rezistentul*, ceea ce nu o deranja, dar era a şasea navă din convoi.

— *Sparky*, dă-mi o listă cu *Vagabonzii* care încă mai sunt operaţionali!

Droidul se întoarse cu un raport sumbru. Colonelul Darklighter şi Căpitanul Nevil erau tot ce mai rămăsese din *Grupa Unu*. *Grupa Doi* fusese redusă doar la Maiorul Forge. *Grupa Trei* se descurcase mai bine, cu Maiorul Varth, Jaina şi colega ei zbor, Anni Capstan, erau încă în viaţă, dar escadrila ca întreg fusese redusă la jumătate. *Escadrila Sălbaticii* rămăsese cu o singură *Grupă*, iar *Durii...*

Au dispărut cu toţii... Am măturat cerurile de skipuri, dar cu un mare preţ.

Jaina îşi tastă comunicatorul.

— Avem coordonatele de ieşire, Colonele?

— Soluţia este în curs de elaborare, *Beţişoare*.

Ea scutură din cap. Motivul pentru care veniseră pe Dantooine era că aveau prea mulţi pasageri pentru a călători pe o distanţă prea lungă în hiperspaţiu. Nu aveau provizii. *Ori găsim provizii, ori...* Se uită la cadavrele răsfirate prin tabără, sub transportoarele care decolau. Un nod i se ridică în gât. *Sper că niciunul...* Aproape că se întinse cu Forţa pentru a încerca să-şi găsească mama, pe fraţii sau pe unchiul ei, dar se concentră în schimb să-şi aducă nava lângă aripa stângă a navetei şi să se

îndrepte spre stele.

Am o misiune de îndeplinit aici înainte să-mi fac griji pentru familia mea.

— *Sparky*, ai primit coordonatele?

Micul droid ciripi în timp ce descărca informațiile de navigație. X-interceptorul Jainei şi naveta părăsiră atmosfera planetei Dantooine înaintea celorlalte nave şi intrară pe o orbită înaltă în jurul lumii. Celelalte nave îi urmară, aliniindu-se perfect pe orbita care urma să îi ducă de la un pol la altul în jurul lumii Dantooine.

Sparky fluieră şi dădu soluția pe monitorul secundar al Jainei.

— Agamar! Exact acolo unde voiam să ne îndreptăm oricum. Iar vectorul de ieşire este chiar de cealaltă parte a polului...

Droidul fluieră, iar Jaina se uită prin cupolă. Un crucişător Yuuzhan Vong se apropia de marginea discului lumii Dantooine, aflându-se pe vectorul de ieşire spre Agamar. Jaina nu putea fi sigură dacă era cel pe care îl avariaseră deja, dar unii dintre spini erau sfărâmați. Mai rău, după cum arăta monitorul secundar, crucişătorul îşi folosea din nou *dovin basalii* pentru a crea o anomalie gravitațională suficient de puternică pentru a împiedica orice navă să facă saltul în hiperspațiu.

— Aici *Vagabond Unsprezece*. Avem din nou un crucişător Yuuzhan Vong care acționează pe post de Interdictor. Nu putem merge nicăieri.

* * *

În cabina de pilotaj a navetei, Leia stătea între scaunele ocupate de fratele ei şi Elegos.

— Jaina are dreptate, nava aia ne va opri să călătorim departe de aici.

În depărtare, proiectilele roşii-aurii de plasmă începură să zboare leneş spre convoi. Toate loviturile treceau la mare înălțime. Intenția artileriştilor părea să fie în mod clar aceea de a duce navele înapoi spre Dantooine.

Acolo unde să ne poată termina trupele terestre.

Luke tresări şi se ridică în scaun.

— Nu ştiu cât de mult te pot ajuta, Leia.

Leia îl bătu pe umăr.

— S-ar putea să nu trebuiască să o faci singur, Luke. Leia tastă unitatea de comunicații. Colonele Darklighter, câte torpile protonice mai au *Vagabonzii*?

— Mai avem una, Înălțimea Ta. O vom arunca asupra crucişătorului, dacă doriți. Putem lua navele de luptă şi îi putem mitralia. Poate că va fi suficient ca să-i facem să retragă câmpul de interdicție.

Leia clătină din cap în timp ce Elegos indică apariția unor noi urme senzoriale.

— Negativ, *Lider Vagabond*. Avem noi urme de *coralskipperi* pe senzori. Crucişătorul lansează nave de luptă. Se pare că ei chiar ne vor înapoi acolo jos.

— Îi vom convinge noi de contrariu.

Ea se cutremură.

— Mi se pare că Dubrillion şi această luptă de aici au fost doar un exercițiu. Yuuzhan Vong au învățat. Această tactică a Interdictorului este ceva ce nu au făcut în primul atac asupra Dubrillionului. Vor să ne ducă înapoi acolo pentru a ne testa din nou. Dacă încercăm să fugim, vom muri aici sus. Dacă nu, vom muri acolo jos. Oricum ar fi, suntem morți.

Luke scutură din cap.

— Asta nu e sigur.

Leia se încruntă.

— Cum poți să spui asta? Oftă, apoi își acoperi gura cu o mână. Ai o viziune în Forță?

— Sclipiri.

Consola de senzori emise un bip. Elegos se uită la ea, apoi își înclină capul spre stânga.

— Ceva iese din hiperspațiu. Ceva mare.

* * *

Revenirea în spațiul real a navei *Ralroost* se produsese cu câteva secunde mai devreme decât intenționase Amiralul Kre'fey. În clipa în care tunelul alb prin care călătorea nava sa începuse să se destrame, el știu că cel puțin un crucișător Yuuzhan Vong se transformase în Interdictor. Singurul motiv ar fi putut fi acela de a împiedica evadarea navelor care fuseseră blocate acolo.

Ceea ce înseamnă că am ajuns exact la timp.

Se uită la ofițerul său de control al armelor.

— Spune-le celor de pe *Focul Corusca* să lanseze tot ce au. Trageți pentru efect cu ce avem, de asemenea.

Ofițerul Bothan negru de la controlul armelor răcni ordinele într-o unitate de comunicații. Raze aurii de foc turbolaser fulgerară spre crucișătorul Yuuzhan Vong. Fulgere albastre de raze de tunuri ionice loviră în jos. Un cutremur străbătu *Ralroost* când cele douăzeci de lansatoare de torpile protonice de la bord își scuipară rachetele mortale.

Focul Corusca – un vechi Distrugător din clasa *Victory* – lansă la rândul său toate rachetele de șoc pe care le avea la dispoziție. Optzeci de rachete se îndreptară în spirală spre crucișătorul Yuuzhan Vong, fiecare țintă fiind repartizată uniform în jurul navei inamice, astfel încât niciun vid creau să nu poată capta mai mult de o rachetă. Anomalia gravitațională care scosese prematur navele Noii Republici din hiperspațiu se evaporă pe măsură ce *dovin basalii* se desprindeau pentru a opri proiectilele și focul laser care se apropiau. Fie pentru că asaltul pur și simplu copleșise *dovin basalii* disponibili, fie pentru că se epuizaseră creând câmpul de interdicție, aceștia nu reușiseră să intercepteze toate laserele și rachetele. Torpilele protonice pulverizară panourile carenei de *coral yorik*. Turbolaserele topiră spinii de plasmă și tăiară șanțuri lungi în carena navei. Mai multe bucăți de coloană vertebrală se desprinseră și plutiră liber în spațiu.

Crucișătorul Yuuzhan Vong ripostă cu tunurile sale cu plasmă. Jeturi de energie roșie-aurie se izbiră de scuturile lui *Ralroost*, ciugulindu-le. Stratul auriu de energie se estompă, drenând 20% din puterea scuturilor, însă acestea rezistară.

Dar dacă trebuie să ne luptăm cu ei, nu vor mai rezista prea mult.

Ideea că acele rafale de plasmă vor reuși să topească învelișul navei sale trecu un strop de teamă prin măruntaiele lui Kre'fey.

Dacă nu există altă cale, totuși, de a scoate transportoarele de aici...

Ofițerul de senzori se uită la Amiral.

— Domnule, crucișătorul Yuuzhan Vong se retrage. Navele sale plonjează spre atmosferă.

Vestea fu întâmpinată cu o rundă de aplauze, dar Kre'fey le întrerupse cu o mişcare a mâinii.

— Comunicațiile, făceți-mi legătura cu *Rezistentul.*

— Suntem în legătură, domnule Amiral.

— Aici Amiralul Kre'fey. Domnule Senator, mai sunteți responsabil de naveta mea?

— Da, domnule Amiral. O vreți înapoi acum?

— Aş vrea-o, da. Vă rog să o aduceți la bord şi să vă puneți navele de luptă să revină prin hangarul dorsal de recuperare. Transportoarele se pot forma în jurul nostru, iar noi vă vom escorta departe de aici. Kre'fey zâmbi. Cu condiția ca misiunea dumneavoastră de stabilire a situației să se fi încheiat.

— Deocamdată s-a încheiat, domnule Amiral. Caamasiul suspină. Iar Senatul nu va agrea deloc acest raport.

— Asta nu mă surprinde, domnule Senator. Ochii violeți ai Amiralului Bothan se îngustară. Şi este un motiv în plus să ne îndreptăm spre Coruscant cât de repede putem.

Capitolul 34

Gavin Darklighter refuză să cedeze în fața durerilor din corpul său. În mod normal, le-ar fi pus pe seama oboselii, dar reuşise să se odihnească din plin în timpul călătoriei de la Dantooine la Agamar şi apoi la Coruscant. Adevărul era că se simțea mai odihnit ca niciodată în timpul petrecut cu escadrila, dar ştia, de asemenea, că fusese angajat într-una dintre cele mai dificile bătălii pe care le dusese vreodată. Şi tot ce aflase în călătoria spre Coruscant îl convinsese că era o bătălie pe care *Escadrila Vagabond* şi Noua Republică nu-şi puteau permite să o piardă.

Gavin, Leia Organa Solo, Amiralul Traest Kre'fey şi Senatorul A'Kla fuseseră convocați la o şedință a Consiliului Consultativ al Şefului Statului, Borsk Fey'lya, pentru a raporta ce descoperiseră. Lui Gavin i se părea clar, după privirea îngâmfată de pe chipul lui Fey'lya şi după aerul superior pe care îl proiectau complicii săi, că aceştia fie nu aveau nicio idee despre ceea ce se întâmpla pe Inel – ceea ce pur şi simplu nu era posibil – fie alegeau să nu lase ca acest lucru să îi abată de la orice planuri şi intrigi pe care le aveau în minte. Se temu că ultima situație era cea adevărată şi vedea în moartea Noii Republici consecința logică a acesteia.

Camera avea un perete solid din oțel transparent care oferea un tablou hipnotic al Coruscantului pe timp de noapte. Luminile care se aprindeau şi se stingeau, speederele care navigau prin noapte şi modele curioase de lumini din diferite clădiri, toate păreau prezente pentru a distrage atenția celor pe care Consiliul dorea să-i interogheze. Scaunele oferite vizitatorilor erau poziționate pentru a maximiza acel efect. Gavin se trezi că îi cedează acelui efect, dar făcu efortul necesar pentru a se concentra din nou asupra liderilor Noii Republici.

Senatorul Caamasi stătea în centrul arcului descris de masa Consiliului şi îşi desfăcu brațele.

— Acum ați auzit esența lucrurilor pe care le voi raporta Senatului. Nu există nicio îndoială că aceşti Yuuzhan Vong au venit în galaxia noastră având cucerirea pe agenda lor. Atacurile asupra lumilor Dubrillion şi Dantooine nu au fost doar extrem de necruțătoare, ci în mod clar concepute ca exerciții de învățare.

Niuk Niuv, Senatorul de Sullust, cârâi adânc din gât pentru o clipă.

— Dacă este adevărat, li s-a predat o lecție la Dantooine, nu-i aşa? Ați condus un crucişător şi ați evadat, nu-i aşa?

Elegos dădu încet din cap.

— Am făcut asta, da. Se pare, însă, că ignorați dovezile Belkadanului, că au venit şi au amplasat fabrici pentru a produce material de război. Ignorați operațiunea lor de pe Bimmiel, despre care ştim doar pentru că studenții de acolo au fost evacuați la Agamar şi au ajuns în acelaşi timp cu noi.

Pwoe, Quarrenul, îşi tot încolăcea şi desfăcea tentaculele gurii.

— Trei sisteme, patru dacă punem la socoteală Sernpidal şi cinci dacă includem Helska 4, locul unde a fost spulberată prima invazie, însă ultimele două sunt inutile pentru ei.

— Şi nefolositoare pentru noi. Caamasiul îşi lăsă mâna să coboare încet pe

lângă el. De asemenea, subestimați foarte mult sacrificiile pe care le-am avut pentru a salva atâtea persoane câte am salvat. *Escadrila Vagabond* a pierdut două treimi din piloții pe care îi avea acum două luni. Peste cincizeci de alți piloți şi soldați şi-au pierdut viața. Yuuzhan Vong au ucis nenumărate ființe pe Dubrillion, iar refugiații de pe Dantooine au suferit pierderi de cincizeci la sută.

Borsk Fey'lya scutură din cap şi îşi netezi blana de culoare crem de la ceafă.

— Nu facem nimic de genul acesta. Recunoaştem sacrificiile comandamentului Colonelului Darklighter. Am dispus să fie adăugată la istoricul unității o distincție pentru acțiunile întreprinse pe Dantooine şi Dubrillion.

Gavin se uită la Amiralul Kre'fey şi surprinse înclinarea aproape imperceptibilă a capului care era semnalul său. Ridicându-şi încet capul, răsucindu-şi inconştient inelul, Gavin se uită fix în ochii lui Fey'lya. *Cu aproape două decenii în urmă, ai distras-o pe iubita mea Bothană, Asyr Sei'lar, iar acea distragere a dus la moartea ei. E o datorie veche pe care o ai către mine, iar acea datorie o plăteşti acum, în întregime.*

— Dacă apreciați efortul nostru, Şef de Stat Fey'lya, atunci trebuie să mă întreb de ce vă străduiți atât de mult să mă induceți în eroare şi să înşelați restul armatei Noii Republici.

Fey'lya clipi, iar blana de pe ceafă i se ridică.

— Veți fi iertat pentru această izbucnire de nesubordonare, Colonele. Sunteți în mod clar copleşit de emoții.

Gavin se ridică încet, lăsându-şi corpul să se desfăşoare la înălțimea sa maximă. Îşi strânse mâinile în pumni şi lăsă muşchii brațelor să tensioneze cusăturile jachetei sale. Voia ca ei să vadă că era puternic fizic, nu doar cineva care stătea într-un scaun şi trăgea pe trăgaci.

Vreau să ştie că sunt ceva ce ei nu vor putea fi niciodată.

Îşi păstră vocea egală, în ciuda furiei şi dezgustului care clocoteau în el.

— Şef Fey'lya, toți cei care suntem aici cunoaştem adevărul. Singurul motiv pentru care *Focul Corusca* a fost la Agamar este că domnul Căpitan Rimsen este Agamarian şi a deviat de la patrula care i-a fost desemnată. A fost suspicios cu privire la faptul că traseul patrulei a fost schimbat pentru a-l împiedica să se îndrepte spre Dubrillion şi să treacă pe la Belkadan. Vorbind cu familia sa de pe Agamar, a aflat de vizita Leiei acolo. S-a întors acasă pentru a evalua situația şi a fost capabil să călătorească cu Amiralul Kre'fey pentru a ne salva. Dacă nu ar fi fost acolo, niciunul dintre noi nu ar mai fi fost aici.

— Ați interpretat greşit...

Gavin îl întrerupse cu o tăietură ascuțită de mână prin aer.

— Încă nu am terminat de vorbit.

— Cariera dumneavoastră cu siguranță poate fi *terminată*, Colonele. Urechile lui Fey'lya se turtiră pe craniu. Demisionezi, începând imediat?

Amiralul Kre'fey făcu un comentariu rapid în limba Bothană, care îi întoarse capul lui Fey'lya ca şi cum ar fi fost lovit. Şeful de stat smulse cu ghearele câteva bucle de lemn de pe masă, apoi mârâi un comentariu în schimb.

Amiralul Kre'fey se ridică uşor în picioare.

— Oh, îndrăznesc, vere, să-ți vorbesc în acest fel pentru că ți-ai depăşit cu mult limitele în această privință. Te aşteptai să nu ştim de Bimmiel? Te aşteptai să nu ştim de apariția invadatorilor Yuuzhan Vong pe Garqi? Te aştepți să rămânem ignoranți cu privire la multe alte planete pe care le-au atacat Yuuzhan Vong?

Sullustanul păru îngrozit.

— Cum ai putea să ştii...?

Amiralul clătină încet din cap.

— Există un milion de modalități de a şti. Mărfurile care se găsesc pe aceste lumi sunt licitate pe piețele financiare. Companiile de comunicații care deservesc acele lumi raportează probleme de funcționare şi venituri reduse din aceste sectoare. Cifrele de recrutare pentru armata noastră de pe aceste lumi sunt în scădere drastică. Deşi ați reuşit să opriți fluxul de ştiri reale către diverse puncte de difuzare, fără îndoială pentru a preveni panica, ați uitat că informațiile care nu sunt transmise sunt la fel de valoroase ca şi cele care sunt transmise.

Membrii Consiliului Consultativ părură şocați. Murmurară între ei, apoi se întoarseră spre Borsk Fey'lya. Spre cinstea lui, Bothanul pufni ca şi cum ceea ce i se spusese era lipsit de importanță.

— Chiar dacă aceste lumi sunt implicate în invazia Yuuzhan Vong – şi nu ai nicio dovadă că ar fi – continuarea războiului împotriva invadatorilor este o chestiune pe care *noi* trebuie să o determinăm.

Gavin scutură din cap.

— Nu când sunt în joc viețile noastre.

— Din nou, Colonele Darklighter, citezi dintr-o scrisoare de demisie? Fey'lya rânji la el. Voi, *Vagabonzii*, ați mai renunțat o dată la Noua Republică şi am reuşit să supraviețuim.

Ochii lui Gavin se îngustară.

— Poate că o să demisionez, Şef Fey'lya.

Traest Kre'fey făcu un pas înainte între Gavin şi Elegos.

— Fii atent dacă-i accepți demisia, vere, pentru că dacă el pleacă, plec şi eu. La fel şi armata Noii Republici.

— Vorbeşti despre revoltă.

— Vorbesc despre singurul lucru care are sens. Voi toți sunteți politicieni. Preocuparea voastră este dobândirea puterii. De ce? Ca să puteți face viața mai bună pentru unele persoane. Acesta este un obiectiv lăudabil, dar eforturile voastre se prăbuşesc atunci când apare o adevărată criză. Un cutremur zguduie un continent şi ucide mii de ființe. Voi luați vina asupra voastră, chiar dacă nu a fost. De ce? Pentru că ați avut prea puține reglementări cu privire la modul de întreținere a clădirilor sau pentru că operațiunile de salvare au fost prea lente, rezervele de alimente au fost prea mici, plățile către persoanele neasigurate sunt mai mici decât şi-au imaginat acestea că vor primi. Există sute şi mii de motive pentru care vă asumați vina, iar cu fiecare bucățică de vină pierdeți din putere.

Kre'fey se bătu pe piept.

— Mandatul meu este să asigur siguranța tuturor, iar Yuuzhan Vong sunt o amenințare directă la adresa acestei siguranțe. Să presupunem, ca să fim caritabili, că nu ai crezut-o pe Prințesa Leia când ți-a explicat problema Yuuzhan Vong. Să presupunem că ai crezut că au fost cu adevărat terminați. Lipsa ta de reacție la acea amenințare ar putea fi explicată ca naivă, poate, dar lipsa de reacție acum ar fi criminală. Deci, aş putea lua armata Noii Republici şi aş îndrepta-o, să zicem, în Regiunile Necunoscute unde mi-aş crea propriul mic imperiu? Da. L-aş pregăti ca un refugiu pentru cei care fug din Noua Republică când aceasta va cădea în mâinile invadatorilor Yuuzhan Vong.

Nările lui Pwoe se încordară.

— Dacă gândiţi aşa, domnule Amiral, n-ar fi mai bine să organizaţi o revoltă şi să ne destituiţi?

— Nu, pentru că eu nu sunt politician. Nu pot să duc un război şi în acelaşi timp să administrez lumi. Scutură din cap. Totuşi, nu pot spune că nu aş sprijini pe altcineva în răsturnarea unui guvern ineficient.

Kre'fey se răsuci spre stânga şi făcu semn cu mâna către Leia. Aceasta se lăsă în faţă şi schiţă un zâmbet sălbatic pe chip.

Fey'lya se ridică şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Deci, asta era, Leia? Urăşti atât de mult să fii lipsită de putere încât l-ai convins pe Amiralul Kre'fey să te sprijine în revoltă? Vrei să stabileşti o hegemonie Jedi pentru a conduce Noua Republică? Copiii tăi vor moşteni poziţia după tine?

Leia râse brusc şi politicos, apoi se ridică de pe scaun cu o graţie fluidă care îi aminti lui Gavin de un *taopari*[14] care se întindea languros.

— Asta e ceea ce vă doriţi, Şef Fey'lya? Vreţi să fiţi umilit? Vreţi să fiţi amintit ca fiind cel care a dus Noua Republică la o asemenea ruină încât a trebuit să o salvez eu din nou?

Vocea ei era suficient de joasă încât până şi Gavin trebui să se străduiască să o audă. În timp ce cuvintele ei i se revărsau în urechi, expresia facială a Fey'lya se schimbă. Privirea de triumf trecu la una de dezamăgire acră, apoi la resemnare. Se aplecă în faţă, sprijinindu-se pe braţe.

— Cum vrei să joci jocul ăsta, atunci?

Leia zâmbi cu grijă.

— În primul rând, vei ceda armatei controlul operaţiunilor militare. Nu va exista niciun micromanagement politic al războiului. Vor primi tot ceea ce vor dori.

— Desigur.

— În al doilea rând, vei coordona proviziile de ajutoare şi materialele pentru a face faţă refugiaţilor care vor veni. Agamar este deja suprasolicitată, iar lumea va fugi şi mai departe în Nucleu pe măsură ce invazia Yuuzhan Vong o să avanseze.

Fey'lya se uită la Pwoe.

— Te poţi ocupa tu de toate astea.

— În cele din urmă, îi vei permite Senatorului A'Kla să îşi prezinte raportul în faţa întregului Senat, iar o versiune completă a acestuia va fi difuzată în mass-media.

Fey'lya râse tăios.

— Ca să poată arunca vina pentru asta direct pe umerii mei? Niciodată.

Kre'fey îi aruncă o privire lui Gavin.

— În imperiul meu, ai vrea o lume pentru fiecare dintre copiii tăi, sau vor avea nevoie de sisteme întregi pentru a conduce?

Ochii violeţi ai lui Fey'lya străluciră cu foc.

— Vom elabora împreună textul raportului, da?

Elegos încuviinţă din cap.

— Mi se pare acceptabil.

— Bine. Leia făcu un pas înainte şi îi oferi mâna lui Fey'lya. Uitasem cum era să lucrez cu tine.

— Fii sigură că eu nu am uitat.

---

[14] Taopari – prădător nativ de pe Noquivzor, care vânează nerfi sălbatici.

Fey'lya strânse mâna Leiei, dar expresia rezervată de pe chipul ei confirma că se gândea la ceea ce Gavin putea simți până în oase. Faptul că Fey'lya se supunea acum nu garanta că va continua să facă la fel şi în viitor. *Pe termen scurt obținem ceea ce ne trebuie, dar nu va fi întotdeauna aşa. Dacă va putea profita, o va face.*

Leia îşi plecă capul în fața Consiliului.

— Vă mulțumesc pentru cooperare. Este spre binele tuturor şi, la urma urmei, asta ne dorim cu toții, nu-i aşa?

— Cu siguranță, Leia. Borsk Fey'lya le oferi tuturor un zâmbet de prădător. Vom pune Noua Republică deasupra tuturor preocupărilor personale meschine. Pentru binele nostru.

* * *

Gavin nu dorea nimic mai mult decât să se întoarcă acasă la soția lui, dar ştia că va fi pentru ea doar o companie lipsită de farmec. Muriseră prea mulți piloți, iar când el era în stare de jelire, avea tendința să îi amintească surorii sale că soțul ei murise luptând împotriva Yevethilor[15]. După acel moment, ea venise cu copiii ei să locuiască cu Gavin, doar ca să se pună pe picioare, dar nu mai plecase de atunci. Din când în când, ajungea să se gândească la ea şi la copiii ei ca la o povară pentru Gavin, iar asta era ceva cu care el nu putea avea de-a face în acel moment.

Se întoarse la sediul *Escadrilei Vagabond* şi străbătu holurile întunecate. Chiar nu-l deranja că imobilul era pustiu; era dimineața devreme. Amiralul Kre'fey fusese de acord ca nicio alertă să nu fie declanşată până a doua zi la prânz, permițându-le luptătorilor care urmau să se afle în prima linie a frontului o dimineață relaxată înainte să-şi dedice viața războiului sângeros.

Singurul punct luminos în tot dezastrul retragerii de la Dubrillion fusese intrarea Jainei Solo în *Escadrilă*. Gavin o întrebase pe Leia dacă fiica ei putea rămâne în unitate, iar permisiunea îi fusese acordată cu precauție. Când văzuse bucuria de pe chipul Jainei la acea decizie, Gavin bănui că Leia fusese de acord doar pentru că nu voia să aibă de-a face cu Jaina dacă ar fi refuzat. Jaina se mutase imediat în cazarma *Escadrilei*, ocupând o cameră cu Anni Capstan, camarada ei de zbor, şi se acomodase ca şi cum locul ei ar fi fost acolo încă de la bun început. *Şi zburând aşa cum o face, nu există nicio îndoială că va rămâne cu noi pentru mult timp.*

Gavin fu surprins să găsească un soldat cu o puşcă blaster în fața uşii biroului său. Soldatul era puțin mai mult decât un copil – *abia este mai mare decât eram eu când m-am alăturat Escadrilei.*

— Este vreo problemă aici, soldat?

Tânărul înghiți cu greu.

— Domnule, am încercat să îi opresc, dar au spus că nu este nicio problemă să intre în biroul dumneavoastră. Au spus că nu o să vă supărați.

Gavin clipi cu uimire.

— *Ei* au spus asta? Şi ți-au spus şi cine sunt?

Soldatul scutură din cap.

— Doar doi tipi în vârstă, domnule.

— Şi i-ai lăsat să intre? De ce nu i-ai oprit?

---

[15] Yevetha – specie scheletică şi suplă, originară de pe N'zoth în Roiul Koornacht din Lumile Nucleului, cunoscută pentru xenofobia şi cultura centrată pe moarte.

Soldatul tresări.

— Am încercat, dar mi-au luat blasterul din mână.

Întoarse arma suficient cât Gavin să vadă că nu avea încărcător.

Colonelul încuviință din cap.

— Şi comunicatorul?

— Mi l-au luat şi pe acela. Mi-au spus să vă aştept aici, altfel m-aş face vinovat de abandonarea postului, domnule.

— Da, fă cum au spus, aşteaptă aici.

Gavin îl direcționă pe tânăr într-o parte şi deschise uşa biroului său. Ştia că era o prostie să intre acolo, dar înlătură posibilitatea ca vizitatorii săi să fie asasini. Războinicii Yuuzhan Vong nu păreau să opereze astfel.

În plus, să mori acum ar putea fi mai uşor decât să duci un război.

Cei doi vizitatori îşi ridicară privirea din locurile unde se aşezaseră în fotolii. Pe masa din fața lor se aflau trei pahare, dintre care două fuseseră umplute din carafa de whisky Corellian pe care Gavin o ținea ascunsă în sertarul de jos al biroului său. Cei doi bărbați îi zâmbiră, iar el începu să râdă.

Soldatul aruncă o privire în cameră.

— E totul în regulă, domnule?

— Da, soldat, eşti liber.

— Poftim, spuse unul dintre vizitatori şi îi înmână soldatului încărcătorul şi comunicatorul pe care i le luaseră.

Gavin închise uşa în urma soldatului, apoi clătină din cap.

— V-a descris ca fiind *doi tipi în vârstă.*

— Nu mai există respect printre tineri, nu-i aşa, Tycho?

— Absolut deloc, Wedge. Probabil că este vina personalului aflat la comandă.

Gavin îşi turnă un pahar de whisky.

— Ce faceți voi doi aici?

— Am auzit din diverse surse că mergeți la război. Wedge Antilles îşi ridică paharul. Suntem prea bătrâni pentru a zbura, dar nu şi pentru a ajuta. Dacă ai nevoie de noi, suntem disponibili.

— S-ar putea să vreți să reconsiderați această ofertă. Nu va fi deloc plăcut.

Tycho Celchu clătină din cap.

— Războiul nu este niciodată plăcut, Gavin. Să sperăm doar că, împreună, îl putem face să fie foarte scurt.

Capitolul 35

Jacen Solo se întoarse din locul în care se sprijinise de balustrada balconului şi îşi privi fratele mai mic în faţă.

— Nici tu nu poţi să dormi?

Anakin scutură din cap când ieşi pe balconul soţilor Solo.

— Coşmaruri.

— Despre?

— Dantooine. Anakin îşi frecă *nisipul* de somn de pe ochi. Tot am acest vis în care tai reptiloizi în dreapta şi în stânga, dar niciodată nu e suficient. Tot invadează tabăra de refugiaţi. Când ajungem acolo – pentru că şi tu eşti în vis – găsim o mulţime de refugiaţi morţi. Chewie, tata şi mama sunt printre ei.

Jacen oftă.

— Ăsta e un vis urât.

— Ce crezi că înseamnă?

Fratele mai mare scutură din cap şi se întoarse să se sprijine de balustrada balconului.

— După experienţa mea de pe Belkadan, am renunţat să mai încerc să-mi dau seama ce înseamnă visele. Visele tale ar putea însemna orice. Încă te confrunţi cu moartea lui Chewie. În acelaşi fel, din moment ce Mara nu era printre morţi, s-ar putea să fii fericit că ai salvat-o. Nu ştiu.

Anakin se alătură fratelui său lângă balustradă şi se uită la luminile care se mişcau prin peisajul Coruscantului. Era greu de crezut că trecuse doar o lună de când plecase spre Dantooine cu Mara.

— Al meu e clar un vis. Al tău ar fi putut fi o viziune. Unchiul Luke chiar crede că a fost.

— Corect, dar viitorul s-a schimbat, aşa că am fost înecat şi torturat. Îi zâmbi pe jumătate fratelui său. Şi din moment ce am părăsit Belkadanul pentru a veni să te salvăm, probabil că tu ai fost cel care a pus în mişcare viitorul care m-a prins.

— Deci dacă aş fi murit, tu ai fi putut fi fericit?

— Nu asta am spus, Anakin. Jacen surprinse o sclipire rapidă de tristeţe din partea fratelui său mai mic. Şi nici tata nu ar fi fost fericit dacă ai fi murit.

Anakin pufni.

— L-ai văzut deja?

— Nu, tu?

— Nu. 3PO crede că pe moment *inspectează* cantinele de pe aici. Inspectează fundul paharelor, mai degrabă.

Jacen suspină.

— Nu sunt sigur că nu-l invidiez.

— Ce?

— Şi eu am coşmaruri, Anakin. Coşmaruri cu Dantooine.

— Ca ale mele?

— Pe aproape. Jacen îşi scărpină ceafa cu mâna dreaptă. Sunt acolo, ca şi tine,

omorând şi omorând, şi iar omorând. Sunt un *gardian*. Reptiloizii chiar vor să ajungă de cealaltă parte a porţii, iar eu îi las să treacă doar în bucăţi.

— Chiar asta trebuia să faci.

— Am făcut-o? Jacen se feri în timp ce un pilot de swoop, în stare de ebrietate, bâzâi pe lângă ei. Ceea ce am făcut nu a fost nobil, a fost doar un măcel. Cât timp vehiculul de control îi avea sub influenţa sa, ei au mărşăluit înainte ca nişte droizi şi noi doar i-am făcut bucăţi. Apoi, când unchiul Luke a distrus vehiculul de control, au devenit nebuni. Erau nişte bestii şi i-am măcelărit.

Anakin îl apucă pe Jacen de încheietura mâinii stângi.

— Dar nu ai avut de ales. Dacă nu-i omorai, ar fi ucis mult mai mulţi refugiaţi.

— Da, ştiu asta. Recunosc acest adevăr. Îmi asum responsabilitatea pentru asta, dar tot trebuie să mă întreb ce legătură are să faci asta cu a deveni Cavaler Jedi? Îşi strânse bine ochii. Cum m-a adus asta mai aproape de înţelegerea Forţei? În ce măsură sunt acum un Cavaler Jedi mai bun decât am fost înainte?

Mâna lui Anakin alunecă de pe încheietura lui Jacen.

— Dar treaba unui Jedi este să-i protejeze pe alţii. Nu există un motiv mai nobil pentru a face ceva. Ţi-ai riscat viaţa pentru a-i salva pe alţii.

— Am făcut-o? Chiar crezi că vreunul dintre acei reptiloizi ne-ar fi putut răni serios? Peste jumătate din soldaţii Colonelului Bril'nilim au supravieţuit acelui atac. Iar ei nu sunt Jedi. Nu trebuia să folosim săbii acolo, Anakin. Am fi putut folosi vibrolame sau simple bâte.

Se întoarse şi îşi deschise braţele.

— Şi a fost salvarea acelor refugiaţi atât de specială? Am împiedicat să fie omorţi, dar cu ce scop? Asta îi face mai buni decât cei care au murit? Sunt mai nobili? Vor învăţa din această experienţă şi vor face universul un loc mai bun?

— Nu ştiu, Jacen. Ăsta e viitorul.

— Care este mereu în mişcare.

— Corect. Ceea ce ştiu e că i-am ţinut pe unii dintre ei în viaţă. Asta e suficient pentru mine.

Jacen încuviinţă încet din cap.

— Ştiu că este, Anakin. Mi-aş dori să fie suficient şi pentru mine.

— Nu înţeleg.

— Ştiu. Jacen îşi coborî vocea până la nivelul unei şoapte în timp ce angoasa se revărsa din Anakin. Anakin, te-ai descurcat minunat pe Dantooine. Ai învăţat multe. Ai avut grijă de Mara. Ai ţinut-o în viaţă în circumstanţe foarte dificile. Chiar eşti un erou pentru toate astea şi pentru tot ce ai făcut ca să scapi de reptiloizi. Nu încerc să-ţi diminuez meritele sau ceea ce ai făcut. Vreau să înţelegi asta.

— Bine. Anakin îşi încrucişă braţele la piept. Dar tu?

— Tocmai asta e. Nu ştiu. El îşi apăsă vârfurile degetelor pe tâmple. Am crezut că plecarea pe cont propriu va fi cheia pentru a mă apropia de Forţă; dar apoi am văzut sclavii şi a trebuit să acţionez. Forţa mi-a trimis o viziune şi am acţionat în consecinţă, doar pentru ca lucrurile să meargă prost. Dar, din acea greşeală a venit calea cea bună de a vă salva pe tine şi pe Mara pe Dantooine şi de a fi acolo pentru a ajuta la oprirea reptiloizilor. E ca şi cum aş merge în cerc, în jurul obiectivului pe care mi-l doresc. Uneori mi se pare că am nevoie să fiu singur, iar alteori sunt împins în tiparul eroic care l-a modelat şi consumat pe unchiul Luke. Ştiu că există şi alte abordări, dar nu ştiu dacă sunt potrivite pentru mine.

Anakin se încruntă pentru o clipă.

— Sună ca şi cum ai încerca să trasezi un curs fără să ştii care este destinația finală.

— Ce?

Băiatul Solo mai tânăr făcu un cerc în aer cu degetul arătător drept.

— Ai spus că îți înconjori țelul, dar nu l-ai definit. Nu ai spus niciodată care este. Eu vreau să fiu Cavaler Jedi, la fel ca unchiul Luke şi alții înaintea lui. Nu ştiu ce vrei tu şi cred că nici tu nu ştii.

Jacen încuviință din cap.

— Aşa simt şi eu, dar cred că e din cauză că vreau să fiu ceva mai mult. Nu ştiu ce anume, dar cred că Ordinul Jedi înseamnă mai mult decât am reuşit să aflu. Ştiu că răspunsul este acolo, dar nu ştiu care este.

— Atunci s-ar putea ca plecând şi gândindu-te la asta să nu te apropie mai mult de țelul tău.

Jacen ridică o sprânceană spre Anakin.

— Cum se face că eşti dintr-o dată atât de filozof?

Băiatul mai tânăr roşi.

— Pe Dantooine, când Mara m-a făcut să nu mai folosesc Forța ca pe o cârjă, am avut mult timp să mă gândesc la anumite lucruri. Mi-am dat seama că foloseam prea mult Forța. Unchiul Luke o foloseşte ca pe un sfătuitor sau uneori ca pe o sursă de energie. Alții o folosesc ca pe o vibrolamă, alții ca pe un sondaj de opinie, iar alții ca pe o întreagă varietate de instrumente. M-am gândit mult la toate astea şi cred că am ales să calc pe urmele unchiului Luke.

— Asta nu e o cale uşoară.

— *Uşor* nu este ceva valabil pentru Jedi. Anakin zâmbi. Desigur, încercarea de a-ți găsi propria cale este mult mai dificilă. Poate că ceea ce trebuie să faci este să mergi un pic pe celelalte căi şi să vezi cum poți împleti bucăți din ele.

Comentariul lui Anakin îşi găsi ecou în admonestarea lui Luke, care spusese că Jacen încă era tânăr şi lipsit de experiență. *Poate că trebuie să explorez mai mult căile Jedi şi să ajung să mă cunosc mai bine.* Îşi dădu seama că, deşi era mai prudent în folosirea Forței decât Anakin, nu ştia cu adevărat cum ar fi funcționat fără ea. *Pot să descopăr cu adevărat cum să mă integrez în Forță dacă nu ştiu cine sunt fără ea?*

Jacen întinse mâna şi îi ciufuli părul fratelui său.

— Uite, indiferent ce cred despre ce am făcut la Dantooine, am fost mândru să te am lângă mine. Nu ştiu ce voi fi în viitor, Anakin, dar ştiu că tu vei fi un mare Cavaler Jedi. Am încredere că vei reuşi, indiferent ce-ți rezervă viața.

Anakin îşi miji ochii.

— Eşti cu adevărat Jacen, sau vreun Yuuzhan Vong în mască *ooglith*?

Jacen îşi aruncă un braț în jurul umerilor fratelui său mai mic.

— Pentru moment, sunt Jacen Solo.

Ce voi fi în viitor, însă, este o presupunere pentru oricine.

Capitolul 36

— Aşa că eram acolo, simţindu-mă de parcă pluteam, şi mă gândeam în sinea mea: *Deci asta este. Aşa e să mori ca Jedi şi să dispari în neant ca bunicul meu.*

Corran Horn se şterse de bacta, rânjind timid.

— Apoi am observat că, în ciuda amorţelii, încă mai aveam o urmă de durere la mână. De asemenea, mi-am dat seama că eram lovit, ceea ce nu mi s-a părut potrivit pentru un spirit fără trup, dar nu puteam să deschid ochii, aşa că m-am lăsat dus.

Luke scutură din cap.

— Atunci ai descoperit că Ganner se întorsese şi te ridica deasupra *şobolanilor tăioşi* şi afară din cochilie.

Corran încuviinţă din cap.

— Da. Împotriva ordinelor mele, a pus-o pe Trista să aducă *Flirtul* deasupra, au tăiat vârful cochiliei mari şi, suspendat de rampa de aterizare, Ganner m-a tras în sus de acolo. Dacă nu ar fi făcut-o...

Mirax, soţia lui Corran, îi aruncă un halat din micul dulap al camerei de spital.

— Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi *scăpat* de mine. De asemenea, e un lucru bun că te-au băgat în rezervorul bacta de pe *Flirtul.* Altfel, veninul acela te-ar fi ucis.

— Sigur, dar imaginează-ţi surpriza lor dacă nu ar fi funcţionat. Corran îşi frecă pentru ultima oară părul cu prosopul. M-au băgat înăuntru, apoi ar fi găsit doar haine rupte.

Mirax îşi arcui o sprânceană la soţul ei.

— Şi *în ce fel* este asta amuzant?

— Eu aş fi fost amuzat.

— Morţii, se pare, găsesc amuzant aproape orice.

Luke dădu din cap spre Mirax.

— Trebuie să ştim dacă este adevărat ceea ce a afirmat Doctoriţa Pace despre însuşirea artefactelor de către Jedi. Apreciez că te ocupi de asta pentru mine.

— Cu plăcere, Maestre Skywalker. Mirax se încruntă. Obiectele pe care ţi le-am adus au o provenienţă clar anterioară Imperiului. Sentimentul actual anti-Jedi a scăzut preţurile de colecţie pentru acele obiecte, în timp ce piaţa de antichităţi Imperiale este în creştere. Nu se ţine cont de gusturi, bineînţeles, sau de bun simţ, dar dacă colecţionarii nu ar fi meniţi să fie jupuiţi, nu s-ar comporta ca nişte nerfi.

— Anunţă-mă ce afli în această privinţă. Luke nu avea nicio îndoială că unii Jedi erau prea zeloşi în căutarea obiectelor care puteau face legătura între ordinea actuală şi cea pe care Împăratul aproape că o distrusese. *Dar să fure amintiri de la alţii...* Deşi este important să găsim obiecte care să ne permită să ne extindem cunoştinţele despre Jedi, să o facem pe seama altora şi a imaginii despre Jedi este un preţ prea mare de plătit.

Corran ridică roba de culoare verde pe el şi o strânse cu un cordon negru în jurul taliei.

— Cred că atitudinea constă în faptul că noi suntem Jedi şi acele relicve ne aparţin, indiferent cine le-a găsit. Nu sunt de acord cu ea, dar o înţeleg.

— Şi eu o înţeleg, Corran, şi sunt indecis. Cred că este valoros să avem obiecte de studiat, dar, de asemenea, nu sunt sigur dacă avem resursele şi expertiza necesare pentru a le valorifica la maximum. Luke îşi trecu o mână peste maxilar. Doctoriţa Pace şi studenţii ei au pregătirea şi cunoştinţele necesare pentru a putea pune multe din aceste obiecte în perspectivă. Cred că avem nevoie de ajutorul savanţilor, ceea ce înseamnă că trebuie să ne asigurăm că Jedii nu îi văd ca pe nişte jefuitori şi hoţi ai artefactelor noastre.

Mirax râse.

— Vi se pare vreunuia dintre voi ironic, atunci, că misiunea pe Bimmiel s-a sfârşit prin sustragerea de artefacte Yuuzhan Vong de sub nasul invadatorilor?

— Această observaţie mi-a trecut prin minte, Mirax. Luke îşi strânse vârfurile degetelor. Micul semn de avertizare pe care l-au lăsat în faţa complexului *ExGal* includea un craniu şi o maşinărie distrusă, ceea ce mă face să cred că le consideră pe ambele ca fiind avertismente ale morţii.

Corran se urcă pe patul de spital şi îşi trase câteva perne la spate.

— Nici eu nu înţeleg tehnofobia. E clar că ei pot produce prin mijloace biologice obiecte care fac tot ce pot face maşinile noastre. Singura diferenţă este că maşinile lor sunt vii.

— Totuşi, este o diferenţă semnificativă, Corran. Poate că, în trecutul lor, a existat un război purtat între droizi pe de o parte şi Yuuzhan Vong pe de alta. S-ar putea să-i fi anihilat aproape complet, aşa că acum au o ură patologică faţă de maşini. Maestrul Jedi trase un scaun de lângă singura masă rotundă din camera mică şi se aşeză. Cine ştie? În orice caz, s-ar putea să ne considere chiar ca pe ceva rău, din moment ce ne bazăm atât de mult pe maşini.

— Dacă asta e atitudinea lor, pur şi simplu le-ar fi *plăcut* să-l vadă pe Jens trecând peste rămăşiţele acelui războinic un aparat de digitizare şi un microscop de scanare. Corran îşi îngustă ochii. Totuşi, nu acesta este cel mai deranjant aspect al lor, după părerea mea. Avem întreaga problemă a sclavilor. Sclavii pe care i-am văzut au fost probabil recrutaţi de pe Inelul Exterior şi au venit cândva din Noua Republică. Nu-mi amintesc să fi văzut vreunul dintre reptiloizii pe care i-ai descris că i-au folosit pe Dantooine.

— Cu toate astea, i-aţi avut pe cei şase Yuuzhan Vong care s-au infiltrat în tabără şi au încercat să ucidă refugiaţii. Mirax se rezemă de fereastra din oţel transparent prin care pătrundea lumina soarelui. Nu înţeleg de ce ar fi făcut asta dacă alte trupe erau deja desemnate să atace complexul.

Corran dădu din umeri.

— Ei bine, s-ar putea ca ei să fi fost doar precum Ganner şi să fi decis să nesocotească ordinele pentru a-şi căuta propria glorie.

Luke îşi arcui o sprânceană spre Corran.

— Crezi că acesta este motivul pentru care s-a întors Ganner după tine?

— O parte din motivul lui, da.

— Şi nu-ţi face deloc plăcere să-i fii dator, nu-i aşa?

Expresia lui Corran se înăspri.

— Nu e la fel de rău ca a-i fi dator lui Booster, dar mă irită un pic.

— O să treci peste asta. Mirax îşi strânse părul lung şi negru la ceafă şi îl răsuci într-un nod. Crezi că acei Yuuzhan Vong căutau gloria personală, sau ceva de genul ăsta?

— Având în vedere cât de slab au luptat, nu există nicio îndoială că erau lipsiți de experiență. Luke suspină. Totuşi, chiar şi aşa, au ucis un Noghri, ceea ce nu e uşor. Examinarea medico-legală a corpurilor lor a arătat foarte puține cicatrice, tatuaje şi oase rupte, pe care le indică atât cadavrul de pe Bimmiel, cât şi ale specimene pe care le-am avut. Aş presupune că fie au dat lovitura pe cont propriu, fie au primit misiunea de infiltrare ca fiind un mijloc de avansare în grad.

Corran îşi flexă mâna stângă.

— Mai este un lucru pe care nu sunt sigur că îl înțeleg. Suporturile în care erau ținuți studenții – şi cel pe care l-ai descris ca ținându-l pe Jacen – au fost concepute pentru a provoca durere. Nu prea multă, nu prea puțină, doar durere. Amândoi am văzut războinici Yuuzhan Vong ucigând sclavi fără milă şi, în cazul meu, în scop sportiv şi, totuşi, pentru ceva mai mult. Cicatricele, tatuajele şi oasele rupte... Cum abia am ieşit din ultima parte a terapiei cu rezervorul de bacta poate că asta îmi dă o perspectivă proastă asupra lucrurilor, dar durerea şi recreerea nu merg mână în mână pentru mine.

— Uciderea sclavilor s-ar putea să nu pară un sport pentru Yuuzhan Vong, ci doar ceva ce unii dintre ei fac foarte bine. Luke îşi deschise brațele. Ştim cu toții că sunt unii Jedi cărora le face plăcere să folosească Forța mai mult decât altora. În ceea ce priveşte oasele rupte şi celelalte lucruri, tu ai un prieten care este un *Descoperitor* Gand. Ştii prin ce a trecut pentru a ajunge la acel rang în rândul poporului său. Poate că rănile, tatuajele şi cicatricele sunt semne de rang printre Yuuzhan Vong.

Mirax ridică o mână.

— Având în vedere că îmi câştig existența comercializând artefacte cu semnificație culturală, am impresia că majoritatea acestor semne rămân externe. Cicatricele şi tatuajele au sens, dar oasele rupte? Mai ales când distrug simetria? Nu mi se pare corect.

Luke ridică din umeri.

— Nu trebuie să ni se pară corect nouă, ci doar războinicilor Yuuzhan Vong. Durerea şi cicatricele şi restul pot servi unor scopuri mai înalte în cultura lor. Faptul că au aceste creaturi care provoacă durere arată exact asta. Nu ştiu dacă ai observat pe Bimmiel, dar pe Belkadan, suportul care îl ținea pe Jacen ar fi putut fi folosit cu uşurință de oricare dintre războinicii Yuuzhan Vong pe care i-am văzut.

— Acum că ai menționat asta...

Maestrul Jedi continuă.

— Cred că este foarte important să observăm că atacurile asupra lumilor Dubrillion şi Dantooine au indicat cu siguranță o acțiune menită să ne testeze şi să antreneze soldați. Sunt în mod clar inteligenți şi par motivați. Leia mi-a spus că evaluarea lui Lando despre primul şi al doilea val Yuuzhan Vong este că al doilea este cu siguranță mai bine antrenat şi mai priceput. Acest lucru ar putea fi o reflectare a învățării din prima serie de atacuri sau un indiciu a ceea ce ar putea apărea în al treilea val.

Corran suspină.

— Nu mi-a plăcut al doilea val. Ideea unui al treilea – sau chiar o continuare a celui de-al doilea –, nu mă încântă deloc.

— Nici pe mine nu mă încântă, dar să-ți imaginezi că vor dispărea pur şi simplu după această rundă de atacuri este la fel de prostesc ca şi credința Senatului

că războinicii Yuuzhan Vong nu se vor întoarce după prima.

— Ştiu, Luke, ştiu. Corran îşi strânse brațele în jurul lui. Şi voi fi acolo, făcând ceea ce e nevoie să fie făcut. Mă bucur să ştiu că vom avea Noua Republică să ne sprijine de data asta.

— Sunt de acord, Corran. Luke expiră încet. Pentru binele galaxiei, sper că va fi suficient.

Epilog

Doar faptul că vederea chipului său descoperit îi făcea pe cei aflați mai jos să tremure foarte tare, îl încânta pe Shedao Shai. Comandantul Yuuzhan Vong alesese să intre în *grashalul*[16] de pe Bimmiel fără casca sau masca blindată pe care rangul său înalt îi permitea să le poarte. Bastonul său de grad era înfăşurat în jurul antebrațului drept. Fiind mai îngust şi mult mai scurt decât un *amphistaff*, *tsaisiul*[17] aparținea aceleiaşi specii precum vărul său mai lung, dar era mai delicat. Folosirea sa letală necesita mai multă îndemânare, de unde şi raritatea acordării acestuia.

Shedao Shai rămase în vârful scării care cobora în *grashal*. Ceea ce vedea îl dezgusta, dar nu va arăta niciun semn de slăbiciune în fața subalternilor săi. *În fața celor inferiori mine.* Pe podea erau larve de *gricha*, creaturile care mâncau nisip şi excretau material de cochilie pentru a astupa breşele care le permiseseră creaturilor de nisip să intre în cochilie şi să devoreze doi războinici Yuuzhan Vong.

Doi războinici din familia mea. Shedao Shai începu o coborâre lentă şi deliberată a treptelor, lăsând pintenii de la călcâie să pocnească la fiecare pas. Îşi menținu ritmul măsurat şi urmări să vadă cine dintre cei de jos îşi continua sarcinile sau alegea să se uite în sus la el în timp ce cobora. Cei care nu priveau se prefăceau dezinteresați, ceea ce însemna că îşi ascundeau ambiția. În acelaşi timp, cei care priveau din prima clipă erau nişte idioți linguşitori, care credeau că avansarea lor va veni prin alte mijloace decât valoarea şi succesul în luptă.

Cei care aruncă pe furiş priviri în timp ce lucrează, sunt cei curioşi din fire, dar respectuoşi şi atenți la datorie. Observă care erau aceştia, apoi îl alese dintre ei pe cel care alesese să supravegheze *ngdinul*[18] pe măsură ce acesta ştergea încet orice urmă a intruşilor care profanaseră *grashalul*. Aşteptă până când cel ales îşi ridică privirea, apoi îl chemă cu o singură mişcare a degetului său strâmb.

Războinicul ridică *ngdinul*, ținând creatura vâscoasă în ambele mâini, în ciuda faptului că cilii pe care se deplasa puteau provoca înțepături amorțitoare la nivelul mâinilor. O aşeză din nou pe podeaua grashalului, lăsând-o să atace o altă pată stacojie, apoi se lăsă în genunchi în fața stăpânului său şi se lovi cu pumnul drept în umărul stâng.

Shedao Shai se uită în jos la el.

— Ai permisiunea să mă priveşti, Krag Val.

— Dacă aş fi demn de această onoare, Comandante Shai, sarcinile mele aici ar fi fost deja îndeplinite.

---

[16] Grashal – tip de clădire organică care era cultivată şi folosită de Yuuzhan Vong. Întreaga clădire era o cochilie, interiorul spiralat formând diferite camere. Era creată de organisme mari care erau fie consumate, fie mutate atunci când grashalul era finalizat.

[17] Tsaisi – numit şi *baston de rang* – armă mai mică, subțire, asemănătoare unui baston, folosită de Yuuzhan Vong, fiind aceeaşi creatură ca şi *amphistafful.* Necesitând îndemânare şi antrenament special pentru a fi mânuit, tsaisiul era rezervat doar ofițerilor de elită din casta războinicilor.

[18] Ngdini – creaturi vampirice folosite de Yuuzhan Vong. Este un necrofag asemănător unui melc care se deplasează pe o mie de cili minusculi, având forma unei limbi care absoarbe nutrienți din unele substanțe precum sângele. Yuuzhan Vong îi folosesc ca instrument de curățare, punându-i să consume sângele de la sacrificii.

Foarte bine. Războinicul Yuuzhan Vong îşi coborî pe jumătate pleoapele peste ochi, apoi aprobă încet din cap.

— Aş vrea să-mi spui ce s-a întâmplat aici.

— Dacă pot, Comandante. Războinicul se ridică şi se întoarse spre suporturi. Cred că doi dintre oamenii de pe această lume erau ţinuţi în *Îmbrăţişarea Durerii.* Doi indivizi – cel puţin doi – au venit să-i elibereze. Tăieturile de pe *Îmbrăţişare,* de pe podea şi de pe relicvele rudelor dumneavoastră mă fac să cred că cei doi făceau parte din clanul *Jeedai.* În bătălie cred că Neira Shai a fost ucis primul. Craniul său are urme de carbon în interiorul unei orbite. Dranae Shai şi-a rănit rău duşmanul, dar arsurile de pe oasele articulaţiei şoldului sugerează că şi el a fost rănit grav în schimb. Nu am găsit nicio urmă de lovitură mortală pe rămăşiţele sale.

Vocea lui Krag Val se stinse.

— Asta este tot ce pot spune din rămăşiţele pe care le-am recuperat.

Furia începu să crească în Shedao Shai, dar şi-o ţinu în frâu. Ceea ce relata Krag Val era în mare parte substanţa raportului preliminar care îi fusese dat în timp ce se afla în tranzit de la Dantooine. Luptele sale de acolo şi de la Dubrillion începuseră să îi dea o idee despre duşmanii săi. Îi considerase plini de resurse şi chiar curajoşi în unele cazuri. *Aproape că i-am considerat duşmani demni.* Dar ceea ce aflase despre comportamentul lor pe Bimmiel îi confirmase că erau dincolo de orice răscumpărare.

— Acest *Jeedai* care şi-a lăsat sângele aici... Cum rămâne cu rămăşiţele lui?

Krag îşi ţinu ochii aţintiţi spre podea şi îşi strânse mâinile la spate. Se aplecă în faţă, fără apărare, permiţându-i stăpânului său să-l lovească dacă dorea.

— Nu avem rămăşiţele lui. Există dovezi de sânge că ar fi putut fi ridicat de aici şi dus departe.

Mâinile lui Shedao Shai se strânseră în pumni brăzdaţi de coarne la nivelul încheieturilor.

— Îmi spui că au recuperat trupul celui căzut şi totuşi le-au lăsat pe cele ale războinicilor noştri să fie hrană pentru *şobolani*?

— Mă tem că da, Comandante.

Shedao Shai mârâi, ridicându-şi pumnul drept spre propria sa faţă diformă. *Asta este vina lui Nom Anor, acel pui de maşină blestemat de zei.* Nom Anor se infiltrase în Noua Republică şi trimisese înapoi multe informaţii despre duşmanii cu care Yuuzhan Vong aveau să se confrunte aici, dar nu inclusese tot ce ar fi trebuit. În plus, făcuse o pasiune pentru putere, permiţând facţiunii sale politice să lanseze o lovitură la Dubrillion şi Belkadan. *Dacă ai săi ar fi câştigat aceste bătălii, el ar fi dictat cursul invaziei noastre. Eşecurile sale mi-au dictat primele mişcări, deoarece nu puteam permite ca ruşinea înfrângerii sale să persiste şi să ne păteze victoria. I-am terminat munca, dar acum rudele mele au plătit cu vieţile lor pentru deficienţele sale.*

Comandantul Yuuzhan Vong îşi păstră vocea calmă, în ciuda cuvintelor care ieşeau printre dinţii strânşi.

— Şi ce ştii despre Mongei Shai?

Krag Val se lăsă în genunchi şi se prosternă la baza scărilor.

— Există dovezi, Comandante, că un grup de oameni a găsit peştera unde aştepta. Ei... Mi-e teamă să o spun, Stăpâne...

Tremuratul trecu prin trupul lui Shedao Shai, dar îl ţinu departe de vocea sa.

— Crimele lor nu sunt ale tale, Krag Val.

— I-au tulburat odihna, Stăpâne. Au folosit... Au lăsat în urmă abominațiile lor mecanice, acolo unde l-au găsit.

Comandantul Yuuzhan Vong își întoarse fața spre cei de jos. Imaginea osemintelor bunicului său mângâiate de acei oameni moi, a faptului că fusese deranjat, a faptului că toate dovezile trecerii sale fuseseră distruse... Era prea mult. Răsuflarea lui Shedao Shai se învenină și saliva i se îngroșă. Cu cincizeci de ani în urmă, Mongei Shai făcuse parte dintr-o echipă care se aventurase să plece de pe navele lor lume spre această nouă galaxie. Nu se întorsese cu ceilalți, rămânând pe Bimmiel pentru a raporta prin intermediul *villipilor* până când distanța dintre ei se dovedi a fi prea mare. Sacrificiul său aduse onoare lui Domain Shai, iar Shedao sperase că verii săi ar putea aduce și mai multă glorie familiei prin recuperarea rămășițelor.

Au eșuat și inamicul i-a luat relicvele. Ne provoacă cu îndrăzneala lor.

Shedao Shai se uită din nou la subordonații săi, apoi apăsă cu un picior pe capul lui Krag Val, imobilizându-l la podea.

— De ce n-au reușit Neira și Dranae să găsească primii rămășițele lui Mongei?

— Coordonatele vechi erau bazate pe câmpul magnetic al acestei lumi. Acesta s-a modificat. Căutările lor au progresat constant. La 14 revoluții de la moartea lor, ar fi găsit formațiunea corectă. Comportamentul lor a fost ireproșabil.

— Și fără imaginație. Shedao Shai făcu un gest înapoi spre satul *minshal* de la vest. Șobolanii i-au distrus pe sclavi?

— Așa se pare, Stăpâne.

— Și rămășițele lor nu au fost recuperate de *Jeedai*?

— Nu, Stăpâne.

Shedao Shai își îndepărtă piciorul de pe capul lui Krag Val, apoi coborî pe podeaua *grashalului.* Se ghemui deasupra *ngdinului* care se mișca de-a lungul dârei însângerate pe care *Jeedaiul* o lăsase pe podea. Îl privi cum suge sângele, apoi se uită dincolo de creatură, la Krag Val.

— Nici pe lumea pe care o numesc Dantooine nu și-au recuperat morții. Oamenii ăștia nu au simțul a ceea ce este corect sau onorabil. Faptul că au recuperat acest *Jeedai* îmi spune un lucru valoros.

Krag Val, cu capul încă plecat, se uită la Shedao Shai.

— Ce vă spune, Stăpâne?

— Îmi spune că acest *Jeedai* este încă în viață.

Shedao Shai smulse *ngdinul* plinuț de pe podea și îl ridică. Pe burta lui, nenumărații cili străluceau în mucusul pătat de sânge. Shedao Shai se aplecă înainte și mușcă adânc din *ngdin*, gustând sângele și simțindu-i înțepăturile. Smulse carnea din creatură și înghiți, fără să țină cont de senzația rece a lichidului care îi curgea pe bărbie.

— Acest *Jeedai* trăiește, iar eu îi voi gusta din nou sângele atunci când va muri.

SFÂRȘIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea

întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o

lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbușite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic și executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată Guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet și discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului și întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să știe, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei Senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine și au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mișcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan și Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Președinția Senatului. Tentativa lor a eșuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reședința lui Organa în Casa Cantham din Orașul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine și a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mișcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar și întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici și sistemului Senatorial și socotea că, odată pusă în mișcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest pașnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise și alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici și în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoșteau s-a prăbușit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri și arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă și mai important, poate, Organa și mica sa grupare de simpatizanți ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor Rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor și trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăștiate prin toată galaxia i-au

pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre."

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

